

TERESA MEDEIROS

THE NEW YORK TIMES BEST SELLER

AFTER MIDNIGHT

Dạ tiệc lúc nửa đêm

 X
XOXO PAGES

vh

Dạ Tiệc Lúc Nửa Đêm

Teresa Medeiros

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mở đầu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Phần kết

"Đàn ông yêu bằng mắt". Vậy nên phải chăng chỉ có sắc đẹp mới giúp phụ nữ khiến một người đàn ông để mắt tới mình? Caroline không có sắc đẹp, không cần phải đứng chung với hai cô em gái xinh đẹp, thanh tú đáng yêu nàng cũng đã tự nhận thấy mình thật kém cỏi. Cộng thêm với sự nghèo khó, thiếu thốn khiến nàng luôn phải vận những bộ quần áo lỗi mốt, cũ mòn càng làm cho nàng là một đối tượng "không được để mắt", một cô gái quá lứa lỡ thì tẻ nhạt và sách vở. An phận, không trách móc, Caroline cũng chỉ mong vận may của cô em gái thứ hai – Vienna – với một anh chàng tử tước sẽ giúp đỡ gia đình nàng vượt qua khó khăn. Nhưng có vẻ như ông trời không thích mọi chuyện phẳng lặng như thế, cuộc sống này nên có một chút thử thách thì mới thú vị. Phải chăng vì thế mà trái tim nàng lại xao động trước người em rể tương lai đầy quyến rũ – một con người mà có bao nhiêu lý do để ngàn lần không thể động vào.

Tử tước Adrian Kane không bao giờ xuất hiện trước lúc mặt trời lặn, những buổi gặp mặt ăn tối của chàng luôn diễn ra vào lúc nửa đêm, từ vẻ ngoài đến giọng nói, tất cả đều là những dấu hiệu gây nghi ngờ rằng đây là một gã ma cà rồng rất nguy hiểm. Nhưng tất cả những điều này chỉ càng làm tăng thêm số người hâm mộ, rào đón vây quanh chàng. Chàng say mê vẻ đẹp của Vienna và không thể dời mắt khỏi cô ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên. Và chuyện sẽ ra sao đây khi bỗng một ngày hay đúng hơn một đêm chàng nhận ra rằng mình thực sự bị thu hút, mê đắm bởi những điều khác hơn từ một người con gái khác.

Bóng tối nguy hiểm, mập mờ, đầy bí ẩn của London vây quanh họ, những tai họa luôn rình rập chờ xung quanh càng làm cho câu chuyện tình có chút ngang trái này thêm phần huyền bí, hấp dẫn. Câu chuyện được đặt trong bối cảnh xã hội phong kiến châu Âu cộng thêm yếu tố hư cấu nhưng những vấn đề của nó hoàn toàn không lỗi thời, hình ảnh Caroline cũng là hình ảnh của rất nhiều người phụ nữ hiện nay: thiếu tự tin với vẻ ngoài của mình để có thể mơ đến một tình yêu ngọt ngào, lãng mạn. Liệu rằng sẽ có một cái kết tốt đẹp cho cô gái mạnh mẽ, nhiều bất hạnh bị giằng xé giữa trách nhiệm của cô với gia đình và tình yêu mà không nghi ngờ gì nữa là chỉ có thể gặp được một lần trong đời này. Sau đêm tối chắc chắn sẽ luôn là bình minh rực sáng?

Chúng ta chỉ có thể tìm kiếm câu trả lời trong "Dạ tiệc lúc nửa đêm" (After Midnight). Hãy cùng đọc và cùng nhận ra rằng Caroline, giống như biết bao phụ nữ khác, có thể rất bình thường nhưng không hề tầm thường.

TERESA MEDEIROS

Sinh năm 1962 tại Mỹ, là một trong những nhà văn chuyên viết tiểu thuyết lãng mạn ăn khách nhất thuộc thế hệ của mình, theo **New York Times** bình chọn. Tính đến thời điểm trước khi cuốn sách mới nhất được xuất bản, tháng 8/2010, tác phẩm của cô được in hơn 7.000.000 bản và được phiên dịch tới hơn 17 thứ tiếng.

Là một trong ***Topten Favourite Romance Authors*** của tạp chí ***Affaire de Coeur*** (Giải thưởng dành cho 10 tác giả văn học hàng đầu được yêu thích nhất thuộc thể loại Lãng mạn), giành được giải thưởng ***Best Historical Love and Laughter*** do các nhà phê bình của tờ ***Romantic Times*** bình chọn (giải thưởng dành cho tác giả văn học được yêu thích nhất thuộc thể loại Lãng mạn Hài hước). 7 lần lọt vào Vòng chung khảo của giải Rita, 2 lần là người chiến thắng tại giải ***PRISM***. 2 lần được nhận ***Waldenhooks Award*** dành cho tiểu thuyết ăn khách nhất... Teresa vinh dự trở thành người đầu tiên có tên trong danh sách Các tiểu thuyết gia xuất sắc nhất nước Mỹ của dòng truyện Lãng mạn. Với ngôn ngữ văn học tinh tế và hài hước đặc trưng rất thú vị, cô đã khiến cho những câu chuyện tình lãng mạn như trở nên nhẹ nhàng hơn nữa, đầy chất thơ hơn nữa. Bên cạnh đó, màu sắc văn hóa đặc sắc và độc đáo cùng những truyền thuyết dân gian huyền bí được lồng vào những câu chuyện tình một cách khéo léo cũng được độc giả khắp nơi đón nhận một cách háo hức.

Báo Chí Giới Thiệu

(TT&VH) - NXB Hội Nhà văn vừa ra mắt: Dạ tiệc lúc nửa đêm và Người tình bóng tối - hai tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Teresa Medeiros, người từng được tạp chí Affaire de Coeur bình chọn là một trong 10 nhà văn lãng mạn được yêu thích nhất. Sinh năm 1962, chuyên về tiểu thuyết lãng mạn, Teresa Medeiros là tác giả của 7 triệu cuốn sách được bán và được dịch ra hơn 17 thứ tiếng.

Cô ra mắt tác phẩm đầu tay năm 21 tuổi (1983), nhưng mãi đến năm 1989, cái tên Teresa Medeiros mới trở thành hiện tượng, khi tác phẩm Quý bà chốn tình trường (Lady of Conquest) của cô đoạt giải Tác phẩm Văn học hay nhất của năm, thuộc thể loại Lịch sử - Lãng mạn. Tác phẩm của Teresa Medeiros hấp dẫn độc giả bởi cốt truyện đa dạng, không chỉ đơn thuần lãng mạn như một câu chuyện Lọ Lem - Hoàng tử đẹp tựa cổ tích mà có lúc mang hơi hướng trinh thám như Đóa hồng xôn xao, lúc lại giăng xé trong cuộc tình tay ba như Kẻ cắp trái tim hoặc như một biến tấu lạ như trong bộ tác phẩm Người tình bóng tối và Dạ tiệc lúc nửa đêm...

Lần đầu ra mắt đã đứng ở

vị trí thứ 15 trên danh sách New York Times Bestseller

vị trí thứ 24 trên danh sách USA Today Bestseller

vị trí thứ 9 trên danh sách Publishers Weekly Bestseller

“Jane Austen đã gặp gỡ với Dracula trong cuốn tiểu thuyết giả tưởng vô cùng lãng mạn, ngọt ngào và gợi cảm này. Medeiros thật thần kỳ!”

Christina Dodd, tác giả ăn khách của

“Trouble in high heels”

-o0o-

“Một câu chuyện mê hoặc đến không ngờ... quyến rũ, trêu ngươi và sục sôi với sự căng thẳng đầy nhục dục và kích động. Là một bậc thầy thực thụ, Medeiros một lần nữa chứng tỏ những câu chuyện của mình bằng việc tạo nên một cuốn sách ‘không thể buông tay’ khác và mở một cánh cửa đến một đấu trường mới. 4.5/5 sao...”

Romantic Times

-o0o-

“Hòa trộn một cách khéo léo giữa lãng mạn với truyền thuyết về ma cà rồng. Sự hài hước của Teresa như tia nắng tinh nghịch đã cắt qua những tục lệ thông thường nhuộm màu ẩm đậm của thế giới ma cà rồng...”

Publishers Weekly

-o0o-

“Một cuốn tiểu thuyết sẽ làm những độc giả hâm mộ thích thú bởi yếu tố cổ điển và huyền bí. After midnight đã đạt được thắng lợi tuyệt đối...”

Terri Figueroa, Romance Reviews Today

-o0o-

“Một cuốn tiểu thuyết thời nhiếp chính hài hước đầy náo nhiệt xen kẽ với câu chuyện về ma cà rồng!...”

Paranormal Romance Reviews

-o0o-

“Một chiếc lưỡi nhọn đáng yêu hỗn hào với dòng tiểu thuyết lãng mạn về ma cà rồng thời nhiếp chính kèm theo với cả một nhát cắn!...”

The Best Reviews

-o0o-

“Khiến người ta mê muội với các nhân vật tuyệt vời (làm liên tưởng đến các nữ chính thông minh và sinh động của Ms. Jane Austen), một chuyện tình không tưởng, tình yêu và những cảnh ân ái đầy đam mê, và những yếu tố huyền hoặc cùng thấp thỏm được duy trì liên tục một cách cao tay...”

Luân Đôn, 1820

Y lảng vảng qua những con hẻm mọc đầy cỏ dại để kiếm mồi. Những bước chân của y chỉ là tiếng sột soạt trên con đường lát đá khi y lẩn khuất trong bóng tối, chiếc áo choàng bay dập dờn phía sau. Những tên móc túi và những ả điếm rách rưới đưa mắt thèm thuồng trước sự xuất hiện của y, nhưng y không hề ban cho chúng dù một cái liếc mắt. Với y, màn đêm không có gì là nguy hiểm, ít nhất là không đối với một cuộc đời đã được định đoạt.

Chỉ mới đây thôi, đêm đen đã trở thành cả tình nhân lẫn kẻ thù của y, là thứ y thèm muốn, lại cũng chính là thứ y khao khát trốn khỏi nhất trên đời. Khi cơn cuồng phong xô qua con hẻm nhỏ, cuốn bay cả màn sương mù lẫn những đám mây cản đường đi của nó, y ngẩng lên nhìn mặt trăng. Y đã thiếu thốn ánh sáng từ rất lâu rồi. Thế nhưng ngay cả những vệt sáng mờ xanh xao, vàng vọt cũng không thể an ủi lâu hơn cơn khát máu đang đầu độc tâm hồn y. Có lẽ đã là quá muộn. Có lẽ y đã trở thành chính cái thứ mà y đang săn đuổi. Một con thú săn mồi không nhân tính.

Rồi y nghe thấy âm thanh đó, một tiếng cười khe khẽ rúc rích theo sau những lời nói dối và những lời hứa hẹn ám muội trầm thấp của một gã đàn ông. Thu mình vào bóng tối, y thò tay vào túi áo khoác và chờ con mồi đi vào tầm mắt.

Gã đàn ông kia có lẽ là một thằng ranh mới thắng được chút ít từ sông bài Convent Garden hoặc nhà thổ nào đó. Chiếc mũ phớt của gã hếch lên một góc vênh vào trên mái tóc cắt tĩa gọn gàng hợp mốt. Cô gái liên tục vấp chân trong vòng tay chiếm hữu của gã có lẽ chỉ lớn tuổi hơn một bé gái chút ít. Thứ quần áo lõe loét rẻ tiền cùng đôi má trát cả tầng phấn chứng tỏ cô ta là một trong những gái bán hoa vẫn cò kê bên ngoài dãy sông bạc tiêu điều, hy vọng sẽ kiếm được một người bảo trợ hơn là bán rẻ một đêm.

Rên ư ử bài hát của những tên nát rượu, gã đàn ông xoay cô ta quay tròn, bắt chước điệu vanxơ một cách vụng về trước khi cố ghim cô ta vào cột đèn gần nhất. Tiếng cười hình hích chói tai của cô ta đem theo cả nỗi tuyệt vọng lẫn sự bất chấp. Cùng lúc đó, gã luồn một tay vào vạt áo để siết lấy bầu ngực trần, tay kia quần mái tóc dày màu nâu vàng và giật mái đầu cô ta bật ngửa, phơi ra đường cong bọt bọt của cổ họng dưới ánh trăng.

Hình ảnh chiếc cổ họng đó – rất mềm, rất duyên dáng, và dễ tổn hại đến đáng thương – làm nhộn nhạo cơn đói khát ghê tởm trong bụng y.

Sải những bước dài ra khỏi bóng tối, y vồ lấy vai gã đàn ông và hất văng gã. Khi nhìn thấy tia tàn ác lóe lên trong đôi mắt y, gương mặt xinh xắn của cô gái chảy xuống vì sợ hãi. Cô ta lập cập bước lui ra xa và rồi hụt chân ngã xuống, vội vã túm chặt lấy phần áo trên còn đang mở toang hoác.

Bóp chặt họng con mồi, y ném gã đàn ông làm hắn đập thẳng vào cột đèn. Y nâng gã lên một cách dễ dàng, ra sức siết cho đến khi đôi bàn chân đi bốt thông thượt trong không khí và đôi mắt xanh dương lạnh lẽo của gã bắt đầu trương lên. Trong đôi mắt đó, y thấy cả nỗi sợ hãi và cuồng nộ. Nhưng điều trên hết làm y hài lòng chính là nỗi tuyệt vọng khi phát hiện ra tất cả đã quá muộn hiện rõ trên mặt gã đàn ông.

“Xin lỗi nhé, anh bạn,” y gầm gừ, một nụ cười nhả nhặn cong lên trên môi y, “Tao ghét việc quấy quả này lắm, nhưng tao tin là quý cô đây đã hứa dành điệu nhảy này cho tao rồi.”

Chương 1

“Chị gái em sắp lấy một tên ma cà rồng,” Portia kêu lên.

“Hay đấy, cưng”, Caroline làm bầm, ghi thêm một ghi chú ngắn gọn khác trên cuốn sổ kế toán để mở trên bàn viết.

Cô đã học cách lơ đi trí tưởng tượng phiền hà cùng thiên hướng rất kịch của cô em gái mười bảy tuổi của mình từ rất lâu rồi. Cô không đủ khả năng ruồng rẫy trách nhiệm của mình mỗi lần Portia đánh hơi thấy mùi ma sói quanh một đồng rác hoặc là người xuống trường kỉ như suýt ngất và báo rằng nó sắp nghèo vì dịch hạch^[1].

[1. Nguyên bản: “Black Plague” hay “Black Death”: Căn bệnh đã cướp đi sinh mạng hàng triệu người ở Châu Âu và Châu Á thế kỉ XIV.]

“Chị phải viết thư cho dì Marietta ngay lập tức và nài nỉ dì ấy gửi chị Vivienne về nhà với chúng ta trước khi quá muộn. Chúng ta là hy vọng duy nhất của chị ấy đó, Caro!”

Caroline rời mắt khỏi những cột số, liếc nhìn lên. Cô ngạc nhiên khi thấy nét mặt đau khổ của em gái mình. Portia đứng giữa phòng khách bụi bặm, tay run rẩy nắm chặt lá thư. Đôi mắt xanh thâm sáng bừng và đôi má vẫn hây hây hồng của con bé giờ xanh rớt như thể tên ác ma khoác áo choàng đen nào đó đã đến và hút sạch máu ra khỏi trái tim non trẻ của nó.

“Thế em định làm cái quái gì bây giờ!” Nỗi lo âu tăng lên, Caroline đặt cây bút sang một bên và đứng dậy khỏi chiếc ghế. Cô đã còng lưng trên bàn viết gần ba giờ, vật lộn tìm cách để làm sao sau khi trừ đi các khoản chi tiêu hàng tháng trong gia đình, con số còn lại sau cùng không bị âm. Giữ hết mệt mỏi khỏi đôi vai, cô tịch thu lá thư khỏi tay em gái. “Chắc chắn nó không thể ác liệt bằng mọi thứ quanh đây được. Để chị xem nào.”

Caroline lập tức nhận ra nét chữ liến láu đầy hoa mỹ của cô em gái thứ hai. Gạt sợi tóc vàng kem ra khỏi mắt, cô lướt nhanh lá thư, bỏ qua các miêu tả lê thê về những chiếc váy dạ hội xếp nếp bằng vải tuyền và cuộc dạo chơi bằng xe song mã lý thú trên con đường Rotten Row trong Hyde Park^[2]. Bởi vậy không mất nhiều thời gian để cô đọc đến đoạn đã làm gương mặt Portia như cắt không còn giọt máu.

[2. Một trong những công viên lớn nhất ở London, tọa lạc ngay trung tâm thành phố.]

“Chà chà,” cô lẩm nhẩm, nhướn một bên lông mày. “Chỉ sau một tháng ở London mà Vivienne của chúng ta dường như đã kiếm được một người cầu hôn rồi này.”

Caroline cự lại việc thừa nhận cơn nhói quen thuộc trong trái tim mình là ghen tị. Khi dì Marietta đề nghị làm người đỡ đầu cho lần ra mắt của Vivienne, không bao giờ Caroline trách cứ rằng mùa vũ hội của chính cô đã bị hoãn lại vô thời hạn kể từ khi cha mẹ họ qua đời trong một vụ tai nạn vào chính cái đêm ra mắt của cô. Và Caroline cũng đúng đắn khi lơ đi những cơn nhức nhối tương tự khi Vivienne khởi hành đến London với chiếc rương nhét đầy tất cả những thứ đẹp đẽ mà mẹ họ đã chọn để chuẩn bị cho mùa vũ hội không bao giờ đến của chính cô. Sẽ là lãng phí thời gian quý báu nếu cứ mãi khóc thương cho một quá khứ không bao giờ thay đổi, một giấc mơ không bao giờ có thể thành hình. Bên cạnh đó, ở tuổi hai mươi tư, Caroline giờ đã cố thủ chắc chắn trong chiếc hầm ngầm mà chỉ động đất mới có thể đánh bật được cô.

“Một người cầu hôn á? Một con quỷ thì có!” Portia nhìn chăm chú qua vai Caroline, lọn tóc quăn màu đen khẽ cù vào má Caroline. “Chị không nhớ tiếng tăm của kẻ đề tiện đó à?”

“Ngược lại là khác. Vivienne đã mô tả với lời lẽ bạo dạn nhất cùng hàng trăm tô điểm yêu thương không tả xiết đây này.” Caroline nhăn nhó trước trang thứ hai, “Chúa lòng lành, con bé thực sự đã rắc lên đây cả một trái tim ư?”

“Nếu một lời rỉ tai về cái tên của hắn không làm trái tim chị rung lên vì kinh hãi, thì chị hẳn là không biết danh tiếng của hắn rồi.”

“Chị biết.” Caroline tiếp tục đọc lướt lá thư. “Chị em đã chu đáo lo trước để giới thiệu cả một danh mục hào phóng nhất về sự quyến rũ của anh ta rồi. Qua việc kể lại một cách hào hứng của con bé, ngài ấy là người có thể mang trên mình những đức tính tốt đẹp nhất ở một quý ông mà chỉ tổng giám mục Canerbury mới có thể sánh bằng.”

“Khi chị ấy ca tụng chiếc cà vạt cắt khéo của hắn cùng thái độ ân cần với các góa phụ và trẻ mồ côi, em nghĩ chị ấy không thêm quan tâm đến sự thật rằng hắn là một tên ma cà rồng.”

Caroline quay lại để nhìn em gái, sự kiên nhẫn vốn đã ít ỏi của cô đang dần bay hơi. “Ôi thôi nào, Portia. Từ khi em đọc những câu chuyện lỗ bịch của bác sĩ Polidori, em nhìn thấy ma cà rồng núp ở khắp mọi nơi. Nếu chị biết truyện ‘The Vampire’ đó sẽ chiếm đoạt trí óc em không thương tiếc thế này thì chị đã quẳng quyển tạp chí đó vào thùng rác ngay khi người ta gửi nó đến rồi. Có lẽ một trong những chàng ma sói mà em đang xới tung đồng phế thải để tìm sẽ tha nó đi rồi chôn nó cũng nên.”

Cổ rướn căng hết mức chiều cao một mét năm mươi bảy của mình, Portia hít sâu, “Ai cũng biết bác sĩ Polidori không hề sáng tác câu chuyện đó. Ông ta đã thừa nhận là viết thay cho bệnh nhân nổi tiếng nhất của mình - Ngài George Gordon Byron^[3]!”

[3. Hay còn gọi là Lord Byron, tác giả của những bài thơ trào phúng và lãng mạn như “Chuyến hành hương của Childe Harold - Childe Harold’s Pilgrimage” và “Don Juan”. Ông cũng nổi tiếng với một cuộc đời lãng mạn, có rất nhiều mối tình. Ông chết vì bệnh sốt ở Hy Lạp khi đang đấu tranh chống lại Thổ Nhĩ Kỳ giành độc lập cho Hy Lạp.]

“Việc mà Byron kiên quyết phủ nhận, để chị nhắc cho em nhớ.”

“Sao có thể trách ông ta được? Làm sao ông ta có thể nói khác khi cái nhân vật khát máu và tàn nhẫn đó chỉ là một phiên bản được ngụy trang mong manh từ chính ông ta? Ông ta có thể chối hết nếu ông ta muốn, nhưng truyện ‘The Vampire’ đã để lộ bản chất thật của ông ta trước cả thế giới rồi.”

Caroline thở dài, mạch máu trên thái dương cô bắt đầu giật mạnh “Bản chất thật của ông ta là một sinh vật uống máu vào ban đêm, chị đoán vậy?”

“Ai mà lại không nghi ngờ sau khi đọc bài thơ ‘Kẻ ngoại đạo’ chứ ạ?” Đôi mắt Portia chứa đựng một vẻ huy hoàng xa xăm mà chỉ Caroline mới hiểu. Nâng một tay lên và điệu bộ rất kịch, Portia bắt đầu ngâm nga:

“Rồi cũng đến ngày chúng sống dậy

Thân tàn thoát khỏi nắm mồ chôn

Đói khát quay về miền xưa ấy

Xé toạc, hút máu điên cuồng

Dòng máu nóng từ những người thân thuộc

Để phục hồi cuộc sống trong màn đêm”.

Khi giọng Portia hút dần theo đúng bài thơ mang đầy niềm gở, Caroline ấn hai ngón tay xoa bóp thái dương. “Nó không chứng minh Byron là ma cà rồng. Nó chỉ chứng minh rằng ông ta, giống như tất cả các nhà thơ vĩ đại khác, có khả năng dùng thơ để nói những điều muốn nói thôi. Chị chỉ có thể hy vọng em có thêm các bằng chứng thuyết phục rồi hãy kết tội người cầu hôn mới của Vivienne. Nếu không chị sẽ coi như đây cũng giống như cái lần em đánh thức chị dậy trước bình minh và khẳng khái bảo có một gia đình nhà tiên sống bên dưới các cây nấm độc trong vườn. Em có thể nhớ lại tiếng rên la khó chịu của chị khi chị bị vấp đôi chân trần trong màn sương buổi sáng chỉ để tìm gia đình nhà tiên em nói thực ra là một gia đình nhà giòi, không cánh the, không bụi tiên lấp lánh.”

Đôi má đỏ ửng của Portia chỉ làm dịu đi một chút cái phần hờn dỗi chìa ra trên môi, “Lúc đó em mới có mười tuổi. Và em có thể đảm bảo với chị đây không phải trí tưởng tượng của em. Chị không nhớ bài báo nói về vụ bê bối trong chuyến ghé London mới đây của hắc sao? Người ta không hề trông thấy cái người theo đuổi Vivienne ấy đi dạo dưới ánh mặt trời trong suốt mấy tháng liền.”

Caroline khịt mũi, “Đó chỉ là một sở thích chung của đám công tử nhà giàu thôi. Hầu hết bọn đàn ông chưa lập gia đình ở thành phố thường ngủ cả ngày để lấy lại sức cho đêm xả láng hôm trước. Bọn họ chỉ xuất hiện khi mặt trời lặn để lại có thể bắt đầu vòng quay rượu chè, cờ bạc và gái gú.”

Portia khoanh tay, “Nhưng chị không nhận ra chút kì quặc nào khi hắc đến dinh thự của mình dưới sự bao bọc của bóng đêm và rời đi cũng vào chính thời gian tương tự ư? Rằng hắc yêu cầu tất cả rèm cửa trong nhà đều phải được thả xuống cả ngày và tất cả các tấm gương đều phải phủ bằng nhiễu đen?”

Caroline nhún vai, “Anh ta có thể đơn giản chỉ đang trong thời gian chịu tang. Có thể ai đó rất gần gũi với anh ta mới mất chẳng hạn.”

“Hoặc thứ gì đó rất gần gũi với hắc đi xa. Ví dụ như linh hồn bất tử của hắc ta ấy.”

“Chị nghĩ cái tiếng tăm như thế sẽ không biến anh ta thành một vị khách được mong ngóng cho lắm.”

“Ngược lại chị ơi,” Portia cung cấp thêm, “giới quý tộc không thích gì hơn một vụ bê bối và những bí ẩn đang trong vòng che giấu. Mới tuần trước thôi trong tờ Tatler, em thấy hắc định tổ chức một buổi vũ hội hóa trang ở dinh thự của mình trong mùa lễ hội, và đến nửa London ganh nhau để có được giấy mời. Từ những gì em đọc được thì hắc ta là một trong những người được đeo đuổi nhiều nhất sau các chàng còn độc thân trong thành phố. Chính vì thế chúng ta phải lùi bằng được Vivienne ra khỏi nanh vuốt của hắc trước khi quá muộn.”

Caroline vùng ra khỏi cái vồ như gọng kìm của Portia. Cô hầu như không có khả năng sa vào trí tưởng tượng bay bổng mù mịt của em gái. Cô là người chị lớn tuổi nhất, lý trí nhất, người bị buộc phải bước đi vững vàng trong cả đôi hài của mẹ lẫn đôi bốt của cha kể từ cái chết bất ngờ của hai người tám năm về trước, người còn lại để chăm lo cho hai cô em gái nhỏ khóc thốn thức, và mệt mỏi vì đau buồn khi chính trái tim vụn vỡ của cô vẫn nằm yên ở đó giữa bầu ngực nhức nhối.

“Chị đang cố để không trở nên hung dữ, Portia, nhưng em thực sự phải tìm lại trí tưởng tượng của em đi. Em nên nhớ không phải ngày nào cũng có một vị tử tước sẵn sàng theo đuổi một cô gái không có của hồi môn đâu.”

“Thế nên chị không ngại để Vivienne cưới một tên ma cà rồng, miễn là hẳn ta cũng là một Tử tước phải không? Chị không thêm quan tâm rằng hẳn ta chỉ đang lãng vãng khắp giới thượng lưu để tìm ai đó có tâm hồn trong sáng và đánh cắp nó à?”

Caroline véo nhẹ má em gái, để lại một vết hơi ửng hồng, “Cho đến khi chị còn để mắt, hẳn sẽ không thể chiếm hữu được linh hồn Vivienne nếu không bỏ ra ít hơn một nghìn bảng một năm.”

Portia hỗn hển, “Có phải bọn em đã trở thành một gánh nặng khủng khiếp đối với chị phải không? Chị háo hức được thoát khỏi bọn em thế sao?”

Nụ cười trêu chọc của Caroline héo dần, “Đương nhiên là không. Nhưng em cũng biết chúng ta không thể phụ thuộc vào sự ban ơn của Cecil mãi mãi.”

Sau cái chết của cha mẹ họ, cháu họ xa của bố cô không lãng phí chút thời gian nào để đến đòi quyền thừa kế hợp pháp của ông ta. Ông ta vì lòng nhân đức vô cùng cao cả của một người theo đạo Thiên Chúa đã chuyển các cô bé ra khỏi trang viên Edgeleaf và đưa họ đến sống ở ngôi nhà cũ nát, xiêu vẹo nằm ở góc ẩm ướt, hẻo lánh nhất, tồi tàn nhất trong trang viên. Họ đã ở đây trong tám năm qua, với một khoản chi tiêu ít ỏi hàng tháng và hai người hầu lớn tuổi.

“Khi ông ta đến đây tuần trước,” Caroline nhắc cho em gái nhớ, “ông ta cứ húng hắng, âm ư rồi khệnh khạng mãi trong phòng khách, sau đó cầu nhàu về những kế hoạch để biến ngôi nhà thành nhà nghỉ đi săn của ông ta.”

“Chị biết lão có thể khoan dung hơn với chúng ta nếu chị không đá văng lời cầu hôn của lão trong suốt những năm qua.”

Nhớ đến cái đêm lão già chưa vợ năm mươi tám tuổi tử tế mời họ chuyển vào lại khu nhà chính - với điều kiện rằng cô, mới mười bảy tuổi, trở thành cô dâu của lão - Caroline nhún vai, “Chị sẵn sàng dâng cả linh hồn cho một tên ma cà rồng hơn là cưới lão già bị bệnh gút biến thái đó.”

Portia ngã xuống chiếc ghế dài bọc vải hoa sờn rách đã rộng ruột từ rất lâu trước khi họ chuyển vào ngôi nhà, lấy tay chống cằm và bắn cho Caroline một cái liếc trách cứ, “Hừm, nhưng chị có thể từ chối một cách tử tế mà. Chị không cần phải xô lão ta ra khỏi cửa khiến lão văng thẳng vào đồng tuyết như thế.”

“Nó sẽ làm nguội đi phần nào cơn hừng hực của lão ta, chẳng phải thế sao? Và những cái khác nữa.” Caroline lẩm bẩm.

Sau khi cố gắng thuyết phục cô rằng lão sẽ là một ông chồng chu đáo như thế nào, Cecil đã vồ lấy cô bằng đôi bàn tay to mập, núc ních để hôn cô cho bằng được. Không cần phải nói, việc cái lưỡi nóng rầy, tham lam của lão ép lên bờ môi mím chặt của cô đã khiến cô kinh tởm cỡ nào, chứ đừng nói là hiến dâng. Cái kí ức ấy vẫn còn khiến cô muốn súc miệng bằng thuốc tẩy quần áo.

Cô nặng nề sụp người xuống bên cạnh Portia. “Chị không muốn làm em hoặc Vivienne sợ hãi, nhưng khi lão Cecil đến vào tuần sau đó, lão đã bóng gió việc chúng ta có thể đã khiến lòng nhân từ của lão đến giới hạn. Lão ngụ ý rằng trừ khi chị để cho lão đôi chút...” cô nuốt xuống và

liếc sang chỗ khác, không thể nào nhìn thẳng vào ánh mắt ngầy thơ của Portia. “...đặc ân mà không cần phải đi đến lễ đường, chúng ta có thể buộc phải đi tìm một chỗ khác.”

“Cái gì, tên khốn bất lương đó,” Portia thở ra. “Nhà nghỉ đi sẵn cơ đấy! Chị đáng nhẽ phải tông cái đầu nhoét mỡ của lão vào tường mới đúng!”

“Ngay cả khi lão cho chúng ta ở trong Edgeleaf, chị cũng không biết chị có thể cầm cự được bao lâu khi phải ép quỹ trợ cấp của chúng ta từng bảng xuống đến nửa xu cuối cùng nữa. Tuần trước chị đã phải lựa chọn hoặc mua một con ngỗng cho bữa tối hoặc một đôi đế bằng da mới cho đôi giày của em. Áo choàng mùa đông của chúng ta đã xác xơ hết cả và chúng ta thì đang phải đem hết cả xoong nồi ra hứng nước mưa dưới cái mái nhà dột nát này.” Ánh mắt bất lực của Caroline lướt từ nét mặt nghiêng nghiêng xuống chiếc váy của em cô. Chiếc váy pô-pơ-lin màu trắng đã bạc phếch được truyền từ cô cho đến Vivienne, và cuối cùng là Portia. Phần vạt trên xếp ren kéo căng hết mức trên bầu ngực tròn trịa của Portia, và đường viền váy mòn vẹt chỉ chạm đến phần cổ của đôi bốt cũng mòn không kém. “Em không nhớ chút tiện nghi nhỏ nhỏ em và Vivienne đã từng rất yêu thích khi cả Mama và Papa còn sống - những chiếc lọ màu nước, cây đàn piano, những sợi ruy băng lụa, và cả những cây lược ngọc trai cài trên mái tóc xinh xinh của em sao?”

“Em nghĩ em sẽ không bao giờ dẫn đo ném chúng đi miễn là cả ba chị em mình được sống cùng nhau.” Portia dựa đầu lên vai Caroline, “Nhưng em cũng nhận ra phần ăn của chị mỗi lúc một ít đi trong khi phần ăn của bọn em vẫn giữ nguyên như cũ.”

Caroline khẽ vuốt những lọn tóc mềm của Portia, “Một ngày nào đó em sẽ trở thành một viên ngọc quý, bé cưng của chị. Nhưng tất cả chúng ta đều biết Vivienne mới là vẻ đẹp thực sự của cả nhà, người thích hợp nhất để có được một cuộc hôn nhân có lợi giúp chúng ta thoát khỏi áp bức của lão Cecil và đảm bảo cho cả tương lai của con bé lẫn chúng ta nữa.”

Portia ngẩng đầu lên nhìn chị cô, một giọt nước mắt chực rơi đọng trên thắm mi đen dày, “Nhưng chị không thấy sao, Caro? Nếu Vivienne mắc phải bùa mê của tên quý đó, chị ấy có thể chẳng có nổi một tương lai nữa. Nếu chị ấy giao trái tim cho hắn, chúng ta sẽ mất chị ấy mãi mãi!”

Caroline có thể thấy hình bóng của bản thân phản chiếu trong đôi mắt nài xin của Portia. Nếu Vivienne thành công lấy được một người chồng, sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh ta tìm một người cầu hôn cho Portia giữa những người bạn đích đáng của anh ta. Anh ta có thể còn đủ hảo tâm đến mức đón người chị vợ quá thì đến ở cùng với họ. Còn nếu không thì cô cũng sẽ dành những ngày hấp hối cuối đời trong căn nhà gió lùa dưới lòng thương hại thất thường của lão Cecil. Cái ý nghĩ ấy làm cơn rùng mình chạy dọc xương sống của cô. Cô đã lớn tuổi đủ để hiểu trên đời còn có những gã đàn ông kinh tởm vượt xa lũ sài lang cầm thú.

Trước khi cô có thể trấn an nỗi sợ hãi của cả hai chị em, Anna đã loẹt quẹt đi vào căn phòng, mái đầu trắng xóa của bà cúi xuống, “Có chuyện gì vậy?” Caroline nhồm dậy khỏi chiếc ghế dài hỏi người hầu gái già nua.

“Nó vừa được gửi đến cho cô, thưa tiểu thư.”

Caroline đón lá thư từ bàn tay run run của Anna mà không buồn hỏi xem đó là gì. Đôi mắt lèm nhèm của người hầu gái đã mờ đi vì tuổi tác rất nhiều rồi.

Caroline vuốt đầu ngón tay trên tấm giấy da bê màu ngà, ngưỡng mộ bề mặt xa xỉ của nó. Lá thư được niêm phong với con dấu bằng sáp ong màu đỏ óng ánh như một giọt máu tươi trên lớp giấy mịn. Cô nhíu mày, “Cháu nghĩ thư được đưa đến từ buổi sáng rồi chứ?”

“Đúng vậy, thưa tiểu thư,” Anna xác nhận. “Gia đình nhà ai đó đã mang nó đến. Một chàng trai vạm vỡ trong bộ chế phục đỏ tươi.”

Khi Caroline bóc dấu niêm phong bằng móng tay và mở lá thư ra, Portia nhảy dựng lên, “Gì đấy ạ? Có phải từ dì Marietta không? Chị Vivienne ôm hả chị? Bỗng dưng suy nhược mà không giải thích nổi phải không?”

Caroline lắc đầu, “Không phải từ dì Marietta. Là từ anh ta.”

Portia nhướn lông mày, thúc giục chị mình tiếp tục.

“Adrian Kane - Tử tước Trevelyan.” Khi cái tên của anh ta định hình trên môi Caroline lần đầu tiên, cô thề rằng cô đã cảm nhận được chút run rẩy lẫn lẫn trong tâm hồn.

“Hắn ta muốn cái gì từ chúng ta mới được? Trả giá cho linh hồn của Vivienne chắc?”

“Ôi, vì Chúa, Portia, em đừng có như một con ngỗng ngốc nghếch thế! Đây không phải thư hỏi giá,” cô nói, rà khắp lá thư. “Đây là một lời mời đến London để ra mắt hai gia đình. Thế đã làm giảm nghi ngờ vô lý của em chưa? Nếu vị tử tước này đang che giấu những ý định bất lương với Vivienne, anh ta sẽ chẳng bận tâm đến việc mong nhận được lời chúc của chúng ta trước khi theo đuổi con bé đâu, đúng không nào?”

“Thế sao hắn không đến thăm chúng ta ở ngay Edgeleaf này, giống như bất cứ quý ông đúng mực khác? Ô, chờ đã, em quên mất! Một tên ma cà rồng không thể bước vào ngôi nhà của nạn nhân trừ khi hắn nhận được một lời mời.” Portia nghiêng đầu sang một bên, trong khoảnh khắc thật khó nắm bắt trông vừa già dặn hơn và thông minh hơn tuổi mười bảy của mình. “Thế chính xác thì tên Tử tước đó mời chúng ta đến làm gì?”

Caroline nghiền cứu nét chữ đàn ông rắn rỏi thêm vài giây nữa, rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt em gái, khuôn mặt cô lộ rõ sự kinh hãi bởi chốc nữa thôi, cô sẽ thấy tia nhìn chiến thắng trong mắt em cô.

“Một bữa tiệc lúc nửa đêm.”

Chương 2

“Nếu như đây không phải một lời mời mà lại là một cái bẫy thì sao?” Portia thì thào bên tai Caroline khi chiếc xe ngựa lóc cọc của dì Marietta chạy qua những con đường vắng ngắt của London.

“Thế thì chị nghĩ mình sẽ sớm nhận ra bản thân bị cùm trong ngục tối, bất lực trước mệnh lệnh của tên quỷ hung ác nào đó,” Caroline thì thào trở lại. Bị vây hãm bởi sức nóng kì quặc xáo trộn từ những lời của chính mình, cô phe phẩy cái quạt để làm dịu đi đôi má phừng phừng.

Portia quay lại, âm thầm nhìn ra khung cảnh bên ngoài xe ngựa. Em gái cô là người duy nhất Caroline biết có thể khoa tay múa chân mà không cần chớp mắt. Thế nên khi con bé thể hiện như vậy tức là vẫn còn đang hờn dỗi bởi cô đã bắt Portia thề sẽ giữ im lặng về cơn bão lời đồn quanh vị Tử tước Trevelyan bí ẩn. Nếu Vivienne chưa được nghe chúng, Caroline nghĩ, thì tại sao lại phải ném cái mớ vô lý ấy vào tâm trạng hạnh phúc của em cô hay đẩy cả tương lai của ba chị em họ đến bờ vực thẳm.

Dì Marietta bắn cho Caroline và Portia cái nhìn chê trách, “Chẳng phải ngài Trevelyan đã vô cùng tử tế khi gửi lời mời đến các chị em cháu sao, Vivienne?” Bà rút chiếc khăn tay ra khỏi vạt áo và chấm nhẹ lên đôi má phúng phính đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi bên dưới lớp phấn dày bụ. Với những lô tóc như đám bong bóng màu vàng phồng cứng trên đầu, dì Marietta luôn khiến Caroline nhớ đến, nói ra thì khá là tàn nhẫn, một cục bột nhồi chưa chín. “Quả là một ví dụ sáng chói cho sự rộng rãi của một quý ông. Nếu cháu tiếp tục thu hút được lòng ngưỡng mộ của ngài ấy, cháu thân mến, ta hy vọng chúng ta còn có thể nhận tấm giấy mời quý giá đến bữa tiệc hóa trang của ngài ấy nữa ấy chứ.”

Dì Marietta không cần chỉ rõ thì Caroline cũng biết cả cô lẫn Portia đều không phải là thành phần bao gồm trong những người được tham gia. Người em gái phù phiếm của mẹ cô luôn cho Portia là phiền nhiễu và Caroline thì quá là tẻ nhạt và sách vở để có thể làm bạn với mình. Dì ấy chưa bao giờ thêm thở ra một từ về chuyện đưa họ đi đâu đó kể từ sau cái chết của cha mẹ họ, và nếu không có lời mời của vị Tử tước, có khi không bao giờ dì cho họ đến khu nhà Shrewsbury mà người chồng cuối cùng để lại cho dì, chứ đừng nói là ở hẳn những một tuần liền.

Dì cô cứ nói liên hồi, tán dương cả tràng dài liên tu bất tận về các đức tính của vị Tử tước. Điều đó khiến cho Caroline dần trở nên thực sự phát ốm về người đàn ông đó, mặc dù chưa hề gặp mặt anh ta.

Cô liếc qua phía bên kia nhìn Vivienne. Một nụ cười thanh thản thoáng hiện trên môi em gái cô khi nghiêm túc lắng nghe dì Marietta lắm nhảm. Muốn lu mờ vẻ đẹp rạng ngời của Vivienne thì chỉ một đám mây thôi sẽ là không đủ, Caroline buồn bã nghĩ, gương mặt cô như mềm đi khi quan sát em gái mình.

Với mái tóc vàng óng vắn cao và làn da màu kem sữa mịn màng có thể thu hút mọi ánh nhìn, Vivienne quả thực sinh ra để tỏa sáng. Ngay từ khi còn là một đứa trẻ, gần như không gì có thể làm xáo trộn vẻ diễm đảm của em gái cô. Khi con bé năm tuổi, một lần Vivienne đã chạy lại giật vạt váy của mẹ khi bà đang cắt những bông hồng trong khu vườn ở Edgeleaf.

“Không phải bây giờ, Vivi,” Mama nhúu mày mà không hề ngời tay. “Con không thấy mẹ

đang bận sao?”

“Thôi được rồi, Mama. Thế con sẽ quay lại sau vậy.”

Như bị báo động bởi chút lạc điệu trong giọng nói vâng lời nhỏ xíu ấy, mẹ họ đã quay lại và phát hiện Vivienne đang khập khiễng bước đi, một mũi tên của người thợ săn nào đó vẫn đang cắm vào bắp đùi con bé. Được ẵm trong vòng tay vững chắc của Papa, Vivienne mặt trắng bệch chịu đau trong im lặng suốt lúc bác sĩ rút mũi tên ra, trong khi những tiếng gào thét khiến tất cả mọi người kinh hồn bạt vía không phải của ai khác mà chính là Portia.

Với tâm tính rất dễ nổi cáu của mình, Caroline luôn ghen tị vẻ trầm tĩnh của Vivienne. Và cả mái tóc vàng óng ả của em gái cô nữa. Caroline chạm tay vào mái tóc màu lúa mì nhợt nhạt của mình. Nếu đem ra so với mái tóc của Vivienne, tóc cô gần như vô sắc. Bởi ngay cả những dải lụa buộc tóc đẹp nhất cũng không thể kéo lại ấn tượng cho một mái tóc không sức sống, cô chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài trừ vuốt chúng ngược về phía sau thành một búi thật chặt. Đối với cô, cũng chẳng cần vài dải quần quần thả xuống làm duyên cho gương mặt xương xương còn hơn cả đơn sơ của mình.

“Chị chưa thấy em vấn tóc kiểu này bao giờ,” cô nói với Vivienne. “Trông đáng yêu lắm!”

Vivienne khẽ chạm vào những dải tóc quần bông bình rũ xuống. “Trông lạ phải không ạ, ngài Trevelyan đã gợi ý em làm tóc kiểu này đây. Ngài ấy nói nó sẽ tôn lên đôi mắt đẹp và đường nét cổ điển trên gương mặt em.”

Caroline nhú mày, nghĩ rằng thật kì quái khi một quý ông lại có ham mê nhiệt tình như thế với tóc của phụ nữ. Có lẽ người đang theo đuổi em gái cô là một trong số những tên công tử thích ăn chơi ầm ương như Brummell^[1], quan tâm đến chất lượng của đường ren trên viền cổ áo của một quý cô hơn là theo đuổi các sở thích đàn ông như chính trị hay săn bắn.

[1. Beau Brummell (1778-1840): Người đàn ông trung diện nổi tiếng ở Anh, bạn của George IV trước khi George trở thành vua.]

“Vậy chính xác thì em quen ngài Trevelyan thế nào?” cô hỏi. “Em nói trong thư rằng hai người gặp nhau ở buổi vũ hội của phu nhân Norberry, nhưng em không đề cập thêm chi tiết quan trọng nào nữa.”

Nụ cười của Vivienne như dịu dàng hơn, “Buổi khiêu vũ kết thúc và tất cả mọi người đang chuẩn bị dùng bữa tối.” Em gái cô hơi nhăn chiếc mũi thanh tú, “Em tin đồng hồ lúc đó vừa điểm mười hai giờ đêm.”

Caroline cắn nhằn vì đau khi Portia huých khuỷu tay vào mạng sườn cô.

“Em liếc qua vai rồi phát hiện người đàn ông đặc biệt nhất phòng đang uể oải dựa vào khung cửa. Trước khi em nhận ra chuyện gì đang diễn ra, ngài ấy đã thúc người đi cùng em đến bữa tối sang một bên và tự mình hộ tống em đến phòng ăn.” Vivienne bẽn lẽn hụp đầu xuống, “Chẳng có ai chính thức giới thiệu bọn em với nhau, bởi thế em nghĩ mọi chuyện không được phải phép cho lắm.”

Dì Marietta cười khúc khích dưới bàn tay đeo găng, “Cực kỳ không phải phép ấy chứ! Ngài ấy không thể rời mắt khỏi con bé. Ta chưa từng thấy một chàng trai nào lại trông có vẻ mu mẫm cả người như thế! Khi ngài ấy lần đầu tiên phát hiện ra con bé, ngài ấy còn trắng bệch cả mặt đến mức người ta nghĩ ngài ấy trông thấy ma cơ. Hai đứa gần như không thể tách rời từ đó. Đương nhiên là luôn có ta đi kèm theo rồi,” dì thêm vào với cái hít hà ra vẻ đoan trang.

“Thế hàng ngày hai người có đi dạo với nhau không?” Portia nghiêng người về phía trước, nụ cười hân hoan gắn chặt trên môi. “Đi xe ngựa trong Hype Park? Đi xem voi ở pháo đài London? Dừng trà trong một khu vườn ngập nắng?”

Vivienne trao cho em gái một ánh nhìn kinh ngạc, “Không, nhưng ngài ấy đưa chị và dì đến Nhà hát hoàng gia, hai buổi hòa nhạc, và một bữa dạ tiệc của phu nhân Twickham ở lâu đài Park Lane của bà ấy. Chị e là ngài Trevelyan có thói quen giờ giấc giống như các quý ông khác. Ngài ấy hầu như không bao giờ thức dậy trước khi mặt trời lặn.”

Lần này Caroline đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Trước khi Portia đánh khuỷu tay về phía cô, Caroline đã tóm lấy tay em gái và véo một cái thật đau.

“Ái!”

Trước tiếng kêu không cố ý của Portia, dì Marietta nâng chiếc kính cầm tay lên, nhúm mày nhìn con bé, “Vì Chúa, cháu gái, phải biết kiểm soát bản thân chứ. Ta cứ tưởng ai đó đã giẫm lên một con chó Xanhpanhơn đấy.”

“Cháu xin lỗi,” Portia lẩm bẩm, lún sâu hơn xuống chiếc ghế và bắn một cái lườm về phía Caroline, “Chắc là cái ghim váy đã đâm vào người cháu.”

Caroline quay ra ngoài cửa sổ để nhìn ngắm con phố Mayfair chậm chậm trôi qua, nụ cười lảng lảng của cô như đang phản chiếu chính nụ cười của Vivienne vậy. Chiếc xe ngựa rẽ vào một tòa nhà được xây bằng gạch đỏ đẹp đẽ đang tắm trong ánh vàng dịu dịu của những ngọn đèn đường trên quảng trường Berkeley.

Khi chiếc xe lăn từ từ rồi ngừng hẳn, Caroline hé đầu qua cửa sổ để nhìn cho rõ hơn đích đến của họ. Có một khác biệt nho nhỏ giữa ngôi nhà kiểu Georgian với những ngôi nhà xung quanh nó - không có những đầu máng xối hình thú nằm ngoác miệng trên mái nhà bằng đá, không có những sinh vật đen thùi lù náu mình sau các ban công chạm trổ bằng sắt, không có những tiếng thét ghen ghét vang lên từ hầm than.

Thay vì bị bao phủ bởi những tấm rèm nặng nề, các cánh cửa sổ kiểu Paladian rực sáng ánh đèn, đổ tràn sự mời gọi hân hoan trên con đường lát đá và chiếc cổng có mái che.

“A! Đến nơi rồi!” Dì Marietta thông báo khi thu gom nào túi, nào quạt lên. “Chúng ta nên nhanh chân lên, Vivienne. Ta chắc ngài Trevelyan của cháu đang sốt ruột phát điên lên rồi đấy.”

“Ngài ấy không phải ngài Trevelyan của cháu, dì ơi,” Vivienne nói thẳng. “Vì ngài ấy không hề công khai hay thậm chí bóng gió về tình cảm của ngài ấy với cháu.”

Nhìn nét ửng hồng quyến rũ lan rộng trên đôi gò má căng mịn của em gái, Caroline thở dài. Có người đàn ông nào lại không yêu em gái cô đến mất trí cơ chứ?

Cô vói lấy bàn tay đeo găng của Vivienne và trù mến siết nhẹ, “Dì Marietta nói đúng đấy, cưng của chị. Nếu em đã bắt giữ được trái tim của quý ngài ấy thì việc em mang họ của ngài ấy chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.”

Vivienne nắm chặt lấy tay Caroline, trao cho chị mình một nụ cười biết ơn.

Họ lần lượt bước xuống xe, người gác cổng đang đứng đợi đỡ tay từng người xuống. Khi đến lượt Portia, cô rút người về phía sau. Người gác cổng háng giọng và vươn cánh tay sâu hơn vào xe ngựa.

Caroline cuối cùng cũng phải tự mình giơ tay ra và kéo em gái xuống. Khi Portia đổ nhào vào cánh tay Caroline, cô thì thầm giữa hàm răng nghiến chặt, “Em nghe Vivienne nói rồi đấy. Chẳng có gì là bất thường khi một quý ông thiết đãi một bữa tiệc lúc nửa đêm hết.”

“Đặc biệt nếu hân ta là...”

“Đừng nói!” Caroline cảnh cáo. “Nếu chị nghe dù chỉ một từ thôi thoát ra từ miệng em tối nay, chị sẽ tự cắn em đấy.”

Nhìn thấy cả dì lẫn em gái mình đã mất hút vào trong ngôi nhà, Caroline đẩy Portia đang hờn dỗi bước đi. Khi họ đến gần những bậc thang lên lối vào thì thấy một bóng đen lao ra từ bóng tối với đôi cánh đầy xương xẩu.

Portia thụp người xuống và rít âm lên, “Chị có thấy không?” Con bé thở gấp, những móng tay như xúc vào đôi găng dài đến khuỷu của Caroline, “Một con dơi!”

“Đừng làm âm lên thế! Chị chắc đó chỉ là một con cú hoặc loài chim nào đó ăn đêm thôi.” Nhưng khi cố gắng vuốt ve các dây thần kinh của em gái, Caroline vẫn lén lút ném cái nhìn về phía mái của ngôi nhà và kéo chiếc mũ áo khoác trùm lên đầu.

Họ nhanh chóng phát hiện mình đang đứng trong một đại sảnh rực rỡ ánh đèn với tiếng pha lê chạm vào nhau leng keng, những tiếng cười thầm, và những nốt nhạc ngọt ngào, tràn ngập từ một bản xô-nát của Haydn^[2] đập đều bên tai họ. Sàn nhà lát gỗ bóng loáng đến mức họ có thể ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân trên đó. Cố gắng để không lóng ngóng, Caroline đưa áo choàng cho một cô hầu gái bầu bĩnh.

[2. Joseph Haydn (1732-1809): Nhà soạn nhạc người Úc đã viết hơn 100 bản giao hưởng và ôratô.]

“Không, cảm ơn chị,” Portia lẩm bẩm. “Tôi nghĩ là tôi bị cảm lạnh mất rồi.” Túm lấy chiếc áo choàng thắt chặt quanh cổ, con bé giả vờ ho hắng đến đáng thương để chứng minh cho tuyên bố của mình.

Mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi cô hầu gái, Caroline giơ tay ra, “Đừng có ngốc, em gái à. Nếu em sốt cao như thế, cơn cảm lạnh của em đã nguy hiểm đến tính mạng rồi.”

Nhận ra ánh mắt cảnh cáo của Caroline, Portia miễn cưỡng cởi áo khoác. Em gái cô quàng một chiếc khăn len bên trong chiếc áo, bao bọc cẩn thận chiếc cổ thanh tú. Caroline kết thúc giằng co để lôi cái khăn ra với sự đeo dính bướng bỉnh của Portia hết lần này đến lần khác. Cuối cùng cô cũng giành được chiếc khăn len, nhưng lại phát hiện một chiếc khăn lụa bên dưới nó.

Cô tháo chiếc khăn, cố kiềm chế để không dùng nó siết cổ cô em gái, khi ngửi thấy mùi hăng hăng xộc vào mũi. Cô cúi xuống, khịt khịt trên làn da của Portia, “Cái mùi quỷ quái gì đây? Có phải tỏi không?”

Portia cứng người, “Đương nhiên là không. Mùi nước hoa mới của em đấy mà.” Hển mũi lên đến trời, Portia lướt qua Caroline, để lại cả một dải mùi lơ lửng đằng sau. Caroline vút chiếc khăn cho cô hầu gái đang há hốc mồm để theo em gái vào phòng tranh.

Khi ngắm nhìn cả phòng tranh thanh nhã, Caroline gần như ước rằng cô đã từ chối việc cởi bỏ áo khoác của chính cô. Vivienne thật yêu kiều trong chiếc váy lụa màu xanh da trời, và Portia là một thiếu nữ vô cùng thu hút trong chiếc áo dài đi lễ chủ nhật đẹp nhất của nó. Vì các đường viền đã được khâu cao và một bây giờ là để bầu ngực căng tràn đổ qua vạt áo, Caroline

hy vọng sẽ không ai để ý rằng váy của Portia đã được hơn hai năm tuổi.

Caroline buộc phải bới tung cả tủ quần áo để mang đi London một trong những chiếc rương của mẹ. Cô chỉ có thể cảm tạ rằng Louisa Cabot mẹ cô là một người thanh mảnh, dong dỏng cao và có một bầu ngực nhỏ nhắn như cô vậy. Chiếc váy dạ hội nhạt màu bằng vải mu-xơ-lin Ấn Độ cô đang mặc gần giống váy của các nữ thần Hy Lạp bởi vẻ giản dị của nó. Với chiếc cổ cắt vuông, chiết eo cao và việc không đính đăng ten hay xếp nếp chắc chắn sẽ gợi nhớ đến một thời trang thịnh hành ở thập kỷ trước.

Đau đón nhận ra những ánh mắt chòng chọc đang hướng thẳng về phía cô bởi cả tá hoặc còn hơn của các vị khách đang đứng trong phòng tranh, cô dấn một nụ cười ngượng ngịu lên môi. Xét từ nét mặt hóm hỉnh đến những viên kim cương lấp lánh đeo đầy hai tay của cả phụ nữ lẫn đàn ông, có vẻ như Portia đã đúng. Những lời đồn đại về Adrian Kane dường như không ảnh hưởng chút nào đến địa vị trong giới thượng lưu của anh ta. Một vài phụ nữ thậm chí còn ném về phía Vivienne những ánh nhìn phẫn uất.

Vivienne và dì Marietta thướt tha lướt qua căn phòng, lăm răm trao những câu chào hỏi và cúi đầu đáp lễ. Portia nép mình sau họ, tay vẫn kẹp chặt bảo vệ cổ họng của mình.

Tiếng dương cầm trong góc phòng bỗng im bật. Một bóng đen nhổm dậy từ ghế nhạc công. Sự xuất hiện của anh ta kéo theo một tràng rì rào đầy chờ mong từ các vị khách mỗi lúc lại kéo lại gần. Dường như Caroline và gia đình cô đã đến vừa khít giờ ngâm thơ kể chuyện nào đó. Đỡ căng thẳng hẳn khi thấy mình không còn là trung tâm của sự chú ý nữa, Caroline dễ dàng lui vào một góc của bức tường đằng sau, nơi cô có thể thoải mái theo dõi mà không sợ bị ai để ý. Cánh cửa kiểu Pháp gần đó hướng ra sân của khu vườn, hứa hẹn một màn tẩu thoát nhanh chóng nếu cần thiết.

Chỉ cần đơn giản sỏi bước đứng trước mặt lò sưởi bằng đá cẩm thạch, người lạ mặt mặc cả bộ đen biến lò sưởi thành sân khấu một cách diệu kỳ và các vị khách trong phòng tranh mặc nhiên biến thành các khán giả vô cùng hưng phấn. Vẻ xanh xao của anh ta chỉ khiến đôi mắt u sầu và mái tóc đen lãng tử lò xo trước trán càng thêm nổi bật. Anh ta có một bờ vai rộng, hông hẹp, với một chiếc mũi khoằm khỏe mạnh và một bờ môi đầy đặn để lộ nét gợi cảm như muốn trêu ngươi người đối diện. Nhìn nụ cười triu mến cong lên trên môi Vivienne, Caroline đoán đây hẳn là chủ bữa tiệc họ tham gia.

Sự im lặng đầy kính trọng bao trùm cả căn phòng khi anh ta tựa một chân vào lò sưởi. Caroline thấy mình nín thở khi anh ta bắt đầu cất lời bằng một giọng nam trung mượt mà đến mức có thể khiến thiên thần khóc than vì ghen tị.

“Rồi cũng đến ngày chúng sống dậy

Thân tàn thoát khỏi nắm mồ chôn

Đói khát quay về miền xưa ấy

Xé toạc, hút máu như điên cuồng

Dòng máu nóng từ những người thân thuộc

Để phục hồi cuộc sống trong màn đêm”.

Mắt Caroline tròn ngược khi cô nhận ra những vần thơ trong truyền thuyết Thổ Nhĩ Kỳ của Byron, những vần thơ cô đã từng nghe Portia ngâm nga với vẻ kịch tính cũng ngang ngửa thế này chỉ vài ngày trước. Cô liếc nhìn cô em gái bé nhỏ của mình. Bàn tay Portia đã buông thõng

khỏi cổ họng khi con bé nhìn chăm chăm vào chàng Adonis trẻ tuổi. Vẻ sùng bái như ánh mặt trời mọc lên trong mắt con bé. Ôi Chúa ơi! Caroline than. Thật khó khăn cho Portia khi bắt đầu nuôi dưỡng sự mê đắm không được đáp lại với người đang theo đuổi chị gái mình.

Với khuôn miệng hờn dỗi và cái cằm chẻ, nhà hùng biện trẻ tuổi này chưa biết chừng có thể bị nhầm thành Byron. Nhưng tất cả mọi người ở London đều biết rằng nhà thơ bảnh bao kia hiện đang tiêu tụy ở Ý trong vòng tay của nhân tình mới, nữ bá tước Guiccioli.

Khi anh ta lao vào một khổ thơ khác, phô nét mặt nghiêng nghiêng kinh điển của mình cho tất cả mọi người trong căn phòng ngưỡng mộ, Caroline phải bụm tay lên miệng để kìm tiếng cười đang chực bật ra. Vậy ra đây là vị Tử tước trứ danh! Hèn gì mà anh ta lại gợi ý Vivienne nên để tóc thế nào mới đẹp. Và cũng chẳng lạ khi cả giới thượng lưu tin anh ta là ma cà rồng. Danh tiếng của anh ta đã được nuôi dưỡng một cách cẩn thận giống như chiếc cà-vạt xếp tầng và vẻ bóng loáng đến chói mắt trên đôi boots Wellington của anh ta. Một tên công tử đom đóm đáng thế này có thể hàn gắn được trái tim em gái cô, tâm hồn của Vivienne có vẻ cũng không phải đối diện với hiểm cảnh rồi.

Choáng váng vì cả buồn cười lẫn nhẹ nhõm, Caroline vẫn cố gắng kìm lại tiếng khúc khích của mình khi một chiếc đồng hồ ở nơi nào đó trong ngôi nhà bắt đầu giống lên hồi chuông báo nửa đêm.

“Cho phép tôi.”

Caroline giật mình dữ dội khi một chiếc khăn tay xuất hiện ngay bên dưới mũi.

“Tôi thử chuẩn bị trước ấy mà. Đây gần như không phải lần đầu tiên màn trình diễn của cậu ta khiến một người phụ nữ bật khóc đau. Có vài quý phu nhân nhạy cảm thậm chí còn ngất xỉu vào dịp này nữa đấy.”

Giọng cười cợt nam tính đó, chỉ cao hơn tiếng gầm gừ một chút, dường như lại dội đến từng chiếc xương trong người cô. Làm sao cô lại có thể ngốc nghếch đến mức để mình phiền muộn vì ma cà rồng khi giọng nói đầy khói và lưu huỳnh kia có lẽ chỉ quý dữ mới có cơ chứ?

Cô hăng hái đón lấy chiếc khăn tay trước khi liếc trộm về phía người đàn ông đang uể oải dựa người vào bức tường bên cạnh cô. Anh ta dường như hiện ra từ trong không khí. Anh ta chắc đã lén qua cánh cửa kiểu Pháp khi cô xao lãng, đó hẳn là một chiến công không nhỏ chút nào đối với một người đàn ông to lớn như anh ta.

Mặc dù cô thề rằng cô đã cảm nhận được ánh mắt anh ta nhìn cô vài giây trước đó, anh ta dường như chỉ nhìn chăm chú cố định về phía lò sưởi, nơi vị chủ nhà của họ đang dẫn thân vào một khổ thơ khác trong một kiệt tác của Byron.

“Phong thái lịch thiệp của ngài được đánh giá rất cao, thưa ngài,” cô khẽ nói, chấm nhẹ chiếc khăn lạnh đặt tiền lên khóe mắt. “Nhưng tôi có thể đảm bảo với ngài việc tôi quá khích sẽ không ngạt nghèo đến mức phải bất tỉnh trong vòng tay ngài đâu.”

“Tiếc thật,” anh ta lẩm bẩm, vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Giật mình lùi lại, Caroline rì rầm, “Sao cơ ạ?”

“Mũ đẹp^[3],” anh ta đáp, ra hiệu về cái thứ tổ hợp của lông chim và ngọc trai dựng ngược trên mái đầu bạc của một vị phu nhân.

[3. Mũ đẹp: pretty hat, phát âm gần giống như pity that: tiếc thật.]

Nhíu mắt, Caroline nhận cơ hội anh ta đang tỏ vẻ thờ ơ để quan sát anh ta. Mái tóc dày màu mật ong ấm áp bóng thêm bởi những sợi vàng kim ẩn hiện và dài vừa đủ để làm nổi bật bờ vai của chiếc áo khoác màu nâu đỏ của anh ta. Nếu anh ta đứng thẳng thay vì lười biếng dựa vào bức tường với cả tay lẫn chân đều vắt chéo, anh ta sẽ cao hơn cô gần ba mươi phân. Tuy vậy anh ta trông có vẻ hoàn toàn tự nhiên với kích cỡ của bản thân, bởi thể chẳng cần thiết phải sử dụng sức mạnh của cơ thể nếu muốn hăm dọa hay phỉnh phờ bất cứ ai.

“Điều tôi định nói, thưa ngài,” cô khẽ nói, không chắc vì sao việc để một người lạ hiểu lầm cô là một đứa con gái ngờ nghệch mau nước mắt lại quan trọng đến thế, “là tôi chỉ quá khích lúc tôi buồn cười thôi.”

Anh ta nghiêng cái nhìn không thể đọc nổi dưới hàng mi dày về phía cô. Đôi mắt dài, lóng lánh như thủy tinh của anh ta không phải màu xanh dương lẫn màu xanh lá, mà là thứ màu sắc mê hồn nào đó trộn lẫn giữa hai màu này, “Vậy cô không phải người hâm mộ Byron?”

“Ôi, không phải nhà thơ đó không khiến tôi thích thú, mà là bộ dạng của cái người ngâm thơ kia. Ngài đã từng thấy ai có điệu bộ trơ trẽn như anh ta chưa?”

Một trong những người phụ nữ đứng trên họ quay lại lườm Caroline. Đặt một ngón tay đi găng lên môi, bà ta khẽ nói. “Suýt.”

Trong khi Caroline vật lộn để khoác lên một vẻ ăn năn thích hợp, người trò chuyện với cô lẩm bẩm, “Cô dường như là người phụ nữ duy nhất trong căn phòng này thoát được sự quyến rũ của cậu ta.”

Việc này không cần phải bàn. Portia vẫn nhìn như bị nam châm hút về phía lò sưởi như thể con bé đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu nào đó. Một vài quý bà quý cô còn rút khăn tay ra để chấm nước mắt. Ngay cả các quý ông cũng dõi theo màn trình diễn với cái mồm há hốc và vẻ mặt thì không thể thần thờ hơn được nữa.

Caroline nuốt xuống một nụ cười, “Có lẽ anh ta đã bỏ bùa bọn họ bằng thứ sức mạnh siêu nhiên của anh ta. Chẳng phải nét nổi bật trong cộng đồng của anh ta là năng lực thôi miên những kẻ nhụt chí và biến họ thành nô lệ sao?”

Lần này thì anh bạn tán gẫu của cô quay ngoắt sang nhìn thẳng vào mặt cô. Nét mặt của anh ta có lẽ sẽ được gọi là trẻ con nếu không có đường nhăn hằn rõ trên trán, chiếc mũi từng gãy một lần, và nét dừa cột ẩn giấu dưới đường chẻ trên chiếc cằm rộng của anh ta. Anh ta có một cái miệng dịu dàng, biểu cảm đến kì quặc trên một gương mặt gỗ ghề như thế, “Và cộng đồng đó là...?”

Với tính cách của cô thì thật khó để có thể vui thú với một mẩu lời đồn đầy hương vị với một người hoàn toàn xa lạ, nhưng có điều gì đó trong ánh mắt thẳng thắn của anh ta làm cô cảm thấy tin cậy.

Đưa một tay khum miệng, cô cúi người gần hơn với anh ta và thăm thò. “Ngài không biết à? Vị chủ nhà của chúng ta nghe đồn là ma cà rồng đấy. Chắc chắn ngài phải nghe thấy lời đồn về quý ngài Adrian Kane bí ẩn và đầy nguy hiểm đây rồi chứ, rằng anh ta chỉ dậy sau khi mặt trời lặn? Anh ta lảng vảng trên các con phố và ngõ tối trong thành phố vào ban đêm để tìm kiếm con mồi, và anh ta dụ dỗ những phụ nữ ngây thơ vào hang ổ của mình và cầm tù họ bằng thứ quyền năng hắc ám đầy mê hoặc của anh ta nữa.”

Cô đã thành công trong việc moi ra vẻ thích thú sáng lên trong đôi mắt anh ta. “Nghe cũng khá giống mấy tên dê tiện nhỉ. Thế điều gì đã thúc đẩy cô cả gan đến hang ổ của anh ta trong

đêm tối mật mừng thế này vậy? Cô không lo lắng cho sự trong trắng của mình à?”

Caroline bình thản nhún vai, “Như ngài thấy đấy, anh ta chẳng có gì đe dọa đến tôi cả. Tôi hoàn toàn chai lì trước mọi sự hăm dọa của quý ông trẻ đang nhả từng vắn thơ Byron kia, người đã phí phạm thời gian để đứng trước gương luyện tập điệu bộ, rồi uốn tóc theo kiểu của các anh chàng ma cà rồng.”

Ánh mắt anh ta hẹp lại trên gương mặt cô, “Tôi phải thú nhận là cô khiến tôi kinh ngạc. Thế kiểu quý ông thế nào mới có thể dọa được cô? Loại sức mạnh hắc ám nào một người đàn ông cần có để quyến rũ được một người điềm tĩnh như cô vậy? Nếu một gương mặt thu hút cùng một miệng lưỡi nhanh nhạy không khiến cô lả đi trong vòng tay của anh ta, thì sẽ phải là thứ gì đây?”

Caroline ngược nhìn anh ta, cả trăm triệu hình ảnh không tưởng rực rỡ sắc màu quay cuồng trong đầu cô. Nếu như đây là vũ hội của cô chứ không phải Vivienne thì sao? Nếu như cô vẫn chỉ là một thiếu nữ mười chín tuổi với đôi mắt ướt sương thay vì một bà chị gái hai mươi tư tuổi đầy lý trí thì sao? Nếu như thời khắc này không phải quá muộn để tin rằng một người đàn ông như anh ta có thể sẽ dụ dỗ cô theo vào khu vườn đầy ánh trăng để trộm một phút riêng tư với cô – hoặc có thể là cả một nụ hôn nữa? Như vỡ vụn bởi cơn rừng mình khao khát, Caroline dứt ánh mắt khỏi chiếc miệng như trêu ngươi của anh ta. Cô đã là một người phụ nữ trưởng thành. Cô không có khả năng chết vì những ảo tưởng ngốc nghếch của một thiếu nữ.

Cô cúi đầu với lúm đồng tiền hơi nở trên má, quyết định rằng cách đối xử thông minh nhất là coi những lời của anh ta là lời nói đùa như đúng bản chất của nó thôi, “Ngài nên tự thấy xấu hổ, thưa ngài. Nếu tôi giải bày một điều như thế với ngài, thì chẳng phải tôi hoàn toàn chờ ngài thương xót hay sao?”

“Có lẽ phải là cô,” anh ta nghiêng đầu xuống để thì thầm, giọng nói sâu thẳm và ám muội như một ngụm uyết-ki Scốt cấm kỵ, “mới là người tôi hoàn toàn phải chờ thương xót.”

Caroline giật phắt đầu lên, như mê đi bởi ánh khao khát không ngờ xoẹt qua đôi mắt anh ta. Đường như hơi thở của cô đã nín lặng đến muôn đời trước khi cô nhận ra màn ngâm thơ đã đi đến hồi kết và các vị khách khác trong phòng tranh đã nổ tung trong những tràng pháo tay say mê.

Người trò chuyện với cô đẩy người ra khỏi bức tường, đứng thẳng dậy, “Thứ lỗi cho tôi nhé, tiểu thư... Tôi e rằng tôi phải đi làm bốn phần của một chủ nhà lơ đãng và thù vặt rồi...”

Anh ta đã quay tấm lưng rộng về phía cô khi cô gọi với theo anh ta, “Thưa ngài! Ngài quên khăn tay này!”

Cô không hề nhận ra mình đang vẫy tấm vải lạnh như một lá cờ trắng đầu hàng trước khi anh ta quay lại với một góc miệng nhếch lên thành một nụ cười lười biếng, “Cứ giữ nó, được chứ? Có lẽ cô sẽ phát hiện ra điều gì đó thú vị trước khi đêm nay kết thúc.”

Khi nhìn anh ta lách người qua những vị khách, Caroline vuốt nhẹ chiếc khăn bằng những ngón tay đeo găng của mình. Cô có một ao ước ngó ngán được áp nó lên má, để cảm nhận mùi gỗ đàn hương cùng rượu rum đỏ nam tính lan tỏa trong bầu không khí bao quanh cô.

Những ngón tay cô mù mẫm vuốt những chữ thêu tên viết tắt của anh ta trên thớ vải trong khi giọng nói trầm, uy nghi của anh ta vang vọng khắp đám đông, “Hoan hô! Hoan hô, Julian! Quả là một màn trình diễn tuyệt vời. Liệu mọi người ở đây có thể mạnh dạn yêu cầu diễn lại lần nữa sau bữa tối không?”

Cái gã thuần thuần có vẻ thanh tao lịch lãm đó vẫn tiếp tục màu mè làm duyên trước lò sưởi trong khi nhả nhở với anh ta, “Nếu như anh trai tôi và cũng là chủ nhà của chúng ta ra lệnh.”

Những ngón tay của Caroline đông cứng.

Cô lùng chùng nâng chiếc khăn tay lên, nhưng ngay cả trước khi cô nhìn thấy gã uốn ẹo kia vỗ vai thân mật với anh ta, ngay cả trước khi các vị khách từng người một đến chào anh ta, ngay cả trước khi nhìn thấy một Vivienne rạng rỡ đứng ở vị trí ngay bên cạnh anh ta như thể chỗ đó luôn là nơi em gái cô thuộc về, Caroline biết mình sẽ nhìn thấy gì trên làn vải lanh đắt tiền.

Một chữ A được thêu công phu nối liền với một chữ K uốn lượn.

“Caroline!” Vivienne gọi. Nụ cười ngập nắng rạng rỡ trên khuôn mặt khi con bé vịn bàn tay thon thon lên khuỷu tay người vừa trò chuyện với cô trước đây ít phút. “Chị đang làm gì mà có mình lại trong góc thế? Chị lại đây và chào vị chủ nhà của chúng ta đi.”

Caroline cảm giác mặt cô không còn chút máu khi cô ngược mắt đón cái nhìn cũng sừng sốt y hệt cô của Adrian Kane, Tử tước Trevelyan.

Chương 3

“Cô có muốn chút rượu vang^[1] không, cô Cabot?”

[1. Port: rượu vang, cũng có nghĩa là nơi ẩn náu.]

Mặc dù câu hỏi vô tư một cách hoàn hảo, chẳng có chút vô tư nào trong cái nét trên người ánh lên trong đôi mắt vị chủ nhà, và cái cách anh ta lắc thứ chất lỏng đỏ như máu trong chiếc ly trước khi đưa nó lên môi.

Ly rượu trông còn tự nhiên hơn nữa khi hờ hững trong những ngón tay xanh xao, quý tộc của em trai anh ta. Song lạ một điều, Adrian Kane lại có một bàn tay của một người thợ - to, khoẻ và đầy sức mạnh. Hàm răng anh ta trắng tấp và trắng tinh, và nhìn thì không thấy chiếc răng nanh nào cả. Bởi cô được ngồi ở vị trí vô cùng danh dự bên tay phải anh ta trên chiếc bàn ăn dài phủ gấm thêu hoa, Caroline thoải mái theo dõi hàm răng anh ta mỗi lần anh ta phô ra một trong những nụ cười bí ẩn của mình với cô.

Thật khó tưởng tượng có ai đủ ngu ngốc để tin người đàn ông này nắm trong tay cả bóng tối và cái chết. Nếu quả thực như thế, anh ta dường như sẽ phải sở hữu một sức mạnh siêu nhiên nào đó. Mặc dù theo lời đồn anh ta tránh xa khỏi ánh sáng ban ngày, cô xin thề những sợi tơ vàng óng trên mái tóc anh ta đã được se dưới ánh mặt trời. Cô thậm chí còn có một ý nghĩ tức cười rằng nếu cô cúi gần anh ta hơn, cô có thể nghe thấy những nhịp đập vững vàng khi máu đang tuần hoàn qua trái tim cường tráng của anh ta nữa kia.

Trước khi Caroline có thể từ chối lời mời của anh ta, Portia, người đang ngồi đối diện cô bên tay trái anh ta, đẩy chiếc ly của mình ra và nhỏ nhẹ, “Ôi thế sao! Cảm ơn, thưa ngài! Tôi muốn thêm chút vang nữa.”

Caroline nhìn em gái đầy ngờ vực. Portia có vẻ đã quên ngay nỗi sợ hãi rằng Kane có thể cúi xuống và cắn cổ nó. Con bé đang quá bận rộn với việc nghiền chiếc cổ lên để đánh mắt với em trai Kane, người đang ngồi cùng phía với cô ở ngay bên kia chỗ của Vivienne. Và dù cho cô có nghĩ thế nào về cái điệu bộ rủa lông của cậu ta, Caroline cũng phải thừa nhận đúng là bi kịch khi nét mặt nghiêng nghiêng của Julian Kane chưa bao giờ được đúc trên một đồng tiền La Mã.

Vị chủ nhà ngoắc tay về phía người hầu đang rảo bước cạnh chiếc tủ bằng gỗ cây óc chó, nhưng lại trao cho anh ta một cái lắc đầu cảnh cáo trước khi anh ta có thể rót thêm một chút vang màu ruby vào ly của Portia.

Dì Marietta bị đẩy xuống tận cuối của chiếc bàn. Bà đang thiết đãi một nam tước béo lùn bài tường thuật the thé về chiến thắng mới nhất của mình ở bàn đánh bài bút-đơ. Vì ông ta không thể tự cửa vào tay mình với chiếc nĩa chỉ còn hai răng, người đàn ông đáng thương dường như chỉ còn cách tự chuốc rượu cho bản thân đờ đẫn. Ông ta cứ thế tụt người xuống, thấp hơn, rồi thấp hơn nữa trên chiếc ghế trong vòng chỉ có nửa giờ. Cho đến lúc món tráng miệng được phục vụ, ông ta rõ ràng đã chạy trốn khỏi chiếc bàn. Tất nhiên bà dì Marietta của cô sẽ không hề chú ý. Bởi dì cô chắc chắn đã quay ngay sang cười điệu đà với bà hầu tước ngồi đối diện và tiếp tục bài tường thuật mà không buồn ngừng lại để thở.

Caroline tự hỏi dì cô liệu có phải đã bị xua xuống đó một cách có chủ ý hay không. Có lẽ Kane cũng chỉ có chút ít sức chịu đựng với thói quen luyện thuyên bất tận của dì cô hết như cô

vậy. Mà đương nhiên sau màn để-tôi-nói-nhỏ-anh-nghe trong phòng tranh, anh ta chắc hẳn phải nghĩ cô còn ngớ ngẩn gấp đôi bà dì óc nho của cô cũng nên.

Mỗi lần nhớ đến những lời bất cần của mình, cô chỉ muốn đập quách đầu vào cái bàn. Cô không biết cô bị bẽ mặt vì lãng mạ em trai của anh ta hay vì đã lặp lại những lời đồn lỗ bịch về các hoạt động về đêm của anh ta nữa. Cô có thể tự tha thứ bản thân cho cả hai hành động hờ hênh kể trên nhưng không có nghĩa cô có thể để mình say mê trong những lời tán tỉnh đáng xấu hổ với người đang theo đuổi em gái cô.

“Thưa cô?”

Cảm ơn sự xao lãng cắt ngang dòng suy nghĩ, Caroline quay đầu lại và thấy người chạy bàn đang mời cô một chiếc đĩa bạc chất đầy những lát bí-tết được rưới với nước sốt đỏ tươi. Cảm giác bụng nhộn nhạo, cô nuốt xuống một cách khó nhọc rồi lầm rầm, “Không, cảm ơn.”

“Ôi, tôi sẽ dùng món đó.” Thay vì đợi người chạy bàn mang chiếc đĩa lại, Julian với tay qua chiếc bàn và dùng nĩa của mình găm lấy một miếng. Cậu ta đưa thẳng lên mồm rồi nhai với sự thưởng thức đầy khoái cảm.

Cậu ta bắt chợt ngừng lại và khụt khịt, chiếc mũi thẳng tắp không chệ vào đâu được chun lại vẻ chán ghét, “Anh nhớ nói với Gaston làm dịu đi mùi tỏi đấy, Adrian. Đêm nay nồng quá mức luôn.”

Caroline là người duy nhất nhìn thấy Portia ấn chiếc khăn ăn lên miệng cái lọ pha lê bé bằng ngón tay của con bé rồi lén lút chấm lên cổ họng.

Ít nhất cô nghĩ cô cũng là người duy nhất nhìn thấy, cho đến khi cô liếc về phía vị chủ nhà và bắt gặp anh ta không hề nhìn Portia mà lại nhìn cô, với vẻ thích thú thành thật, “Cô phải thử lỗi cho đầu bếp của tôi rồi,” anh ta nói. “Ông ta là người Pháp, và cô biết người Pháp yêu tỏi của họ thế nào rồi đấy.”

Caroline sẽ không để nụ cười thỏa mãn của anh ta cứ thế ngoác rộng đâu, “Thế ngài thì sao, thưa ngài? Ngài cũng thích tỏi chứ ạ?”

“Cũng tương đối. Tôi thấy nó thêm vào yếu tố bất ngờ khá là thú vị kể cả với món ăn nhàm chán nhất.”

Cô trao cho anh ta một cái nhìn vui vẻ ý tứ, “À, nhưng cũng có vài người không thích sự ngạc nhiên như ngài nghĩ đâu. Những người đó có lẽ sẽ cho tỏi là một thử thách phải tránh đi ấy chứ.”

Kane dựa lưng vào ghế, nét suy tư trong đôi mắt anh ta trầm sâu hơn, “Đấy là còn tùy thuộc bản chất của sự ngạc nhiên, đúng không nào?”

“Thực thế,” cô nói, thẳng thắn đáp trả ánh mắt anh ta, “Và dù cho sự ngạc nhiên ấy được khởi đầu bằng một sự hiểu lầm đơn giản hay luận điệu lảng tránh có tính toán đi chăng nữa.”

Anh ta nhấp thêm một ngụm rượu, “Tôi phải thú nhận điều này, thưa cô Cabot, cô đúng là một khám phá đối với tôi. Bởi vì Vivienne cho tôi biết rằng cô đã làm tất cả để nuôi lớn cô ấy và cô bé Portia đây, nên tôi nghĩ cô hẳn phải...”

“Già hơn thế này?” Cô ướm lời.

“Giàu kinh nghiệm hơn thế này,” anh ta phản đối một cách khéo léo.

“Vậy thì tôi rất lấy làm tiếc đã khiến ngài thất vọng, thưa ngài. Nếu tôi biết ngài trông chờ tôi như một bà già lập cập, tôi đã không ngần ngại đeo hàm răng gỗ của mình rồi.”

“Caroline mới chỉ mười sáu tuổi khi chúng em mất cả Mama lẫn Papa,” Vivienne giải thích, nhìn chị gái mình với lòng yêu thương không che giấu. “Chị ấy là cả mẹ lẫn cha đối với bọn em kể từ lúc đó. Nếu như không có chị ấy, ông anh họ Cecil có lẽ đã gửi bọn em đến trại mồ côi rồi.”

Caroline cảm giác hai má nóng rẫy khi Kane nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, “Không hề là một việc dễ dàng với việc phải chăm sóc hai em gái nhỏ khi cô chỉ lớn hơn cô em kế tiếp không bao nhiêu.”

Julian vẫy cái nĩa thẳng về hướng cô, “Tôi nghĩ chắc là chán muốn chết khi bị kẹt ở một nơi khỉ ho cò gáy với hai con nhóc cần được nuôi lớn. Không có ý xúc phạm đâu nhé cưng,” cậu ta thêm vào, rồi nhoài người qua Vivienne để nháy mắt bốn cột với Portia. Con bé sặc một miếng chim cút và mặt đỏ ửng lên.

Caroline nhớ lại những ngày mà cô không sao đếm nổi khi phải gò người trên đồng sổ sách chi tiêu gia đình, những ngón tay cô cứng ngắc vì lạnh và kiệt sức, những đêm thức trắng vì ám ảnh bởi cảnh tượng các em gái cô bị nhốt lại ở các trại tế bần xa xôi hoặc phải làm quần quật công việc gia sư trong một gia đình nào đó với một ông chủ dâm dăng và một bà chủ dữ tợn. Những hình ảnh đó vẫn sẽ còn tiếp tục nếu cô không tìm được một người chồng thích hợp cho một trong các em gái cô.

Nhưng cô chỉ trả lời khiêm tốn, “Ngược lại với hầu hết những gì mọi người nghĩ, có rất nhiều thú vị cho việc hiến dâng cả đời sống ở vùng quê yên tĩnh để chăm sóc cho mái ấm gia đình.”

Cô chờ đợi vị chủ nhà của họ bị chế giễu bởi những lời của cô, nhưng giọng anh ta lại dịu dàng đến mức gần như khao khát, “Tôi cũng hình dung được điều đó.”

“Vậy kể cho tôi nghe đi, cô Cabot thân mến,” Julian nói, quay hẳn toàn bộ sức hấp dẫn của cậu ta sang cô, “thực sự thì cuộc sống của một người chỉ có nhiệm vụ ngủ và nuôi lớn ‘những chú gà’ là như thế nào?”

“Là nếu chúng tôi ở Edgeleaf lúc này, tôi đã lên giường đi ngủ từ cách đây rất lâu rồi,” cô thú nhận.

“Quả thế,” Kane lẩm bẩm.

Caroline bất chợt thấy mình không thể đón ánh mắt của anh ta. Làm sao mà việc đơn thuần đề cập đến chiếc giường trước mặt người đàn ông này lại có thể khiến cô đỏ mặt như một thiếu nữ ngây thơ thế chứ?

Cậu em trai của anh ta nhún vai, “Thế thì tôi sợ tôi sẽ chẳng sống sót quá hai tuần lễ mất.”

Kane cười lục khục, “Không quá một đêm, anh tin là thế. Cô phải tha thứ cho em trai của tôi thôi, cô Cabot ạ,” anh ta nói, cái giọng khàn khàn đầy vuốt ve của anh ta khiến cô có cảm giác như thể chỉ có hai người bọn họ trong căn phòng. “Julian tội nghiệp vừa mới bị dọa cho chết khiếp từ chuyến thăm nông trại của chúng tôi tuần trước. Nếu như tôi không hứa tổ chức một buổi vũ hội cho thẳng nhóc lên tinh thần, tôi nghĩ mình sẽ phải lôi xềnh xệch nó ra khỏi sông bài ưa thích của nó mất. Tôi e là cuộc sống điền viên không dành cho em trai tôi. Thằng nhóc này thích tắc thở vì khói xì gà hoặc bụi than hơn là hít thở không khí trong lành. Và nó tránh xa ánh sáng mặt trời lâu như thể cũng bởi nó sợ ánh mặt trời sẽ phá hủy làn da tái nhợt hợp thời

trang của mình mà thôi.”

Julian dựa lưng vào chiếc ghế, nhe nhở cười hiền, “Anh cũng hiểu rõ như em, anh trai thân mến, rằng chẳng có gì thú vị xảy ra trước nửa đêm hết.”

Như thể chứng minh cho luận điệu của cậu ta, âm thanh của những giọng nói cất cao va vào nhau nổ ra ngay bên ngoài phòng ăn.

Mặc dù vị Tử tước không hề giật một bắp thịt, sự nguy hiểm bất chợt đậm thêm trong bầu không khí vây quanh anh ta, và mối đe dọa ngầm của nó mạnh mẽ đến mức khiến cánh tay Caroline bủn rủn nổi gai ốc.

Cửa phòng ăn bật mở và một người đàn ông xuất hiện ở trên ngưỡng cửa, xô một người hầu đang thở hồng hộc. Bộ tóc giả của người hầu vẹo sang một bên đầu, để lộ một mớ tóc màu đỏ đồng lổm nhổm.

Các vị khách bị giật mình miệng há hốc, nĩa và những ly rượu cứ thế lơ lửng trước mồm của họ.

Xốc lại chiếc áo khoác cho thẳng, người hầu trẻ tuổi chĩa thẳng một cái nhìn tăm tối vào kẻ xâm phạm, “Tôi xin lỗi, thưa ngài,” cậu ta nói, vẫn còn thở nặng nhọc. “Tôi đã cố gắng nói với quý ông đây rằng ngài không tiếp khách, nhưng ông ấy không chấp nhận lời từ chối một cách vui vẻ cho lắm.”

Mặc cho điệu bộ vẫn tắt cùng ánh nhìn lim dim của bản thân Kane, Caroline cảm giác sự hiện diện của người lạ mặt kia dứt khoát là một bất ngờ. Và cũng không phải là người được chào đón.

“Buổi tối tốt lành, ngài cảnh sát,” anh ta nói, từ tốn kéo mình khỏi chiếc ghế để phác một cái cúi chào chế giễu, “Nếu chúng tôi biết ngài sẽ khiến chúng tôi vinh hạnh với sự có mặt của ngài tối nay, chúng tôi đã hoãn lại bữa tối rồi. Thư của ngài hẳn đã bị thất lạc qua đường bưu điện.”

“Ôi thôi nào, Trevelyan,” người đàn ông nói, hất bàn tay người hầu đang túm trên tay áo anh ta ra một cách điệu nghệ, “Tôi nghĩ những người quen cũ như chúng ta phải vượt trên những phép tắc xã giao vụn vặt ngớ ngẩn như thế. Chúng ta chưa bao giờ tôn trọng chúng thời học ở Oxford cùng nhau.”

Với chiếc áo choàng lướt trượt nhăn nheo quá khổ cùng mái tóc nâu nhạt rồi bù, Caroline nghĩ người lạ mặt này có lẽ đã không gặp phải một cơn gió nhẹ đơn thuần tối nay. Song những gì ít hấp dẫn trên gương mặt anh ta lại làm nên một nét đặc sắc không ngờ. Môi anh ta có thể mỏng, mũi anh ta có thể hơi khoằm, nhưng cả nét thông minh và hài hước đều lấp lánh trọn vẹn trong đôi mắt màu kẹo bơ cứng của anh ta.

Đôi mắt đó lướt khắp bàn ăn cho đến khi chúng tìm được điều mà chúng đang tìm kiếm.

“Cô Vivienne,” anh ta nói, tông giọng dịu dàng hơn hẳn khi cúi đầu chào em gái Caroline.

“Cảnh sát Larkin,” em cô lầm rầm, khoảng khoảng chiếc thìa trong bát súp tôm hùm mà không thềm ban cho anh ta dù chỉ là một cái liếc mắt.

Caroline bật nảy lên khi Portia đá cô dưới gầm bàn. Cả hai người họ đều chưa từng thấy Vivienne - người chị, người em gái ngọt ngào của mình phớt lờ ai một cách thẳng thừng như thế.

Điều này đương nhiên cũng không thoát khỏi ánh mắt của vị chủ nhà. Vẻ cười cợt lại nhộn nhạo trong giọng nói của anh ta khi anh ta khoát tay, “Tôi tin là anh chưa gặp chị em gái của cô Vivienne đây bao giờ - cô Cabot và cô Portia. Còn các vị khách còn lại hẳn là thân thuộc với anh. Tôi chắc anh đã đôi lần quấy rầy hoặc thăm vấn họ.”

Các vị khách của vị Tử tước tiếp tục nhìn chăm chăm vị khách không mời, vài ánh mắt hiếu kỳ, vài ánh mắt khác không giấu nổi sự thù địch. Vẻ chế nhạo xoắn lại trên đôi môi như được tạc của Julian Kane, và lần đầu tiên trong đời ngay cả bà dì Marietta cũng dường như bị ai ăn mất lưỡi.

Không lùi bước trước thái độ của mọi người, hoặc không thềm để ý, Larkin ngồi yên vị vào một chiếc ghế trống phía giữa bàn và ném cho người hầu trẻ măng kia một cái nhìn chờ đợi qua vai.

Người hầu nhìn trùng trùng về phía trước, cái hàm đầy tàn nhang của cậu ta cứng lại, cho đến khi vị Tử tước buông một tiếng thở dài rõ to, “Đi chuẩn bị bữa tối cho ngài cảnh sát đi, Timothy. Nếu chúng ta không mời anh ta dùng bữa, tôi e là chúng ta sẽ không bao giờ rũ bỏ được anh ta mất. Điều anh ta yêu thích hơn cả việc xâm nhập trái phép đó là ăn uống đấy.”

Dưới cái quắc mắt đào bới của người hầu, vị cảnh sát chứng minh cho lời của Kane bằng cách lấy một phần chim cút hầm và món pút-đinh rau thịnh soạn. Caroline ngờ rằng, để lấp đầy hai gò má hốc hác và bờ vai hẹp của anh ta cần một bữa ăn hơn thế này nhiều. Cô không thể ngừng tự hỏi điều gì đã dẫn dắt một người tốt nghiệp ở Oxford theo đuổi công việc cảnh sát thay vì một vị trí kiếm nhiều thu nhập hơn hẳn ở giới tăng lữ hoặc quân đội.

Larkin mau chóng giải quyết món chim cút với vồn vẹn sáu miếng cắn, kèm theo miếng cuối cùng là một hơi hết sạch chiếc ly đầy rượu và một tiếng thở dài thỏa mãn, “Mặc cho những thiếu sót của anh, Trevelyan, tôi phải thừa nhận anh có một thực đơn ngon nhất London. Tôi nghĩ mình không nên bất ngờ bởi lời đồn anh là người rất phong phú và đa dạng về... sở thích ăn uống.”

Câu nói vô hại làm bật ra một tia rùng mình kỳ dị dọc xương sống Caroline.

“Đấy là lý do anh đến đây tối nay?” Kane hỏi. “Để lắng mạ tôi và chất đồng lời khen ngợi lên đầu bếp của tôi à?”

Vị cảnh sát ngả lưng vào chiếc ghế, chấm miệng bằng chiếc khăn ăn, “Tôi đến đây bởi tôi nghĩ anh sẽ hứng thú khi biết rằng có thêm một vụ mất tích nữa ở ga Charing Cross.”

Adrian Kane không chớp mắt lấy một cái. Hoặc giả như cố chớp, ánh mắt anh ta cũng bắt đầu trở nên mơ màng hơn, “Tại sao thông tin này lại liên quan đến tôi? Với vận đen đầy bất hạnh ở khu xóm nghèo, những con nợ cố gắng thoát khỏi bọn chủ nợ rõ ràng vẫn biến mất hàng ngày, và hàng đêm đấy chứ.”

Larkin đưa chiếc ly ra để người hầu có thể miễn cưỡng rót thêm rượu vang vào đó. “Điều đó không thể phủ nhận, nhưng anh cũng biết, có hơn nửa tá những cuộc mất tích đầy bí ẩn kể từ khi anh và em trai trở về từ chuyến du lịch nước ngoài của hai người.” Anh ta trao cho Kane một cái nhìn nhộn hoắt không lẫn đi đâu. “Hầu hết các vụ này đều không có nhân chứng. Nhưng mới sáng hôm qua một phụ nữ trẻ đã đến chỗ chúng tôi khai báo cùng với một câu chuyện lạ thường hơn cả.”

“Bị kích thích bởi chúng kích động và rượu gin rẻ tiền, không cần phải hỏi,” Julian cự lại, gác một cánh tay dài, thanh mảnh lên lưng ghế của Vivienne.

Larkin nhún vai, “Có lẽ thế. Tôi sẽ trở thành kẻ nói dối nếu tôi nói cô gái đó là người đứng đắn. Nhưng tôi có thể đảm bảo với cả hai người câu chuyện cô ta kể và sự kinh hãi của cô ta khá là thuyết phục.”

“Vậy tiếp tục đi,” Kane mời, cố kìm một cái ngáp “Các vị khách của tôi đang hy vọng được thưởng thức thêm một bài thơ nữa từ Julian sau bữa tối, nhưng tôi chắc chắn câu chuyện của anh sẽ thú vị không thua kém, nếu không nói là hơn rất nhiều.”

Vị cảnh sát lơ đi hành động không ăn nhập với lời nói của Kane, “Theo cô gái kể, vụ việc xảy ra sau nửa đêm khi cô ta và người đồng hành tản bộ qua ga Charing Cross.”

“Tôi tự hỏi hai người đó có phải quen biết đã lâu không?” Kane êm ái hỏi.

“Thực ra,” Larkin thừa nhận, “cô gái mới gặp anh ta chỉ vài phút trước đó ở bên ngoài một trong các sông bạc ở hẻm Picpocket. Hai người họ dừng lại bên cạnh cột đèn để...” Anh ta ấp úng, liếc trộm một cái nhìn đau đốn về phía gương mặt nghiêng nghiêng đẹp như thiên sứ của Vivienne. “...chuyện trò thì bị tấn công bởi một kẻ lạ mặt mặc áo choàng đen dài.”

“Tấn công?” Julian lặp lại. “Kiểu gì? Hắn đe dọa họ bằng gậy à? Hay dao? Hay là súng?”

“Cô gái không trông thấy vũ khí. Cô ta khai kẻ tấn công sở hữu một thứ năng lực phi phạm. Hắn ta đơn giản vỗ lấy gã đàn ông khỏi cô ta và ấn anh ta vào cột đèn, nâng anh ta khỏi mặt đất chỉ bằng một tay.”

Caroline gỡ miếng chim cút của mình bằng chiếc nĩa để tránh nhìn vào bờ vai rắn chắc của Kane.

“Cô gái hoảng loạn đến mức ngã quỵ xuống rồi bịt chặt hai mắt. Cuối cùng khi cô ta dám ngẩng đầu lên thì gã bạn của cô ta đã không còn ở đó nữa.”

“Không còn ở đó nữa?” Dì Marietta rướn giọng, lấy tay đỡ lấy cái cổ bị thịt của mình.

Larkin gật đầu, “Biến mất. Như thể tan vào không khí.”

“Thứ lỗi cho tôi, cảnh sát Larkin, nhưng nếu ông không có một xác chết làm bằng chứng cho vụ ẩu đả kinh khủng đó, thì làm sao ông biết người đàn ông kia đơn thuần chỉ là bỏ chạy?” Caroline không thể biết điều gì đã xúi giục cô cất tiếng. Cô chỉ biết một điều duy nhất rằng sau đó cái bầu không khí im lặng kết tinh đã rơi tan tành xuống bàn và tất cả mọi người, đều đang chăm chăm nhìn vào cô.

Bao gồm cả vị chủ nhà.

Người cảnh sát hắng giọng, ánh mắt anh ta thu hẹp trên gương mặt cô như thể giờ anh ta mới thấy cô lần đầu, “Một câu hỏi rất có căn cứ, cô Cabot ạ, nhưng với những vụ án xảy ra tiếp sau những vụ mất tích khác ở trong khu vực đó, chúng tôi không có lựa chọn nào khác ngoại trừ đặt chung chúng vào một mối nghi ngờ. Đặc biệt sau những gì tên tấn công đó làm tiếp theo.”

“Hắn ta đã làm gì?” Cô miễn cưỡng hỏi, hình như đã là quá muộn để nhảy qua cái bàn và bịt tai Portia lại.

Các vị khách đồng loạt nín thở khi họ chờ câu trả lời của viên cảnh sát. Kể cả Vivienne cũng liếc trộm một cái về phía anh ta, đôi môi em gái cô run rẩy.

Larkin hơi cúi đầu, gương mặt dài ngoẵng của anh ta mờ mịt, “Theo lời người phụ nữ trẻ, hẳn lại gần và đỡ cô ta đứng dậy. Gương mặt của hẳn khuất trong bóng tối, nhưng cô ta đã miêu tả hẳn có lối cư xử và thái độ ‘y như một quý ông’. Hẳn nhét một đồng tiền vàng vào tay cô ta và nói cô ta hãy mau mau mà chạy về nhà với mẹ, bởi vì còn có lắm tên quái vật nguy hiểm hơn hẳn nhiều vẫn còn đang lang thang trong màn đêm. Rồi hẳn bỏ đi, với chiếc áo choàng cuồn cuộn theo mỗi bước chân, biến mất vào trong bóng tối.”

Kane đứng thẳng người dậy, tỏ rõ rằng cá tính kiên nhẫn lẫn lòng mến khách của anh ta đã đến giới hạn. “Cảm ơn anh nhé, anh cảnh sát. Anh thật đáng mến khi ghé qua và chia sẻ câu chuyện đầy sức hút của anh với tôi cùng các vị khách của tôi. Tôi có thể cam đoan với anh là chúng tôi sẽ lưu ý đến lời cảnh báo của anh và tránh xa ga Charing Cross khi đêm đến.”

Larkin đứng dậy, đối mặt với anh ta, “Tôi biết.” Khi hai người hầu lực lưỡng xuất hiện ở khung cửa, một nụ cười nhợt nhạt cong lên trên môi anh, “Tôi đánh giá cao phong thái lịch thiệp của anh, nhưng tôi tin là tôi có thể tự tìm được lối ra.” Anh ta ngừng lại giây lát ở ô cửa như thể anh ta quên mất điều gì đó vụn vặt, “Chút nữa thì tôi quên đề cập là tôi mới chạm mặt một người bạn cũ của chúng ta ở Oxford ngày hôm qua ở Vườn Tu viện - Victor Duvalier.”

Mặc dù Julian bạc thếch cả mặt, gương mặt Kane vẫn như tạc từ đá.

“Rõ ràng anh ta cũng mới trở về London sau chuyến du lịch dãy Karpat^[1]. Anh ta bảo tôi cho anh ta gửi lời chào và hy vọng lối đi của hai người sẽ sớm giao nhau.”

[1. Hay Carpathians: Dãy núi lớn nhất Châu Âu, trải dài qua các nước Séc, Slovakia, Ba Lan, Ukraina, Hungary, Rumani và Serbia.]

“Tôi cũng vậy,” Kane lẩm bẩm, điều gì đó trên gương mặt vô cảm của anh ta lại khiến Caroline rung mình một lần nữa.

Trước khi quay đi, Larkin bất ngờ cúi mình nhã nhặn hướng về phía Vivienne, “Chào cô Vivienne.”

“Chào ông Larkin,” em cô đáp, tiếp tục khoắc bát súp đang dần đông lại như thể cả tương lai nước Anh đều phụ thuộc vào hành động đó.

Bị kèm hai bên bởi hai người hầu, vị cảnh sát rời đi, để lại bầu không khí im lặng đến ngượng ngùng theo chân anh ta.

“Thay vì để các quý phu nhân có thêm không gian bầu bạn, để các quý ông nhâm nhi rượu vang, tại sao tất cả chúng ta không rời sang phòng tranh để dùng món tráng miệng nhỉ?” Kane gợi ý. Anh ta nghiêng người về phía Portia, “Nếu như em có thể trưng ra nụ cười đẹp nhất của mình, em gái nhỏ, em có lẽ sẽ đồ được Julian ngâm thêm một hoặc hai đoạn thơ của Byron nữa cho em đấy.”

Portia hăm hở trườn ra khỏi chiếc ghế của mình trong khi các vị khách còn lại đứng dậy và bắt đầu thông dong đi ra khỏi phòng ăn, chậm rãi khôi phục những câu chuyện còn đang dang dở của bọn họ.

“Tôi có thể có đôi lời với cô không, cô Cabot?” Kane hỏi khi Caroline rời chỗ.

“Chắc chắn rồi, thưa ngài.” Cô quay lại, một lần nữa giật mình bởi hình dáng của anh ta. Với vóc dáng cao ráo của mình, cô chưa bao giờ từng phải ngẩng cao như thế để có thể nhìn lên khuôn mặt của một người đàn ông. Cô lúc nào cũng khá thoải mái khi nhìn qua mũi xuống lão Cecil.

Cô không biết chuyện xảy ra thế nào, mà bất chợt chỉ còn hai người bọn họ trong phòng ăn. Ngay cả những người hầu cũng đột nhiên biến mất. Cũng giống như tất cả vẻ thích thú đã từng hiển hiện trong đôi mắt sáng rực của vị Tử tước trước đó.

“Tôi chỉ muốn cô biết tôi hoàn toàn có thừa khả năng để kiểm soát Larkin lẫn những nghi ngờ của anh ta. Tôi không cần cô biện hộ cho tôi.”

Lùi lại vì lời khiển trách, cô hếch cằm lên, “Tôi chẳng biện hộ cho ai hết. Tôi chỉ đơn giản hỏi một câu mà bất cứ ai có sức liên tưởng thông thường cũng hỏi mà thôi.”

Anh ta cúi người lại sát hơn, giọng nam trung ám khói của anh ta xả vào mặt cô chỉ trên tiếng gầm gừ một chút, “Nếu như cô có một sức liên tưởng thông thường, thưa cô Cabot, cô sẽ không dính líu vào việc của tôi đâu.”

Miệng cô há hốc, nhưng trước khi có thể nặn ra một câu trả miếu, anh ta đã cúi đầu cụt lủn chào cô, rồi quay gót, sải bước ra khỏi căn phòng.

Caroline đóng miệng lại. Cảnh sát Larkin có thể ẩn những lời răn đe dưới vẻ lịch sự của anh ta, nhưng ở đây không có một nghi vấn nào về ngôn từ lỗ mãng của Kane hết.

Cô đã được cảnh báo.

Chương 4

Vầng trăng hạ dần xuống trong bầu trời không sao, chị em nhà Cabot cuối cùng cũng rì rầm nói lời chào từ biệt đứng lễ nghi của mình và rời khỏi dinh thự của vị Tử tước. Một màn sương nhẹ rắc trên những tán cây và thảm cỏ, càng làm nhòe đi cảnh vật trong một đêm trăng khuyết. Ngay cả Portia hoạt bát cũng bắt đầu lê bước. Caroline ngờ rằng cô em gái nhỏ của cô sẽ thiếp đi trên vai cô trước khi chiếc xe ngựa của họ ra khỏi vệt đường. Cô giấu cái ngáp dưới găng tay khi dì Marietta nắm lấy bàn tay người gác cửa và cố kéo tấm thân của mình lên chiếc xe ngựa đang chờ.

“Thưa cô Cabot?” Cả ba chị em đều quay người lại khi một người đàn ông bước ra từ bức tường đá thấp trên vỉa hè. Nhưng Caroline mới là người bị ánh nhìn kiên quyết màu nâu của anh ta tấn công, “Xin thứ lỗi vì làm cô giật mình, nhưng liệu tôi có thể xin chút thời gian của cô không?”

Cảnh sát Larkin đứng trước mặt cô, mũ cầm trong tay. Anh ta hẳn đã đứng đợi ở bức tường đó gần ba giờ đồng hồ. Quàng thâm dưới mắt anh ta cho thấy chắc chắn không phải đêm đầu tiên anh ta không ngủ, và cũng không phải là đêm cuối cùng.

Vivienne lên tiếng khiến Caroline ngạc nhiên, “Em sẽ không nói chuyện với anh ta nếu em là chị, Caro. Đúng là không có phép tắc gì hết khi một người đàn ông bắt chuyện một tiểu thư trẻ trên đường.”

“Ông ấy là cảnh sát mà cưng, chứ có phải một tên giết người man rợ đâu,” Caroline đáp. “Sao em không đợi chị trong xe với dì Marietta? Chị chỉ nói chuyện một lát thôi.”

Vivienne ngáp ngừng rồi ném cho vị cảnh sát một cái nhìn khinh miệt trước khi trèo vào trong xe ngựa, đôi môi mềm mại, tươi thắm của em cô chảy thành một đường bất mãn.

Caroline dẫn Larkin đi cách xa ra vài bước, để đảm bảo chắc chắn họ sẽ ở ngoài tầm nghe của các em gái cô. Portia luôn có khả năng nghe lỏm một lời đồn nhảm từ khoảng cách một trăm bước. “Tôi sẽ đánh giá cao nếu ông nói ngắn gọn, ông cảnh sát ạ. Tôi cần đưa các em tôi về chỗ của dì tôi. Chúng tôi không có thói quen thức đến tận giờ này.”

Mặc dù đã có một cố gắng đầy can đảm, nhưng Larkin không có khả năng giấu được vẻ khao khát trong đôi mắt khi anh ta liếc trộm về chiếc xe ngựa. “Tôi có thể thấy tinh thần trách nhiệm của cô đối với hạnh phúc của các em là vô cùng nghiêm túc. Đây chính xác là lý do để tôi phải nói chuyện với cô. Tôi muốn cảnh báo cô phải cẩn trọng bất cứ nơi nào có dính líu đến cô Vivienne.” Vẫn tránh ánh mắt của Caroline, anh ta lật lại chiếc mũ trên tay, những ngón tay xương xương vượt ve vành mũ. “Mặc dù tôi chỉ mới biết em gái cô trong một khoảng thời gian khá ngắn, nhưng tôi rất mến trọng cô ấy và sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho bản thân nếu để cô ấy gặp tổn hại nào.”

“Tôi cũng vậy, thưa ông. Đây cũng chính xác là lý do ông phải ngừng ngay việc nhỏ giọt những lời bóng gió kinh khủng, và đơn giản chỉ cần nói cho tôi biết bằng chứng khiến ông cho rằng ngài Trevelyan là một mối nguy hiểm với em gái tôi hay bất cứ một người phụ nữ nào khác.”

Anh ta ngẩng phắt đầu lên, rõ ràng đã mất thăng bằng bởi tính bộc trực của cô, “Có lẽ cô nên

hỏi anh ta xem điều gì đã xảy ra với người phụ nữ cuối cùng anh ta theo đuổi. Một người phụ nữ có khuôn mặt giống em gái cô đến giết mình.”

Lần đầu tiên ngài ấy nhìn thấy Vivienne, ngài ấy trông trắng bệch khiến người ta nghĩ ngài ấy vừa trông thấy một hồn ma.

Khi giọng the thé của dì Marietta tua lại trong đầu, Caroline cảm thấy cơn ớn lạnh trườn qua người cô. “Có lẽ tôi nên hỏi ông.”

“Tôi không có câu trả lời. Eloisa Markham biến mất không để lại dấu vết nào trong suốt năm năm qua. Những bí ẩn vây quanh sự mất tích của cô ấy chưa bao giờ được gỡ bỏ. Gia đình cô ấy cuối cùng đều cho rằng đơn giản là cô ấy đã vứt bỏ tình cảm của Kane và trốn đến Gretna Green^[1] với một tên nghèo kiết xác nào đó.”

[1. Gretna Green: Một ngôi làng ở miền Nam Scotland, đích đến nổi tiếng để kết hôn của những cặp đôi người Anh không được cha mẹ đồng ý.]

Thật khó mà tưởng tượng có người phụ nữ nào lại ruồng rẫy tình yêu của một người đàn ông như Kane, “Nhưng ông không tin đúng không?”

Sự im lặng của người cảnh sát đã đủ cho câu trả lời.

Caroline thở dài, “Thế ông có chứng cứ nào chứng minh ngài Trevelyan có liên quan đến vụ mất tích của cô ấy hay người nào khác không?”

Larkin vẫn đứng yên lặng, mắt anh ta nhúu lại, “Thay vì thẩm vấn tôi, thưa cô Cabot, có lẽ cô nên tự hỏi bản thân vì sao cô cảm thấy mình có thôi thúc phải bào chữa cho anh ta thì hơn.”

Caroline rướn người lên. Đây là lần thứ hai cô bị buộc loại tội nghiêm trọng này chỉ trong vài giờ ngắn ngủi. “Tôi không phải đang bào chữa cho anh ta. Tôi chỉ từ chối quảng hy vọng có một tương lai sung túc và hạnh phúc của em gái tôi vào sọt rác khi ông không có một chút chứng cứ nào để kết tội anh ta.”

“Làm sao tôi có thể thu thập chứng cứ của một bóng ma chứ?” Tóm được ánh mắt lo âu Caroline hướng về chiếc xe ngựa, Larkin hạ thấp giọng thành một tiếng thì thầm dữ dội, “Làm sao tôi có thể săn đuổi một gã đàn ông di chuyển như một cái bóng qua màn đêm được?”

Caroline phá lên cười, tự nói với bản thân rằng có lẽ do mệt mỏi nên tiếng cười của cô mới giống của một kẻ điên như thế. “Ông đang cố gắng nói điều gì thế, ông cảnh sát? Rằng ông - một người đàn ông thể cống hiến cả cuộc đời và sự nghiệp cho lẽ phải và công lý - cũng tin Tử tước là một tên ma cà rồng ư?”

Larkin nhìn lên một trong những khung cửa sổ tối om trên tầng ba của tòa dinh thự, gương mặt anh ta hằn thành những đường dữ tợn, “Tôi không biết chính xác anh ta là thứ gì. Tôi chỉ biết một điều là cái chết đi theo bất cứ nơi nào anh ta đặt chân tới.”

Nếu trong một trường hợp khác, lời của anh ta có lẽ đã khiến cô cười đến nắc nẻ. Nhưng việc đứng trước cửa ngôi nhà của một người lạ mặt trong một thành phố lạ lẫm, và lại trong cái lạnh trước rạng đông thế này, Caroline buộc phải kéo chiếc áo choàng chặt hơn quanh người. “Đấy là một ẩn ý còn đắt hơn ngòi bút kỳ khôi của Byron đấy, anh có nghĩ thế không?”

“Có lẽ Byron đơn giản chỉ quyết tâm nuôi dưỡng ý niệm không phải mọi sự bí ẩn đều có thể được giải quyết bằng logic thôi. Nếu cô thực sự quan tâm đến hạnh phúc của em gái cô, tôi xin kiên quyết đề nghị cô nên tư duy tương tự như thế.”

Khi anh ta đội mũ và quay đi, cô nói, “Tôi không thể ngừng tự hỏi liệu có động cơ cá nhân nào sau những nghi ngờ của ông không, thưa ông cảnh sát. Ông có đề cập việc ông và ngài Trevelyan học cùng trường đại học, có lẽ đây chỉ là mối ác cảm ăn sâu đối với một đối thủ cũ mà thôi.”

“Đối thủ?” Larkin như tự hỏi rồi quay lưng lại. Ngay cả khi một góc miệng anh ta nhướn lên thành một nụ cười phiền muộn, vẫn có một nỗi buồn vô hạn mờ mịt trong đôi mắt anh ta. “Ngược lại, cô Cabot ạ. Tôi yêu quý Adrian như anh em ruột thịt. Cậu ấy là bạn thân nhất của tôi.”

Anh ta chạm nhẹ vào vành mũ để chào cô trước khi xoay người bước đi, bỏ lại cô một mình giữa màn sương mù mờ ảo.

~*~

“Mẹ nó chứ!” Adrian chửi thề, nhìn theo cái bóng khuất dần của người cảnh sát như thể không còn sự quan tâm nào khác trên thế giới.

Caroline Cabot đứng giữa con đường bên dưới, lơ ngơ như một cô bé lạc đường. Màn sương mù xoắn bện quanh người, phủ đầy thêm khát lên vạt áo choàng của cô.

Khi Adrian đang dõi theo họ trên mái nhà, cô quay người lại và bắn một cái nhìn bất ổn lên tòa dinh thự. Ánh mắt màu xám của cô quá sáng, đến mức anh gần như phải hụp người xuống bên dưới chiếc ống khói bằng gạch trước khi kịp nhớ chiếc áo choàng của màn đêm đã che phủ cho anh, như mọi khi.

Rồi cô quay đi và trèo lên xe ngựa, bờ vai chùng xuống rũ rượi. Khi xe ngựa lăn bánh, Adrian mới sải bước trên mái nhà, mãi miết nhìn theo cho đến khi nó mất hút ở một góc quanh xa tít.

Đúng như anh đã sợ hãi. Larkin đã nằm yên đợi như một con nhện xảo quyệt, chờ cô ấy vướng vào chiếc mạng của cậu ta. Bằng việc biện giải cho anh, cô đã tự đánh dấu bản thân với mối nghi ngờ xấu xí tương tự đã vấy bẩn lên mọi thứ anh làm. Anh đã sống quen với những lời thì thào kích động cùng những cái liếc mắt cạnh khóe theo chân anh khắp nơi rồi. Nhưng chẳng có lý do gì cô phải bị đối xử y như anh thế cả.

“Anh đây rồi!” Julian la lên, bật tung cái đầu ra khỏi một cánh cửa sổ gác mái hệt như tên hề lò xo giấu trong hộp gỗ. Điều bộ đông đưa của em trai anh được lý giải bằng một chai rượu Scot đã vơi đi phân nửa đang cầm trong tay, “Em cứ nghĩ anh đi rồi cơ.”

“Làm sao thế?” Adrian nhìn về phía đường chân trời, vài năm trước đây, anh đã trở thành một chuyên gia trong việc nhận biết sắc trời chuyển từ đen sang xám. Mặt trời sẽ mọc trong vòng chưa đến hai giờ nữa thôi.

Julian loạng choạng trèo lên và ngồi bệt xuống chóp ống khói đổ nát, không hề mang theo chút dấu vết của vẻ yếu ớt thanh nhã đã làm lóa mắt các vị khách của Adrian trước đó. “Không phải thời điểm đến quá sớm, cho đến khi em còn có dính líu,” em trai anh nói, rồi ngáp một cái ngoác miệng. “Em không biết điều gì khiến em kiệt sức hơn nữa - bị ép nôn ra cái đồng thơ cầu kỳ đó trong mấy giờ liền hay để con bé kia nhìn chăm chăm cả đêm như thể em là kẻ đã treo mặt trắng lên trời không bằng.”

Một nụ cười gượng nở trên môi Adrian, “Thế không phải à?”

“Không,” Julian vặn lại, rồi nâng bình rượu ra về chúc tụng lên trời trong một điệu bộ đầy chế giễu, “Chỉ treo các vì sao thôi.”

Phía trên cao kia, từng ngôi sao lần lượt tắt dần, như đau buồn cho sự qua đi của màn đêm. Bóng tối nhạt nhòa chỉ càng hằn thêm vẻ tái nhợt cùng hai hõm trũng sâu dưới đôi mắt Julian. Song bàn tay đang nắm chặt bình rượu không khỏi run lên thấy rõ.

Adrian hất đầu về phía bình rượu, cảm giác trái tim như thắt lại với nỗi âu lo đã trở nên quá thân quen, “Em thực sự nghĩ thế là khôn ngoan à?”

“Đổi phách ấy mà,” Julian chế nhạo, nốc thêm một ngụm lớn nữa, “Em là gã duy nhất nuốt quá nhiều thịt bò tái tối nay. Hơn nữa, em có quyền được chúc mừng. Anh không nghe thấy Larkin nói gì à? Sau khi chúng ta lần theo Duvalier ở tầng đáy địa ngục bắn thủ trên bảy quốc gia, cuối cùng thằng khốn ấy đã đi vào tầm ngắm. Hắn sắp rơi vào cái bẫy nho nhỏ của anh em mình rồi.”

Adrian khịt mũi, “Hoặc hắn đang thiết kế cái bẫy của chính hắn.”

Julian chống tay ngả lưng ra sau, duỗi đôi chân dài bắt chéo, “Anh nghĩ hắn nhìn thấy cô ấy chưa? Biết đâu những lời đồn về niềm hạnh phúc đầy lãng mạn sắp tới của anh không chừng đã nhử được hắn quay trở lại London ấy chứ?”

“Anh dám chắc chỉ cần nghĩ anh có thể tìm thấy hạnh phúc trong vòng tay của bất cứ người phụ nữ nào cũng khiến hắn điên lên vì giận dữ. Anh đang cố thu xếp để hắn không thể bắt được cô ấy trừ việc nhìn thoáng qua cho đến khi dạ tiệc diễn ra. Đó là lý do tại sao chúng ta thường xuyên đi nhà hát và tổ chức các bữa tiệc tại gia. Anh muốn kích thích thói thèm ăn của hắn trước, để ấn hắn vào cái tổ sâu đến mức không thoát ra nổi.”

“Điều gì khiến anh nghĩ hắn sẽ mắc câu và theo mình đến Wiltshire?”

“Bởi vì cả nửa London sẽ theo mình đến Wiltshire. Em biết rõ anh đã làm cho thiệp mời tham dự buổi dạ hội hóa trang của tử tước Trevelyan bí ẩn trở thành thứ được săn đón nhất sau Mùa lễ hội. Và Duvalier thì chẳng bao giờ có thể cưỡng lại nổi dù chỉ một khán thính giả đâu.”

Julian cúi người xuống lau một vết mồ hóng trên đôi bốt, rõ ràng đang cẩn thận cân nhắc những lời tiếp theo, “Em hoàn toàn tin tưởng vào khả năng bảo vệ Vivienne khỏi nanh vuốt của Duvalier, nhưng anh không lo dù chỉ chút xíu về việc làm tan vỡ trái tim cô ấy sao?”

Adrian trao cho em trai một nụ cười tội nghiệp, “Anh sẽ. Nếu như trái tim anh là thứ bị tan vỡ.” Julian nhíu mày hoang mang, nhưng trước khi em trai anh có thể hỏi nhiều hơn, Adrian tiếp tục, “Nói đến Vivienne, anh không nghĩ cô chị cả của cô ấy lại yêu thích em như cô bé Portia đâu.”

Julian dài mặt, “Chị ta cứ như được trộn từ hồ cứng với giấm ấy.”

“Ngược lại là khác,” Adrian nói, giữ cho gương mặt điềm tĩnh một cách cẩn thận. “Anh lại thấy cô chị cả nhà Cabot đó khá là thú vị.”

Vivienne đã kể về chị mình với thứ cảm xúc tùy hứng đến mức khiến Adrian cứ nghĩ đó hẳn phải là một bà cô già nhăn nhoe, chứ không phải một vẻ đẹp mảnh dẻ, với đôi mắt xám và ăn mặc như nữ thần tình yêu Aphrodite. Nếu Vivienne là mặt trời, thì Caroline sẽ là mặt trăng - bàng bạc, mờ sương và phiêu lãng. Nếu như anh dám chạm vào cô, Adrian sợ rằng cô sẽ tan chảy như ánh trăng mờ tỏ qua những ngón tay anh.

Julian uống nốt chỗ rượu còn lại, lấy mu bàn tay chùi miệng, “Dù sao anh cũng không được cô chị ấy thích nốt. Nếu như lời chúc phúc của cô ấy là thứ anh đang tìm kiếm, em e là anh sẽ bị nguyên rủa với nỗi tuyệt vọng.”

“Anh đã ngừng tìm kiếm lời chúc phúc từ rất lâu rồi. Tất cả những gì anh cần là cô ấy sẽ không xen vào các mối quan hệ của em gái mình. Nhưng phải cảm ơn cú chõ mũi thảm hại của Larkin, anh sợ là tất cả những thành công anh đạt được tới nay chỉ càng khiêu khích tính tò mò của cô ấy mà thôi.”

Julian ngồi dậy, nhăn trán đầy lo lắng, “Giờ thì mình đã biết kế hoạch đang diễn ra trôi chảy, mình không thể để Duvalier tuột khỏi tay lần nữa. Anh không nghĩ cô gái đó có thể kéo theo rắc rối à?”

Adrian nhớ đến những khoảnh khắc không chút đề phòng trước khi Caroline nhận ra anh là ai. Anh đã bị đui mù bởi nét tinh nghịch ánh lên trong đôi mắt cô, một chút tàn nhang mờ nhạt rải rác trên đôi má cô, sự mời gọi của cặp môi đầy đặn và lúm đồng tiền thoáng hé nở, vô cùng trái ngược với đôi gò má cao thanh bạch và chiếc mũi nhỏ xinh kiêu hãnh. Anh chưa bao giờ có ý định để cho khiêu hài hước tự nhiên bộc lộ khi trêu chọc cô như thế. Nhưng tất cả ý niệm đáng kính trong đầu anh đã tuôn ra khỏi cửa khi cô ngược nhìn anh như thể cô muốn anh nuốt lấy cô.

Anh quay về hướng chân trời đang mỗi lúc một hồng thêm, khao khát được đón mừng ánh bình minh thay vì khiếp sợ nó, “Sẽ không nếu như anh còn khả năng xử lý cái mớ chết tiệt này.”

Chương 5

“Dù là ma cà rồng nhưng em phải công nhận ngài Trevelyan đã vô cùng tử tế tối qua.” Portia nhận xét.

“Chị tưởng ma cà rồng không có lương tâm,” Caroline lau bầu, bước loanh quanh trong căn phòng khách bát giác của dì cô như thể cô đang ở trong một cái lồng.

Dì Marietta và Vivienne đã nhận lời mời đến bữa tiệc đánh bài ở nhà phu nhân Marlybone, bỏ lại Caroline và Portia thích làm gì thì làm. Những người hầu đã đi nghỉ sớm, sung sướng khi được thoát khỏi những yêu cầu bạo ngược của bà chủ.

Caroline đột ngột quay lại, chúi nửa trượt chân trên chiếc gối ôm nhồi quá căng. Căn nhà ba tầng mà bà dì cô đang thuê thực ra là một nửa của một tòa dinh thự tương đối hẹp trong thành phố. Phòng khách quá kiểu cách, lỗi thời và lộn xộn y như dì Marietta. Caroline khó có thể với được một tách trà mà không làm rách tay áo bởi một cái móc chặn cửa màu mè bằng sứ nào đó. Một tấm thảm hoa hoét sắc sỡ đủ kiểu cùng kim tuyến chói lóa chinh ình trên sô-pha, ghế ngồi, và thi thoảng trên cả một cơ sở bàn.

Portia cuộn mình trên một chiếc ghế, đôi chân trần của con bé rúc vào bên dưới mép váy ngủ bằng vải lanh, một quyển sách tuyển tập các bài thơ của Byron đặt trong lòng. Những cuộn tóc đen hơi lộ ra bên dưới chiếc mũ ngủ bằng ren, “Chị không nghĩ Julian tạo nên hình tượng ma cà rồng hoành tráng hơn anh trai anh ấy à? Đôi bàn tay anh ấy tao nhã và đôi mắt thì hút hồn không tả được.” Em gái cô ôm cuốn sách bọc da vào ngực, nụ cười mơ màng nở trên môi. “Anh ấy không quá lớn tuổi so với em, chị biết đấy. Anh ấy mới chỉ hai mươi hai thôi, ít hơn Tử tước năm tuổi. Nếu chị Vivienne cưới ngài Trevelyan, chị có nghĩ chị ấy có thể thuyết phục Julian cầu hôn em không?”

Caroline quay lại và nhìn qua mũi xuống em gái, “Có phải chị nên hiểu rằng giờ đây, khi em đã gặp cậu em trai ôi-đẹp-trai-chết-khiếp và thích-hợp-hơn-bao-giờ-hết của ngài Trevelyan, em sẽ sẵn lòng bỏ qua sự thật ngài ấy là ma cà rồng không?”

Portia chớp mắt nhìn lên cô, “Ờ, thế không phải chị là người luôn thúc giục em phải trở nên thực tế hơn còn gì?”

Portia tiếp tục chúi mũi vào quyển sách, Caroline lắc đầu và lại tiếp tục những bước cuồng chân của cô. Trong khi cô nghĩ mình không có quyền gắt gỏng Portia vì những nghi ngờ vô căn cứ của con bé, cô lại bắt đầu cảm thấy Adrian Kane đã niệm một loại bùa chú nào đó lên cô. Cô đã không thể nghĩ đến chuyện gì, hoặc ai đó khác kể từ giây phút anh ta trao chiếc khăn tay của anh ta cho cô. Cô chắc chắn không thể thừa nhận với Portia rằng cô đã gấp mảnh vải lanh vô hại đó dưới gối lúc trở về từ dinh thự của vị Tử tước kia. Hoặc cô đã lôi nó lên ngay khi cô thức giấc chỉ để kiểm tra xem mùi hương của rượu rum đỏ và gỗ đàn hương có còn vương lại trên thớ vải dặt tiền của nó nữa hay không.

Mặc dù Kane đã là một quý ông hoàn hảo trong suốt buổi tối, Caroline vẫn bị ám ảnh bởi giây phút trong phòng ăn khi chiếc mặt nạ lịch thiệp của anh ta bị gỡ xuống, biểu lộ anh ta có thể trở nên nguy hiểm hơn cả những gì Portia có thể tưởng tượng. Theo lời của người cảnh sát tên Larkin, anh ta nguy hiểm đủ để khiến một người phụ nữ trẻ mang trên mặt những nét tương đồng đến kỳ lạ với em gái cô biến mất hoàn toàn khỏi mặt đất này.

Cô cố gắng hít vào một hơi thở sâu, nhưng cái mùi nước hoa oải hương ngọt ngào đến ngọt ngọt của dì cô dường như vẫn bầu vịu lấy từng góc của ngôi nhà lộn xộn.

Nếu như những gì xảy ra với Eloisa Markham lặp lại với Vivienne thì sao? Còn gì khủng khiếp hơn khi hình dung một người đàn ông có thể bị hấp dẫn bởi một người phụ nữ chỉ vì cô ta khiến anh ta nhớ về tình yêu đã mất của mình? Đặc biệt là khi tình yêu đã mất kia lại để lạc vào tay một người đàn ông khác.

Caroline dành cả buổi tối để tìm một dấu hiệu thể hiện sự say mê vô tận giữa Vivienne và vị Tử tước của con bé - những cái nhìn thật lâu, thật nấn ná, những cái chạm nhẹ dè dặt giữa hai bàn tay khi họ nghĩ không có ai nhìn thấy, hay lén lút trốn đằng sau một cây cọ nào đó để chia sẻ một nụ hôn nồng nàn. Nhưng cả hai lại cư xử vô cùng đúng mực. Kane đã cười vui vẻ trước những câu nói đùa, không ngớt khen ngợi bài biểu diễn âm nhạc, và khẽ xoa tóc em gái cô khi con bé nói điều gì đó đặc biệt thông minh. Anh ta dường như đang đối xử với Vivienne như cái cách người ta đối xử với một cô em họ yêu quý.

Hoặc con thú cưng của mình.

Caroline nhú mày. Nếu như tình cảm Vivienne dành cho Kane sâu đậm hơn thế thì sao? Không giống như Portia, Vivienne chưa bao giờ là người bỏ trái tim ra ngoài lồng ngực cho mọi người nhìn thấy. Caroline không thể chịu đựng ý nghĩ làm tan vỡ trái tim dịu dàng đó khi thứ vũ khí trong tay cô không có gì ngoại trừ những lời đồn và cáo buộc vô căn cứ. Cô cũng sắc bén nhận ra không phải mỗi mình trái tim của Vivienne bị đóng trên cây cọc, với tất cả những lời hăm dọa của lão Cecil rằng sẽ ném cả ba chị em họ ra đường nếu cô không hứa “nhìn lão ta thân ái hơn nữa” trong tương lai.

Cô cứng người trước cơn rùng mình ghê sợ. Cô vẫn chưa sẵn sàng để kết tội Kane, khi cô biết chắc chắn lão Cecil kia thực sự là một con quỷ.

Nhưng cô vẫn không thể ngừng tự hỏi tội lỗi đen tối nào có thể khiến người bạn thân nhất của Kane trở thành kẻ thù không đội trời chung của anh ta? Và cái người mang tên Victor Duvalier đó là ai? Người cảnh sát kia rõ ràng đã lấy cái tên đó như một lời chế nhạo. Gương mặt cứng như đá của Kane khi phản ứng lại cái tên đó chỉ càng khiến anh ta trông tội lỗi hơn. Đặc biệt là khi em trai anh ta ngay lập tức trở lên xanh rớt như xác chết khi nghe đến cái tên đó.

Caroline thơ thẩn đi về phía cửa sổ. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi nữa, cô và Portia sẽ bị trục xuất trở về ngôi nhà cũ kĩ gió lùa của họ ở Edgeleaf. Nhưng làm sao cô rời khỏi London được khi biết rằng cô có thể đang bỏ rơi em gái cho lòng thương hại của một con quỷ máu lạnh?

Cô liếc mắt nhìn vào bóng tối bao phủ của màn đêm, tự hỏi không biết nó đang nắm giữ những bí mật tăm tối nào, bất chợt lời cảnh báo của cảnh sát Larkin xoẹt qua tâm trí cô: *Tôi không biết chính xác anh ta là thứ gì. Tôi chỉ biết một điều là cái chết đi theo bất cứ nơi nào anh ta đặt chân tới mà thôi.*

“Cái chết sẽ không là điều duy nhất theo chân anh ta tối nay,” cô lầm bầm. Nếu cảnh sát Larkin không thể trao cho cô bằng chứng thuyết phục mà cô cần để buộc hoặc miễn tội cho Kane, cô đành phải tự mình điều tra thôi.

“Chị vừa nói gì phải không?” Portia hỏi, mắt rời khỏi cuốn sách.

“Đương nhiên rồi,” Caroline đáp, mạnh mẽ quay ra khỏi cửa sổ, “Mặc quần áo và mang áo choàng của em lại đây. Mình sẽ ra ngoài.”

Bị kích thích bởi trí tò mò, Portia đóng sập cuốn sách lại và bò ra khỏi chiếc ghế, đôi mắt rực lên hăm hở, “Mình đi đâu thế ạ?”

Khi Caroline nhìn xuống một đôi mắt nạ nửa mặt bằng giấy bồi bụi bặm nằm trên mặt lò sưởi của bà dì, vật kỉ niệm từ một buổi vũ hội hóa trang xa xưa nào đó, một nụ cười cứng rắn nở trên môi cô, “Săn ma cà rồng.”

Cô và Portia chui vào chiếc xe ngựa thuê. Cô cũng phải thừa nhận hôm nay đúng là một buổi tối đẹp trời cho ma cà rồng và các sinh vật hoạt động về đêm khác - lộng gió nhưng ấm áp đến không ngờ, với những hạt mưa lắt rắc trên những nhánh cây khiến những chồi non run rẩy vươn mình. Vành trăng bên lên hé qua dải mây tiêu điều. Ít nhất hai chị em họ cũng sẽ không gặp phải ma sói đêm hôm nay, Caroline nhớ nhó nghĩ.

Cô đã để dành gần như từng đồng xu cuối cùng trong phần phụ cấp vốn eo hẹp của họ để thuê chiếc xe này. Giờ thì cô sắp phải quay trở lại Edgeleaf và cầu xin lão Cecil một khoản ít ỏi khác để co kéo được đến cuối tháng. Lão ta hẳn sẽ chửi thề và mắng nhiếc mấy chị em họ vì đã phung phí tiền cho cuộc sống xa hoa ở London. Nhưng thực ra, số tiền kia được dùng để cô và Portia rúc vào một chiếc xe ngựa thuê hỗn độn khói xì gà và nước hoa chua loét nồng nặc, đợi quý ngài Trevelyan lộ diện từ dinh thự của mình.

Lúc Caroline đã sẵn sàng chấp nhận thất bại thì chiếc xe ngựa khắc gia huy của vị Tử tước xuất hiện trên lối đi phía sau dãy nhà. Cô huých vào Portia lúc này đang lơ mơ ngủ và ra lệnh cho người đánh xe đã được chỉ dẫn phải chạy sau chiếc xe kia một khoảng cách thận trọng. Khi xe của cô nhắm được nơi Tử tước định đến, cô và Portia đã dừng lại để khóa chặt áo choàng và chỉnh chiếc mặt nạ thiếp vàng sao cho che vừa nửa mặt trước khi háo hức bỏ lại chiếc xe bốc mùi cho màn đêm ấm áp và lộng gió.

“Ôi Chúa tôi!” Portia thốt lên, nhìn lên trên đầy sợ hãi.

Caroline cũng bị xúi giục kêu lên tương tự. Cô cứ tưởng Kane sẽ dẫn bọn họ đến một hẻm nhầy nhụa nào đó, nhưng thay vào đó, anh ta đã lôi họ đến một trong những vương quốc thần tiên của Portia, mang đến một cuộc sống sôi động bởi bụi tiên lấp lánh và phép màu từ chiếc đĩa thần.

Khi cô ngược nhìn những chiếc đèn lồng dung đưa trên những nhánh đu, và nghe thấy giai điệu của đàn vi-ô-lông và măng-đô-lin từ phía xa vọng lại, Caroline mới ngỡ ngàng nhận ra họ đang đứng trước cổng của Vauxhall, nơi vô cùng tấp nập - khu vườn lạc thú của toàn thành London.

Trái tim cô hụt mất một nhịp khi Adrian Kane ra khỏi hàng dài bãi đỗ xe phía trước bọn họ. Không giống như một trong những vương quốc trong mơ của Portia, nơi này mang trong mình cả kỳ thú lẫn nguy hiểm.

Vị Tử tước không đội mũ và mái tóc vàng màu mật ong của anh ta sáng bóng dưới nụ hôn của những ngọn đèn lồng. Chiếc áo choàng không tay dài đến eo khiến bờ vai anh ta trông còn rộng hơn và đáng kinh hãi hơn lúc bình thường. Anh ta liếc thẳng về phía họ, ánh mắt xuyên thấu đó rà soát khắp đám đông. Caroline tóm lấy khuỷu tay Portia và hụp người xuống đằng sau một mệnh phụ to béo, cô thất kinh bởi ý niệm lố bịch rằng anh ta sẽ bước thẳng về phía họ và xách tai cô lên.

Nhưng khi cô hé mắt qua vai người phụ nữ, anh ta đã đều đều bước đi và hướng thẳng về phía cổng, với cây gậy chống trong tay.

“Mau lên! Anh ta đi rồi.” Lôi Portia theo, Caroline cuống cuống để bắt kịp những sai chân dài của anh ta.

Mặc cho những ám chỉ của cảnh sát Larkin, chẳng có gì lén lút trong những bước chân của Kane hết. Anh ta bước đi thông thả trong màn đêm như thể anh ta sở hữu nó, với thân hình sừng sững cao vượt hơn hẳn những người khách khác đang lũ lượt kéo về khu vườn.

“Em đã hy vọng Julian sẽ đi cùng anh ta biết bao nhiêu,” Portia tự nhủ, thở không nổi bởi những bước chân hụt hơi của họ.

“Theo chị biết, hầu hết những con thú đi săn một mình.” Caroline ào ào, không còn sức để suy nghĩ.

Portia chết cứng trên đường, thỉnh thoảng giật Caroline lại. Caroline quay lại để thấy em gái đang nhìn mình, đôi mắt xoe tròn vẻ không tin nổi.

“Em nghĩ chúng ta ở đây vì vui thôi chứ,” Portia nói. “Chị đang định nói với em là chị không đùa về cuộc đi săn ma cà rồng đấy à? Chị thực sự tin Tử tước là ma cà rồng ư?”

“Chị không dám chắc vào những điều chị tin thêm được nữa,” Caroline trả lời chắc chắn, tiếp tục lôi em gái đi. “Nhưng chị định sẽ khám phá vào tối nay.”

Họ đã gần như bước qua cánh cổng thì một người đàn ông đầu hói mặc quần áo bằng vải sợi cứng xông ra từ chiếc xe đẩy của mình chắn ngang bọn họ, “Ồi chà, các tiểu thư!”

Mặc dù ông ta gọi hai chị em họ là “tiểu thư”, song cái vẻ hoài nghi trong ánh mắt của ông ta chẳng lẫn đi đâu được. Caroline không thể trách khi ông ta nghĩ xấu về họ, hai phụ nữ trẻ không có người đi kèm lại ra khỏi thành phố vào cái giờ sáng sớm thực nữ này. Cô thấy đau nhói khi nhận ra đang đánh cược thanh danh của hai chị em. Nhưng làm sao cô có thể đặt thanh danh của cô và Portia lên trên cả tương lai phía trước của Vivienne được? Cô chỉ có thể cầu nguyện chiếc mặt nạ sẽ giữ cho những người quen biết dì Marietta không nhận ra họ mà thôi.

Không dám liếc mắt về phía người đàn ông, cô hết rướn chân lên lại rướn chân xuống, tuyệt vọng giữ Kane ở trong tầm mắt, “Chúng tôi vội khủng khiếp, thưa ông. Ông có thể tránh sang một bên được không ạ?”

“Cho đến khi mỗi cô trả đây ba silinh.” Khi cô quay sang ngậy người nhìn ông ta, ông ta thờ dãi, đảo tròn con mắt, “Cho vé vào vườn.”

“Ồ!” Caroline lùi lại vì mất tinh thần. Đây là một khoản mà cô không kịp dự trù, một khoản sẽ khiến chiếc két đựng tiền của mấy chị em họ chỉ còn một nhúm xu lẻ. Nhưng trừ khi họ muốn quay lại nhà của dì Marietta mịt mờ như lúc họ ra đi, cô chẳng có lựa chọn nào hết. Kane đã nhanh chóng lẫn vào đám đông từ lúc nào rồi.

Kéo chiếc ví lụa ra khỏi chiếc túi bên trong áo choàng, Caroline đếm tiền và thả vào đôi bàn tay xòe rộng của người đàn ông.

Cô và Portia nắm tay nhau chen qua chiếc cổng. Quan khách nêmin kín Đường Chính của khu vườn. Những chiếc đèn lồng nhấp nháy như những vì sao giữa những nhánh du đường về dọc theo con đường rải sỏi. Những đôi tình nhân tay trong tay tản bộ giữa bầu không khí phùng phức hương nhài đêm đang nở và món hạt dẻ nướng bùi bùi.

Một thiếu phụ sờ sờ chen qua bọn họ, theo sau bởi một tiểu đồng mặc chế phục, mái tóc giả của cậu bé trắng như tuyết và làn da mượt mà đen như gỗ mun láng bóng. Một nhóm trẻ con

phóng qua đám đông như những chú yêu tinh vui vẻ, đôi mắt rạng rỡ tinh ranh và những đôi bàn tay mũm mĩm bé nhỏ nắm chặt bánh quy đường hoặc thứ gì chúng đòi và được cha mẹ mua cho. Một người đàn ông tóc đen đứng dưới vòi phun nước lát đá hoa, chiếc vi-ô-lông kẹp dưới cằm đang tuôn ra một giai điệu mơ màng xa xăm.

Khi cô hướng mắt nhìn khắp cảnh tượng đang diễn ra quanh họ, những bước chân của Portia chậm lại. Caroline khó có thể trách con bé. Bản thân cô cũng đang có nguy cơ bị chôn vùi bên dưới vẻ quyến rũ của khu vườn. Nhưng cô đã bị xô ra khỏi bùa mê của nó bởi một đám choai choai nhìn chăm chăm và quá lâu vào ngực của Portia. Mới vài hôm trước đây cô đã nghe trộm được dì Marietta và vài bà bạn chí thân của dì thì thầm kể chuyện về một tiểu thư trẻ bất hạnh bị hai tên say rượu đề tiện kéo ra khỏi mẹ mình rồi đưa vào một bụi cây tối đen của khu vườn với ý đồ xấu xa không thể dung thứ.

“Nhanh lên, Portia.” Caroline giục, kéo em gái lại gần hơn. “Chúng ta không được để anh ta đi cách quá xa!” Cô tiếp tục khóa chặt tầm mắt vào hình dáng của Kane, bờ vai đầy sức mạnh của anh ta dường như đã trở thành một thứ dấu vết thuận tiện thay vì cảm giác đe dọa trước đây.

Họ mới lê được vài bước thì Portia giữ không cho cô đi nữa. “Ôi, nhìn kìa, Caro! Họ bán kem!”

Caroline quay lại thấy em gái đang nhìn chăm chăm đầy khao khát vào một người bán hàng Ý đang đưa một chiếc ốc quế đầy kem chanh cho một tiểu thư trẻ rất thanh lịch trạc tuổi Portia.

“Xin em đẩy Portia! Chúng ta không có thời gian lẫn tiền cho những thứ đó bây giờ đâu.” Caroline kéo em gái đi tiếp, nhưng cô nhận ra đã quá muộn. Kane đã biến mất khỏi con đường trước mắt họ.

“Ôi, không,” cô thở hắt ra, buông tay Portia.

Để em gái đứng lại đó, cô len qua đám đông, gỡ chiếc mặt nạ ra điên cuồng tìm bóng dáng của vị Tử tước. Nhưng không tác dụng. Kane đã biến mất, dòng người nối đuôi không ngớt đã nuốt chửng anh ta mất rồi.

Khách tham quan hay những con mồi đây? Cô tự hỏi khi một cơn ớn lạnh quét dọc sống lưng.

Rồi cô điếng người khi nghe thấy một giọng cười khúc khích quen thuộc. Không kịp suy nghĩ, cô quay nhìn xung quanh. Dì Marietta và Vivienne đang bước xuống con đường, hướng thẳng về phía cô. Họ đã đi qua Portia, mê mải trò chuyện nên không chú ý đến một thiếu nữ đeo mặt nạ đang đứng bất động ngay giữa con đường.

Trao cho Portia một ánh nhìn sợ hãi, Caroline luống cuống sờ soạng sợi dây buộc trên chiếc mặt nạ. Chỉ một chút nữa là họ đã đến trước mặt cô rồi.

“Dì Marietta!” Portia hét lên, dứt phụt chiếc mặt nạ xuống.

Hai người phụ nữ cùng quay phắt lại. Caroline không biết nên trào nước mắt vì sợ gần chết hay thở phào nhẹ nhõm nữa.

“Portia? Có phải em không?” Vivienne gọi to, nổi hoang mang lộ rõ trong giọng nói.

Gương mặt Portia rúm ró hết cả lại, “Ôi chị Vivienne! Dì Marietta! Em sợ quá! Em thật

mừng vì hai người đã đến!” Con bé lao người về phía bà dì, ôm chầm lấy cái bụng lủng phồng và vùi mặt vào phần ngực diềm裳 ten của dì Marietta.

Sau lưng bà dì, con bé phất tay ra hiệu cho Caroline. Caroline nhận được gợi ý, vội hụp xuống bên dưới một cây cột thanh nhả kiểu gothic bên lề đường.

“Cháu làm cái quỷ gì ở đây thế này?” Dì Marietta phùng má, nhăn nhó vì chán ghét khi vật lộn để gỡ tay Portia ra khỏi áo mình, “Đáng lẽ giờ này cháu phải lên giường đi ngủ.”

Portia định đứng thẳng người dậy, nhưng trước khi làm thế, con bé dùng một đường diềm裳 màu mè của bà dì để chấm lên mũi, “Cháu e là cháu đã quá hư rồi,” con bé thú tội, vẫn còn sụt sịt vô cùng tội nghiệp. “Cháu giận dì và chị khủng khiếp vì mọi người bỏ lại cháu ở nhà tối nay khi cháu biết chỉ vài ngày nữa thôi là cháu sẽ bị đóng gói gửi về quê. Cháu luôn muốn được thăm thú Vauxhall đến mức cháu đã đợi chị Caroline thiếp đi, ăn trộm vài đồng trong ví chị ấy và lén ra khỏi nhà. Nhưng ngay khi cháu đến đây, cháu chợt nhận ra cháu đã phạm một sai lầm khủng khiếp. Cháu sợ lắm rồi, cháu chỉ muốn về nhà thôi!” Giọng Portia vỡ ra theo từng tiếng nấc.

Mắt Caroline mở to, lần đầu tiên phải cảm tạ tài nói dối không chớp mắt của cô em út. Một người phải sở hữu trái tim bằng đá mới có thể nghi ngờ đôi mắt ầng ậc nước và đôi môi run rẩy của con bé.

“Cái gì, đứa bé hư đồn! Việc đầu tiên ta phải làm sáng mai là gửi cháu ngay lập tức về Edgeleaf.” Khi dì Marietta giờ nắm tay nung núc thịt lên như thế muốn véo tai Portia, Caroline cứng người, sẵn sàng lao ra khỏi nơi ẩn nấp.

“Thế hai người làm gì ở đây vậy?” Portia hỏi gặng, cái giọng đủ buộc tội để khiến dì Marietta giật nảy mình hạ tay, “Hai người không tham dự bữa tiệc đánh bài quý bà nữa à?”

“Phu nhân Marlybone bị ốm nên chúng ta không đủ bốn tay,” dì Marietta giải thích.

“Hôm nay là một tối đẹp trời nên dì đã đề nghị đến đây đi dạo trước khi quay về nghỉ ngơi.” Một nốt tươi vui được lấp liếm khá tẻ gọn lên trong giọng nói của Vivienne. “Chỉ có thể đảm bảo với em là chị với dì chẳng có ý gì hết khi nhìn thấy chiếc xe ngựa có gắn gia huy của ngài Trevelyan đỗ ngay bên ngoài.”

Dì Marietta thở dài, “Chẳng có gì thay đổi được lúc này nữa, đúng không? Cháu có thể đi cùng với chúng ta. Ta không thể cho phép con nhóc hư đồn như cháu phá hỏng một tối đẹp như hôm nay được. Ta nghĩ cũng không phải lỗi của cháu khi cô chị đờ đờ của hai đứa chưa bao giờ dạy cho các cháu bất cứ một phép tắc nào. Đúng là định mệnh may mắn đã đứng về phía ta khi cho ta thừa hưởng cả vẻ đẹp lẫn trí thông minh của cả gia đình.”

Dùng đưa chiếc mũi tẹt trong không khí, dì Marietta khoác tay Vivienne và bước dọc con đường, Portia không có lựa chọn nào khác ngoài việc lếch thếch đi theo họ. Portia nấn ná lại vừa kịp ném một cái nháy mắt qua vai về phía Caroline, ngầm gửi đến chị mình lời chúc may mắn để tiếp tục theo đuổi sứ mệnh của hai chị em.

Caroline chậm chậm đứng thẳng dậy, trái tim cô như nở ra vì biết ơn. Mưu mẹo của em gái cô đã mang đến cho cô cả thời gian lẫn cơ hội.

Đeo lại chiếc mặt nạ và thít dây thật chặt, cô vội vã lần theo con đường mà Kane đã biến mất, kiên quyết phải tìm anh ta cho bằng được trước ba người kia.

Caroline chưa bao giờ nhận ra lại có thể cảm nhận được sự lạc lõng trong lúc bị vây quanh

bởi quá nhiều người như vậy. Lang thang qua khắp những con đường đông đúc trong khu vườn, cô tìm kiếm trên gương mặt và dáng hình của từng quý ông những nét quen thuộc. Hai lần cô thề rằng đã bắt được mái tóc màu mật ong lướt qua và chiếc áo choàng không tay bay phấp phới ngay trước mắt, nhưng khi cô cố hết sức để chen lên phía trước cô lại thấy mình bơ vơ giữa cả biển người lạ một lần nữa.

Rồi màn đêm xuống dần và đám đông bắt đầu thưa thớt, một nhóm trai gái nói cười khúc khích vượt lên trên cô, họ cũng đeo mặt nạ. Bóng tối nhập nhèm khiến những đôi mắt trũng sâu và chiếc miệng trễ của họ tạo thành vẻ hung hãn khôn tả. Một kẻ đâm một nhành chuông vào mặt cô, rồi phá lên cười như điên cuồng.

Cô lùi lại, nghiêng chặt hàm răng. Cô bắt đầu ước giá như cô đã lao vào vòng tay của dì Marietta, rên rỉ khóc và cầu xin sự tha thứ, khi cô phát hiện một người đàn ông đang rảo bước qua hàng cây, trên con đường chạy thẳng về phía cô.

Tim đập cuồng loạn, Caroline khom người xuống bên dưới một cành tuyết tùng và chạy như bay qua bụi cây um tùm. Khi dừng lại cô bỗng thấy mình đang đứng trên một con đường tối tăm không một bóng người. Không nhìn thấy hình dáng của người đàn ông cô mới trông thấy đâu cả.

Con đường mỗi lúc một hẹp dần, khoảng cách giữa những chiếc đèn lồng giãn thêm ra, và cây cối như gần sát lại. Những nhành cây của chúng đan lại thành một tấm màn mù mịt trên đầu cô, che hết ánh trăng trên cao. Trái tim đang tụt dần xuống dạ dày, Caroline nhận ra cô đã đi vào Đường Tình nhân nổi tiếng, nơi được mệnh danh là địa điểm hẹn hò trong truyền thuyết của London.

Tiếng tăm của con đường này đương nhiên cũng lan cả tới Edgeleaf. Mọi người thì thầm với nhau rằng ở đây, giữa những con đường quanh co và những tán cây rậm rì này, những quý phu nhân đã kết hôn vì tiền sẽ đến để tìm kiếm tình yêu. Rằng nơi đây, những quý ông đã, đang và vẫn tiếp tục bỏ rơi vợ của họ trên những chiếc giường lạnh lẽo đến để tìm kiếm những vòng tay ấm áp. Rằng ở đây, cả những thành viên truy lạc và đáng kính trọng nhất thượng nghị viện cũng đến để thỏa mãn thói quen hoan lạc một cách kín đáo và thích thú mà không một ai dám bàn tán về họ.

Caroline giật nảy người khi nghe một tiếng rên khe khẽ thoát ra từ bóng tối phía trước. Bản năng thôi thúc, cô bước thêm một bước về phía âm thanh, sợ rằng có ai đó đang gặp nguy nan. Và rồi cảnh tượng bày ra trước mắt, đúng là nguy nan, nhưng không phải kiểu nguy nan mà cô tiên đoán.

Cách con đường một đoạn nhỏ thôi, một người đàn ông và một người đàn bà đang ghim chặt lấy nhau vào một thân cây bóng mượt. Quần áo họ xộc xệch đến mức còn khiến cô choáng hơn nếu họ trần trụi. Áo khoác và áo sơ mi của người đàn ông cởi một nửa trên bờ vai như hun đồng, trong khi váy của người phụ nữ bị kéo lên trên hai đầu gối, lộ ra đôi tất lụa trắng và bắp đùi mịn như sữa. Người đàn ông đang say mê vuốt ve và hôn hít một bên ngực tròn trịa tụt ra khỏi vạt trên váy của người phụ nữ. Bàn tay kia của anh ta thì mất hút bên dưới làn váy.

Caroline hết hồn đến mức còn không dám nghĩ xem anh ta đang làm gì mà khiến người phụ nữ kia quần quai và rên rỉ ở một nơi như thế này một cách trơ trẽn đến thế.

Mặc kệ ý chí của mình, cô dần cảm thấy hơi thở của mình trở nên nhanh hơn, và da thịt cứ như thiêu đốt hết cả lên. Đôi mắt đờ đẫn của người phụ nữ hấp háy mở và bắt gặp ánh mắt của Caroline qua vai người bạn của cô ta. Đôi môi sưng phồng vì những nụ hôn cong lên thành một nụ cười tự mãn, như thể cô ta đang sở hữu một bí mật tuyệt hảo nào đó mà Caroline không bao giờ biết được.

Luống cuống trùm chiếc mũ của áo khoác lên che đôi má hồng rát, Caroline đi qua họ. Cô không muốn đi tiếp, nhưng cô không thể chịu đựng nổi cái ý nghĩ lại phải lượn qua mặt đôi tình nhân kia một lần nữa. Có lẽ nếu cô đi tiếp, cô có thể tìm thấy một con đường khác thoát ra mê cung của những con đường khủng khiếp này.

Trong vài phút tiếp theo, cô không chạm mặt thêm một người nào. Cảm giác bứt rứt của cô lớn dần khi tiếng lá xào xạc với mỗi bước chân qua cứ đều đều vọng vào tai cô.

“Chỉ là gió thôi mà,” cô lẩm bẩm, gắng bước mau hơn nữa.

Một nhánh cây khô gãy vụn trong khu rừng bên trái. Cô lập tức quay sang, ấn mạnh bàn tay lên trái tim đang đập thình thịch. Mặc dù đôi mắt căng thẳng của cô không phát hiện được gì, cô cũng không thể rũ bỏ được cảm giác rằng có ai đó - hoặc thứ gì đó - đang dõi theo cô từ trong bóng tối, một vài bộ dạng nguy hiểm sẵn sàng chờ thời cơ, rồi khi cô gạt đi sự cảnh giác của mình, người thợ săn sẽ biến thành con mồi, thật mau chóng.

Cô dồn hết sức để chạy. Song khi cô mới chạy được một quãng ngắn thì đâm sầm vào ngực của một người đàn ông. Nếu sự va chạm này chưa khiến cô hoảng loạn, thì hơi thở của gã đàn ông này đã làm được điều đó. Gã ta chắc chắn đã uống nhiều rượu hơn rất nhiều số rượu hảo hạng mà gã được hưởng do các nhà bảo trợ của khu vườn chiêu đãi. Hơi thở bốc ra từ miệng gã nồng nặc đến mức khiến mắt cô nhòe nước.

Chớp mắt để nhìn rõ hơn, cô thấy đó là một gã gầy nhom, tóc vàng, và chỉ vừa đủ lớn để râu phát triển, với một lượng tàn nhang vừa phải rải rác qua sống mũi. Chiếc mũ chóp bằng lông hải ly và bộ quần áo đắt tiền trên người gã chứng tỏ gã ta cũng thuộc tầng lớp thượng lưu.

“Xin thứ lỗi, thưa ngài,” cô nói, thấy nhẹ người khi cố gắng bắt lại được hơi thở của mình. “Tôi hình như lạc đường mất rồi. Ngài có thể chỉ giúp tôi trở lại Đường Chính được không ạ?”

“Chà chà, chúng ta có gì thế này?” Gã ta ngậm nga, một tay giữ lấy cô trong khi tay kia kéo chiếc mũ trùm của cô xuống, “Cô bé quàng khăn đỏ trên đường đến nhà bà ngoại à?”

Tên con trai thứ hai lắc lư thoát ra khỏi hàng cây phía sau gã, cũng tiến lên trước với vẻ duyên dáng của một con mèo nhỏ. Chiếc mũ chóp cao của gã lệch sang một bên để lộ mái tóc đen sẫm. “Thế không có ai nói cho bé biết khu rừng này đầy những chú sói lớn xấu xa chỉ chờ đợi để nuốt chửng những cô bé như bé à?”

Caroline kinh hãi nhìn hết mặt gã này đến gã kia. Cô thấy cả hai đều không đeo mặt nạ. Chúng đang bắn những tia nhìn thiếu đứng đắn về phía cô.

Cô thúc mạnh vào ngực kẻ đang tóm giữ cô, cố gắng phá vỡ vòng kìm kẹp sở hữu của hắn. “Tôi không phải đang trên đường đến nhà bà ngoại và tôi cũng không phải bé này bé nọ!” Gắng giữ cho giọng nói vững vàng hơn đôi bàn tay, cô thêm vào, “Tôi có thể thấy cả hai người đều có xuất thân cao quý. Nên tôi hy vọng hai người sẽ sẵn lòng giúp đỡ một quý cô.”

Ngoắc hai ngón tay vào hai chiếc túi hai bên áo ghi lê, gã công tử tóc đen khịt mũi. “Chả có quý cô nào lại lang thang trên con đường này một mình trừ khi đang tìm kiếm một trò tiêu khiển nho nhỏ.”

“Tôi đang tìm một người đàn ông.” Caroline thốt ra, liều lĩnh muốn họ hiểu mà thông cảm.

So với nụ cười nhếch mép của gã tóc vàng, ngay cả cơn gió lạnh nhất của mùa đông cũng ấm áp hơn nhiều. “Vậy thì anh chắc hai đứa bọn anh sẽ là một cuộc phiêu lưu lý thú gấp hai lần

rồi.”

Khi bọn chúng đồng loạt nghênh ngang tiến về phía cô, Caroline bắt đầu đi giật lùi. Mặc cho nỗi sợ hãi mơ hồ, cô vẫn nhớ đến cô gái bất hạnh bị kéo ra khỏi vòng bảo vệ của người mẹ. Theo những gì dì Marietta kể, không có một ai nghe thấy tiếng thét thất thanh của cô gái cho đến khi quá muộn. Cô nghĩ mình phải cố gắng bằng bất cứ giá nào. Và khi cô chuẩn bị há mồm to hết cỡ để thét lên thì va ngay vào vòng tay của gã đàn ông thứ ba ngay sau lưng.

Một vòng tay mạnh mẽ choàng lấy vai cô từ phía sau rồi ôm lấy người cô ngay phía bên trên bầu ngực. “Xin lỗi vì đã làm mấy cậu bé thất vọng nhé,” giọng nói thâm trầm ấm khói vang lên, “đêm nay, trong cánh rừng này, không phải chỉ có mỗi mấy chú sói đi kiếm mồi đâu.”

Chương 6

Caroline nhũn cả người vì được giải thoát, và được bao quanh bởi vòng ôm đượm mùi gỗ đàn hương và rượu rum đỏ của Kane. Cô đã từng thề với anh ta rằng cô không phải kiểu con gái ngất xỉu trong tay của một người đàn ông, nhưng sức mạnh không thể chối cãi được của anh ta khiến ý nghĩ ấy trở nên hấp dẫn đến không ngờ. Đặc biệt là khi đi cùng với sự tự tin cực kỳ ấn tượng đó. Cô không sao rũ bỏ được ý niệm cho rằng anh ta là kiểu đàn ông sẽ biết chính xác phải đối xử như thế nào với bất cứ người phụ nữ nào tình cờ được phát hiện trong vòng tay anh ta.

“Mày là thằng chó nào thế?” Gã tóc vàng hất hàm, nụ cười ân cần giả tạo trước đó đã bị thay bằng một bộ mặt sùng sĩa.

Giọng nói của Kane rất ư là thực tế, thậm chí còn khá vui nhộn: “Thì là người lọc sạch xương của mấy chú sói lớn hư hỏng chứ sao.”

Gã kia trao đổi một ánh mắt không chắc chắn với bạn đồng hành. Tên tóc đen bước về phía trước và bọn chúng đứng vai kề vai. “Bọn tôi chỉ ra ngoài kiếm chút kích thích vào một đêm xuân đẹp như thế này thôi,” gã tỏ vẻ nghiêm túc nói, giật mạnh chiếc mũ xuống, “Chúng tôi chẳng có xích mích gì với ông cả, thưa ông.”

“Nếu cậu muốn tiếp tục theo cách đó, tôi nghĩ cậu và anh bạn đây nên đi tiếp và hãy quên là mình đã từng lạc xuống con đường này đi.”

“Như thế không công bằng!” Gã trai kia gầm gừ, ưỡn ngực ra với vẻ can đảm ngu ngốc của tuổi trẻ. “Chúng tôi là người đã bắt được cô ta. Cô ta là của chúng tôi!”

Trước khi Caroline có thể lấp bắp cãi lại, Kane đã từ tốn nói, “Qua rồi. Giờ cô ấy là của tôi.”

Lời tuyên bố về quyền sở hữu đó, phát ra từ môi Kane và được truyền tải với sự chắc chắn tuyệt đối như thế, đã khiến một cơn rùng mình vô thức trườn khắp cơ thể Caroline. Vòng tay anh ta siết chặt hơn, như muốn cảnh báo anh ta cũng cảm nhận được phản ứng của cô.

“Ông có thể có cô ta sau khi chúng tôi xong xuôi, nếu ông muốn.” Lời đề nghị phát ra từ gã trai tóc đen, với giọng điệu có thể thấy tương lai dự định ứng tuyển một chân vào Bộ Ngoại giao. “Cả hai bọn tôi đều biết cách xử sự với một quý cô.” Gã ta liếm môi trên, ánh mắt dâm tà của gã đưa khắp người Caroline, “Cô ta có thể khởi đầu bằng việc cầu xin khoan thứ, nhưng đến khi kết thúc, cô ta sẽ cầu xin được nhiều hơn nữa.”

Cả cơ thể Kane ép chặt như thể chiếc lò xo bị nén lại để chuẩn bị bật căng. Nhưng anh ta chỉ đơn giản nói, “Không, cảm ơn. Tôi thích ăn thịt tươi thôi.”

Choáng váng vì sự lỗ mãng có chủ tâm của anh ta, Caroline như hoá đá. Cô cố gắng quay người lại để nhìn về mặt của anh ta, nhưng cái ôm gắt gao của anh ta không cho phép.

“Không phải lằng nhằng,” gã tóc vàng tuyên bố. “Mình có hai mà nó chỉ có mỗi một. Mày có nghe không hả? Tao nói bọn tao sẽ lấy lại cô ta.”

Khi cả hai trao nhau một cái nhìn thách thức, Kane rì rầm vào tai cô, “Thứ lỗi nhé cưng.

Nhưng chỉ mất một xú thời gian thôi,” rồi dẫn cô đứng sang một bên bằng đôi bàn tay vững chãi nhưng rất dịu dàng.

Anh ta nói đúng. Phút trước cả hai tên tấn công cô đều lao hùng hục về phía anh ta, phút sau đã nằm lằn lóc trên mặt đất, rên rỉ ầm ĩ. Máu tuôn như suối trên cái mũi tàn nhang của gã tóc vàng. Tên còn lại thì ngoẹo đầu sang một bên rồi nhổ ra một chiếc răng, cái môi nứt nẻ của hắn giờ sưng to gấp đôi lúc trước.

Kane vẫn đứng đó giữa con đường, gõ gõ chiếc gậy chống xuống mặt đường chẳng buồn đổ một giọt mồ hôi trên trán.

Anh ta bước một bước nhỏ thẳng về phía hai gã kia làm chúng bò vội về phía sau như những con cua gẫy càng. “Lần sau mấy con sói con chúng mày muốn một cuộc đi săn nho nhỏ, tao nghĩ chúng mày nên đi theo bầy và gia nhập câu lạc bộ dành cho các chú cáo. Nếu không có thể lần sau chúng sẽ phát hiện bộ lông của chúng mày đang treo trên tường nhà tao đấy.”

Vẫn còn dám trừng mắt như cầm dao găm vào anh ta, hai tên kia loạng choạng đứng dậy, không ngừng rên rỉ và nguyên rửa trên khắp con đường, rồi lảo đảo chạy qua rừng cây.

Kane chậm rãi quay về hướng Caroline. Anh ta nhìn cô không bẻ tay bẻ chân khởi động, nhưng vẻ mặt anh ta rất rõ ràng.

Anh ta đã xử lý bọn chúng. Giờ đến lượt anh ta xử lý cô.

Cô chỉnh lại chiếc mặt nạ, vẫn hy vọng anh ta không nhận ra cô. “Cảm ơn ngài rất nhiều, thưa ngài. Hành động dũng cảm của ngài khiến tôi vô cùng cảm kích.”

“Vậy sao?”

Mất hết tinh thần vì ánh mắt khó hiểu của anh ta, cô bắt đầu quay đi, “Tôi không biết tôi sẽ ra sao nếu ngài không đến đúng lúc như thế.”

“Đúng lúc cho cả hai chúng ta, có vẻ là thế,” anh ta đáp, bắt kịp những bước tháo lui của cô.

Do trí tưởng tượng của cô hay đúng là ánh mắt anh ta đang nấn ná ở đường cong trắng nhợt nơi cổ họng cô, cái mạch máu đang rốn rén chảy bên dưới làn da mịn màng của cô thế này? Cô lấy tay che, nhưng dường như đó cũng chỉ là một sự che chở mong manh.

Tôi thích ăn thịt tươi thôi.

Câu nói của anh ta trôi ngược trở lại ám ảnh cô. Nếu như anh ta đang nói về việc thỏa mãn một loại cơn đói khác thì sao?

Đấu tranh để xóa bỏ cái tưởng tượng lố lăng đó ra khỏi đầu, cô quay lại nhìn chăm chú vào khoảng không ngập tràn ánh trắng. Ánh sáng mờ hồ của nó không hề ngăn trở được anh ta. Anh ta vẫn tiếp tục bước đi, đều đặn như tiếng chuông nhà thờ phía xa điểm báo nửa đêm.

“Tôi nên quay trở lại với bữa tiệc của tôi thôi,” cô nói, bắt đầu thở hỗn hển với mỗi bước chân. “Chúng tôi bị tách ra và chắc lúc này họ đang lo cho tôi khủng khiếp.”

“Và họ ở đây hẳn là...”

Cô quay đi nửa muốn trốn chạy, nửa mong chờ cánh tay mạnh mẽ của anh ta sẽ ôm lấy cô một lần nữa. Một bàn tay to lớn, ấm áp của anh ta xò rộng trên quai hàm thanh tú của cô,

ngiêng đầu cô sang một bên, đường cong mong manh của cổ họng cô lộ ra hoàn toàn và anh ta có thể cúi xuống cảm phập...

“...cô út nhà Cabot rồi,” anh ta kết thúc.

Caroline ngậy người, rồi xoay lại để đối mặt với anh ta, giận đến không thở nổi khi biết rằng anh ta đã nhìn thấu chiếc mặt nạ bé nhỏ nực cười của cô mất rồi, “Làm thế nào ngài biết?”

Chống cây gậy của mình vào một cái cây gần đó, anh ta thu ngắn khoảng cách giữa hai người bằng vài bước chân thật dài, “Bởi màu tóc của cô. Tôi không nghĩ có người phụ nữ nào ở London lại sở hữu mái tóc cổ màu sắc như thế này.” Anh ta vói tay để kéo một lọn từ búi tóc buộc chặt của cô, để cho nó chảy qua kẽ tay như thể nó được làm bằng một thứ tơ lụa quý giá nhất, “Như dải trắng sa.”

Bỏ qua tất cả đề phòng bởi động tác dịu dàng bất ngờ ấy, Caroline từ từ ngược mắt lên nhìn anh ta. Mặc cho cái đụng chạm nhẹ nhàng do bàn tay mang lại, đôi mắt cô vẫn ánh lên tia giận dữ.

Chấn động bởi những râm ran bản thân không hề mong muốn bởi cả hành động lẫn lời nói của anh ta, cô giật lại lọn tóc rồi kéo mũ lên trùm kín đầu.

Như chấp nhận lời trách cứ không lời ấy, anh ta khoanh hai tay trước ngực, “Có lẽ cô muốn giải thích vì sao hai chị em cô lên theo tôi và làm sao cô để lạc mất cô em và kết thúc trong hiểm cảnh như thế này đây nhỉ. Tôi cứ nghĩ cô là người lý trí nhất trong gia đình cô chứ.”

“Nhưng tôi đúng là người lý trí nhất! Hoặc ít nhất tôi đã từng như vậy. Cho đến khi tôi gặp...” cô ngừng lại, cắn chặt môi dưới, “Ngài phát hiện bọn tôi từ lúc nào?”

“Từ lúc chiếc xe ngựa của các cô chạy sau xe tôi ở quảng trường Berkeley. Tôi xin cực lực khuyên cô không nên tìm kiếm một vị trí ở Bộ Chiến tranh. Cô hình như chẳng có khái niệm về việc đi rón rén với trú núp trong hoạt động tình báo là thế nào.”

“Làm sao mà ngài biến mất nhanh thế?” Cô hỏi. “Tôi vừa thoáng thấy ngài từ đằng xa thì đã không thấy tăm hơi ngài đâu rồi.”

Anh ta nhún đôi vai rộng, “Tôi biết cách biến mất từ khi Larkin và người của anh ta bám riết lấy tôi. Tôi đã học được từ rất lâu rằng để mình lạc vào đám đông là cách tốt nhất để cắt đuôi ai đó.” Anh ta nghiêng đầu, “Đó là lý do cô chạy theo tôi đấy à? Phải chăng chàng cảnh sát kia đã đề nghị thêm tên cô vào bảng lương của anh ta?”

Caroline cúi thấp để tránh ánh mắt xuyên thấu của anh ta. Việc đứng giữa một phòng tranh đông đúc và tươi cười thừa nhận có rất nhiều người ở London tin anh ta là ma cà rồng khác xa cái việc đứng ở đây, giữa con đường heo hút này với hàm răng trắng bóng của anh ta đang lóe lên trong bóng đêm và thú tội ở góc nào đó trong tâm tưởng rằng cô đang bắt đầu tin có thể bọn họ đã nói sai.

“Có những lời đồn,” cô làu bàu.

“Lúc nào chả vậy, không phải sao?”

Cô nuốt xuống một cách khó khăn, ước giá như mình có khả năng nói dối hoàn hảo như Portia. “Những lời đồn đó cho tôi lý do để nghi ngờ lòng trung thành của ngài với em gái tôi. Tôi chỉ đi theo ngài bởi vì tôi tin ngài có thể đang hò hẹn với một người phụ nữ khác thôi.”

“Tôi đang hò hẹn với một người phụ nữ khác đây.” Anh ta nâng cằm cô lên bằng hai ngón tay, không cho phép cô tránh ánh mắt của anh ta thêm nữa, “Vớ cô.”

Thách thức trực diện trong đôi mắt anh ta khiến cô tự hỏi liệu điều gì sẽ xảy ra nếu họ gặp nhau trong bóng tối trên con đường bí mật này ở một hoàn cảnh khác, ở một cuộc đời khác.

Cô nhìn thẳng vào anh ta, những lời nói dối và có cả nửa sự chân thật tuôn ra khỏi môi cô một cách trôi chảy, “Tôi giờ mới thấy mình thật ngu ngốc khi nghe theo mấy người thích tán chuyện đó. Tôi đáng lẽ không nên nghi ngờ ngài mới phải, và không nên mạo hiểm thanh danh của mình để theo dõi ngài thế này.”

Khuôn miệng gợi cảm của anh ta hằn thành một đường cứng rắn, “Nếu tôi không đi theo cô, mấy thằng khốn mà cô nhìn thấy lúc này sẽ khiến cô mất đi nhiều hơn thanh danh của cô nhiều.”

Cô có thể cảm nhận được hơi nóng bốc dần trên má, “Chúng ta đều không thể chắc chắn về chuyện đó. Nếu có thêm thời gian, tôi có thể nói lý lẽ với họ. Và hơn nữa, họ cũng đâu phải còn đồ, họ là những quý ông cơ mà.”

“Có lẽ đến lúc nào đó cô sẽ hiểu được, thưa cô Cabot, rằng bên dưới áo ghi-lê lụa của mọi quý ông đều có một trái tim thú vật đang đập.”

Vớ cái bóng mờ mờ của anh ta đổ lên người cô dưới ánh trăng, và cái giọng gầm gừ khàn khàn của anh ta, có thể khẳng định rằng điều đó không hề khó để tin.

“Kể cả ngài nữa sao, ngài Trevelyan?”

Anh ta cúi người sát hơn, hơi thở đượm mùi brandy của anh ta phả lên môi cô, “Đặc biệt là tôi.”

Anh ta có thể đã cúi xuống sát hơn nếu ba giọng nói quen thuộc không trôi qua những tán cây vọng đến tai họ.

“Chúng ta phải đi tiếp à? Đôi dép đáng nguyên rửa này làm rộp hết chân ta rồi.”

“Dì đáng thương! Cháu cũng không biết nữa. Nhưng cháu chắc chắn đã nhìn thấy Tử tước đi lối này.”

“Chị không thể đúng về tất cả mọi chuyện, chị biết đấy. Em đã cố gắng nói với cả hai người em trông thấy ngài ấy gần Đường Tu hành cách đây gần mười lăm phút trước rồi.”

“Sao có thể tin lời em chứ? Em đã từng thề em nhìn thấy một con cá sấu trên gác mái ở Edgeleaf. Và còn chuyện suốt bao năm qua em khẳng khẳng em là đứa trẻ được bà tiên mang đến đặt trong cây bắp cải trong vườn của mẹ thì sao?”

“Ôi, không!” Caroline thều thào khiếp đảm. “Đó là dì Marietta và các em tôi!”

Kane trừng mắt nhìn xuống cô, “Có còn ai trong nhà cô lén theo tôi nữa không? Ông bác họ lấy bẫy hoặc anh em họ dây mớ rế má chẳng hạn?”

Cô túm lấy tay anh ta mà không hề nhận ra hành động của mình, “Suyt!... Nếu chúng ta thật im lặng, có lẽ họ sẽ quay đi và trở lại con đường họ theo đến đây.”

Những giọng nói mỗi lúc một gần, và rõ ràng hơn ở khúc quanh của con đường. Dường như

không còn đường lui nữa cho bất cứ ai trong số họ.

“Cháu có chắc là đi đúng đường không đấy?” Lời rền rĩ hờn dỗi của dì Marietta chỉ báo trước cho họ vài giây trước khi tiếng lê dếp khắp khểnkh của dì cô loẹt quẹt dắt díu theo tiếng tranh cãi của các em cô to thêm.

“Cô có muốn là người giải thích cho các em cô vì sao chúng ta lại đang đắm chìm trong cuộc hò hẹn ở Đường Tình nhân không?” Kane nghiêng trèo treo, về mặt anh ta dữ tợn, “Hay để tôi?”

Thình lình Caroline nhớ đến cuộc hò hẹn lén lút mà cô bắt gặp lúc trước. Ánh mắt mê mải vì lạc thú và đam mê màu mặn chín đã khiến cô chạy vắt chân lên cổ như một chú thỏ sợ hãi. Ngay khi bộ ngực đồ sộ của dì cô hiện ra trước mắt, cô túm vội lấy vạt trước áo khoác của Kane và lúi anh ta núp vào khoảng không mù mịt vì bị che bởi những hàng cây.

Nhìn lên anh ta với đôi mắt van nài, cô thì thào gấp gáp, “Yêu tôi đi!”

Chương 7

“Cái gì?” Kane khàn giọng thốt lên, gắng chống lại cái siết điên cuồng của Caroline.

Cô bấm đầu ngón tay vào áo khoác anh ta, “Nếu họ nghĩ chúng ta là một đôi tình nhân, họ có thể cứ thế lao đi mà không nhận ra hai chúng ta. Thế nên ngài phải giả vờ như đang yêu tôi!”

Anh ta lắc đầu, hơi thở bắt đầu trở nên khó khăn và dồn dập hơn, “Cô Cabot, tôi thực sự không nghĩ đây là chuyện khôn ngoan nhất nên...”

Biết rằng sẽ chẳng có thêm thời gian cho cả hai suy ngẫm, Caroline hít một hơi sâu lấy dũng khí, kiễng chân lên và ấn môi mình lên môi anh ta. Trong vài nhịp của trái tim, anh ta vẫn đứng ngây như đá, chịu đựng vòng tay lỏng lẻo của cô. Rồi anh ta lẩm bẩm một tiếng chửi thề và quấn lấy người cô. Làn môi cấm kị của anh ta giãn dần trên môi cô, hé mở, ôm lấy khuôn miệng tròn trĩnh của cô. Bỗng chốc, không ai trong hai người còn quan tâm đến chuyện giả vờ nữa.

Dù đang trong cơn mê mải, cô vẫn nghe thấy tiếng Vivienne thốt lên, “Ôi, Chúa ơi!” và dì cô quát, “Portia, che mắt lại ngay lập tức! Không được hé mắt qua kẽ tay!”

Portia giật nảy mình thở hắt ra vì bị một cái quát đập lên phần thịt mềm.

“Ui!” Portia rên lên. “Đừng chụp mũ vào mắt cháu! Cháu không nhìn thấy đường.

Rồi lưỡi của Kane lướt nhẹ lên làn môi Caroline, dễ dàng chúng mở ra, mọi âm thanh bên tai cô bị cuốn đi hết thấy ngoại trừ tiếng đập đầy khoái cảm liên hồi trong mạch máu và trái tim náo loạn của cô.

Khi lão Cecil cố gắng xâm nhập vào đôi môi nghiền chặt của cô, cô chỉ cảm thấy ghê tởm. Nhưng khi Kane tấn công như bão táp vào cùng một cánh cửa, với sự dịu dàng không thể chống đỡ, cô đã đầu hàng. Cô có thể không biết cách hôn, nhưng anh ta có vẻ còn hơn cả sân lòng làm một người hướng dẫn. Anh ta chà tới chà lui trên môi cô, nhóm lên một tia lửa râm ran để rồi thổi bùng cả hai người bọn họ. Lưỡi anh ta luồn sâu vào chiếc miệng trinh nguyên ngọt ngào của cô, vật lộn và khấn khoản với lưỡi cô để cô nếm được chút hương vị của anh ta.

Khi cô hoàn toàn vâng theo, vòng tay anh ta siết chặt, dồn nén cô cho đến khi đường cong ngọt ngào của bầu ngực cô ép mạnh lên vòm ngực cứng rắn của anh ta. Anh ta chìm sâu vào nụ hôn, uống lấy đôi môi cô như thể anh ta sẽ không thỏa mãn chừng nào chưa thiêu rụi từng tế bào trong cô. Caroline níu lấy anh ta, dần trở nên mê muội với niềm khao khát.

Cả đời phải làm chỗ dựa cho người khác, giờ đây cô cảm thấy thật tuyệt vời khi được dựa vào anh ta, ngã vào lòng anh ta và đơn giản là tan chảy trong hơi nóng và sức mạnh của anh ta. Không kịp để bản thân nhận ra, cô thở dài trong chiếc miệng ấy – một âm thanh ngọt ngào, bất lực buông xuôi mọi thứ.

Với một tiếng rên rùng mình, anh ta dứt miệng ra khỏi cô. Khi anh ta nhìn xuống cô, đôi mắt anh ta lóe lên với cơn đói nguyên sơ, cô mới nhận ra dì và các em cô đã đi từ rất lâu rồi, bỏ lại hai người bọn họ hoàn toàn đơn độc giữa thiên đường dát bằng ánh trăng này.

Lần đầu tiên trong đời cô mới hiểu vì sao một người đàn ông và một người phụ nữ có thể

tìm kiếm một thiên đường như thế. Hiểu tại sao người ta khát khao muốn chạy trốn khỏi những ánh mắt tọc mạch của mọi người, để trốn vào trong bóng tối và khám phá những cảm dỗ đầy cấm kỵ. Cô đã giao tất cả ý chí chỉ cho một nụ hôn. Cô sẽ còn sẵn lòng dâng hiến điều gì nữa cho những thứ khác, thậm chí còn kích thích hơn, mê muội hơn đây? Lòng tự trọng của cô chẳng? Hay cả hạnh phúc của em gái cô? Nếu cô lưu lại trong vòng tay của người đàn ông này lâu hơn, cô sợ rằng cô sẽ không phải đợi bao lâu nữa để tìm ra câu trả lời.

Trượt dần ánh mắt xuống, cô đẩy anh ta ra, “Tôi tin giờ họ đi rồi. Tôi tin mình có thể ngừng giả vờ được rồi.”

Ban đầu anh ta bất động, để mặc cô với cuộc vật lộn vô ích của mình trước sức mạnh của anh ta. Nhưng rồi anh ta hạ thấp vòng tay, giải thoát cho cô.

Khi anh ta rời khỏi cô, một cơn gió mạnh mang theo hương mưa làm xõa tung mái tóc và nâng bổng chiếc áo choàng của anh ta lên. Ánh mắt anh ta còn trở nên bí ẩn hơn trước, “Một cuộc trình diễn đầy tính thuyết phục, cô Cabot à. Cô có định theo nghề diễn viên không?”

“Vì ngài đã quả quyết là tôi không phù hợp với những đòi hỏi khắt khe của nghề tình báo, có lẽ tôi sẽ thử.” Cô chỉnh lại ngay ngắn chiếc mặt nạ, hy vọng bóng đêm sẽ che đi đôi bàn tay run rẩy dữ dội của cô, “Nếu tôi không ngủ ngon lành trên chiếc giường của tôi vào lúc đi Marietta về đến nhà, tôi rất có thể kết thúc cuộc đời của mình bằng việc bán bánh Banbury trên một góc đường nào đó.”

“Tôi hy vọng sẽ không...”

Lời của Kane bị cắt ngang bởi tiếng một cành cây gãy gần đó. Caroline giật bắn người, sợ rằng có thể dì và các em gái cô đã quay trở lại. Di chuyển với tốc độ nhanh như tia chớp và không tiếng động một cách uyển chuyển, Kane lấy lại chiếc gậy và ấn cô ra đằng sau trong một cử động cảnh báo anh ta sẽ không chấp nhận sự không vâng lời. Che chắn cô bằng cơ thể của mình, anh ta rà soát những mảng trắng le lói trong bóng đêm, sự thận trọng ấy dường như hơi quá so với tầm cỡ của âm thanh vô hại vừa vang lên.

Nú chặt phần lưng áo khoác bằng một tay, Caroline hé mắt qua vai anh ta, nhớ lại cảm giác bị đe dọa lẫn át mà cô mới trải qua cách đó không lâu. Cô đã tưởng Kane là người đi theo cô ngay từ đầu, nhưng nếu như cô sai thì sao? Nếu như có thứ gì đó khác ở ngoài bóng tối kia, đang dõi theo và châu chực thì sao?

Cô rùng mình, tự hỏi không biết một ý nghĩ đáng sợ như thế lại chui ra từ đâu, “Gì thế?” cô thì thào. “Ngài không nghĩ mấy tên côn đồ đó quay lại chứ, phải không?”

Thay vì trả lời, Kane làm cô giật bắn người khi lôi tuốt cô trở vào bóng đen đặc của những hàng cây và bịt chặt một bàn tay lên miệng cô. Mắt cô mở to khi một người đàn ông hối hả bước qua góc quanh của con đường. Việc khua khoắng cùng những tiếng lít nhít của cô lắng xuống khi cô nhận ra đó là chiếc áo choàng quá khổ cùng những bước chân lòng không của cảnh sát Larkin. Anh ta đi cùng một nhóm bốn người đàn ông đội mũ và áo choàng không đồng nhất đi theo. Trước hiệu lệnh thận trọng của Larkin, họ tản vào rừng cây theo những hướng khác nhau, một trong số đó đi qua chỗ cô và Kane đứng chỉ cách vài bước chân.

Khi tất cả bọn họ đi xa, Kane mới thả cô ra. Có lẽ là do trí tưởng tượng đã rã rời của cô, nhưng dường như bàn tay anh ta nấn ná trên bờ môi mềm của cô mất một giây lâu hơn cần thiết.

“Larkin và người của anh ta làm gì ở đây thế?” Cô thì thào.

“Có vẻ giống như ai đó cũng làm ở Vauxhall tối nay,” Kane lẩm bẩm, bắch cô một cái nhìn chả khôh hài tí nào. “Tìm kiếm tôi.”

Nắm chặt tay cô một cách chiếm hữu, anh ta kéo cô đi dọc theo con đường về hướng đối diện, khôh ngừng liếc qua vai khi họ đi qua. Caroline cố hết sức để theo kịp những bước dài của anh ta.

Vẫn còn lo sợ mình vừa nháy ra khỏi chảo rán để lao vào đống lửa, cô buột mồm, “Ngài đang dẫn tôi đi đâu thế?”

“Sao, còn nơi nào khác nữa đâu, cô Cabot thân mến?” Anh ta thỉnh lnh liếc một cái nhìn cạnh khôh về phía cô, trên gương mặt có chút dấu vết của một nụ cười điệu đà, “Lên giường.”

~*~

“Chị dậy chưa? Caro, tỉnh mau! Xu...ỳ!”

Lờ tiếng gọi điên cuồng cũng như lờ đi tiếng cửa mở cọt kẹt và tiếng rền rĩ ầm ầm của ván sàn, Caroline chụp chiếc gối lên đầu và nhét mình sâu hơn dưới những tấm mền. Lúc nào cũng là vô ích khi giả vờ đã ngủ lúc có Portia ở quanh. Con bé bắt đầu ngó ngoáy vào mạng sườn, rồi giật một chiếc lông từ chiếc mũ gần nhất và bắt đầu phe phẩy vào những ngón chân cô. Một lần, trong cơn cuồng loạn muốn chia sẻ học thuyết mới nhất của mình về nàng tiên cá đang làm dậy sóng ở đáy giếng trong vườn nhà cô, con bé đã đổ một chậu nước giắt lên đầu Caroline. Lần đó Caroline nháy ngay xuống giường, xách tai Portia đau đến mức con bé than thở là trong tai cứ có tiếng chuông reo inh ỏi suốt một tuần liền.

Nhưng lần này Portia đã chọn một chiến lược hiểm hơn rất nhiều.

Con bé giật mạnh một góc chăn và ghé miệng sát vào tai Caroline. Hạ thấp giọng xuống thành tông nam trung giễu cợt, em cô ngâm nga, “Đừng then thùng, tiểu thư Cabot. Đến đây... và trao cho chúng tôi một nụ hôn đi nào.”

Caroline bật dậy nhanh đến mức đầu họ chút nữa cụng vào nhau, “Cái gì, em đúng là con nhóc hư đồn! Em nhận ra bọn chị đúng khôh?”

Portia trườn về phía sau, cuộn tròn trên bậc để chân bằng sắt nhỏ hẹp như một con mèo nhỏ tự mãn. Dì Marietta đã nhét chung hai chị em họ vào một căn phòng bên dưới phần mái chĩa còn nhỏ hơn một cái gác mái rất nhiều. Căn buồng được trang bị hai chiếc khung giường sắt và một số đồ hư hại lnh tinh quá lỗi thời để khôh bị trông thấy dưới nhà. Một cây nến cháy trên bàn trang điểm soi rõ ánh nhìn tinh quái như quỷ trong đôi mắt Portia.

Con bé đá bay đôi dép và ngo nguậy đôi bàn chân đi tất, “Tin em đi, chẳng dễ chút nào để nhận ra hai người khi dì Marietta giắt mũ xuống chụp vào mắt em và phát cây quạt vào người em cứ năm giây một lần đâu. Em đã va phải một gốc cây và tí nữa thì lăn quay ra bất tỉnh đấy.”

Caroline tựa lưng vào những chiếc gối, nhìn trừng trừng vào em gái, “Thật đáng tiếc khi em khôh ngắt. Ít nhất chị có thể có một giấc ngủ an lành.”

Kéo từng ngón tay ra khỏi chiếc găng, Portia cúi người về phía trước thở thê, “Lúc đầu em tưởng Tử tước đang cấn chị. Em khôh hiểu nổi sao chị khôh cố gắng đánh lại anh ta. Rồi em tí nữa thì thét cho cái đầu ngốc nghếch của em rụng xuống khi bất chợt phát hiện anh ta đang... hôn chị.” Đoạn cuối cùng con bé thì thào như thể đây là một loại nghi lễ nhục dục cổ xưa nào đó, đen tối, cấm kị và kích thích hơn bất cứ tội ác nào của một con ma cà rồng.

“Anh ta chỉ đang giả vờ hôn chị thôi,” Caroline nhấn mạnh, cố gắng không nhớ đến cái vị say sưa khi đầu môi anh ta chạm vào cô, khi chiếc lưỡi mềm mại của anh ta quét qua miệng cô.

Portia khịt một tiếng chẳng ra dáng thiếu nữ tí nào, “VẬY anh ta hẳn phải có một sức tưởng tượng vô cùng mạnh mẽ bởi vì anh chắc chắn đang thực hiện nhiệm vụ với sự hăng hái cực kỳ luôn.”

“Anh ta không có lựa chọn nào khác,” Caroline vặn vẹo, nhận ra sự hăng hái của cô còn đáng nguyên rủa hơn thế nhiều. “Nếu dì Marietta nhận ra cả hai bọn chị, sẽ là một tai họa cho tất cả mọi người - đặc biệt là Vivienne.”

Lương tâm của cô run rẩy trước ý nghĩ về em gái cô. Cô gần như ao ước cô có thể tin rằng Kane đã bỏ một thứ bùa chú nào đó lên người cô. Và rồi cô nhận ra đó chỉ là một lý do bao biện cho việc cư xử như một người đàn bà trơ trẽn không có liêm sỉ trong vòng tay anh ta, cho việc sẵn lòng vứt bỏ tất cả mọi thứ mà cô luôn nâng niu - bao gồm cả niềm hạnh phúc của Vivienne - để đổi lấy giây phút thăng hoa thoáng qua của một nụ hôn.

“Chị không cần lo lắng về chị Vivienne,” Portia đảm bảo với cô. “Chị ấy không nghi ngờ tí nào. Dì Marietta thì quá bận rộn với việc kéo bọn em đi và lên án nhân cách của chị. Ừm, không phải nhân cách của chị, mà là nhân cách của người đàn bà lẳng lơ trong vòng tay tử tước. Đương nhiên dì ấy không biết chị là người đàn bà lẳng lơ đó. Và dì ấy cũng không biết vòng tay ấy là của tử tước. Dì ấy nghĩ...” Portia phẩy cái đồng hồ lắc nhằng hỗn độn trong đầu đi. “Ồi, thôi mặc kệ. Mà làm thế nào chị về được nhà thế? Chiếc xe ngựa thuê vẫn đợi chị à?”

“Ngài Trevelyan đã gửi chị về nhà bằng xe của anh ta.”

Anh ta đã nhét cô vào chiếc xe sang trọng chẳng kèm theo lời nào ngoại trừ một câu cụt lủn với người đánh xe, yêu cầu ông ta đưa cô về thẳng cửa nhà dì cô.

“Anh ta không đưa chị về à?”

Caroline lắc đầu, cảm tạ vì họ đã không phải chia sẻ không gian chật hẹp của chiếc xe ngựa. “Sau việc tự biến mình thành một cái bánh hôm nay, chị ngờ rằng anh ta sẽ không muốn ở bên cạnh chị một phút nào nữa đâu.”

Portia say sưa lắng nghe trong khi Caroline kể tất cả mọi chuyện về hai gã choai choai gạ gẫm cô và phi vụ giải cứu chớp nhoáng của vị tử tước.

Khi cô kết thúc, Portia dựa vào bậc để chân với tiếng thở dài nan giải, “Thật là kì lạ. Em tự hỏi vì sao một tên ma cà rồng lại dành cả buổi tối lang thang khắp Vườn Vauxhall chỉ để giải thoát cho những thiếu nữ đang lâm nguy nhỉ?”

“Nếu chuyện này không quá khó tin như thế, chị đã tin anh ta là ma cà rồng rồi. Em phải trông thấy cái cách anh ta hạ đo ván hai tên sở Khanh kia. Chị chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông có thể sở hữu tốc độ và một sức mạnh kinh khủng đến vậy.” Caroline lắc đầu, rùng mình trước kí ức hầy còn mới mẻ. “Gần như có thứ gì đó... siêu nhiên.”

Portia dò xét gương mặt của chị cô trong chốc lát trước khi khẽ hỏi, “Còn nụ hôn của anh ta thì sao? Có cái gì siêu nhiên về nó không chị?”

Caroline nghiêng đầu, nguyên rủa vẻ thẳng thắn của bản thân, “Nó không phải thứ gì đó chị có thể so sánh được,” cô nói dối cứng ngắc, cảm nhận hơi nóng xông dần lên má. “Chị chắc đó hoàn toàn là một nụ hôn thông thường.”

Một nụ hôn thông thường hoàn toàn khiến cô choáng váng vì khát khao. Một nụ hôn thông thường hoàn toàn làm tan chảy mọi âu lo và gửi tất cả những ý nghĩ trốn chạy ra khỏi đầu cô - bao gồm cả sự thật rằng người đàn ông đang hôn cô thuộc về em gái cô.

Không thể chịu nổi vẻ dò xét và sự thấu hiểu của Portia thêm được nữa, Caroline trượt người nằm xuống và cuộn chặt chần lại, quay về phía bức tường, “Sao em không ngủ đi cho chị yên một lát để chị có thể quay trở về hoàn toàn với những giấc mơ bình thường của chị?”

~*~

Tiếng chuông điểm mười hai giờ đêm.

Cô đứng đó với đôi chân trần trên con đường lát đá khi anh bước ra từ màn sương, mái tóc anh lấp lánh dưới ánh trăng, chiếc áo choàng bay bay quanh mắt cá chân. Cô biết anh đến vì cô, nhưng cô vẫn không thể ép nổi tiếng hét thoát ra khỏi cổ họng xơ cứng của mình, cũng như không thể di chuyển một đốt ngón tay.

Ánh trăng biến mất, để cô lại lạc lối trong chiếc bóng của anh. Anh kéo cô vào vòng tay, sự dịu dàng của anh cũng hấp dẫn y như sức mạnh của anh vậy.

Hàm răng anh chớp sáng khi chúng hạ thấp xuống cô. Quá muộn mất rồi, cô chợt nhận ra làn môi không phải là thứ anh tìm kiếm, mà là cổ họng của cô. Nhưng ngay cả thế, cô cũng không thể ngăn mình nghiêng đầu sang một bên và mời gọi anh – không, là cầu xin anh - hãy chiếm lấy cô, hãy uống cho no dòng chảy của sự sống bên dưới làn da mượt mà như lụa của cô.

Anh chỉ đang mời chào những gì cô mong muốn, những gì cô vẫn luôn bí mật ước ao.

Sự đầu hàng.

Khi hàm răng của anh đâm thủng mạch máu mong manh, gửi một cơn cuộn rút đầy mê ly xuyên suốt linh hồn cô, tiếng chuông vẫn trong trẻo vang lên, hiệu triệu thời điểm nửa đêm vĩnh hằng nào đó nơi cô sẽ mãi mãi thuộc về anh.

~*~

Caroline ngồi bật dậy, trên chiếc giường sắt, gắng gượng trước áp lực dày vò trong cổ họng. Nó kéo theo một giây phút khủng hoảng khi cô nhận ra thứ đang bóp lấy chiếc cổ thanh mảnh không gì khác chính là bàn tay cô. Mạch cô đập điên cuồng bên dưới những đầu ngón tay. Cô chầm chậm hạ tay xuống, nhìn chằm chằm vào những ngón tay run bần bật như thể chúng thuộc về một ai khác.

Còn khiến cô luống cuống hơn cả cơn sợ hãi chính là phản ứng đó không tài nào lý giải trên khắp phần còn lại cơ thể cô. Miệng cô khô khốc, làn da ngứa râm ran đầy thân thuộc cùng cơn đau nhức nhậy cảm trên bầu ngực và giữa hai chân cô khiến cô có cảm giác khoan khoái hơn là đau đớn.

Cô liếc quanh căn phòng, cố gắng rũ bỏ những hình ảnh nhột nhạt vẫn còn vương lại trong tâm trí. Chiếc giường nhỏ của Portia trống không và cả căn phòng phủ trong bóng tối khiến cô không đoán được lúc này là mấy giờ. Giấc mơ chập chờn của Caroline bị ám ảnh bởi những mảnh vỡ rời rạc từ những giấc mơ khác, nơi cô bị truy đuổi trên con đường loang lổ bóng tối bởi những kẻ tấn công đeo mặt nạ, với chiếc miệng xoắn xuýt thành những nụ cười dữ tợn và âm đặng.

Cô dụi dụi hai mắt lờ mờ. Nếu như toàn bộ đêm qua - đoạn đường diên khùng của cô và

Portia đến Khu vườn Vauxhall; những khoảnh khắc ngọt ngào trong vòng tay tử tước; vị say nồng của nụ hôn ấy đều chỉ là một giấc mơ dài thì sao? Nếu như tất cả những hình ảnh và cảm nhận đó không hơn gì thứ ảo tưởng trong cơn sốt, sinh ra từ tâm can lẫn trí tưởng tượng vượt quá giới hạn thì sao?

Cô gần như đã tin tưởng bản thân chỉ đang mơ bởi tiếng chuông nửa đêm vẫn tiếp tục reo vang.

Cô nhú mào, cuối cùng cũng nhận ra đó là tiếng kêu chói tai của chiếc chuông kéo trước cửa nhà. Ném tấm mền sang một bên, cô trèo xuống giường và vội vã mở cửa sổ. Một chiếc xe ngựa kéo với hai con ngựa hồng xinh đẹp đang đỗ trước cửa nhà. Vươn chiếc cổ ra hết cỡ, cô có thể thoáng nhìn thấy một người đàn ông đang đứng đơn độc dưới mái hiên nhà. Mặc dù vành mũ cong cong đã che đi gương mặt, vẫn không thể lẫn đi đâu được chiếc áo choàng đang ôm lấy bờ vai vững chãi của anh ta.

Adrian Kane đến thăm nhà họ. Và vào ban ngày hân hoan.

Caroline dựa vào bệ cửa sổ, chùng cả người vì nhẹ lòng, không hề nhận ra rằng có lúc trí tưởng tượng không thể lay đổ của Portia đã cướp đoạt cả những giấc mơ và tâm trí của cô.

Lắc đầu trước chính sự điên rồ của mình, cô hướng ánh mắt buồn bã lên bầu trời. Cơn mưa vẫn đều đều trút mình từ những đám mây thấp và xám xịt đến mức trông như thể mặt trời có lẽ không bao giờ chiếu sáng thêm được nữa.

Mắt cô nhú lại khi nhìn kĩ những dải mây đầy điềm gở. Ánh sáng ban ngày có thể hủy diệt ma cà rồng sao?

Hay là những tia nắng?

Cô đưa tay chà lên trán, đột nhiên ước gì bản thân chú ý nhiều hơn vào những lời luyên thuyên không dứt của Portia. Tiếng chuông reo thêm tràng nữa. Dì Marietta không phải ma cà rồng, nhưng dì cô hiếm khi dậy trước trưa hoặc tiếp đón những người tới thăm trước hai giờ chiều. Mặc dù vậy, Caroline có thể nghe thấy những tiếng quát tháo điên cuồng, đầy kích động vang lên từ tầng dưới; như thể dì Marietta và Vivienne đều đồng loạt lao ra khỏi phòng ngủ rộng rãi của hai người họ và cố gắng để khiến bản thân trông thật tươi tắn.

Khi cô hạ thấp ánh mắt xuống hàng hiên, Kane ngửa đầu ra sau và nhìn thẳng lên khung cửa sổ nơi cô đang đứng. Caroline bổ nhào vào sau tấm rèm. Chẳng gì có thể phủ nhận thứ sức mạnh trong ánh mắt của anh ta. Ngay cả tấm vải bằng ren mỏng manh này cũng không thể che chở cho cô khỏi sức thôi miên của nó.

Tiếng chuông ngừng kêu. Trong sự im lặng lẫn át theo sau đó, một câu nói trong mớ kiến thức thông thuộc về ma cà rồng rung lên rõ ràng trong đầu Caroline.

Một tên ma cà rồng không thể bước vào nhà của nạn nhân trừ khi được mời.

Caroline cố gắng xua cái ý nghĩ vớ vẩn ấy đi, nhưng giấc mơ vẫn còn quá sống động trong tiềm thức cô. Nếu như cô lỡ tiếng hét chói tai theo thói quen của Portia và rồi thực sự có một con sói đang đứng ngay trên bậc thềm nhà dì cô thì sao?

Vì cũng chẳng thể lao xuống tầng trong bộ váy ngủ, ném mình qua cánh cửa, và giả vờ chạy xuống với vài căn bệnh lây lan chết người như dịch tả hoặc dịch hạch, cô trộm hé mắt trông qua cửa sổ.

Cánh cửa lớn đã mở. Nhưng không phải người hầu già sắp đến tuổi nghỉ hưu của bà dì cô, mà là Portia cười rạng rỡ ra mở cửa, đưa vị tử tước thoát khỏi màn mưa để vào nhà.

Miệng Caroline trễ xuống, “Cả người nữa, Brute^[1]?” Cô lảo nhào, lúc lắc đầu không tin.

[[1]. Nguyên bản: “Et tu, Brute?”, một cụm từ rất nổi tiếng trong vở kịch Julius Caesar của Shakespeare, lời thoại do Caesar thốt lên khi nhận ra ngay cả người bạn thân của mình cũng phản bội và sắp giết mình.]

Một lúc sau, Caroline lập bập đi xuống cầu thang sau khi mặc chiếc váy xanh biển giản dị chẳng tôn lên vẻ đẹp gì trên thân hình mảnh khảnh của cô. Phần diềm xếp quạt hồ cứng quanh chiếc cổ áo càng khiến nó hợp với một của thời nữ hoàng Elizabeth cách đây hai thế kỷ. Cô liên tục vuốt từng lọn tóc cho đến khi búi thành một búi chặt và chụp một chiếc mũ đứng đắp lên cả tầng cấu trúc cứng ngắc đó. Cô đã quả quyết phải chế ngự tất cả những dấu vết dù là mờ nhạt nhất của cái kẻ lả lơi đã theo đuổi em gái cô với tất cả sự phóng túng không biết xấu hổ ngày hôm qua.

Cô ngập ngừng đáp từng bước chân, bàn tay vẫn bấu lấy lan can cầu thang. Giọng nam trung khàn khàn của vị tử tước có thể làm tan chảy tất cả sự kiềm chế của một người phụ nữ, nhưng chút hắc ám trong tông trầm của giọng nói kia khiến cô cảm thấy rất khó khăn để có thể vĩnh tai nghe trộm. Cô nhúu mày để nghe, nhưng tất cả những gì cô nghe được chỉ là một mẩu chuyện không ra đầu ra đuôi. Những câu nói tuôn như suối của Portia được chấm phẩy bởi tiếng chén đĩa va vào nhau lách cách, những tiếng rì rầm lịch sự của Vivienne, và điệu cười khúc khích nhức tai của dì Marietta.

Đột nhiên, cả phòng khách rơi vào im lặng trang nghiêm. Ngay cả Portia cũng ngừng những tiếng lẩm nhảm của mình.

Khi vị tử tước bắt đầu nói, Caroline bước xuống thêm một bậc. Nhưng tất cả những gì cô có thể tóm được là, “...đến đây hôm nay... mạo muội trên sự yêu mến của em... một câu hỏi vô cùng quan trọng...”

Bàn tay cô bấu chặt lấy tay vịn, những khớp tay trở nên trắng bệch. Kane chuẩn bị cầu hôn. Anh sắp xin cưới Vivienne làm vợ, và một khi anh làm thế, không có gì giống như trước nữa. Cô cảm thấy một áp lực lạ lùng đè lên trái tim mình, như thể một mạch máu nào đó từ trước đến nay cô chưa từng nhận ra vỡ nát mất rồi.

Không để cho bản thân có thời gian xem xét cặn kẽ lại cảm xúc, cô vội vã bước xuống những bậc cuối cùng, “Tuyệt đối không!” Cô tuyên bố ngay khi xông vào phòng khách, “Chị cấm.”

Chương 8

Tất cả mọi người trong phòng quay lại trở mắt nhìn cô như thể cô bị loạn trí. Mặc dù không khí ẩm ướt khiến những lọn tóc quăn đen ôm quanh gương mặt Portia một cách vui nhộn, và một đám bột phấn mới tinh vẫn phủ đầy gương mặt dì Marietta, Vivienne trông vẫn mát rượi như một sáng mùa xuân với kiểu tóc vẫn cao được tử tước yêu thích hơn cả. Ôm gọn thân hình cân đối của em cô là một chiếc váy bằng sa tanh thêu một nhành liễu xanh, chiếc váy sẽ hợp một cách hoàn hảo với đôi mắt xám của Caroline, nếu cô có cơ hội được khoác nó lên người.

Đặt chiếc tách lên đĩa với sự chăm chú khoan thai, Kane đứng dậy để quay về phía cô. Đồ sộ vượt lên trên đám lọn nhon trong phòng khách của dì cô, anh ta trông có vẻ to lớn gấp hai lần bình thường. Nếu anh ta là ma cà rồng, anh ta rõ ràng có thể hút cạn máu trong người cả ba dì cháu họ mà dạ dày vẫn đủ sức chứa tất cả trà và bánh nướng ở đây.

“Tôi hy vọng cô sẽ tha thứ cho hành động đường đột của tôi, cô Cabot,” anh ta nói, rõ ràng trong ánh mắt anh ta niềm thích thú đang phải vật lộn với vẻ thận trọng, “Tôi không hề biết cô lại phản đối mãnh liệt lời mời em gái cô đến lâu đài của dòng họ tôi như thế.”

Cô chớp mắt nhìn anh ta, “Lâu đài của ngài sao?”

Anh ta chớp mắt nhìn lại cô, “Đương nhiên rồi. Thế cô nghĩ tôi đang đề nghị điều gì vậy?” thái độ ngây thơ của anh ta dừng hòng lừa nổi cô. Anh ta biết chính xác điều cô đã nghĩ.

Đầu gối cô như muốn sụp xuống vì nhẹ nhõm, cô đổ sập xuống một chiếc ghế bành bọc hoa kim tuyến vàng khè góm guốc, gần như quên mất phần tay vịn của nó, “Tôi cứ nghĩ ngài đang đề nghị... một chuyến dạo chơi trong cái thời tiết khiếp hãi này. Vivienne luôn có một thể chất yếu đuối nên tôi rất lo cho sức khỏe con bé.”

Vivienne đảo mắt, “Ngài phải tha thứ cho chị gái của em thôi, thưa ngài Trevelyan. Ngài cứ nghĩ chị ấy là gà mẹ và Portia với em là gà con của chị ấy thì ngài sẽ hiểu.”

Theo chân Caroline ngồi xuống, Kane đón lấy tách trà. Trước những ngón tay đầy sức mạnh của anh ta, món đồ sứ màu ngà voi xinh xắn trông càng còi cọc. “Tôi có thể đảm bảo với cô, thưa cô Cabot, rằng tôi sẽ không bao giờ chủ tâm đặt sức khỏe của em gái cô trước nguy hiểm đâu.” Cô có thể hình dung ra ánh mắt chế nhạo từ anh ta, “Cô có thể đã nghe nói, tôi sẽ là chủ buổi tiệc hóa trang ở lâu đài Trevelyan vào tuần tới, và với tất cả công cuộc chuẩn bị đã được hoàn thành, tôi nghĩ tốt nhất tôi nên trở về vùng quê sớm trước vài ngày. Tôi đến đây để mời em gái cô tham gia cùng với tôi.” Anh ta gật đầu với dì Marietta, nở một nụ cười điệu đà mới, “Và dì cô sẽ đi cùng, đương nhiên là thế.”

Đương nhiên anh ta sẽ có một tòa lâu đài. Một tòa lâu đài nơi Vivienne một ngày nào đó sẽ trở thành bà chủ. Sức ép trong lồng ngực Caroline trầm trọng thêm thành một cơn đau âm ỉ.

“Và tòa lâu đài đó ở đâu vậy, thưa ngài?” Cô hỏi. “Rumani chẳng?”

Portia sắc trà, làm dì Marietta phải vỗ một cái thật mạnh vào lưng. Tất cả mọi người đều biết đất nước phía đông châu Âu này đầy rẫy những câu chuyện của dân du mục về ma cà rồng, ma sói và những sinh vật đê tiện khác sống về đêm. Đất nước này thậm chí còn không ngăn ngại cho cả thế giới chiêm ngưỡng những con quái vật thực thụ, bao gồm cả kẻ thích đóng cộc

người - Vlad Dracula, vị lãnh chúa khát máu reo rắc rối kinh hoàng đến mức trở thành chất liệu cho cả truyền thuyết lẫn những cơn ác mộng.

Kane đáp lại việc nghĩ một đằng nói một nẻo của cô bằng một nụ cười còn rung rinh hơn, "Nơi nào đó xa hơn nếu đi bộ đến, tôi e là thế. Lâu đài Trevelyan tọa lạc ở Wiltshire, phía tây Salisbury."

Caroline tự hỏi liệu mong muốn trốn chạy bất chợt khỏi London có liên quan chút nào đến những gì đã diễn ra giữa họ tối qua không. Có lẽ anh ta đang tìm cách chuyển Vivienne ra khỏi tầm ảnh hưởng của cô chăng? Hay là chính anh ta? Mặc ý định của anh ta là gì, cô cũng không cho anh ta có cơ hội để thành công. Cô cần thêm thời gian để đảm bảo anh ta không là mối đe dọa với em gái cô.

Cô nhận chiếc tách đầy trà từ người hầu gái, ngạc nhiên bởi sự bình tĩnh bất ngờ của bàn tay cô, "Ngài thật tốt khi mời cả dì Marietta, thưa ngài, nhưng sẽ không cần phải phiền đến dì ấy thêm nữa khi đã có chúng tôi ở đây. Tôi cũng có khả năng làm người hộ tống cho em gái tôi."

Lần này đến lượt dì Marietta sắc trà. Với niềm hân hoan lóe lên trong mắt, Portia tương một cú vào giữa phần xương bả vai của bà dì với độ mạnh khỏi nói cũng biết là nhiều hơn cần thiết rất nhiều.

Trong khi dì cô vẫn tiếp tục ho khù khụ, đôi mắt vị tử tước hẹp lại hơn bao giờ hết, "Thứ lỗi cho tôi, thưa cô Cabot. Tôi vừa được nghe kể rằng cô và Portia sẽ quay trở lại Edgeleaf trong vài ngày tới."

Caroline nhã nhặn nhấp một ngụm trà, "Thực ra cũng không gấp gáp cho lắm. Cecil sẽ chẳng mong ngóng chúng tôi đâu, và tôi nghe nói không khí ở Wiltshire có thể cải thiện sức khỏe tốt nhất vào khoảng thời gian này trong năm thì phải."

"Ta không thể hình dung nổi ai đã nhét một ý tưởng lạ lùng như thế vào cái đầu của cháu," dì Marietta quát, sẵn tay chấm những giọt trà vương vãi trên thân áo bằng chiếc khăn tay. "Đúng là đứa mù đòi dắt đứa mù!"

"Tôi e là dì cô nói đúng đấy. Tôi không cần phải nhắc cho cô nhớ rằng cả cô, cũng trẻ, và cũng chưa kết hôn chứ?" Cái điệu chọc ngoáy trong giọng nói của Kane không hiểu sao lại như móc máy cả hai bọn họ. "Thật là làm khó cho cô khi buộc phải ném bản thân vào sự khoan dung còn phải xét nhiều của một gã chưa vợ ốm yếu như tôi."

Phẩy tay xua đi những phản đối của anh ta, Caroline bật cười, "Tôi có thể đảm bảo với ngài rằng ngài không có gì phải lo lắng khoản đó. Tôi đã vượt xa cái tuổi gặp người đàn ông nào cũng nghĩ anh ta sắp quỵ rũ hoặc cưỡng bức tôi rồi."

"Caro!" Vivienne la lên, đỏ dừ cho đến tận chân tóc.

"Vâng, tôi cũng đang tự hỏi làm cách nào để giờ cô có thể dùng lợi nhai mấy cái bánh bích quy đó, khi cô đã bắt đầu bước vào tuổi lẩn cẩn thế," Kane lãnh đạm nói khi Caroline với tay lấy một chiếc bánh bọc đường từ khay trà.

Cô thản nhiên cắn một miếng xinh xinh, "Tôi từ chối đeo danh hiệu 'trưởng đoàn xiếc khi' khi không được hưởng lợi ích nào từ nó. Là một người phụ nữ gần như sẽ không bao giờ được che chở bởi một người chồng, tôi có thể tùy ý hoạt động như thế nào hoàn toàn là do tôi lựa chọn, cũng giống như dì Marietta thôi." Cô ném cho anh ta cái nhìn bên dưới hàng mi, không thể cưỡng được việc nhạo báng lại, "Tôi cũng tin tưởng là có thể trông cậy vào nhân cách tuyệt

vời của ngài. Theo lá thư của Vivienne, ngài là một vị thánh giữa những người đàn ông - một nhà bảo vệ tự phong cho những chú mèo lạc mẹ bị ức hiếp trong mọi con hẻm.”

“Và của những người phụ nữ trẻ ngốc nghếch khẳng khẳng đòi lang thang đến những nơi mà họ không được đón chào nữa.”

Khi anh ta chỉ thềm mở một mắt để đón ánh mắt thách thức của cô, cả hai bọn họ như thể đã quay trở lại với khu vườn rắc đầy ánh trắng ở Vauxhall, và một nụ hôn chuẩn bị rơi trên đôi môi của mỗi người. Mặc dù nụ cười lịch thiệp của Kane chưa bao giờ nao núng, tia băng giá trong mắt anh ta cảnh cáo cô rằng anh ta không quen với việc ý muốn của mình bị ngăn trở. Mà anh ta cũng không thềm quan tâm.

Những lời phản đối của dì Marietta chìm ngấm bởi âm thanh từ những tiếng vỗ tay của Portia, “Ôi trời ơi, một buổi dạ hội hóa trang! Quả là một chủ đề rộn ràng! Em không thể chờ để gói ghém đồ đạc nữa đâu! Liệu em trai ngài có tham dự cùng với chúng ta luôn từ giờ không ạ?”

“Một khi Julian biết tôi được đi kèm với những cô gái đáng yêu nhà Cabot, tôi chắc tôi sẽ không xua nổi nó với cây gậy đi đường của mình.” Thu lấy đồ đạc của mình, Kane đứng dậy. “Giờ xin thứ lỗi cho tôi, các quý cô, tôi tin là tôi đã lam dụng lòng mến khách của mọi người quá lâu rồi. Tôi phải về và sắp xếp cho chuyến đi của chúng ta thôi.”

Trong khi dì Marietta vẫy tay ra hiệu cho người hầu gái mang chiếc áo choàng và mũ cho anh ta, Vivienne cũng đứng dậy, “Em rất mừng vì ngài đã ghé thăm, thưa ngài. Đúng là một niềm vui bất ngờ.”

“Tôi là người phải vui mừng mới đúng,” anh ta lẩm bẩm, đưa bàn tay Vivienne lên môi hôn.

Cũng đôi môi đó đã rất dịu dàng âu yếm môi cô. Cũng chính đôi môi đó đã vuốt ve, lướt đi và phỉnh phờ cho đến khi cô hé mở cho sự xâm lược đầy hơi nóng của lưỡi anh ta. Cũng chính đôi môi đó đã đòi hỏi cô như thể cô đã luôn thuộc về anh ta, trước và sau này cũng thế.

“Thực sự là một niềm vui không ngờ,” Caroline cứng ngắt nói, bao hàm cả một ẩn ý hoàn toàn trái ngược, “Tôi nghĩ ngài rất hiếm khi mạo hiểm ra ngoài vào ban ngày.”

Khi Kane hạ thấp tay Vivienne xuống và quay sang cô, kể cả Caroline cũng phải khâm phục sự tự tin của anh ta, “Tôi hiếm khi làm thế trừ khi có một cám dỗ vô cùng mạnh mẽ, tựa như được thưởng thức sự bầu bạn của bốn quý cô duyên dáng đây chẳng hạn.” Cái quét tay của anh ta bao gồm cả dì Marietta. Dì cô cười khúc khích như một nữ sinh khiến Caroline muốn xỉu.

Trong khi anh ta đón chiếc mũ và áo choàng từ người hầu gái, Caroline băng quơ nói, “Tôi hy vọng chiếc áo choàng không quá nóng với ngài, thưa ngài. Bởi trong lúc tôi thay đồ, tôi thì tôi đã nhìn thấy mặt trời ló dạng khỏi những đám mây.”

Mất một lúc lâu Kane đứng yên không nhúc nhích. Không có gì chuyển động trên người anh ta ngoại trừ một múi cơ giật giật trên má. Và rồi, không đợi người hầu, anh ta bước về phía cánh cửa và kéo nó bật mở. Ngoài trời, mưa vẫn tiếp tục rơi đều như thác nước bạc trắng.

Anh ta quay lại, dáng hình bệ vệ của anh ta đổ dài trên màn mưa, và trao cho Caroline một nụ cười nhẹ, “Tôi đánh giá cao sự lo âu của cô, thưa cô Cabot, nhưng có vẻ như cơn mưa vẫn còn lưu lại.”

Adrian lao như cơn bão vào trong ngôi nhà, đóng sập cửa lại đằng sau. Không có một người gác cửa chào đón anh, không có một người hầu gái nào đến giữ sạch mũ và áo choàng đang nhỏ nước của anh. Những người hầu gái trong nhà anh không có thói quen nhúc nhích làm việc vào ban ngày. Đa số bọn họ giờ này vẫn đang say giấc nồng trên giường hoặc lên ra ngoài chơi phố, tất cả rèm và cửa chớp trong ngôi nhà đã được đóng chặt theo đúng hướng dẫn từ ông chủ của họ. Ngay cả anh hầu tằm thường nhất hay cô hầu gái chuyên rửa bát đĩa cũng biết, nếu vi phạm một điều luật đặc thù đó thôi cũng khiến họ ngay lập tức bị sa thải.

Trong một giây phút tự huyền hoặc bản thân, Adrian cho phép mình tự hỏi sẽ ra sao nếu anh có một người vợ đang chờ anh ở nhà. Một tạo vật đáng yêu nào đó sẽ chạy ủa ra từ trong bóng tối để giúp anh giữ nước mưa, đem một cốc trà nóng cùng một nụ hôn ngọt ngào cho anh, và rầy la anh vì anh đã ra ngoài vào một ngày thời tiết xấu như vậy. Nhưng khi tạo vật đó dần cụ thể hóa thành một cô gái mảnh khảnh, với đôi mắt xám cùng mái tóc màu vàng kem mềm như thác đổ xuống qua vai anh, anh tàn nhẫn đem cô chế ngự trở lại trong trí tưởng tượng của mình.

Đã quen với việc đi trong bóng tối, anh cởi chiếc áo khoác ướt nhèm và quăng sang một bên rồi treo mũ lên giá treo trong sảnh. Anh lùa bàn tay qua mái tóc ẩm khi Julian bước va vấp xuống cầu thang. Những lọn tóc sẫm màu của em trai anh vẫn hết như cái thời cả hai còn là những đứa trẻ, Adrian thức giấc rồi phát hiện một Julian đang đứng khiếp đảm ở cuối chân giường. Dù có cầu nhàu và mẩn mỗ, Adrian vẫn luôn kết thúc bằng việc bỏ ra khỏi chiếc giường ấm áp của mình để có thể giết chết tên quái vật tưởng tượng đang nấu mình dưới gầm giường của Julian.

“Lay Chúa, anh trai!” Julian la lên, giật tung nút buộc trên chiếc khăn quăn quanh thắt lưng của bộ lễ phục màu đen bằng nhung của mình. “Tất cả náo động này là sao thế? Anh làm ầm ỉ đến mức đủ để đánh thức một xác chết đấy.”

Adrian ném cho em trai một cái nhìn tăm tối trước khi bước chân về phía chiếc tủ búp-phê có nóc gắn đá hoa và dốc chai brandy. Anh nhíu mày trước cái chai gần hết. Anh thề là quản gia của anh mới đổ đầy nó ngày hôm qua.

Em trai anh ngồi xuống một bậc cầu thang, ngáp ngáp và chà xát hai mắt, rồi chúng mở to khi để ý thấy một vũng nước mưa quanh chân cây móc treo trong sảnh. Julian liếc ánh mắt nghi ngờ ra ngoài cửa sổ. Một dải sáng mờ mờ hắt qua kẽ hở giữa hai tấm rèm dày, “Anh ra ngoài à?”

Adrian quay lại dựa người vào tủ búp-phê. Anh bóp phần cơ đằng sau gáy, cố gắng không nghĩ đã bao nhiêu giờ trôi qua anh chưa hề chớp mắt. “Ừ.”

“Cái gì khiến anh ra khỏi nhà vào cái giờ sáng bóng này thế? Anh có một đêm tệ hại à? Chuyển đi săn thất bại?”

“Ô ngược lại là khác, chuyển đi săn của anh khá là thành công.” Adrian ngửa đầu nuốt thêm một ngụm brandy, nhớ lại cái cảm giác như say khi Caroline trong vòng tay anh, “Anh chỉ chớp được một thứ không ngờ thôi.”

Julian nhăn nhó nhìn anh trai, “Xét về sự tận tụy với bốn phận của anh, em dám chắc đây không phải bệnh giang mai rồi. Mặc dù việc tạt vào một trong số những nhà thổ trong mấy hẻm anh thường đi trong vài giờ có lẽ cũng cải thiện tính khí của anh được phần nào.”

Vì vài lý do mà ý nghĩ giải thoát chóng vánh trong đôi tay của một cô nàng bán hoa nào đó chẳng có mấy lý thú với Adrian, và khi cảm giác về chiếc miệng ngọt ngào không thể cưỡng nổi của Caroline vẫn còn quá mới mẻ trong tâm trí anh.

Anh làm một hơi xử lý nốt chỗ rượu còn lại, nhưng ngay cả sự cay nồng của nó cũng không thể hoàn toàn thiêu đốt vị của cô trên đôi môi anh, “Thứ duy nhất cải thiện tâm tính của anh trong lúc này là gửi gấp cái cô Caroline Cabot đây trở về nhà cô ta ở Surrey.”

“Từ vẻ mặt khắc khổ của anh, em đoán chuyến khởi hành về cái vùng còn hơn cả hoang vu ấy của tiểu thư Cabot không diễn ra trong tương lai gần.”

“Ngược lại. Có vẻ cô ta và các cô em gái đáng yêu của cô ta sẽ đi cùng với chúng ta về Wiltshire cuối tuần này.”

Julian ngồi thẳng dậy, chớp đôi mắt phủ mi mượt mát, “Tuần này? Anh có chắc là không quá sớm không đấy? Em nghĩ mình sẽ đi vào tuần sau cơ mà. Còn Duvalier thì sao? Làm sao anh có thể chắc hẳn sẽ đi theo mình?”

“Ờ, anh thông báo cho mà biết, kế hoạch khiêu khích hẳn của anh em mình thành công rồi đấy.” Adrian nhìn em trai khăng đĩnh, dù thông tin mà anh mang lại có chút chưa chắc chắn. “Hắn đã ở đó đêm qua. Trong Vauxhall.”

Julian trở nên cứng ngắc đến mức đôi môi hầu như không di chuyển khi thì thào, “Anh nhìn thấy hắn à?”

Nhớ lại nỗi sợ hãi mới đây khi anh có cảm giác đi lướt qua Duvalier trong màn đêm khi Duvalier lén lút đi theo Caroline mà cô không hề hay biết, Adrian lắc đầu, “Anh không thấy. Nhưng anh cảm nhận được hắn. Cảm nhận hắn rất gần. Nhưng khi anh tiến sát thẳng khốn đó, hắn đã tan ngay vào trong bóng tối.”

Mãi một lúc sau Adrian mới nhận ra sự biến mất của Duvalier hoá ra lại là một may mắn. Nếu Duvalier chứng kiến anh hôn Caroline với đam mê không thể chối bỏ như thế, thì toàn bộ kế hoạch của hai anh em sẽ bị phá hỏng.

“Anh e chúng ta không có nhiều loại chọn ngoại trừ rời London càng sớm càng tốt,” Adrian nói dứt khoát. “Duvalier không phải là kẻ duy nhất ở Vauxhall đêm qua. Larkin càng lúc càng trở nên dai dẳng. Nếu anh không bắt đuôi được cậu ta, cả hai anh em mình sẽ có một kết thúc viên mãn trong Newgate^[1] trước khi buổi dạ hội diễn ra. Và anh không phải nói cho em biết như thế đồng nghĩa với thảm họa thể nào rồi đấy.” Anh vuốt bàn tay rã rời qua cằm, “Anh cũng có việc cần giải quyết ở Wiltshire. Anh nhận được thư của Wilbury sáng nay. Ai đó - hay thứ gì đó - đang khủng bố dân làng và gia súc ở Nettlesham,” anh nói, nhắc đến ngôi làng nhỏ gần nhà họ.

[1. Newgate: Nhà tù của London từ năm 1200 đến 1900.]

“Không phải em nhé,” Julian châm biếm. “Em chả bao giờ có khẩu vị cừu.” Em trai anh ngoảnh mặt đi, nhưng không kịp trước khi Adrian có thể thoáng thấy vùng u tối trong đôi mắt ấy. “Em biết chuyện này hẳn phải rất khó khăn với anh. Nhưng anh sẽ không từ bỏ em chứ?” Em trai anh hỏi, giữ cho giọng nhẹ nhàng để giấu đi cái giá cho câu hỏi đó.

Adrian đi về phía cầu thang. Mặc dù anh cúi người xuống trước tiên để vò mái tóc sẫm của em trai, anh đặt một tay lên vai Julian, siết nhẹ cho đến khi Julian buộc phải nhìn vào mắt anh. “Anh sẽ không bao giờ từ bỏ, Jules. Không phải em. Và Chúa cứu rỗi kẻ nào muốn chặn đứng lối đi của anh.”

Julian nhướn một nhánh lông mày, “Kể cả tiểu thư Caroline Cabot đó sao?”

Lờ đi cơn đau buốt nhói đâm vào trái tim, Adrian đáp, “Đặc biệt là tiểu thư Caroline Cabot.”

Chương 9

Mưa quất liên hồi lên mặt cửa kính của chiếc xe ngựa khiến mọi thứ trở nên mơ hồ ngoại trừ hình ảnh phản chiếu đầy đăm chiêu của Caroline. Cô mở căng hai mắt, cố gắng nhìn loáng thoáng quang cảnh đồng quê ở Wiltshire, nhưng vô dụng. Những gì màn mưa không che mờ được thì màn đêm đã hoàn thành nốt rồi.

Chớp lóe bao phủ toàn bộ quang cảnh bằng quầng sáng thần kỳ và bất ngờ làm lóa đôi mắt của cô. Trong một cái nháy mắt giật mình, cô có thể thề rằng đã thoáng thấy một bóng đen to lớn lao ngay bên cạnh chiếc xe. Và rồi bóng đêm một lần nữa buông xuống, để cô lại đơn độc với hình bóng phản chiếu đang thẳng thốt của mình.

Bối rối, cô kéo cánh cửa chớp bằng gỗ gụ che cửa sổ và tựa lưng vào chiếc gối ngủ bằng da dê. Chiếc xe ngựa xinh xắn của tử tước không bốc mùi nước hoa rẻ tiền cùng hương xì gà mốc meo, mà chỉ có mùi da, rượu rum đỏ và một vài mùi nam tính mơ hồ khác. Lớp trang trí bằng đồng sáng bóng cùng phần chao mờ sương của những ngọn đèn phối hợp một cách hoàn hảo với phần không gian thanh lịch bên trong.

Portia đang ngồi co chân trên chiếc ghế đối diện Caroline, đầu tựa vào vai Vivienne, dần chìm vào giấc ngủ bởi tiếng mưa rơi đều đều trên nóc cùng sự lắc lư nhẹ nhẹ của chiếc xe.

Ít nhất cô và em gái cô cũng cảm thấy ấm áp và khô ráo. Caroline chỉ có thể tưởng tượng người đánh xe và những người hầu cưỡi ngựa đi theo khổ cực đến mức nào. Mưa vẫn chưa ngớt kể từ lúc chiếc xe của tử tước đỗ trước ngưỡng cửa nhà dì Marietta để đưa họ đi vào đầu giờ chiều hôm nay. Mặc cho nỗi thất vọng của Vivienne cùng gánh nặng khủng khiếp được cất đi của Caroline, Kane đã đến Wiltshire từ ngày hôm trước để đón đóc người hầu sửa soạn cho cuộc viếng thăm của gia đình cô.

Họ dừng lại để đổi ngựa hai lần và phải lội qua lớp bùn sâu đến mắt cá chân ở sân của một quán trọ chỉ để sưởi ấm bản thân trước bếp lò nong nặc khói với một tách trà. Với tốc độ như thế này, họ chắc chắn sẽ không thể đến được lâu đài Trevelyan trước nửa đêm.

Có lẽ người chủ lâu đài đã lên kế hoạch ngay từ đầu.

Caroline cố gắng rũ bỏ cái ý nghĩ kì cục ấy đi. Adrian Kane có thể phủ bóng quyền lực của anh ta tới từng lỗ chân lông, nhưng chắc chắn uy lực của anh ta không thể kiểm soát được cả thời tiết.

Cô liếc mắt nhìn Vivienne, người đang kiên nhẫn chịu thừa dưới ánh sáng nhàn nhạt của những ngọn đèn trong xe. Có lẽ, đây là cơ hội duy nhất để tìm hiểu xem Kane kiểm soát trái tim em gái cô mạnh mẽ đến mức nào. Miệng của Portia buột mở khiến hơi thở đều đều của con bé trở thành những tiếng ngáy ồn ào.

“Em hẳn đang mong ngóng chuyến thăm và buổi dạ hội của tử tước lắm,” Caroline ngập ngừng bắt đầu.

“Ôi, tất nhiên rồi ạ.” Vivienne đẩy mũi kim qua lớp vải mà không ngẩng đầu lên.

Canine buông một tiếng thở dài. Dỗ ngọt để lấy thông tin từ Vivienne cũng khiến người ta

phát điên giống như bắt Portia ngừng phát ngôn về bất cứ điều gì nhảy vào đầu con bé vậy. “Ngài Trevelyan có vẻ khá là say đắm em.”

Một nụ cười từ tốn nở trên môi em cô. “Vậy thì em nên cảm thấy bản thân thật may mắn, có đúng không ạ? Ngài ấy có tất cả mọi thứ mà một người con gái muốn ở người theo đuổi mình - nhã nhặn, thông minh, khéo ăn nói và tốt bụng.”

Và hôn cũng tuyệt nữa.

Caroline cắn môi, cảm giác một mũi kim tội lỗi sắc nhọn đâm vào lòng mình khi nhớ lại hơi nóng cuốn cô đi khi miệng Kane ép vào miệng cô.

Cô nhìn trộm về phía Portia để chắc chắn em gái cô không ti hí mắt nhìn qua lông mi. “Vậy kể cho chị nghe xem, Vivienne - chị không thể thôi tò mò - trong tất cả những lần hai người ở cạnh nhau, từ trước có bao giờ cố gắng làm bất cứ... ừm... hành động khiếm nhã nào chưa?”

Vivienne cuối cùng cũng rời mắt khỏi khung thêu. Một màu ửng ửng đậu trên đôi má, tương phản đến giạt mình với bông hồng trắng cài ở một bên tai con bé. Em cô cúi người về phía trước, khiến Portia khịt lên một tiếng phản đối khi đầu bị ngã vào đồng gối dựa.

Ôi, không, không phải chứ, Caroline nghĩ. Đừng nói rằng cô sắp được biết Kane sử dụng tất cả thời gian rảnh rỗi để hôn các cô thiếu nữ không có kinh nghiệm đến bất tỉnh đấy nhé.

“Một lần,” Vivienne nói nhỏ gần như một tiếng thì thầm, đôi mắt xanh dương của con bé mở to, “khi bọn em xuống khỏi xe ngựa của ngài ấy, em bị vấp chân và ngài Trevelyan đã đặt tay lên eo để đỡ em. Vào trường hợp như thế, em thấy chẳng còn lựa chọn nào khác là tha thứ cho hành động vô ý của ngài ấy.”

Ngập trong một thứ cảm xúc nguy hiểm tựa như nhẹ nhõm, Caroline đóng cộp cái mồm đang há hốc của mình lại. “Hai người đúng là vô cùng đúng mực.” Cô chọn những từ tiếp theo còn cẩn thận hơn trước. “Ngài ấy có bao giờ kể cho em nghe về những mối tình đã qua không?”

Vivienne trông vô cùng sửng sốt, “Đương nhiên là không rồi ạ! Ngài ấy là một quý ông mà.”

Caroline đang nghĩ muốn vớ cả đầu để tìm một câu hỏi đỡ kích thích hơn thì chợt thấy một ánh vàng sáng lên. Cô cúi người về phía trước và lôi sợi dây đeo quanh cổ em gái ra. Một món trang sức bằng đá quý viền vàng trang nhã của phụ nữ hiện lên trên thân áo Vivienne. Caroline bối rối nhìn kĩ. Khi đuổi họ ra khỏi nhà chính, lão Cecil đã yêu cầu ba chị em họ để lại toàn bộ nữ trang - kể cả đôi khuyên tai bằng ngọc trai mà bố đã tặng Caroline vào ngày sinh nhật thứ mười sáu của cô. Kể từ đó, ba chị em cô không đeo gì khác ngoại trừ những món trang sức làm bằng thủy tinh màu.

“Thứ này đáng yêu quá,” Caroline nói, hướng nó về phía một ngọn đèn trong xe. “Chị chưa từng thấy em đeo nó trước đây. Em tìm thấy trong rương ở nhà à?”

Vivienne cup mắt xuống, trông cũng tội lỗi như Caroline khi cô nhớ đến nụ hôn của vị tử tước. “Đây là một món quà từ ngài Trevelyan đấy chị. Em sợ nếu nói cho dì Marietta thì dì ấy sẽ bắt em đem trả lại mất.” Em cô ngược đôi mắt van nài lên nhìn Caroline. “Làm ơn đừng mắng em! Em biết thật không phải phép khi nhận một món nữ trang thế này từ một quý ông, nhưng ngài ấy trông có vẻ rất hài lòng khi em đồng ý đeo nó. Ngài ấy là một người rất hào phóng.”

“Đúng là thế,” Caroline lẩm bẩm. Cô nhúu mày nhìn món đồ trang sức, nhưng rồi ánh mắt cô lại bị chiếc cổ dài, mảnh màu ngà thu hút.

Tiếng sấm như xé toạc không gian tĩnh lặng của màn đêm. Portia giật mình tỉnh dậy. Chiếc vòng trượt khỏi những ngón tay của Caroline. Vivienne mau chóng thả nó vào trong áo, nơi nó được an toàn khỏi những đôi mắt tò mò khác.

“Gì-ế?” Portia càu nhàu. Dụi mắt, em cô liếc loang quanh đầy hy vọng. “Có phải tiếng sấm không ạ? Mình bị cướp đường tập kích à? Liệu mình có bị bắt cóc hoặc cưỡng bức không các chị?”

“Chị e là không đâu cưng,” Caroline trả lời. “Chúng ta sẽ phải để dành cuộc phiêu lưu đó cho lần khác thôi.”

Portia ngáp và vươn vai, chút nữa thì đập vào mắt Vivienne. “Em đói chết mất. Chị có còn giữ lại cái bánh kem trà nào từ quán trọ cuối cùng không chị?” Khi con bé cúi xuống để sờ soạng chiếc vali thêu đang nằm dưới chân Caroline, Caroline đẩy nó ra khỏi tầm với của em cô.

Portia ngồi thẳng dậy, gửi đến chị mình một cái nhìn đầy tổn thương, “Không cần phải ích kỉ thế đâu, chị Caro. Em sẽ không ăn hết chúng đâu mà.”

“Hình như mình đang dừng lại,” Vivienne nói khi chiếc xe đu đưa chậm lại, “Chị có nghĩ mình đến nơi rồi không?”

Khoan khoái vì chủ đề bánh đã bị lãng quên, Caroline đặt chiếc vali cẩn thận lên chỗ ngồi bên cạnh cô. “Chị hy vọng thế. Nếu chúng ta đi nhanh hơn, lúc này chúng ta đã đến được tận sông Avon rồi.”

Câu hỏi của Vivienne đã được trả lời khi một người hầu mặc chế phục mở cánh cửa xe và nói, “Chào mừng đến Wiltshire ngập nắng!”

Chẳng ai có thể nghi ngờ sự châm biếm trong câu nói của người đàn ông. Mưa vẫn trút xối xả trong cơn gió hun hút, tiếng lộp độp chẳng mấy dịu êm của nó còn kèm theo cả tiếng sấm không ngớt gầm gừ từ phía xa.

Đột nhiên phải bắt đắ dĩ rời bỏ thiên đường ẩm cúng trong chiếc xe, ba chị em nhà Caroline chậm rãi thu dọn găng tay và chỉnh lại những chiếc mũ trùm đầu. Khi chẳng còn lại gì để dọn dẹp nữa, Caroline bước xuống xe, một tay ôm chặt chiếc vali.

Người hầu thứ hai gấp gáp chạy đến để đón lấy chiếc vali. “Không, cảm ơn anh! Tôi có thể xử lý được!” Cô hét qua tiếng gió rít gào. Ít nhất cô cũng hy vọng đó là gió.

Khi Portia và Vivienne xuống theo sau cô, lâu đài Trevelyan lờ mờ hiện lên trong màn đêm. Pháo đài bằng đá đổi màu vì gió sương trông khá giản dị nếu so với tiêu chuẩn của các lâu đài nổi tiếng khác ở Wiltshire, nhưng nó cũng không bị xuống cấp nghiêm trọng như lâu đài Wardour cổ gần đó. Sự tu tạo qua nhiều thế kỉ tạo nên một tổ hợp tuyệt vời giữa kiến trúc thời Trung cổ, Phục Hưng và Gothic. Lâu đài phô ra được toàn bộ những đầu máng xối cùng trụ tường hoành tráng mà dinh thự trong thành phố của tử tước còn thiếu. Tất cả làm nên một lâu đài trông khá giống một nhà ngục tối tân, càng hoàn thiện hơn với xiềng xích và một chiếc máy chém bằng sắt.

Khi Caroline ngẩng đầu lên bức tường cao ngất để nhìn dòng mưa xối qua chiếc máng đầu thú đầy răng nanh, linh tính xuyên qua người cô. Nếu như cô đã mắc một sai lầm khủng khiếp khi mang các em mình đến đây thì sao? Một sai lầm không thể sửa lại giống như điền thêm các con số vào sổ kế toán.

Trước khi cô có thể ra lệnh cho các em quay trở lại xe ngựa và yêu cầu người lái xe lái điên cuồng về London, những cánh cửa bằng gỗ sồi có bản lề bằng sắt đã bật mở và họ đã được đưa vào bên trong rồi.

Ba chị em cứ đứng với nước mưa nhỏ tí tách từ quần áo trên những phiến đá hoa trong đại sảnh ở lối vào đồ sộ. Hơi lạnh cũ kĩ từ hàng trăm năm dường như ngập tràn bầu không khí, khiến Caroline không khỏi rùng mình. Một chiếc đầu hươu nhìn trùng trùng xuống bọn họ từ chiếc giá treo tít cao trên bức tường, vẻ hoang dã vẫn còn nguyên vẹn trong đôi mắt trong như thủy tinh của nó.

Portia nhét bàn tay bé nhỏ vào tay Caroline rồi thì thầm, “Em nghe nói một ngôi nhà luôn phản ánh tính cách của người chủ.”

“Đó cũng là điều chị lo sợ,” Caroline thì thào đáp lại, nhìn lên những tấm thảm cổ xưa với những cảnh tượng đẫm máu và hỗn loạn.

Một vài trong số đó miêu tả những trận chiến xa xưa với tất cả sự hung bạo sắc nét của nó trong khi những tấm khác ngợi ca những chuyến đi săn man rợ. Tấm gần nhất với Caroline là hình ảnh một con chó săn đầy răng nanh đang nhảy lên để xé nát cổ họng của một con hươu cái duyên dáng.

Ngay cả Vivienne trông cũng có chút hồ nghi khi ngó quanh và nói, “Em chắc tất cả trông sẽ đáng yêu hơn giữa ánh sáng ban ngày.”

Cả ba người đều giật nảy lên khi một người quản gia với chiếc lưng hơi còng cùng mái tóc trắng xóa đến giật mình bất ngờ hiện ra từ trong bóng tối, bàn tay xương xẩu nắm chặt một cái chân nến. Ông ta già đến mức Caroline tưởng như có thể nghe thấy những khớp xương kêu kẹt va vào nhau lạo xạo khi ông ta di chuyển về phía họ.

“Buổi tối tốt lành, các quý cô,” ông ta ngân nga, giọng nói cũng gỉ sét như bộ giáp cũ kĩ nép trong hốc tường bên phía tay phải Caroline. “Hân các cô là các tiểu thư nhà Cabot. Chúng tôi đang chờ các cô. Các cô đã có một chuyến đi dễ chịu chứ?”

“Chính xác là rất tuyệt,” Portia nói dối, khẽ nhún gối chào.

“Tên tôi là Wilbury và tôi rất hân hạnh được phục vụ các cô trong thời gian các cô ở lại lâu dài. Tôi chắc các cô rất mong muốn được thay những bộ đồ ẩm ướt này. Mời các cô theo tôi, tôi sẽ chỉ cho các cô phòng ngủ của mỗi người.”

Người quản gia quay lưng, chậm chạp tiến về phía cầu thang chính bằng đá, dẫn thẳng vào trong bóng tối, nhưng Caroline vẫn đứng nguyên tại chỗ, “Thứ lỗi cho tôi, nhưng xin hỏi ngài Trevelyan đâu rồi? Tôi đã hy vọng ngài ấy sẽ ở đây đón chúng tôi khi chúng tôi đến.”

Wilbury xoay người nhìn cô một cách bối rối từ bên dưới hàng lông mày trắng. Những sợi lông dài ngoằng mọc chìa ra từ hai hàng khiến nó trông như những chiếc ria mèo, “Ông chủ ra ngoài rồi.”

Caroline liếc nhanh về phía cửa sổ hình vòm đồ sộ phía trên cánh cửa ngay khi tia sét lờm chớm xé toạc bầu trời và một đợt gió xoáy khác vỗ rầm rầm vào những ô kính của nó.

“Ra ngoài?” Cô nghi ngờ lặp lại. “Trong thời tiết thế này?”

“Ông chủ có một thể chất vô cùng cường tráng,” ông ta luyến láy, trông như thể sẽ bị sỉ nhục nếu cô dám đưa ra một giả thuyết khác. Không nói thêm lời nào nữa, ông ta bước lên trên cầu

thang.

Vivienne định bước theo, nhưng Caroline đã giữ lấy cánh tay em gái khiến em cô đứng lại, “Thế cậu chủ Julian thì sao? Cậu ta cũng ra ngoài rồi à?”

Wilbury quay lại lần nữa, thốt ra một tiếng thở dài cường điệu đến mức Caroline cảm thấy sẽ có một đám bụi phụt ra từ lá phổi lao xạo của ông ta, “Cậu Julian tối mai mới tới.” Mặt Portia trĩu xuống. “Nếu các cô không định đứng mãi ở sảnh vào và đợi cậu ấy đến, tôi nghĩ các cô nên đi cùng với tôi.”

Caroline nhìn theo người quản gia đang loẹt quẹt lên tầng đầu tiên. Cô cho là ông ta đúng. Nếu họ không muốn đứng đây cả đêm, run rẩy trong những chiếc áo choàng ướt đầm và đợi bệnh viêm phổi tấn công, họ không còn lựa chọn nào khác là theo ông ta vào không gian đen thẫm kia.

Wilbury để Portia và Vivienne lại trong hai phòng ngủ sát nhau ở tầng hai. Lúc Caroline theo sau ánh sáng leo lét từ cây nến ông ta cầm để đi lên thêm ba lượt cầu thang xoắn nữa, đôi chân cô bắt đầu nhức nhối và tinh thần thì trôi tuột theo đường thẳng đứng. Những bậc thang cuối cùng cũng kết thúc trước một khung cửa hẹp. Có vẻ như Kane định trừng phạt cô vì dám lợi dụng lòng mến khách của anh ta bằng cách xua cô lên một gác mái ngọt ngào còn thiếu sức hấp dẫn hơn căn phòng ở nhà dì Marietta thì phải.

Khi người quản gia đẩy cửa ra, cô lên tinh thần cho điều tồi tệ nhất.

Rồi quai hàm cô rớt xuống. “Chắc là có sự nhầm lẫn đâu đó,” cô phản đối. “Có lẽ căn phòng này dành cho Vivienne em gái tôi.”

“Ông chủ không lầm bao giờ. Tôi cũng vậy. Chỉ thị của ngài ấy rất chính xác.” Wilbury trầm giọng để bắt chước giọng Adrian Kane một cách đáng khen ngợi. “*‘Cô Caroline Cabot sẽ ở ngọn tháp phía bắc’*. Cô là cô Caroline Cabot, đúng không nào?” Ông ta liếc cô qua chiếc mũi gân guốc của mình. “Cô dường như không có vẻ là một kẻ lừa đảo.”

“Đương nhiên tôi không phải một tên lừa đảo,” cô đáp trả, phùng mang trợn mắt. Không thể xác định về lấp lánh trong đôi mắt chim của vị quản gia này là ranh mãnh hay ác tâm nữa. “Tôi chỉ không mong chờ... thế này.”

Caroline vẫy tay về phía căn phòng trước mặt họ.

Tuy những tiện nghi ở phòng các em gái cô đều ấm cúng và quyến rũ, chúng chỉ có chút ít nét tương đồng với căn phòng sang trọng ở trên đỉnh của lâu đài này.

Ngọn lửa cháy lách tách trong lò sưởi có khung chạm trổ chim bồ câu bằng đá hoa cương, hơi nóng rực rỡ tỏa ra từ đó phản chiếu trên lớp kính bên ngoài những nan hoa trên cửa sổ. Những cây nến thon dài trong các chân cắm bằng sắt đặt xung quanh căn phòng. Trên nền trắng của bức tường đá quét vôi là một dây thừng xoắn được vẽ tỉ mỉ. Một chiếc giường bốn cọc đồ sộ chiếm hết khoảng không của một bức tường, tấm rèm che nhã nhặn của nó vén lại thành bốn vạt lụa xanh saphia buông rủ.

Khi Wilbury xin phép rời đi, cùng với lời hứa sẽ bảo người đem chiếc rương của cô lên cùng một người hầu gái giúp cô sửa soạn mỗi tối, Caroline đánh bạo bước vào căn phòng, tay vẫn còn ôm chặt chiếc vali đã bạc màu của mình. Bên dưới một trong những ô cửa sổ là một chậu rửa bằng men trắng và một bình nước bốc khói nghi ngút đặt trên chiếc bàn bán nguyệt khảm gỗ sơn tiêu. Một chiếc ghế bành căng phồng đặt trước lò sưởi, có một khay thịt và pho mát. Một chiếc đầm màu ngọc lục bảo được cất từ thùng trải trên giường, mời gọi cổ cởi thứ quần

áo sũng nước, lạnh công ra và vùi mình vào trong sự ấm áp đầy cảm dỗ của nó.

Cảm giác không thoải mái của một người du hành mệt lử dần biến mất. Tất cả các chi tiết trong căn phòng đều được thiết kế sao cho chủ nhân của nó vừa cảm thấy được chào đón vừa cảm thấy như bản thân đang được ấp ủ - thứ cảm giác Caroline không còn được cảm nhận từ khi cha mẹ qua đời.

Ánh mắt cô lơ đãng trôi về phía cánh cửa kiểu Pháp phía đối diện căn phòng. Sau khi nhét chiếc vali một cách chắc chắn vào gầm giường, cô cầm một cây nến lên và lại gần để mở cửa. Đúng như cô đoán, cánh cửa mở ra một ban công, lúc này mưa đang hắt rào rào. Mặc dù cơn sông không nằm trong tầm mắt, cơn gió đang rít gào vẫn mang hương phù sa quện lại trong mình.

Cô ngược nhìn bầu trời âm u đầy mây. Có phải Kane đang ở đâu đó ngoài kia, đơn độc và đắm nước mưa không? Và nếu quả như vậy, công việc khủng khiếp nào có thể khiến một người đàn ông phải đương đầu với một đêm bão táp và hiểm nguy như vậy?

Ngon nén run run như muốn tắt, bị đe dọa vì cả gió lẫn hơi thở của cô. Cô khum tay quanh nó và kéo cánh cửa đóng lại, khóa mình trong nơi ẩn náu ấm áp mà vị chủ nhà đã chuẩn bị cho cô.

~*~

Bải hoải vì cơn bão, Adrian thúc ngựa lao qua màn đêm. Chiếc áo khoác bằng vải dầu tránh gió của anh chẳng có tác dụng gì trước những cơn lốc xoáy trong màn mưa rét buốt. Chúng quất liên hồi vào mặt anh, sự buốt giá như những chiếc nanh cắm sâu vào những khớp xương của anh.

Anh đã vất vả cưỡi ngựa đến Nettlesham chỉ để phát hiện ra thứ sinh vật bí ẩn đang khủng bố dân làng và cắn nát cổ họng những con thú nuôi của họ không là gì khác ngoài trừ một con chó ghẻ lở - nửa sói nửa chó - đã hoàn toàn phát điên vì những hành động tàn nhẫn của con người và sự thiếu đối. Adrian không còn lựa chọn nào khác là giết chết con thú tội nghiệp. Cái giây phút trước khi bắn một phát vào đầu nó, anh đã nhìn thấy trong đôi mắt nó cả sự hoang dại lẫn bơ vơ và anh giật mình vì chút giống nhau le lói giữa nó và anh.

Khi anh lên đến đỉnh của con dốc mọc đầy kim tước, lâu đài Trevelyan đã hiện ra trong tầm mắt. Anh ước trái tim anh có thể đập nhanh trước hình ảnh của nó một lần nữa, nhưng kể từ khi anh và Julian phải lang thang khắp thế giới để lần theo dấu vết của Duvalier, lâu đài dần dần chỉ hơn một tảng đá khổng lồ lạnh lẽo chút ít, nơi không còn ấm áp và cảm giác được chào đón nữa.

Anh đến gần bức tường bao quanh sân và chợt nhận ra lâu đài không hoàn toàn mất đi sự ấm áp như anh đã tưởng. Chớp mắt để những hạt mưa lăn khỏi hàng mi dày, anh nhìn lên ngọn tháp ở phía bắc. Cánh cửa sổ đối diện với anh giờ bùng lên ánh nến. Thứ ánh sáng chập chờn mong manh ấy dường như đang vẫy gọi anh về nhà, đảm bảo với anh rằng anh sẽ được nghỉ ngơi và thư giãn sau một đêm dài dữ dội và cô đơn.

Giật mạnh dây cương cho con ngựa dừng lại, anh nhảy xuống bước đi bên dưới hành sồi già trĩu nước. Con ngựa hất mái đầu, gần như giật phăng dây cương khỏi tay anh. Mặc cho tình trạng kiệt sức, nó vẫn khụt khịt và nhảy dựng lên đầy hiếu động.

Một khi anh bước đi như một quý ông, bị gò ép theo những quy tắc cứng nhắc của giới quý tộc London, anh có thể dần cảm xúc của mình xuống. Nhưng ở đây, giữa vòng bao bọc xưa cũ của những ngọn gió làm xỏa tung mái tóc cùng hương vị dòng sông vẫn vương trong không khí,

tất cả những sự kìm chế ấy chỉ chực tan thành mây khói.

Anh cứng người khi Caroline Cabot xuất hiện sau cánh cửa sổ trên ngọn tháp, gương mặt đẹp lạnh thắm của cô được soi bởi ánh sáng toả ra từ ngọn nến trong tay. Mái tóc buông xõa đổ tràn qua bờ vai gầy. Cô mặc chiếc đầm mà anh đã chuẩn bị cho cô. Làn vải nhung ôm lấy những đường nét mong manh, trát lên sự dịu dàng mà cô vẫn gắng sức che giấu bên dưới bề ngoài đầy gai của mình.

Adrian thở dài. Đường như anh chẳng thể trốn khỏi cô. Cả khi đứng giữa đám đông ở Vauxhall, cả khi ở đây, trong nơi ẩn náu duy nhất còn lại của anh. Và ngay cả trong những giấc mơ, nơi cô đã ám ảnh anh không ngừng kể từ khoảnh khắc anh được nếm nụ hôn ngọt ngào ấy.

Yêu em đi, suốt đêm qua lời thì thầm của cô đã khiến anh trở mình không yên trên tấm khăn trải giường nhàu nát. Giọng nói của cô không còn điên cuồng tuyệt vọng nữa, mà yếu ớt, đầy khát khao. Cô đã ngược lên nhìn anh, đôi mắt xám mờ sương chờ đợi. Đôi tay dịu dàng vuốt ve gương mặt anh trong khi đôi môi mướt mà hé mở chào đón anh.

Adrian chửi thề, nguyên rửa bản thân và những tưởng tượng phản bội lại chính mình. Cuộc đời anh sẽ đơn giản hơn rất nhiều nếu như Vivienne là người ám ảnh những cơn mơ của anh. Nếu như Vivienne là người đứng ở khung cửa sổ đó và băng khuâng nhìn vào màn đêm như đang tìm kiếm thứ gì đó, tìm kiếm ai đó.

Tìm kiếm anh.

Khum tay che ngọn nến le lói, Caroline quay đi khỏi ô cửa sổ, mang ánh sáng đi theo cùng cô.

Adrian đã luôn tự hào vì tính tự chủ của mình, nhưng có một vài ham muốn quá cuồng dại mà anh không thể dễ dàng phủ nhận. Nắm chặt lấy dây cương, anh sai bước về phía lâu đài, rời xa vòng tay chở che của màn đêm u tối.

~*~

Caroline mở choàng mắt, trút mình khỏi giấc ngủ sâu với một tiếng thở dài. Trong khoảnh khắc còn lơ mơ, cô tin rằng mình đã trở lại căn gác mái nhà dì Marietta với tiếng ngáy đều đều của Portia ở giường bên cạnh. Nhưng chính không gian yên tĩnh một cách khác thường đã đánh thức cô. Cơn mưa đã tạnh hẳn; sự lặng im thiếu vắng tiếng mưa rơi càng khiến đôi tai cô nhức nhối.

Cô ngồi dậy, thấy mình nhỏ xíu giữa chiếc giường bốn cọc đồ sộ. Phòng ngủ ấm áp và dễ chịu đến mức lúc trước cô cứ thế ngã lưng mà không cần đắp bất cứ thứ gì. Nhưng bây giờ ngọn lửa đang lụi dần trong lò sưởi và hơi lạnh bắt đầu len dần trong không khí.

Cô với tay kéo chăn nhưng rồi cánh tay đông cứng lại giữa không trung. Một trong những cánh cửa kiểu Pháp đối diện cách mở, hơi sương lạnh và ánh trăng khe khẽ luồn vào.

Cô rút tay lại, những ngón tay bắt đầu run rẩy. Ánh mắt bồn chồn quét khắp phòng ngủ. Tất cả nền trong phòng đều đã tàn, cả ngọn tháp như chìm trong bóng tối.

Một âm thanh lướt nhẹ qua tai khiến cô giật mình quay về hướng ban công. Có phải chỉ là một ngọn gió không? Cô thầm hỏi. Hay là tiếng bước chân của một tên trộm? Nhưng làm sao có thể có trộm khi cô đang ở ít nhất cũng phải cách năm tầng so với mặt đất cơ chứ?

Cô liếc đôi môi khô khốc ngạc nhiên khi thấy mình còn có thể nghe thấy mọi âm thanh

vọng lại mặc cho tiếng tim đập điên cuồng trong lồng ngực. Cô không muốn làm gì hơn là trùm chăn lên đầu và co rúm người bên dưới nó cho đến khi trời sáng.

Cô đã không có thứ hạnh phúc giản đơn là được co mình trong màn đêm từ khi cha mẹ qua đời. Portia và Vivienne cố thể được giấu mình dưới những tấm chăn mỗi khi sợ hãi, nhưng cô luôn luôn phải là người chui ra khỏi chiếc giường ấm áp của mình vào mỗi đêm mưa bão để buộc chặt cánh cửa chớp hay thêm củi vào trong lò sưởi.

Thu hết can đảm, cô kéo tấm mền sang một bên, đặt chân xuống đất và rón rén bước trên những tấm đá lát sàn về hướng ánh trăng chênh chếch. Cô đi được nửa đường về phía cánh cửa thì một bóng đen thoát vụt qua ban công. Cô giật nảy người, thở hổn hển.

“Đừng có như ngỗng đàn thế,” cô tự mắng mình thật to qua hai hàm răng va vào nhau lập cập. “Chỉ là bóng mây thôi.” Miễn cưỡng tiến thêm một bước nữa, cô tiếp tục, “Mình đơn giản chỉ quên cài then và gió thổi làm cửa bật mở mà.”

Cố gắng không hình dung hình ảnh một trong những đầu máng xối giương đôi cánh bằng đá và như chỉ chực lao bổ xuống cổ họng cô, cô hít sâu một hơi và dũng cảm đi nốt phần còn lại quãng đường với ba sải chân quả quyết. Cô đẩy bật cả hai cánh cửa và bước thẳng ra ban công như thách thức tên quái vật vô hình nào đó đang sẵn sàng nhảy xổ ra tấn công cô từ trong bóng tối.

Nhưng ban công không có cả một bóng ma.

Màn sương mù phủ lên từ nền đá ẩm ướt, làn khói như the mỏng của nó sáng lên như dát bạc bởi ánh trăng mờ tỏ trên cao. Caroline bước tới phía bức tường bằng đá chắn trước ban công, dùng sự thô ráp của nó để làm vững lại đôi bàn tay đang run rẩy của mình. Giằng xé giữa nhẹ nhõm và chán nản trước sự ngốc nghếch của bản thân, cô hé mắt qua bức tường để ước lượng khoảng cách vời vợi đến mặt đất bên dưới. Nếu có ai đó muốn lên tới đây, kẻ đó chắc chắn phải cần đến một đôi cánh.

“Buổi tối tốt lành, tiểu thư Cabot.”

Khi cái giọng nói giễu cợt đó vang lên từ bóng tối sau lưng cô, cùng với mùi lưu huỳnh ngai ngái, Caroline quay ngoắt lại và thét lên một tiếng kinh hoàng.

Chương 10

Caroline trượt chân ngã về phía sau. Khi gờ đá ram ráp đập vào lưng cô, bầu trời bất chợt chao nghiêng như chục đồ nhào mọi thứ lên mặt đất. Rồi cánh tay Kane đột ngột ở đó, vòng ôm lấy cô, lúc đầu là thô bạo, rồi trở nên dịu dàng khi anh ta kéo cả cơ thể đang run rẩy của cô vào lồng ngực của mình.

Một bàn tay khẽ xoa mái tóc cô rồi ấn má cô tựa vào một vòm ngực thật ấm, thật rộng. “Lạy Chúa, cô!” Giọng anh ta khản đặc. “Cô đang làm cái trò gì thế hả? Dọa cho tôi chết khiếp à?”

Khi đất trời từ từ trở lại như trước và cơn run rẩy của cô cũng chùng lại, Caroline không muốn làm gì hơn là được chìm vào sự ấm áp cũng như sức mạnh của anh ta, để tin sẽ chẳng có nguy hiểm nào đến với cô một khi cô còn ở trong vòng tay anh ta, để quên, dù chỉ trong một nhịp đập của trái tim thôi, rằng ý nghĩ ngu ngốc như thế cũng là mối nguy hiểm quyến rũ nhất đối với cô.

Cô đẩy anh ta ra, gắng rút người khỏi vòng ôm của anh ta với nỗi tuyệt vọng đến cả cô cũng phải bất ngờ, “Dọa ngài ư? Ngài mới là người xò vào tôi từ trong bóng tối! Nếu tôi ngã lộn cổ xuống đất mà chết và Wilbury đáng thương phải mất cả buổi sáng để nạo vét phần còn lại của tôi khỏi lớp đá cuội trên sân nhà ngài, không có ai xứng đáng hơn ngài phải nhận lấy tội đó khi lén theo tôi theo cái kiểu quá quắt như thế.” Với sự nghi ngờ tăng vùn vụt, cô bắt đầu lùi xa khỏi anh ta, “Mà ngài lên đây bằng cách nào?”

Anh ta lần theo cô mà không cần di chuyển một múi cơ, đôi mắt anh ta ánh lên vẻ thích thú không lẫn đi đâu được, “Đi bộ.”

Caroline ngừng lại, nhú mào hoang mang. Cô nhìn theo bàn tay anh ta chỉ, lần đầu tiên nhận ra phần kiến trúc mà cô tưởng lầm là một ban công kín đáo trong thứ ánh sáng mờ mịt lúc trước hóa ra lại là một lối đi ôm quanh ngọn tháp. Chắc chắn phải có một cây cầu hoặc một cầu thang nào đó ở phía đối diện dẫn lên một ngọn tháp khác hoặc một tầng nhà bên dưới.

Kane khoanh tay trước ngực rồi khẽ hỏi, “Thế cô nghĩ tôi lên đây bằng cách nào, thưa cô Cabot?”

Caroline nuốt xuống, “Ờ thì tôi...” Cô không chắc điều cô đang nghĩ là gì nữa. Sau cùng thì chuyện này không có vẻ như anh ta có khả năng hóa thành một con dơi và bay lên ban công phòng cô để rồi có thể lén vào phòng ngủ của cô, bao trùm cả cơ thể bất lực của cô, và...

Khi cô mừng rỡ trông cảnh cái bóng to lớn của anh ta phủ lên giường cô, một hình ảnh khác nhảy vào đầu cô, một hình ảnh còn nhiều loạn hơn và còn khiêu khích hơn nữa. Cô điên cuồng chớp mắt, gắng hết sức đuổi nó đi, “Ừm, tôi... tôi... à, tôi nghĩ có thể là... ừm...”

Anh ta có vẻ rất lấy làm thương hại cái tràng lấp bắp tội nghiệp của cô, “Tôi không định làm cô giật mình. Tôi nghĩ cô ngủ từ rất lâu rồi. Tôi e là tôi không được quen lắm với giờ giấc ở nhà của cô. Tôi không thể ngủ sớm nên đành đi ra ngoài tản bộ và hút thuốc một chút thôi.”

Đến tận lúc này Caroline mới nhận ra mẩu xì gà vẫn còn bốc khói trên nền đá. Anh ta hẳn đã thả nó ra khi anh ta chạy lại để tóm lấy cô khỏi cú ngã chết người kia. Giờ cô mới hiểu vì sao cô lại ngửi thấy mùi lưu huỳnh khi anh ta vừa mới xuất hiện.

Khi bắt đầu nhận ra mẩu xì gà, cô cũng bắt đầu nhận ra được những thứ khác nữa, như việc thiếu áo khoác, áo ghi-lê và cà vạt vô cùng bê bối của anh ta. Đuôi áo sơ mi bằng vải gai lạnh mòng nhét bên dưới một chiếc quần ống túm để cưỡi ngựa bằng da hoẵng ôm gọn lấy bờ hông hẹp và làm nổi bật đến từng múi cơ trên cặp đùi như điêu khắc của anh ta. Chiếc áo để mở phần cổ, để lộ phần cơ ngực như mạ vàng và thắm lông màu mật ong xoắn mềm. Mặc dù anh ta đã buộc gọn mái tóc thành một chiếc đuôi sam sau gáy, vài lọn ướt mưa vẫn rủ xuống quanh mặt anh ta.

Vẻ ngoài của anh ta cứ như nhắc nhở cô nhớ tình trạng đáng xấu hổ của bản thân. Cô còn không buồn mặc chiếc váy anh ta hào phóng để lại cho cô. Cô đứng trước mặt anh ta trong chiếc áo ngủ bạc màu của mình cùng đôi bàn chân trần, với mái tóc xõa tung sau lưng như một cô bé còn đi học, phần vạt trên cũ kĩ bám lấy phần ngực căng phồng của cô.

Cô lúng túng vòng tay ôm quanh người, lần đầu tiên trong đời, tạ ơn Chúa, vì cô không đến mức quá cỡ như của Portia, “Tôi hy vọng tiếng hét của tôi không đánh thức cả lâu đài.”

“Những người làm chắc chắn vẫn sẽ ngủ ngon mặc cho tiếng hét của cô,” Kane đảm bảo với cô, ánh mắt trĩu nặng của anh ta không lướt qua bầu ngực cô, mà lại nấn ná trên đường cong thanh tú trên cổ họng, “Mà họ cũng nên quen với những âm thanh như vậy chứ nhỉ - những tiếng hét kinh hoàng, xin dung thứ, gào khóc trong đau đớn của những trinh nữ.”

Anh ta lại thế. Giấu cọt cả hai người bọn họ với đôi lông mày ngăm đen cong lên quỷ quái.

Caroline chống chọi với nụ cười mát lạnh, “Điều đó cũng không khiến tôi ngạc nhiên. Tôi đã nghĩ một điền trang đẹp như thế này hẳn phải sở hữu một nhà ngục vẫn đang hoạt động mới đúng.”

“Cũng gần như thế. Đây là nơi tôi giam tất cả những trinh nữ bị mất tích trong làng. Có lẽ chúng ta có thể sắp xếp một chuyến du ngoạn khi chuyến viếng thăm của cô kết thúc.”

“Thế thì còn gì bằng.”

Anh ta dựa người vào bức tường, “Tôi e tôi đã trở thành một vị chủ nhà thiếu chu đáo mất rồi. Tôi hy vọng cô sẽ tha thứ cho tôi vì tôi đã không ở đây chào đón khi cô và các em cô đến.”

“Wilbury đã bảo chúng tôi là ngài ra ngoài.” Ánh mắt cô lang thang đến ngực anh ta, nơi chiếc áo ẩm ướt dính sát vào một mảng cơ bắp ấn tượng và gân guốc. Hình ảnh đó khiến cô như bị mê sảng. Cô chạm một tay vào trán. Có lẽ cô vẫn còn hoa mắt sau khi suýt chút nữa ngã nhào ra khỏi ban công. “Hẳn phải có việc khẩn cấp lắm mới khiến ngài phải ra ngoài trong một đêm kinh khủng thế này.”

“Ngược lại là khác, tôi thấy cơn bão còn ít đáng sợ hơn việc bị nhốt trong một phòng khiêu vũ đông đúc hay một rạp hát đầy khói thuốc nào đó. Tôi thà phải vật lộn với thiên nhiên còn hơn phải uốn lười theo mấy lời đồn nhảm nhí của giới thượng lưu. Nhưng tôi thực sự rất lấy làm tiếc khi không ở đây được để đón ba chị em cô.”

Hoàn toàn nhận ra anh ta đã lắt léo tránh câu hỏi ẩn ý của cô một cách tài tình, cô phác tay về phía cánh cửa kiểu Pháp vẫn còn mở toang hoang, làm lộ ra một cảnh tượng ảm áp ánh trắng và những chiếc khăn trải giường nhăn nhúm. “Tôi khó có thể trách ngài vì sự chênh lệch trong cương vị chủ nhà khi ngài chuẩn bị cho tôi một căn phòng sang trọng nhường này.”

Anh ta khịt mũi, quai hàm nghiến chặt, “Chỉ sang trọng hơn nơi dì cô đã chuẩn bị cho cô

thôi. Tôi ngạc nhiên khi bà ta không đẩy cô xuống hầm chứa than trong nhà.”

Caroline nhú mảy, “Làm sao ngài...?” Nhưng rồi cô nhớ anh ta đã đứng trước hiên nhà dì cô trong cơn mưa, ngẩng lên nhìn khung cửa sổ sát mái nhà đầy bụi bặm nơi cô đứng. Cô hẳn đã nép mình sau đám rèm chầm hơn ánh mắt của anh ta một khắc.

Xấu hổ lạ lùng khi thấy anh ta biết chính xác dì cô quan tâm đến cô ít ỏi thế nào, cô nâng cằm lên, “Là khách danh dự, Vivienne đương nhiên nên có phòng riêng của mình. Portia và tôi quen với việc chung phòng rồi.”

“Tôi nghĩ cô sẽ đồng ý với việc sắp xếp này. Sau cùng thì tôi khó có thể bị buộc tội tìm cách lẻn vào phòng ngủ của em gái cô và làm hại đến thanh danh của cô ấy với Portia đứng cạnh bên cạnh, phải không?”

Nhưng ai sẽ cạnh gác cho thanh danh của tôi?

Caroline không dám hỏi anh ta câu đó, khi cô khẳng khẳng mình đã qua cái tuổi mà cô tin tất cả những người đàn ông cô gặp đều có ý định quyến rũ hoặc cưỡng bức cô, dù cho một trong số ấy đã xuất hiện ngoài khung cửa phòng ngủ của cô giữa đêm hôm khuya khoắt, ăn mặc tạm bợ và đầy mùi của mưa, của gió và mùi hương say lòng người trộn lẫn giữa thuốc lá và rượu rum đỏ.

“Tôi e là Portia thích sục sạo giống chó đi săn hơn một chú chó tai cụp,” cô nói.

Anh nhún vai giễu, “Vây thì tôi sẽ coi cô bé còn đáng gờm hơn một kẻ thù nguy hiểm. Tôi thà bị cắn bởi một con chó tai cụp còn hơn nuôi một con chó đi săn suốt ngày nhai bột của mình.”

Caroline bất giác mỉm cười trước mô tả vô cùng chính xác của anh ta về em gái. “Tôi thấy lấy tờ Bưu điện buổi sáng đánh vào mũi chú chó đó sẽ giúp nó chừa hơn đấy.”

“Tôi sẽ ghi nhớ.” Anh ta nghiêng đầu sang một bên, bắn cho cô một cái nhìn xuyên suốt khiến cô vừa sợ hãi vừa khao khát, “Vây kể cho tôi nghe đi, cô Cabot, cô nghĩ thế nào về mái ấm nhỏ nhoi của tôi? Nó có hợp với sở thích của cô không?”

Cô ngập ngừng, “Phòng ngủ dành cho khách rất đáng yêu, thưa ngài, nhưng tôi phải thừa nhận sảnh vào có hơi... đáng sợ. Thây của những chú chó cùng quang cảnh đầm máu của những trận chiến có hơi vượt quá khẩu vị của tôi một chút.”

“Tôi nghĩ nó thiếu sự ấm áp mà chỉ bàn tay của một người phụ nữ mới có thể đem lại,” anh ta đáp, giọng nói khàn khàn như đang vuốt ve lấy từng câu chữ.

“À, nhưng sự thiếu hụt đó có thể dễ dàng bù đắp đúng không?”

Chỉ trong chốc lát thôi ánh mắt hai người chạm nhau rồi gắn chặt, Caroline có cảm giác bàng hoàng rằng không ai trong họ nói về Vivienne.

Cảm giác đó khiến cô luống cuống, cô bắt đầu giật lùi bước trở lại phòng ngủ của mình. Cô hầu như chờ mong anh sẽ đi theo cô, bắt kịp từng bước chân cô giống như khi hai người trên con đường đầy ánh trăng ở Vauxhall. “Nếu ngài thứ lỗi cho tôi, thưa ngài, tôi nên trở lại giường thôi. Bình minh sẽ sớm đến trước khi chúng ta có thể nhận ra.”

“Đúng là sớm đến, phải vậy không?” Thay vì đi theo cô, Kane quay người lại chống tay lên bức tường, ánh mắt anh ta lạc lõng trôi về phía đường chân trời xa xa, nơi thi thoảng tia chớp

vẫn bất chợt lóe lên qua những đám mây. “Cô Cabot này?”

Cô ngừng lại, bàn tay đã với tới tay nắm cửa phía sau, “Vâng?”

Anh ta cất tiếng mà không quay lại để nhìn cô, ánh mắt vẫn như xuyên sâu vào đêm tối. “Kể từ giờ cô có thể muốn khóa những cánh cửa đó đấy. Cô không thể lúc nào cũng coi một yếu tố thất thường như một cơn gió là nguyên nhân khiến chúng bật mở được.”

Caroline nuốt khan trước khi khẽ đáp, “Như ngài mong muốn, thưa ngài.”

Quay trở lại phòng ngủ, cô nhẹ nhàng khép cánh cửa lại phía sau. Cô ngập ngừng trong giây lát, rồi với tay xuống và đẩy chiếc then sắt sang một bên. Khi cô ngược mắt lên, Kane không còn ở đó nữa. Ban công không một bóng người.

Chỉ còn mình cô đơn độc.

~*~

“Ôi, tinh tú trên cao! Kẻ nào đã chết và biến chị thành nữ hoàng Anh thế này?”

Caroline không biết còn điều gì đáng ghê rợn hơn câu này nữa. Cô tỉnh dậy vào sáng hôm sau bởi tiếng ré đầy sung mãn của Portia. Con bé giật tung những tấm trướng phủ trên đỉnh giường của cô ra để đón chào những tia nắng chói lóa. Khi những tia nắng bỗng rát va vào mặt cô, cô đưa một tay lên che mắt, cảm giác như thể đang bị thiêu đốt trong lò lửa.

Sau khi Adrian Kane biến mất khỏi ban công phòng cô, cô đã cuộn tròn người trong những tấm trải giường, tự hỏi là gió - hay thứ gì đó sơ khai và nguy hiểm hơn - đã dễ dàng mở những cánh cửa trong phòng. Tự hỏi vì sao tất cả những lần gặp gỡ Kane của cô đều bắt đầu hoặc kết thúc bằng việc cô nép gọn trong vòng tay anh ta. Và tự hỏi liệu kiểu người hư hỏng nào có thể sẵn sàng một cách đáng lo ngại đến thế mỗi khi được anh ta ôm vào lòng khi chính mình không có cả quyền được đứng ở vị trí đó.

Khi Portia nhảy lên trên tấm nệm lông chim như một chú cún hăng hái, Caroline rên lên và trườn tấm mền bằng lụa Da-mát qua đầu, “Em đi đi mà! Chị không tin bây giờ là buổi sáng.”

“Sáng á?” Portia lặp lại. “Trời ơi, đã gần trưa rồi chị ơi! Chị được ở trong ngọn tháp của nữ hoàng cũng không có nghĩa chị được quyền héo hon trên giường cả ngày như hoàng tộc đầu nghe chưa. Nếu chị chờ em chơi cái trò quý-phu-nhân đang đợi và rung chuông gọi người hầu mang cho Người cốc sô-cô-la trên giường, Người nên có một suy nghĩ khác đi, thưa Nữ hoàng!”

“Trưa sao?” Caroline ngồi bật dậy và ném tung chiếc mền, tình cờ quăng nó qua đầu Portia. “Thế quái nào mà đã đến tận trưa rồi thế này? Chị thề là mới bình minh cơ mà.”

Kinh hãi gấp đôi bởi bằng chứng hãy còn tươi nguyên cho sự thất trách của bản thân, Caroline lồm cồm bò ra khỏi giường. Cô chỉ có một tuần trước khi buổi dạ vũ diễn ra để xác định Kane là bạn hay thù và cô đã phung phí mất nửa ngày rồi.

Hất tấm mền sang một bên, Portia nằm phịch xuống phần nệm trũng ấm áp Caroline vừa bỏ trống với một tiếng thở dài thỏa mãn, “Em nghĩ em không thể trách chị khi chị giống như một đôi giày lười như thế. Nếu em được ở trong căn phòng tuyệt vời thế này, em cũng chả bao giờ muốn rời giường hết.”

Khi Caroline mở khóa rương và đẩy nắp lên, cô cố gắng không nghĩ ngợi linh tinh, kể cả những lý do thuyết phục hơn, hấp dẫn hơn để không rời chiếc giường.

Portia lăn tròn đứng dậy và bắt đầu loanh quanh khắp phòng, xem xét tất cả những cửa cái mà nó lưu giữ. “Giờ em đã hiểu vì sao chị Vivienne cứ nhấn mạnh tử tước là người vô cùng hào phóng. Chị nói em nghe xem - chị đã làm gì để xứng đáng với lòng hào phóng cỡ này nào?”

“Không có!” Caroline buột miệng, vùi đầu vào chiếc rương để giấu vẻ ửng hồng đang phản bội lại mình. “Không gì hết!”

Cô lật tung vài chiếc áo cùng váy lót vẫn còn mặc tốt, cuối cùng cũng tìm được một chiếc đầm mặc buổi sáng bằng vải lanh mịn với tay áo dài và kín cổ.

Để khỏi phải rung chuông gọi người hầu, Portia lại gần để cài giúp cô chiếc nịt ngực. Nâng mái tóc lên cho khỏi vướng, Caroline hỏi, “Vivienne ở đâu sáng nay thế?”

Portia đảo mắt, “Chắc chắn là chị ấy đang vo người trong một góc nào đó, thêu một lời trích dẫn từ kinh thánh lên khung thêu của mình. Chị biết chị ấy có thú vui nghèo nàn thế nào rồi đấy.”

“Tất cả chúng ta đều quá may mắn”. Vẫn còn quyết tâm không bỏ lỡ những phút cuối cùng của buổi sáng, Caroline mau chóng lại gần chiếc chậu rửa để té nước lên mặt và chải răng bằng một miếng vải mềm cùng chút bột có vị bạc hà.

“Em không hiểu sao chị lại gấp gáp thế,” Portia nói. “Theo lời ông quản gia khắc khổ đó, Julian sẽ không đến cho đến tận đêm nay. Và chị cũng biết ngài Trevelyan không thể hiện diện sau bình minh rồi mà.”

“Em không nghĩ đã đến lúc ngừng nuôi dưỡng cái ý tưởng vô lý đó trong đầu rồi à?” Nặng nề ngồi sụp xuống chiếc ghế trước bàn trang điểm bọc vải len tuyết dài, Caroline kéo ngăn kéo ra và bắt đầu tìm ví kẹp ghim mà người hầu gái đã gỡ khỏi mái tóc cô đêm hôm trước. Gom gọn mái tóc lại sau gáy, cô nói, “Chị tin ngài Trevelyan là ma cà rồng không hơn chị tin em khi em bảo em là cô con gái ngoài giá thú của Prinny và có quyền thừa kế ngai vàng của...” Cô ngưng bật, vẫn nhìn chăm chăm vào phản trước bàn trang điểm.

“Gì thế ạ?” Portia hỏi, chân thoát lại gần, “Chị thực sự trông không khủng khiếp lắm đâu. Nếu chị muốn, em có thể mang đôi chân thỏ của em lại đây và rắc một ít bột gạo lên quần thâm bên dưới mắt chị.”

Khi Caroline không đáp lại, Portia nhòm qua vai chị gái. Phải mất một lúc, em gái cô mới nhận ra Caroline đang nhìn cái gì. Hoặc rõ ràng hơn nữa, không nhìn thấy cái gì.

Cả hai chị em chậm chậm quay lại nhìn nhau, sự thật ánh lên trong đôi mắt của người kia. Mặc dù bàn trang điểm bằng gỗ sồi được gắn với một khung gỗ hình ô van rõ ràng, trên đó không có tấm gương nào cả.

Cũng không có tấm gương nào được phủ nhiễu đen trong lầu đài Trevelyan. Lầu đài này không có một tấm gương nào. Không có những mảnh thủy tinh hình bầu dục thanh nhả được nâng trên những đôi bàn tay mũm mĩm bé nhỏ của các thiên thần được mạ vàng. Cũng không có tấm trụ cao bằng kính có thể phản chiếu hình ảnh giữa hai khung cửa sổ. Không có một chiếc gương nhỏ xinh xắn nào đặt trên mặt lò sưởi để một vị khách có thể giả vờ nhìn vào đồng lửa trong khi bí mật ngưỡng mộ dáng hình của bản thân. Không có một tấm gương lớn đặt ở góc phòng để một quý cô có thể ngừng lại và sửa sang trong khi có thể nâng tấm kính để nhìn được cả cơ thể và kiểu tóc sao cho hợp nhất.

Caroline và Portia mất gần hết buổi chiều tránh né những người làm trong nhà để có thể

lên ra vào những căn phòng còn trống trong lâu đài. Cuối cùng, họ cũng phát hiện được một tấm gương tay mờ xỉn được nhét trong một ngăn tủ đựng quần áo.

“Có lẽ chị sẽ tin em nhiều hơn nếu lần sau em nói chị em là người thừa kế hợp pháp của nước Anh,” Portia nói với tiếng khụt khịt tự mãn khi họ mau chóng rảo bước về phía nam của lâu đài.

“Chị chắc chắn phải có một lời giải thích thuyết phục ở đây,” Caroline khẳng định. “Có lẽ những tấm gương đã được gỡ ra để đem đi đánh bóng lại trước dạ vũ. Hoặc gia đình Kane đơn giản không quen dùng bàn trang điểm.”

Portia trút một hơi buồn bã, “Nếu em mà đẹp được như Julian, em sẽ ngồi trước gương và mê mẩn ngắm bản thân cả ngày luôn.”

“Em thực ra có thể làm luôn bây giờ,” Caroline nhắc.

Cả hai đều bắt đầu cảm thấy tội lỗi khi giọng nói dịu dàng của Vivienne vang lên phía sau họ, “Hai người đã ở góc gác nào cả chiều nay thế hả?”

Họ quay lại, thấy thành viên còn lại trong gia đình đang đứng dưới một tấm xà uốn cong ở tít phía cuối hành lang rộng lát đá.

“Em đã hoàn thành hai mẫu thêu, viền mười hai chiếc khăn tay và dùng trà một mình,” em cô thông báo một cách ai oán. “Mà ông Wilbury không hẳn là một người trò chuyện sắc sảo. Em gần như mệt lả vì chỉ có mỗi mình em.”

“Bọn chị không định bỏ rơi em,” Caroline gọi với lại, “Bọn chị chỉ đi loanh quanh để thăm thú một chút thôi mà.” Liếc trộm qua vai về phía cánh cửa bằng gỗ gụ đồ sộ bảo vệ cho mạn phía nam lâu đài, cô đẩy nhẹ Portia về hướng của Vivienne. “Sao em không chạy lại chỗ Vivienne và ở bên chị ấy trong chốc lát? Chị sẽ quay lại chỗ hai đứa mau thôi.”

Portia miễn cưỡng nghe lời, bắn cho Caroline một cái trợn mắt qua vai, “Chị sẽ cẩn thận chứ? Chẳng ai biết thứ gì sẽ nhảy xổ ra từ những căn phòng cũ kỹ ảm mốc đó đâu.”

Caroline xua đi lời cảnh báo của Portia. Không những họ thất bại trong việc tìm kiếm một tấm gương, họ còn thất bại trong việc định vị được dù chỉ chút dấu vết của chủ nhà. Mặc cho nỗi sợ hãi của Portia, Caroline không tin rằng anh ta đang chợp mắt trong một cỗ quan tài trong hầm mộ của gia đình.

Khi cô nhìn hai cô em gái tay trong tay dần khuất bóng, cô nhú mày. Vivienne không phải đứa dễ can nhàn như thế. Và không phải nước da em cô trông trắng hơn bình thường đấy chứ? Caroline xua cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Có lẽ những cái bóng dài đổ trên lối đi đã làm bợt đi màu sắc trên đôi má em cô. Qua những khung chì của cánh cửa sổ hình vòm phía cuối hành lang, cô có thể thấy ánh tím mờ màng màu oải hương của buổi hoàng hôn nhẹ nhàng tràn vào lâu đài.

Cảm giác khẩn cấp không sao giải thích nổi cứ lớn dần trong cô, cô bước lại phía cánh cửa và rón rén xoay nắm đấm. Cánh cửa bật ra với một tiếng két khiến Caroline giật nảy mình. Cô nhìn chằm chằm xuống hành lang không có cửa sổ đang chìm sâu trong bóng tối, rồi cô mò mẫm trong chiếc túi áo váy, thăm cảm tạ tính lo xa của mình. Cô đã nhét vào đấy một mẫu nến cùng một hộp bùi nhùi.

Ngọn bắc trên cây nến toả ánh sáng đu đưa quanh cô. Nhấc chân bước vào hành lang, cô nâng cây nến lên cao một chút, phát hiện mình đang đứng mặt đối mặt với Adrian Kane.

Cô rú lên một tiếng sắc nhọn và gần như ngã ngửa về phía sau, chút nữa là đánh rơi cây nến. Phải mất vài nhịp tim giông thình thịch cô mới nhận ra không phải vị tử tước bằng xương bằng thịt đứng trước mặt cô, mà là một tấm chân dung đúng cỡ người thật được lồng trong khung vàng. Vật lộn để thở lại cho đều, cô run run quét cây nến một vòng bán nguyệt. Đây không phải là một hành lang thông thường, mà là một phòng trưng bày chân dung, mỗi bức đều mang đặc trưng riêng của từng thời kỳ dưới cây cọ tài tình của người họa sĩ.

Cô lò dò bước về phía bức chân dung của Kane, biết rằng cô có lẽ sẽ không bao giờ có cơ hội thoải mái như thế này để nghiên cứu kĩ càng nếu anh ta là người thật. Anh ta đứng với chiếc bóng in trên nền trời mưa bão phía sau, một cánh tay chống lên hông, cánh tay kia khum lại quanh phần đầu bằng bạc của cây gậy chống. Hai chú chó Xanhphanhơn nằm uõn mình trên bãi cỏ cạnh đôi chân đi boots của anh ta.

Caroline tỉ mỉ nhìn gương mặt anh ta, mất hết tinh thần khi phát hiện gương mặt đó đã trở nên quen thuộc với mình trong một khoảng thời gian ngắn thế nào. Cô biết chính xác những nếp nhăn nhẹ quanh đôi mắt anh ta sẽ hằn sâu ra sao khi anh ta cười. Biết đường rãnh giữa hai hàng lông mày đen nhánh của anh ta sẽ xuất hiện bất cứ khi nào cô thách thức hoặc khiến anh ta bối rối. Biết cái miệng gợi cảm của anh ta hằn lại thành một đường cấm kị, rồi lại mềm đi bất cứ khi nào anh ta dán nó lên cô.

Cô chạm đầu ngón tay lên phần môi đang căng lên của mình, nhớ lại khuôn miệng đã khum trên làn môi cô dịu dàng đến chừng nào. Như được cảnh báo bởi cơn đau đầy khao khát găm thẳng vào trái tim, cô dứt ánh mắt ra khỏi khuôn mặt anh ta. Chỉ đến lúc đó cô mới nhận ra thứ quần áo anh ta đang mặc trong bức tranh hoàn toàn bất đồng. Những dải buộc rủ xuống một cách chau chuốt trên chiếc cổ vạm vỡ và đôi bàn tay đầy sức mạnh của anh ta. Anh ta mặc một chiếc quần ống túm, xỏ nịt tất và đi một đôi giày đen mũi cong - kiểu rất thịnh hành ở thế kỉ trước.

Có lẽ anh ta đã được vẽ bởi một trong những họa sĩ lập dị, người đã phục sức cho anh ta thứ áo quần ở một thời đại khác. Chỉ cách đây mười năm thôi, tất cả những gì liên quan đến Hy Lạp đều là đỉnh cao thời trang, khiến cho một lượng đáng báo động những bức chân dung gia đình đều vẽ các mệnh phụ mũm mĩm trong bộ áo choàng thời La Mã chạy trốn những tên nhân mã đội tóc giả trông rất có thể là những ông chồng bị bệnh gút của bọn họ đang cười ngửa đuổi theo.

Liếc trộm ánh mắt khao khát cuối cùng về bức tranh, Caroline bước đến bức tiếp theo. Miệng cô rơi tõm xuống vì kinh ngạc. Lại là tranh của Kane, lần này là đội chiếc mũ lông chim và chiếc cổ áo xếp cao thời Elizabeth với chiếc áo choàng tung bay trên bờ vai rộng. Mái tóc anh ta xõa qua vai, ria mép vểnh lên và chòm râu trên cằm khiến anh ta trông còn ma quỷ hơn lúc thường. Cô không thể nhầm với cái miệng kéo lên thành một nụ cười khô khốc cùng mái đầu nghiêng nghiêng của anh ta.

Còn choáng váng hơn, bức tranh tiếp theo cũng về Kane. Trong bức này, anh ta khoác lên mặt một nụ cười cợt nhả, mặc một chiếc áo chên ngắn viền lông và một đôi bít tất màu xanh thẫm bó sát. Caroline ngoảnh đi, cố gắng không để ý chiếc bít tất đó khắc họa một số thứ rõ nét đến mức nào.

“Phải mặc thêm miếng đệm nữa chứ,” cô lầu bàu.

Lắc đầu xua đi cơn xấu hổ, cô giờ cây nến đến bức tranh tiếp theo. Hơi thở cô bị rút hết ra khỏi hai lá phổi. Một chiến binh cao lớn mặc áo giáp sắt lừng lững hiện lên, thanh gươm sáng bóng nắm chặt trong tay. Không thể lầm lẫn những vết loang lổ trên lưới gươm - là tất cả những gì còn sót lại của kẻ ngu ngốc dám đứng chắn giữa người đàn ông này và thứ anh ta

muốn.

Anh ta đầy vẻ uy hiếp ngay cả khi bất động. Dưới hàng mi trĩu nặng, ánh mắt anh ta như thách thức cả thế giới. Đây chính là Kane khi lột bỏ vẻ nhã nhặn kìm hãm anh ta bởi phép tắc của giới thượng lưu. Đây chính là người đàn ông Caroline thoáng thấy trong vườn Vauxhall. Người đàn ông hạ gục những kẻ tấn công cô mà không đổ một giọt mồ hôi. Vẻ đàn ông thô nhám của anh ta vừa khiến người ta khiếp đảm vừa thu hút không thôi.

Cơn đói sôi sục lóe lên trong đôi mắt anh ta - một khao khát sinh tồn từ chối bị phủ nhận. Cô nhận ra cơn đói đó bởi cô cũng cảm thấy nó khi anh ta ép chặt cô vào người anh ta trên Đường Tình nhân, được nếm thử nó khi nụ hôn của anh ta sâu thêm và chiếc lưỡi táo bạo đó tham lam nuốt lấy miệng cô, đòi hỏi sự đầu hàng mà cô quá sẵn lòng dâng hiến. Cô vươn tay vượt qua má anh ta, tự hỏi làm sao một cái chạm khẽ lại có thể thuần hóa được một sinh vật hoang dã đến thế.

Mặc cho những gam màu lạnh căm cùng bề mặt nứt nẻ của bức tranh, anh ta trông như thể hoàn toàn đủ khả năng bước ra khỏi chiếc khung mờ xỉn và cuốn cô vào vòng tay anh ta.

Đó là lý do tại sao Caroline nhảy bắn lên khi giọng nói của anh ta phát ra từ bóng tối phía sau cô, “Một vẻ tương tự phi thường, không phải sao?”

Chương 11

Caroline co những ngón tay đang sờ lên bức tranh lại như thể chúng bị thiêu đốt, rồi chậm rãi quay lại nhìn Kane. Anh dựa vào bức tường, hai tay khoanh trước ngực. Lần này cô khó có thể buộc tội anh làm trò mờ ám. Cô đã quá mải mê trước bức chân dung của anh ta đến mức cô nghĩ nếu có một đội quân thối kèn túi hành quân vào phòng tranh thì cô cũng khó có thể nghe thấy gì.

Anh ta một lần nữa lại mang lên mình vỏ bọc của một quý ông đúng mực. Mặc dù không mặc áo choàng, chiếc áo ghi-lê lụa màu rượu vang đỏ và vàng của anh đều cài nút nghiêm chỉnh. Phần cổ chữ V cắt sâu của nó không để lộ ra thứ gì ngoại trừ đường xếp trước ngực áo sơ mi. Chiếc cổ áo dựng với chiếc cà vạt được thắt gọn gàng đảm bảo cô không nhìn thấy gì ngoại trừ chút lông ngực thấp thoáng. Lờ đi cơn thất vọng đang nhói lên, cô tự hỏi không biết anh ta đã đứng đây và quan sát cô bao lâu. Cô tự hỏi không biết anh có thấy cô chạm vào người chiến binh hung tợn trong bức tranh kia không trong khi cô không bao giờ có quyền được chạm vào anh ta.

“Một sự giống nhau phi thường, không phải ý ngài là vậy sao?” Cô đáp lại, gật đầu hướng về người kị sĩ đang quắc mắt. “Tôi cũng phải thán phục những đường cọ đặc biệt này. Tôi không thể tưởng tượng được ngài đã tìm thấy một họa sĩ tài năng như vậy ở đâu. Người đàn ông đó có thể sánh với Renolds hoặc Gainborough^[1].”

[1. Hai họa sĩ vẽ chân dung nổi tiếng của Anh.]

Kane đứng thẳng người, vẻ uyển chuyển tự nhiên của anh ta nhắc cô nhớ rằng một họa sĩ, dù có giỏi đến đâu cũng không thể hoàn toàn nắm giữ được thần thái của anh ta. “Tôi e người họa sĩ đó đã chết lâu rồi. Cũng như người mẫu của ông ta. Bức chân dung là tất cả những gì còn sót lại của cả hai bọn họ.”

Khi anh ta cúi xuống gần cô hơn, Caroline cố gắng trốn thoát ánh mắt sắc sảo của anh ta bằng cách quay lại nhìn bức tranh, “Tôi không hiểu. Đây không phải là ngài sao?” Cô phác tay về phía bức tường, “Tôi cứ nghĩ tất cả ở đây đều là ngài.”

“Cô nghĩ tôi sẽ đặt vẽ một bộ sưu tập chân dung bản thân với các loại quần áo khác nhau ở mỗi thời kì khác nhau à?” Tiếng cười lúc khục trầm đục của anh khiến cô dựng tóc gáy. “Tôi có thể đảm bảo với cô, thưa cô Cabot, tôi là một người đàn ông của rất nhiều thói hư tật xấu nhưng tôi cũng không phù phiếm đến mức muốn đứng giữa bọn họ.”

Cô nhún vai, không rõ những thói xấu khác ở đây có thể bao gồm những gì nữa. “Có lẽ một số người gọi đó là phù phiếm. Những người khác đơn giản cho đó là niềm khao khát được trở nên bất tử mà thôi.”

Mặc dù anh ta đứng sau cô, cô có thể cảm nhận được sự tĩnh lặng đột ngột trong sâu thẳm tâm hồn anh ta, “Không người đàn ông nào cũng sẵn lòng trả giá cho sự bất tử. Đó thường là một cái giá vô cùng đắt.”

Vươn tay để nhẹ nhàng đón lấy cây nến trong tay cô, anh ta quét nó về phía tấm bảng bằng đồng mờ đục gắn dưới khung tranh. Theo sự chỉ dẫn không lời của anh ta, Caroline cúi xuống, liếc mắt đọc những con số khắc trên đó.

“1395,” cô thì thầm, chậm chậm đứng thẳng dậy để hướng đôi mắt hồ nghi lên mặt Kane.

Anh ta giờ tay chỉ về bức chân dung, “Cho phép tôi giới thiệu với cô Ngài Robert Kane, cô Cabot. Ông ấy là người xây lâu đài này vào năm 1393 sau khi chặt đầu rất nhiều quan Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm Năm^[2]. Ông ấy cũng tiện miệng xin xây một pháo đài từ Vua Richard II, nhưng cũng nhận được sự miễn thứ rất nhanh sau đó. Tôi e là họ hàng nhà Kane chúng tôi luôn xuất sắc trong việc xin khoan hồng hơn là đưa ra một lời thỉnh cầu đúng tiêu chuẩn. Đó là lý do hầu hết những người đàn ông trên tường đều bị coi là những kẻ vô lại và phóng đảng.” Cũng như bản thân tôi. Mặc dù câu đó không được nói ra, nó dường như cũng đã nằm ở đó rồi.

[2. Chiến tranh Trăm Năm – The Hundred Years Wars: Một loạt các cuộc chiến giữa Anh và Pháp diễn ra từ năm 1337 – 1453, khi các nhà vua Anh cố gắng giữ sự kiểm soát vùng đất mà họ cai trị trên đất Pháp. Người Pháp cuối cùng cũng đã chiến thắng, và buộc người Anh rời khỏi đất Pháp.]

Caroline liếc trộm một cái nhìn khác vào đôi mắt lạnh như thép của người chiến binh, “Tôi thì đây là. Các nét đều tương đồng đến lạ thường.”

Quan sát cả một hàng các anh chàng nhà Kane đồ sộ, vị chủ nhà của cô thở dài, “Đây còn hơn là sự di truyền không tránh khỏi trong một gia đình, phải vậy không? Tôi nghĩ các con trai của tôi cũng bị nguyên rủa với nó mất thôi, lũ quý tộc nghiệp.”

Các con trai của anh ta. Những đứa con trai anh ta sẽ trao cho Vivienne. Những cậu bé cao to, khỏe mạnh với đôi mắt xanh pha lẫn giữa lá cây và nước biển cùng mái tóc mật ong sẽ gọi cô là bác Caro, thả những con đế lên giường cô, và thầm thương hại cô vì không có một đứa trẻ cho riêng mình. Mặc dù Caroline không hề chớp mắt, cô cảm giác như người chiến binh trong bức chân dung vừa đâm xuyên thanh gươm vào trái tim cô.

“Làm sao Julian lại thoát khỏi định mệnh khủng khiếp này vậy?” Cô hỏi, giữ cho giọng nhẹ như không.

“Thằng bé may mắn được thừa hưởng vẻ ngoài giống mẹ chúng tôi.” Kane quay lại, quét cây nến để lộ hàng chân dung phía bên tường đối diện. Caroline đi theo ánh sáng của nó đến một bức chân dung hình ô van vẽ một người phụ nữ mảnh dẻ với mái tóc nâu mềm và nét cười lấp lánh trong đôi mắt đen.

Sự vui tươi của bà dễ lây lan đến mức Caroline không thể ngừng mỉm cười theo, “Bà trông đáng mến quá. Bà ấy vẫn còn sống chứ?”

Kane gật đầu, “Bà ra nước ngoài kể từ khi cha tôi qua đời gần sáu năm trước. Bà bị sốt hành hạ từ khi còn là một cô bé, và thời tiết ở Ý tốt cho hai lá phổi ốm yếu của bà hơn là bầu không khí ở cái nơi cũ kĩ, ẩm ướt và hút gió này. Khi bà gửi Julian đến sống với tôi, tôi vừa tốt nghiệp ở Oxford.”

“A, vậy là ngài biết phải làm cả cha lẫn mẹ là thế nào trước cả khi lập gia đình phải không?”

“Quả vậy. Mặc dù tôi phải nói rằng cô thành công hơn tôi nhiều. Khi lần đầu đến Oxford, Julian chỉ muốn dính chặt lấy tôi dù tôi có đi đâu, nhưng tôi nghĩ nó còn quá trẻ nên đã cố gắng để nó tự lập. Để chọc tức tôi, nó đã sa vào một đồng hồ lớn rất khó chịu những thằng nhóc mới lớn.”

“Cậu ấy bây giờ dường như đã quay sang chiều hướng tốt đấy chứ,” Caroline bày tỏ.

“Tốt như những gì có thể mong đợi, tôi nghĩ thế.”

Ngạc nhiên bởi chút cay đắng thấy rõ trong giọng nói của anh ta, cô quay lại ném cho anh một cái nhìn kinh ngạc. Cánh cửa chớp đã rơi trở lại trên gương mặt anh ta, đóng lại mọi khung cửa nối liền với quá khứ.

Để ý thấy một sự bỏ sót rõ ràng giữa những bức tranh, cô hỏi: “Tại sao không có bức chân dung nào của ngài với em trai ngài?”

Anh ta nhún vai, “Mẹ tôi luôn than phiền là bà không thể bắt chúng tôi ngồi yên một chỗ.”

Caroline quay trở lại bức chân dung đầu tiên. Người đàn ông với cây gậy chống và hai chú chó chỉ có thể là cha của Kane. Vẻ táo bạo duyên dáng trên thể đứng và ánh mắt lấp lánh hư hỏng trong đôi mắt của ông khiến người ta dễ dàng hiểu vì sao mẹ Kane lại đem lòng yêu người đàn ông đó. Cô ghen tị với bà vì niềm hạnh phúc khi được yêu một người đàn ông như vậy, nhưng không phải với nỗi thống khổ khi để vuột mất ông.

Không thể chịu được ánh nhìn uy nghi khiến mình căng thẳng, cô quay lại trở với bức chân dung vẽ người chiến binh trung cổ. Cô trộm nhìn Kane, rồi cúi người gần hơn về phía bức tranh, một sự ngờ vực không thể tin nổi bắt đầu lẫn khuất trong tâm trí cô, “Nét tương đồng vô cùng kì lạ. Tôi đảm bảo người ta sẽ luôn cho rằng đây là ngài. Vì sao ấy à? Người này thậm chí còn có cả nốt ruồi ngay phía bên trái...” Cây nến phụt tắt, đẩy cả hai vào bóng tối đông quánh như mực. “Thưa ngài?” Caroline thì thào không mấy chắc chắn.

Kane lầm bầm một tiếng chửi thề, “Thứ lỗi cho sự vụng về của tôi. Tôi hình như đánh rơi cây nến mất rồi.”

Cánh cửa ở cuối hành lang le lói ẩn hiện trong ánh sáng bạc, báo cho Caroline biết rằng bên ngoài lâu đài, màn đêm đã buông xuống. Chiếc áo choàng nhung của bóng đêm mang lại cả những cảm xúc khác khiến cô đau đớn mỗi khi nhận ra chúng. Cô có thể nghe thấy hơi thở gấp ghe của Kane, ngửi thấy mùi nước hoa cô-lô-nơ từ nước hoa cạo râu trên cằm anh ta phảng phất thêm hương rượu rum đỏ và cả hơi nóng đang phả ra từ da thịt anh ta nữa.

Mặc cho cô mất phương hướng đến mức nghi ngờ cả vị trí của mũi mình, bàn tay anh ta vẫn tìm được tay cô trong bóng tối. Anh ta lồng những ngón tay to ấm áp vào những ngón tay cô, dịu dàng kéo cô lại phía anh ta. Theo bản năng cô muốn từ chối, nhưng một thôi thúc còn hơn cả bốc đồng đã buộc cô vâng lời, tự nguyện bước vào vòng tay anh ta hay đi bất cứ nơi đâu anh ta đưa cô đến.

“Theo tôi đi,” anh ta rì rầm. “Tôi sẽ chăm sóc cô.”

Trong giây phút đó, cô sợ rằng cô đang theo chân anh ta xuống địa ngục. Nhưng đôi bàn chân đã phản bội cô và cô vấp ngã. Hai cánh tay anh ta lập tức choàng đỡ lấy cô, hơi thở xôn xao trên đôi má cô cảnh báo cho cô biết đôi môi anh đang gần cô đến mức báo động.

Cô đưa lưỡi thăm ướt làn môi. Không hiểu sao cô thấy chúng thật xa lạ với cô - căng mọng, nhạy cảm và đau đớn chờ đợi một nụ hôn sẽ chẳng bao giờ đến.

Ánh chớp sáng lòa. Cô bắt được cái nhìn thoáng qua đôi mắt Kane, như phủ sương với thứ cảm xúc có lẽ là khao khát, trước khi cô nhận ra hai người đang có một khán thính giả.

Họ quay lại cùng lúc, Julian đang dựa vào khung cửa, mái tóc rối bù lòa xòa trên trán và tay cầm một chân cầm đầy nến. “Nếu anh định chỉ cho cô Cabot xem những bộ xương trong kho

của gia đình, anh trai thân mến,” cậu ta lè nhè, “anh thực sự nên nhớ mang theo một cây nến.”

Adrian biết anh nên cảm thấy may mắn khi Julian xen ngang đúng lúc, nhưng thay vào đó anh chỉ muốn bóp chết em trai anh. Đây không phải lần đầu tiên anh muốn thất bại sự sống của đứa em trai. Và chắc chắn cũng không phải là lần cuối cùng, anh ngờ vậy.

Caroline cứng người trong vòng tay anh. Cô không còn mềm mại và uyển chuyển nữa, mà như cầm đầy gai nhọn của sự ngờ vực, đôi môi hằn lại thành một đường nghiêm nghị. Thật khó mà tin nổi chỉ vừa hai giây trước, đôi môi ấy đã hé ra đầy mời gọi, bóng mịn như phủ mật ong, nài nỉ không lời nộ hôn của anh.

Khi cô cuối cùng cũng bước vào vòng ôm của anh không chút ngập ngừng, anh gần như đã tháo bỏ mọi gông cùm. Niềm tin của cô, điều mà anh không dám khát khao, cũng không hề xứng đáng, đã khiến anh buông thả cơn đói còn còn cào. Anh muốn nhiều hơn chứ không phải là một nhu cầu chớp nhoáng. *Tôi sẽ chăm sóc cô*, anh đã nói thế. Lớn tiếng bày tỏ những lời bất cần như thế chỉ càng khiến anh nhận ra lời hứa của mình thật vô vọng, thật khó thực hiện, khi anh vẫn còn bị ám ảnh bởi bóng ma của một người phụ nữ thì chẳng còn ai ngu ngốc mà tin những lời đó của anh.

Rảo bước về phía trước, anh giật chân cắm nệm khỏi bàn tay em trai. “Việc căn giờ của em, như mọi khi, không chệ vào đâu được. Anh e cô Cabot là một nạn nhân của sự vụng về của chính anh. Anh đã đánh rơi cây nến duy nhất.”

“Thảm cho hai người quá,” Julian nói, một nụ cười điệu đà chấp chờn trên môi. “Nếu như lúc này em không đến đây... rùng hết cả mình khi nghĩ đến điều có thể xảy ra.”

“Tôi cũng vậy,” cảnh sát Larkin nói, lù lù bước ra từ bóng tối phía sau Julian.

Adrian há hốc mồm nhìn Larkin, rồi trừng mắt về phía em trai, “Cậu ta đang làm cái quái gì ở đây thế?”

Đứng bắt chéo chân, Julian thở dài đánh thượt, “Để em nói, là em mời.”

Nhận ra Caroline vẫn còn đang bồn chồn phía sau anh, Adrian cố gắng giữ giọng nói sao cho dưới tông của một tiếng gầm, “Em làm cái gì?”

“Đừng có quá khó khăn với em trai cậu.” Nụ cười của Larkin hòa nhã trong vòng cẩn trọng. “Tôi đã cho cậu ta lựa chọn. Hoặc là tôi sẽ đi với cậu ta đến Wiltshire. Hoặc là cậu ta có thể đi với tôi tới... Newgate.”

“Đổi cho cái gì?” Adrian trừng mắt.

Larkin lắc đầu buồn bã, “Tôi e việc ham mê cờ bạc và những túi tiền hạn chế không thể đi cùng với nhau. Em trai cậu đã làm được mấy vòng đến các ổ bạc lẫn phụ nữ kể từ khi hai người trở về London. Cậu ta đã bỏ lại phía sau cả một rổ những lời thề sẽ thanh toán các hóa đơn ghi nợ, một thúng những trái tim tan vỡ, và vài quý ông điên tiết sẵn sàng bắn bỏ cậu ta không phải vì thua nợ mà vì quyến rũ hôn thê của họ.”

Adrian quay lại phía Julian, “Anh chưa cảnh báo em à? Em biết em không có đầu óc dành cho bài bạc hay phụ nữ khi em say khướt cơ mà.” Anh lắc đầu, vật lộn với ham muốn được bút tóc chính mình - hoặc Julian - để giải tỏa. “Anh vừa cho em hai trăm bảng tuần trước. Em làm cái chết tiệt gì với nó rồi thế hả?”

Cúi đầu xấu hổ, Julian hướng tất cả chú ý vào việc phẩy những nếp nhăn tưởng tượng khỏi

phần cổ tay trên chiếc áo kiểu Pháp của mình, “Em trả cho thợ may của em.”

Adrian biết anh lại muốn bóp chết em trai anh một lần nữa. Chỉ là anh vẫn chưa nhận ra ham muốn ấy lại đến quá sớm thế này mà thôi. Hoặc là anh muốn thực hiện việc đó với chiếc cà vạt lụa đắt đến vô nhân đạo của Julian, “Sao không đến chỗ anh khi nhận ra mọi việc đã qua tầm kiểm soát? Anh không thể hàn gắn những trái tim tan vỡ nhưng anh có thể cho em tiền đủ để trả hết cái đồng giấy nợ đấy.”

Khi Julian ngẩng đầu lên, vẻ chua chát trong đôi mắt đen hút hồn của em trai anh không lẫn vào đâu được, “Em đã nợ anh nhiều hơn những gì em có thể trả rồi.”

Cảm nhận được ánh nhìn sắc nhọn như dao găm cứa vào cổ họng của Larkin, Adrian đưa tay lên cào tóc, nuốt vào cả lời vắn vẹo lẫn lòng kiêu hãnh của anh.

Dò ra kẽ nứt trên tấm áo giáp của anh, Larkin chớp lấy thời cơ, “Khi tôi nghe cậu mời ba chị em duyên dáng nhà Cabot đến thăm lâu đài Trevelyan và tham dự buổi dạ hội hóa trang, tôi không thấy có chút nguy hại nào khi tham gia bữa tiệc gia đình nho nhỏ của cậu. Tôi đã trải qua mọi kì nghỉ lễ ở đây khi chúng ta còn học ở Oxford. Cậu không phải đã từng thuyết phục tôi hãy coi đây là ngôi nhà thứ hai của tôi sao?”

Trước khi Adrian có thể ngăn lại, năm tháng vụn tan đi và ký ức kỷ niệm về Larkin đang đứng ở sảnh vào của tòa lâu đài, với mái tóc rối bù và chân tay dài lê thê, bẽn lẽn đến mức gần như lắp bắp không nói hết cái tên với một Wilbury đang ngó chăm chăm.

Đừng lo, anh bạn, Victor cười ngặt nghẽo lên tiếng, với tay qua Adrian đẩy nhẹ Larkin. *Wilbury chỉ ăn mấy thằng ranh Cambridge thôi.*

Cái kí ức thất thường đó nhắc anh nhớ lại anh, Larkin và Duvalier đã từng gắn bó với nhau thế nào. Cho đến khi Eloise xen vào giữa bọn họ.

Anh vẫn cố đang giữ mình khỏi âm vang từ quá khứ thì Caroline lướt qua anh để nắm lấy tay của Larkin. Sự cần trọng của cô đối với người đàn ông này lúc ở London dường như biến mất một cách lạ thường.

Khi cô trao cho cậu ta một nụ cười với lúm đồng tiền duyên dáng, ngay cả Larkin điềm tĩnh kia cũng phải sững sờ, “Tôi rất mừng khi ông có thể tham gia với chúng tôi, thưa ông. Tôi chắc các em tôi cũng sẽ mừng y như tôi vậy.”

“Bản thân tôi còn khao khát sự bầu bạn ấy hơn rất nhiều, thưa cô Cabot,” cậu ta nói. “Chàng trai trẻ Julian đây có hơi buồn một chút trong suốt chuyến đi. Cậu ta cứ ngủ thun thút cả buổi chiều và vùng vằng hờn dỗi mỗi lần tôi cố gắng mở cửa chớp xe ngựa ra.”

“Có lẽ trong khi ông ở đây, ông có thể kể với tôi khoảng thời gian ông ở trường với ngài Trevelyan.” Kéo cậu ta xuôi hành lang, cô ném một ánh nhìn dò xét qua vai về phía Adrian. “VẬY kể tôi nghe xem - ngài tử tước có thay đổi nhiều mấy năm gần đây không? Hay ngài ấy lúc nào cũng luôn... oai vệ như thế này?”

Giọng nói của Larkin trôi về phía họ, “Thực ra, cậu ta hẳn đã chăm sóc bản thân rất xuất sắc. Tôi phải thề là cậu ta chẳng già đi lấy một ngày so với khi chúng tôi còn học ở Oxford.”

“Một cặp đẹp đôi, phải vậy không?” Julian nhận xét, liếc mắt nhìn Adrian khi anh nhìn theo hai người họ cất bước ra xa, tay trong tay, “Em vẫn thường nghĩ một cô vợ trẻ trung xinh đẹp sẽ giúp cái đầu thích tọc mạch của anh ta bận rộn.”

Adrian trừng mắt với em trai, “Em không có giày để đánh bóng hay cái cà vạt nào cần trát hồ à?”

Julian có thể đại dột, nhưng không ngu. Đoạt lấy chân cắm nện từ tay Adrian, anh nhún nhả bước dọc theo hành lang, huyết sáo theo một bài chẳng đâu vào đâu và bỏ lại anh trai trong bóng tối.

~*~

Hầm chứa rượu của lâu đài Trevelyan rất phù hợp với hình dạng một nhà ngục thời trung cổ, nhưng sảnh lớn của nó đã được cải tạo thành một phòng tranh âm cúng. Những tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ mang lại sự ấm áp với màu đỏ thẫm và vàng rải khắp phòng khách phần nào xua đi hơi lạnh phả lên từ sàn nhà lát đá. Mặc cho trần nhà hình vòm, những tấm xà để mở, và ban công bằng gỗ bao quanh sảnh, vài bộ sô-pha, ghế bành lác đác trong phòng vẫn mang lại cảm giác mời gọi rất dễ chịu. Những cây đèn với chao đèn bằng thủy tinh được thắp lên gần đó, khiến cả không gian lung linh như tranh vẽ. Những tấm rèm nhung được kéo khít, giữ cho bóng tối luôn ngự trị ở đây. Caroline không thể ngừng để ý vì những cánh cửa sổ được phủ kín mít nặng nề đó không thể phản chiếu được hình bóng của bất cứ ai.

Họ lui về phía phòng tranh sau khi dùng một bữa tối tương đối êm ả. Cả ngài Trevelyan và cảnh sát Larkin dường như đều đã thi hành một lệnh ngừng bắn không lời, tạm thời hạ vũ khí để tránh gây thương tích cho bất cứ người xem bất hạnh nào. Bởi vì Kane còn phải chăm sóc cho Vivienne, Portia thì bận lật trang cho màn biểu diễn của Julian khi cậu ta ngọt ngào đàn một trong những giai điệu vui vẻ của Haydn trên chiếc Piano cỡ đại, Caroline đành kết thúc với việc chia sẻ chiếc ghế kiểu Hy Lạp với người cảnh sát, một sự sắp xếp phù hợp với mục đích của cô nên cô cảm thấy hoàn toàn thoải mái.

Cô đâm chiếc kim qua khung thêu, cố gắng để đi đến những mũi cuối cùng trên mẫu thêu cô đã bắt đầu từ hơn sáu tháng trước. Nếu đưa cho cô một quyển sổ kế toán, một cột chỉ chít sổ, một lọ mực đầy, cô có thể cân đối ngân sách của toàn nước Anh và vẫn có thể dôi ra được hai xu. Còn nếu như đưa cho cô một khung thêu, một ống chỉ, và một cây kim, cô có thể sản xuất ra một mớ lộn xộn hoàn toàn vô dụng. Nhưng giờ đây nhiệm vụ này đang chiếm giữ đôi tay và giữ cho đôi mắt cô tránh nhìn về phía cây đàn hạc đặt trong góc, nơi Vivienne đang nhận những chỉ dẫn từ tử tước. Ngay khi Caroline nghiêng đầu liếc về phía bọn họ dưới hàng mi, Kane phá lên cười trên bờ vai em cô, hít hà bông hồng trắng cài trên mái tóc con bé trước khi đặt lại những ngón tay thanh mảnh của Vivienne lên những sợi dây đàn.

Thật quá dễ dàng để hình dung hình ảnh của hai người họ ba mươi năm về sau - với mái tóc điểm sương, những đứa cháu chơi đùa quanh chân, và tình yêu không chút phai mờ bởi thời gian. Quặn đau vì cả ghen tuông lẫn tủi hổ, Caroline dứt ánh mắt quay trở lại khung thêu, giáng cho chiếc kim một cú giật dữ tợn, làm sợi chỉ gần như đứt làm đôi.

Không có món đồ thêu để làm xao nhãng bản thân, cảnh sát Larkin rõ ràng rất không may mắn. Mặc dù anh ta can đảm giả vờ nhấp vài ngụm trà và đưa mắt nhìn về phía ánh lửa, khuôn mặt nghiêng nghiêng đáng yêu của Vivienne vẫn nhen lên ánh lửa khao khát trong đôi mắt anh ta.

“Nếu ông vẫn tiếp tục liếc mắt nhìn em tôi theo cách đó, thưa ông,” Caroline lẩm bẩm, “ngài Trevelyan sẽ buộc phải thách đấu với ông đấy.”

Larkin giật nảy mình với vẻ tội lỗi và xốc ánh mắt trở lại với Caroline, “Tôi không rõ cô đang nói đến chuyện gì. Tôi chỉ đang cảm thấy thán phục công trình bằng đá kiểu Vơ-ni-dơ quanh lò sưởi thôi.”

“Ông yêu con bé được bao lâu rồi?”

Larkin nhìn cô thẳng thốt, rồi thở dài, nhận ra chẳng gì có thể kháng cự được tính bộc trực của cô. Khi anh ta đặt tách trà lên chiếc đĩa, ánh mắt tuyệt vọng của anh ta lại trôi về phía Vivienne, “Tôi cũng không rõ nữa, mặc dù tôi có thể thề rằng những giây phút cô ấy khinh bỉ tôi dài dằng dặc như cả đời người. Cô có thấy cô ấy ở bữa tối không? Cô ấy thậm chí còn không thèm nhìn về phía tôi. Và cũng hầu như không đụng vào thức ăn. Ai cũng có thể nghĩ rằng sự xuất hiện của tôi đã đánh cắp sự ngon miệng của cô ấy.”

Caroline nhăn mặt bối rối, “Em gái tôi luôn đi kèm một cách khác thường. Tôi chưa bao giờ thấy con bé tỏ vẻ ghét ai rõ ràng đến thế.”

Anh ta gạt lọn tóc rườm rà màu nâu ra khỏi mắt, “Tôi nên tự hào chăng? Khi khiến tất cả những con người dẹt dẹt cảm thấy ghê tởm khi gặp mặt tôi?”

Caroline phá lên cười, kéo theo một cái nhìn không sao hiểu nổi từ phía vị tử tước. Cô xin thề cô đã nhìn thấy ánh mắt của Kane lơ đãng đảo lại chỗ họ nhiều hơn một lần. Thật không công bằng khi anh ta khó chịu với cô vì cuộc trò chuyện vui vẻ với người cảnh sát khi anh ta rõ ràng có chủ ý theo đuổi em gái cô.

Cố ý hướng toàn bộ chú ý về phía Larkin, cô nói, “Có lẽ Vivienne bị xúc phạm bởi ý nghĩ ông tới đây để bảo vệ con bé khỏi chính sự dại dột của nó.”

Larkin khịt mũi, “Làm thế nào để ngay cả người phụ nữ thành thật nhất cũng muốn giữ lại sự sáng suốt khi Kane lại đang sử dụng sức quyến rũ trứ danh của bản thân cơ chứ?”

Bất chợt nhận ra thật khó khăn để nuốt xuống, Caroline hắng giọng và lần này dành tất cả sự chú ý để thắt một nút chỉ vụng về, “Tôi ước gì tôi có thể tiếp cho ông thêm can đảm, thưa ông, nhưng tình cảm lẫn những hy vọng vào tương lai của em gái tôi đều đã có nơi có chốn rồi. Tôi khuyên ông không nên lãng phí thời gian để theo đuổi một giấc mơ không bao giờ thành hiện thực.” Cô lén nhìn về phía Kane dưới hàng mi, nghĩ rằng cô tốt nhất cũng nên cân nhắc đến lời khuyên cô vừa nói, “Nhắc đến chủ nhà của chúng ta, ông đã hứa sẽ kể cho tôi nghe hai người gặp nhau thế nào rồi mà.”

Larkin lê ánh mắt rời khỏi Vivienne, đôi mắt anh đã mất đi vẻ thần thờ ban nãy, “Tôi gặp Adrian vào năm đầu tiên học ở Oxford. Cậu ta tìm thấy tôi trước bãi cỏ nhà thờ khi tôi đang bị nhóm những kẻ chuyên bắt nạt bao vây, hò hét và xô đẩy. Tôi là trẻ mồ côi và đi học bằng tiền quyên góp, cô thấy đấy, và họ tìm ra rất nhiều điều để chế nhạo tôi như khả năng nói, những bộ quần áo tồi tàn, và những quyển sách dùng lại.” Một nụ cười miễn cưỡng nở trên đôi môi gầy của anh ta. “Trong khi sở thích của bọn họ là cờ bạc, gái gú, rượu brandy, và châm chọc những kẻ có hoàn cảnh ít may mắn hơn, Adrian đã dành hết thời gian rảnh rỗi để học đấm bốc ở Jackson. Cậu ta đã cho bọn họ đo đất, lần lượt từng đưa một. Rồi ngày hôm sau, cậu ta tuyên bố sẽ quan tâm tôi và từ đó không ai dám gây phiền phức với tôi nữa.”

“Đó là vai trò của anh ta có vẻ thích ôm vào người với nhiều hăng hái hơn bình thường,” Caroline lẩm bẩm, nhớ lại cái lúc anh ta giải cứu cho cô ở Vauxhall, “Thế Victor Duvalier thì sao? Anh ta cũng là một trong số những đứa trẻ đi lạc khác của Kane à?”

Đôi mắt người cảnh sát lấp lánh với điều gì đó có lẽ sẽ là thích thú nếu ở trong mắt một người đàn ông ít thận trọng hơn, “Cô rất chăm chú, phải không cô Cabot? Cô có định kiếm một công việc trong sở cảnh sát không?”

“Nếu như ông cho phép tôi tiếp tục cuộc thẩm vấn,” cô đáp, không thể ngăn một nụ cười tự mãn.

Anh ta thở dài, “Cha của Victor là một bá tước giàu có và cả cha mẹ anh ta đều bị đưa lên máy chém trong cuộc cách mạng Pháp. Một người cô đã lên đưa cậu ta đến Anh vài năm sau đó. Nhưng điều không may là cậu ta không bao giờ có thể thoát khỏi trọng âm của người nước ngoài, và điều đó đã trở thành một trò giải trí vô tận cho bọn sinh viên thời đó, đặc biệt là lúc chúng ta chiến tranh với Pháp. Bọn họ đã làm cho cuộc sống cậu ta không khác gì địa ngục cho đến khi Kane che chở cậu ta dưới đôi cánh của mình.”

Ánh mắt hiếu kỳ của cô dò khắp gương mặt Larkin, “Từ những gì ông kể với tôi ở London, tôi thấy Kane không phải nhà thầu của ông. Ngài ấy là bạn ông.”

Nụ cười của Larkin héo dần, “Cách đây rất lâu rồi.”

“Trước khi Eloisa Markham biến mất?” Cô đánh bạo, hạ thấp giọng để đảm bảo cuộc trò chuyện của hai người vẫn trong vòng riêng tư.

“Sau khi Eloisa biến mất, Adrian không bao giờ tâm sự với tôi thêm nữa,” Larkin thừa nhận, không giấu nổi vẻ chua xót trong giọng nói. “Cứ như thể tình bạn của chúng tôi chưa bao giờ tồn tại.”

“Thế Victor thì sao? Kane có tiếp tục trò chuyện với anh ta không?”

“Một thời gian ngắn sau khi Eloisa biến mất, Victor cũng quay trở lại Pháp.”

Cơn kích động râm ran khiến Caroline ngồi thẳng dậy, “Làm sao ông biết cô ấy không bí mật đi theo anh ta?”

“Trái tim tan vỡ đã đưa cậu ấy trở lại Pháp. Cô thấy đấy, cô Cabot, cả ba chúng tôi đều là những người bạn vô cùng thân thiết, và trong ba chúng tôi, Victor là người yêu Eloisa nhất. Tôi không nghĩ cậu ấy tha thứ cho Adrian vì cậu ta là người cô ấy chọn để đáp lại tình yêu.”

“Thế ông thì sao?” Caroline mạnh dạn hỏi. “Ông có từng tha thứ cho ngài ấy không? Hay Eloisa?” Cô nhấn mạnh thêm.

Larkin đặt tách trà lên đĩa, “Nếu tôi có bất cứ động cơ nào để nhúng tay vào sự biến mất của cô ấy, cô có tin rằng tôi sẽ từ bỏ giấc mơ nhập vào giới tăng lữ và cống hiến cả đời để truy đuổi những tội phạm nguy hiểm như thế không?”

Caroline biết rằng tội lỗi cũng khiến nhiều người đàn ông làm những việc còn kỳ lạ hơn. Nhưng có điều gì đó trong đôi mắt rất sáng của Larkin khiến cô tin đó là sự thật, “Đúng là một mất mát lớn cho giới tăng lữ, thưa ông,” cô nói, tuyên án anh ta vô tội bằng nụ cười của mình, “Ông sẽ là một cha xứ ưu tú.”

Khi anh ta nhấp thêm một ngụm trà, mớ tóc bất trị của anh ta lại lòa xòa xuống mặt. Caroline kìm chế ý muốn được chỉnh lại nó, nhưng việc dành quá nhiều thời gian để sửa lại nó rồi ruy bằng các kiểu của Portia đã làm cô không thể lơ đi chiếc cà vạt mới thất lủng lẻo được một nửa của anh ta được.

Đặt khung thêu lên đui, cô với tay ra và thắt chiếc cà-vát lại gọn gàng, ngạc nhiên khi nhận ra sự bức mình của cô còn trộn lẫn với sự trù mến rất chân thành, “Tôi phải nói là, thưa cảnh sát Larkin, ông đang trong tình trạng cần có một người hầu phòng khủng khiếp hoặc một người vợ, thưa ông.”

“Thế đâu là vị trí cô muốn ứng tuyển, cô Cabot?”

Trước tiếng gầm gừ vang dội đó, Caroline liếc ngay qua vai và thấy Adrian Kane đang đứng hằm hằm sau chiếc ghế. Anh ta đang trừng mắt nhìn bọn họ với chỉ chút xiu từ cái phần “quyền rũ trứ danh” của anh ta. Vivienne bắt đầu gảy một giai điệu du dương trên cây đàn hạc, khiến anh ta có thể tự do đi vơ vẩn khắp căn phòng. Caroline tự hỏi không biết anh ta đã đứng đây bao lâu và hấp thu cuộc trò chuyện của hai người họ nhiều đến mức nào rồi.

Câu hỏi quá quắt của anh ta mang lại hai ngọn lửa phừng phừng trên đôi má cô. Trước khi cô có thể phản công bằng một lời phủ nhận gay gắt thích đáng, Larkin đã buồn rầu mỉm cười và nói, “Tôi e là tôi không đủ sức thuê người hầu hay lấy một người vợ với đồng lương eo hẹp của mình.”

Ánh mắt của người cảnh sát lại tự giác hút về phía Vivienne. Những ngón tay cái của em cô đang dạo khắp những sợi dây trên cây đàn, như vuốt ve từng nốt nhạc tuôn ra từ món nhạc cụ. Ánh đèn lung linh khiến đôi má em gái cô như được quét thêm một lớp sữa, càng khiến con bé trở nên không thực một cách đặc biệt, giống như một thiên thần tóc vàng chẳng mấy chốc sẽ bị triệu hồi về thiên đường títt trên cao.

Vắt tay ra sau lưng, Kane cúi người trên chiếc ghế và nghiêng đầu đọc dòng chữ trên khung thêu của Caroline, “Chúa phù hộ cho chú yêu tinh^[3] của chúng ta,” anh ta đọc. “Giờ thì những chữ này chắc chắn sẽ sống dậy rồi đấy.”

[1. Do thêu xấu nên chữ Lives – nghĩa là “cuộc sống” của Caroline bị Kane đọc nhầm thành Elves: “Yêu tinh”.]

“Thực ra đó là ‘Chúa phù hộ cho cuộc sống của chúng ta’,” Caroline sửa lại, liếc nhìn những chữ cái lộn nhồn trong câu cô vừa nói. Khi Kane dạo một vòng rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện họ, ánh mắt chế nhạo của anh ta như tiếp thêm nguồn sức mạnh mới để cô đập cho cái khung thêu trở nên dùm đó, “Tôi không nhận ra ngài đang theo dõi của chúng tôi, thưa ngài,” cô nói, túm lấy chiếc kim như thể đó là một cọc gỗ và khung thêu là trái tim của vị tử tước. “Nếu tôi mà biết á, tôi đã nói to hơn để ngài khỏi phải vĩnh tai lên nghe trộm rồi.”

Kane chỉ cười, “Việc đó chẳng cần thiết. Tôi được mệnh danh có đôi tai cực thính.”

“Thế chắc chắn người ta phải nói,” cô đáp lớn hơn dự định, sự phẫn nộ đang trong vòng chèn ép khiến cô không thềm giữ kẽ gì nữa. “Kèm theo cả thị lực đặc biệt trong đêm đen và sở thích nồng nàn với những chiếc pút-đinh tiết nữa đấy nhỉ!”

“Họ nói thế vì ai cũng nghĩ ngài ấy là ma cà rồng thôi,” Vivienne nói với vẻ rất-chi-là-thực-tế-nhé, và đầu ngón tay vẫn lướt không ngừng trên những sợi dây mảnh của cây đàn hạc.

Larkin làm rơi chén trà đánh cạch trên đĩa. Portia há hốc miệng. Những ngón tay của Julian loạng choạng tạo nên một nốt lạc điệu chói tai trên cây đàn Piano. Caroline chọc chiếc kim vào ngón cái. Tất cả đều há hốc miệng nhìn Vivienne, nhưng không ai dám liếc mình đánh mắt nhìn Kane một cái.

“Em biết à?” Caroline thều thào giữa không gian im ắng đầy ngưng đọng nghịu bao trùm căn phòng.

“Đương nhiên là em biết,” Vivienne đáp, đảo tròn mắt. “Phải vừa mù lẫn điếc mới không thấy những cái liếc mắt, và không nghe được những lời thì thầm bất kỳ lúc nào ngài ấy bước vào một căn phòng.”

“Và em không phiền lòng sao?” Caroline cẩn trọng hỏi.

Vivienne nhún vai, đưa một ngón tay duyên dáng chạy dọc theo một sợi dây trên cây đàn, “Sao em lại phải chú tâm vào những điều vô nghĩa như thế? Không phải chị là người luôn dạy em coi thường những lời đồn nhảm rồi hơi sao?”

“Phải.” Caroline sum người xuống tấm đệm của chiếc ghế, xấu hổ trước những lời của em gái, “Chị nghĩ thế, không đúng sao?”

Cho đến giờ phút đó, cô chưa từng nhận ra cô đã gần như bị cuốn theo cơn thủy triều của những tin đồn cùng những lời bóng gió đến chừng nào. Cô cũng không còn trẻ hay còn cần trí tưởng tượng bừa bãi của Portia để đổ lỗi cho việc sẵn sàng kết án một người đàn ông vô tội, người đã cho cô và cả gia đình cô thấy không gì hơn ngoài sự tốt bụng.

Khi Portia lật tiếp trang giấy để Julian có thể tiếp tục bản nhạc còn đang dang dở, Caroline nhìn xuống đất và nhận ra cô đã để máu vương khắp tấm vải lạnh trên khung thêu. Cô lơ đãng đưa ngón cái lên miệng, rồi thoáng nhìn về phía Kane, cuối cùng cô cũng gom đủ can đảm để thăm dò phản ứng của anh ta trước những lời của Vivienne.

Anh ta không phải đang nhìn Vivienne. Anh ta đang nhìn cô. Ánh mắt khát khao của anh ta dính chặt vào làn môi cô mút những giọt máu đang rỉ ra. Chiếc mặt nạ lịch sự thường trực trên mặt anh ta đã biến mất, để lộ một nhu cầu trần trụi rút sạch từng hơi thở ra khỏi hai lá phổi của cô.

Cô có thể cảm nhận được làn môi anh ta đang lướt trên phần da thịt mềm mại của cô. Miệng anh ta dịu dàng hút đi tất cả vết thương cho đến khi không còn cơn đau nào nữa, mà chỉ còn khoái cảm thiêu cháy lòng cô. Trái tim cô dường như chậm đi, thêm đầy, thêm nặng với từng nhịp đập cho đến khi cô có thể cảm nhận được giai điệu ban sơ của nó vọng lại thẳm kín trên cơ thể của một phụ nữ.

Kane chậm chậm nâng ánh mắt từ đôi môi lên đôi mắt cô. Thay vì phá vỡ thứ bùa mê ấy, cử động này chỉ khiến sức mạnh của nó thêm dữ dội.

Đến đây với anh.

Cô nghe thấy những từ đó rõ ràng như thể anh ta thốt lên mời gọi. Mang âm điệu của mệnh lệnh lẫn nài xin, chúng khiến cơn thôi miên triệu hồi theo ý muốn của anh ta gần như không thể cưỡng nổi. Trong một khoảnh khắc đáng sợ nhưng vô cùng hưng phấn, Caroline nghĩ cô sẽ đứng dậy, băng qua căn phòng trước mặt tất cả mọi người và sà vào vòng tay của anh ta. Cô thấy mình ngồi trên lòng anh ta, ghì đôi bàn tay qua mái tóc óng mềm, dâng lên anh ta làn môi của mình hay bất cứ thứ gì khác mà anh ta muốn, kể cả linh hồn bất tử của bản thân.

Cô đột ngột đứng bật dậy, hất văng chiếc khung thêu xuống sàn. Đặt tách trà cùng đĩa sang một bên, Larkin lịch sự cúi xuống để nhặt chiếc khung thêu lên. Khi anh ta đưa nó cho cô, ánh mắt lo lắng của anh ta níu chặt lấy khuôn mặt cô, cô vội vã lấy mảnh vải đã không còn nguyên vẹn, hy vọng có thể giấu đi đôi bàn tay đang run lên dữ dội của mình.

“Và... âng, cả... ảm ơn ông, cảnh sát Larkin. Nếu ông thứ lỗi cho tôi, tôi nghĩ tôi nên đi nghỉ.” Cố tình tránh ánh mắt Kane, cô bước về phía cánh cửa, vấp phải một chân bàn trên đường đi, “Làm ơn đừng cho tôi là kẻ khiếm nhã, Tôi là một cô gái lớn lên ở thôn quê, chưa thể thích ứng với việc thức cho đến tận ngày mới sang.”

“Ngủ ngon, cô Cabot.” Larkin gọi với theo khi cô quay đi để trốn chạy.

Mặc dù cố nở một nụ cười trấn an anh ta, Caroline không thể dám chắc cô có ngủ yên giấc

được nữa không.

Caroline đi đi lại lại trong ngọn tháp phủ đầy ánh trăng, con đường loanh quanh một vòng tròn hoàn hảo của cô thật cân xứng với những ý nghĩ hỗn loạn đang xoay vòng vòng trong đầu. Căn phòng ngủ xinh xắn dành cho cô không còn mang cảm giác của một nơi ẩn nấu nữa, mà đã trở thành một cái lồng. Nếu cô không mau trốn thoát khỏi những song sắt thiếp vàng của nó, cô sợ rằng cô sẽ không bao giờ ra khỏi đây được. Thậm chí nếu cô đóng gói đồ đạc và bỏ chạy ngay đêm nay, mang theo hai cô em gái đi cùng, cô cũng sợ rằng trái tim cô vẫn sẽ lưu lại đây mãi mãi, bị cầm tù bởi một người đàn ông với tất cả sức mạnh của mình, anh ta cũng bắt lực giấu giếm ham muốn đối với cô.

Nhưng chính xác một người đàn ông như Kane muốn gì từ cô? Nhìn thấy máu của cô nên cơn đói nhen lên trong mắt anh ta sao? Hay là vì một lý do nào khác thậm chí còn khó tưởng tượng hơn?

Cô đã từng trông thấy cái nhìn đó trước đây. Trên gương mặt người chiến binh thời trung cổ trong bức chân dung ở phòng tranh. Người chiến binh mà Kane xác nhận chỉ là một tổ tiên từ thời xa xưa, mặc dù vẻ ngoài của hai người gần như đồng nhất, đến mức còn giống nhau cả cái nốt ruồi ranh mãnh trông như mới được hôn trên lông mày bên trái.

Nếu như người đàn ông đó muốn cô, anh ta sẽ đoạt lấy cô, và không một sức mạnh nào trên Trái đất có thể ngăn nổi anh ta.

Caroline vòng tay ôm lấy mình qua chiếc áo ngủ mỏng manh, chống lại cơn rùng mình xen giữa nỗi sợ hãi và khao khát. Cô có cảm giác da thịt mình đang bị thiêu đốt bởi một cơn sốt khủng khiếp - phút trước còn đang ngùn ngụt cháy, phía sau đã lạnh thấy xương. Tư duy logic bình tĩnh thường ngày dường như đang phản bội lại cô. Nếu như Kane nói dối về những bức chân dung thì sao? Nếu như Portia đã đúng về tất cả mọi chuyện và anh ta thực sự là một loại sinh vật bất tử tồn tại từ buổi sơ khai của loài người thì sao?

Cô không muốn tin những con quái vật đó từng bước đi trên Trái đất này. Nhưng làm sao một người đàn ông lại có thể dùng một gong kim tàn nhẫn như thế đối với cả trái tim và tâm trí của cô? Nếu như anh ta chỉ là một người đàn ông đơn thuần, làm sao anh ta lại có thể cảm dỗ cô phản bội lòng tin của em gái chỉ với một cái nhìn?

Cô liếc thấy một chuyển động vụt lướt qua, như thể một bóng đen có cánh nào đó đã lao qua mặt trăng. Cô giật mình nhìn về phía khung cửa kiểu Pháp.

Kể từ giờ cô có thể muốn khóa những cánh cửa đó đấy. Cô không thể lúc nào cũng coi một yếu tố thất thường như một cơn gió là nguyên nhân khiến chúng bật mở được.

Cô rảo bước về phía khung cửa, quyết định sẽ lưu ý đến lời cảnh báo của anh ta. Nhưng khi cô chạm tay vào chúng, cô lại do dự, những ngón tay cứ nằm yên trên chiếc then cài.

Anh ta đang ở đâu đó ngoài kia.

Cô biết điều đó với sự chắc chắn vượt xa trực giác nhạy cảm của một người phụ nữ. Cô có thể cảm nhận được anh ta từ trong tiềm thức, có thể cảm thấy anh ta, giống như một bóng hình không thể xóa nhòa bao trùm khắp tâm hồn. Nếu như cô không sợ Kane phá cửa thì sao? Nếu như cô sợ rằng chính cô là người sẽ đẩy tung chúng bật mở thì sao? Có lẽ người khiến cô sợ hãi, không phải anh, mà là chính bản thân cô. Và hơn hết cô là người đã dành sáu năm dài dằng dẳng và cô đơn để khoá mình trong nhà giam của bốn phận và trách nhiệm - cầm tù những nhu cầu, mong muốn và khao khát của bản thân. Cô đã trở nên già trước tuổi và không nghĩ gì hơn ngoài trừ những điều tốt nhất cho Portia và Vivienne. Bởi vậy liệu có chút kinh ngạc nào khi cô

ao ước được mở toang cánh cửa và mời màn đêm chìm vào vòng tay chờ đợi của cô không?

Ép trán lên tấm kính mát lạnh, cô khép chặt đôi mắt trước con sóng khát khao bơ vơ không có một bến đỗ để xô bờ. Dù Kane có là ma cà rồng hay chỉ là một người đàn ông bình thường, cô sợ rằng nếu như cô hay nhìn vào đôi mắt anh lúc ấy, cô sẽ đánh mất bản thân mình mãi mãi.

Caroline khẽ ngẩng đầu lên và chớp mắt.

Ban công không còn một bóng người, chỉ có ánh trăng màu bạc tinh khôi.

Cô gạt chiếc then bằng những ngón tay run rẩy, rồi bước nhanh đến cửa phòng để chắc chắn nó đã được khóa lại an toàn. Trèo lên giường, cô cuốn chặt tấm chăn quanh người, trốn khỏi màn đêm cùng tất cả những cảm dỗ đen tối đồng hành với nó.

~*~

Adrian từ từ lui trở vào phần bóng tối của ban công. Anh không còn phải khẩn cầu ánh sáng của mặt trăng thêm nữa. Anh đã từng tin nó có thể lưu giữ những bí mật của anh, nhưng ngay lúc này những dải sáng không chút khoan dung của nó chỉ càng làm rõ hơn mảnh tối trong tâm hồn anh.

Và mặt trăng cũng là nhân chứng khi anh đứng đây với duy nhất tấm kính mỏng manh ngăn anh khỏi gò má như thạch cao của Caroline, nét căng đầy trên đôi môi cô, và cái cổ thanh thoát đầy lồi cuồn. Mặt trăng cũng nhìn thấy anh đưa bàn tay lên mặt kính, vuốt ve bề mặt lạnh lạnh của nó khi anh thèm muốn nhúc nhối được vuốt ve sự mềm mại của làn da cô.

Anh biết rằng nếu cô choàng mở mắt vào đúng khoảnh khắc ấy, mặt trăng sẽ không còn là người tình duy nhất của anh. Bởi vậy, anh đành tan mình vào bóng tối và đợi cho tiếng then chốt cửa vang lên.

Nếu cô không để tâm đến lời cảnh báo của anh và khóa chặt khung cửa, liệu anh có toại nguyện với việc chỉ lén vào và ngắm cô ngủ thiếp đi trong giấc ngủ như anh làm đêm hôm trước không? Hay một sức ép nào đó tăm tối hơn sẽ khiến anh cúi xuống và nếm cô, phủ môi mình lên môi cô và say sưa uống cho đến khi cơn đói cồn cào trong anh được thỏa mãn?

Adrian sụm người xuống bức tường và nhắm mắt, càng lúc càng trở nên choáng váng với ham muốn cuộn lên trong anh. Chỉ nếm cô thôi sẽ không bao giờ khiến anh thỏa mãn, mà nó càng khiến anh khát cô nhiều hơn nữa. Anh đã chối bỏ bản thân quá lâu rồi. Bởi vậy nếu anh cho phép mình được thưởng thức dù chỉ một ngụm ngọt ngào của cô, anh sẽ không bao giờ thỏa mãn, cho tới khi cơn đói của anh thiêu rụi cả hai người.

~*~

“Caroline! Chị mở cửa nhanh lên! Em cần chị!”

Khi tiếng kêu của Portia xuyên thủng đầu óc vẫn còn mù mờ của cô, Caroline lăn người sang một bên và cố mở mắt, chân tay cô nặng trĩu vì kiệt sức. Mãi tới khi bình minh gần lộ dạng cô mới có thể dạt vào một giấc ngủ không mộng mị, và tiếng mưa nhịp nhàng lộp độp trên khung cửa sổ càng khiến cho cô muốn ngủ nốt phần còn lại trong ngày. Sau đêm qua, cô không dám chắc cô có thể chịu đựng được việc đối mặt Kane hay Vivienne không nữa.

Nhét đầu xuống bên dưới chiếc gối, cô rúc sâu hơn vào tấm đệm lông chim.

“Caroline!” Em gái cô dấn vào cánh cửa với cả hai nắm tay, “Mở cửa ra để em vào đi!”

Caroline thở dài. Đây có vẻ không phải là một trong những trạng thái kích động quá mức thường thấy ở em cô. “Em đi đi!” cô hét lên, bịt chặt gối vào tai. “Trừ khi chúng ta bị người Pháp tấn công hoặc lâu đài bốc cháy, chị muốn được ở một mình!”

“En xin chị đấy, Caro! Em cần chị ngay bây giờ!” Lời cầu xin náo nùng đó kèm theo bởi một tràng nện cửa mới.

“Thế đấy,” Caroline lẩm bẩm.

Quăng cả gối lẫn mền sang một bên, cô nhảy xuống giường và lao sầm sập qua căn phòng. Tháo chốt, cô mở tung cửa, em gái út nhà cô đang đứng đó, nắm tay bé nhỏ gí ngay bên trên mũi Caroline.

“Bây giờ là mấy giờ, Portia?” Caroline hỏi giữa hàm răng nghiến chặt, “Nàng tiên cá xuất hiện trên đường hào à? Yêu tinh nhảy tung tăng trên bãi cỏ? Thây ma nhảy tung tung ra khỏi hầm mộ của gia đình Kane? Hay một quý cô trắng bệch trôi lềnh phềnh trên hành lang với cái đầu Wilbury kẹp dưới tay?” Cô cúi xuống cho đến khi mũi cô gần như chạm vào mũi Portia. “Chị nói cho em biết, chị không quan tâm dù em có phát hiện cả bầy ma cà rồng bỏ nhào lên tháp để cắm ngập răng nanh vào cổ họng chúng ta và biến mình thành cô dâu muôn đời của bọn chúng. Sự thật là, nếu em không để chị yên, chị mà điên lên chị sẽ cắn chết hết mọi người. Trước tiên là em!”

Cô đang định đóng sập cửa vào mặt em gái thì Portia nói gần như thì thào, “Là chị Vivienne.”

Caroline chớp mắt, bây giờ mới nhận ra mái tóc quăn rối bù, nước da xám như tro tàn, và đôi môi run rẩy của Portia, “Làm sao?” Cô hỏi, tim bắt đầu đập thình thịch vì hoảng sợ.

“Chị ấy không tỉnh dậy.”

Chương 12

“Khi nào em bắt đầu nhận ra có gì đó không ổn?” Caroline gắng hỏi khi cô nhanh chóng bước xuống cầu thang, giật vội một nút buộc cầu thả trên dải buộc thắt lưng của chiếc váy nhưng tử tước đã chuẩn bị cho cô. Cô đưa mắt nhìn kim trên chiếc đồng hồ quả lắc khi đi ngang qua để phát hiện buổi sáng đã trôi qua quá nửa.

“Lúc đầu em nghĩ chị ấy uể oải vì quá mệt,” Portia thú nhận, theo chân Caroline xuôi theo hành lang dài dằng dặc ốp gỗ gụ, buộc phải sải chân gấp đôi bình thường để theo kịp những bước dài đầy lo lắng của chị gái. “Julian đã giữ cả hai bọn em thức đến gần ba giờ để chơi bài Fa-rô ăn kẹp tóc. Nhưng khi em cố gắng đánh thức chị ấy dậy ăn sáng, chị ấy không nhúc nhích. Em đã ho vào tai chị ấy, lấy lông cù vào mũi, thậm chí nhỏ nước lạnh lên trán chị ấy. Rồi em rung chuông gọi người giúp việc, nhưng họ cũng không làm chị ấy tỉnh nổi. Em sợ quá mới chạy đi tìm chị.”

Caroline nở nụ cười trấn an em gái qua vai, cố giấu đi nỗi sợ hãi của chính mình, “Em làm rất tốt, cưng à. Còn bé rõ ràng chỉ muốn ngủ lười một chút thôi. Chị dám chắc hai chị em ta có thể bắt nó đứng trên đôi chân nhỏ của mình ngay thôi.”

Khi cô đi qua phòng khách ấm cúng nối liền với phòng ngủ của hai em gái, Caroline cầu nguyện cho mình đoán đúng. Cô bước vào phòng ngủ của Vivienne và thấy ba cô hầu gái đang đứng túm tụm gần cửa, thì thầm và vắn vẹo đôi tay.

Nỗi sợ hãi của cô dâng lên khi cô lại gần chiếc giường buông rèm trang nhã. Đôi má em cô không còn chút hồng hào, mái tóc vàng xõa tung trên gối, trông Vivienne như đang thủ vai Công chúa ngủ trong rừng - một trong những vở diễn mà các thiếu nữ ai cũng từng một lần trong đời diễn cho cha mẹ xem.

Ngồi ghé vào mép giường, Caroline chạm lưng bàn tay lên trán Vivienne. Làn da em gái cô không hề ửng lên vì cơn sốt, mà lạnh băng như người đã chết. Rùng mình bởi ý nghĩ đó, Caroline liếc nhanh về phía ngực áo Vivienne. Nhịp thở phập phồng qua ngực áo không có vẻ gì là con bé đang đau đớn. Em cô đơn giản chỉ trông như lạc mình trong thứ bùa mê đen tối nào đó mà thôi.

Giữ lấy hai vai em gái, Caroline kéo Vivienne ngồi dậy và lắc khẽ, “Dậy đi nào, tiểu thư mèo lười! Quá nửa buổi sáng rồi. Không có chiếc kẹo nào trên giường của em nữa đâu!”

Hàng mi Vivienne không buồn rung rinh. Cô mềm rũ trong vòng tay Caroline, đầu lả sang một bên.

Caroline quay lại ném cho những người hầu gái một cái nhìn cầu xin qua vai, “Các cô có chút thuốc ngủ nào không?”

Sau vài câu nói ngắn, hai trong số đó nhanh chóng ra khỏi căn phòng. Một người quay trở lại vài phút sau đó với một chai thủy tinh nhỏ.

Để em gái dựa vào một bên tay, Caroline mở chiếc nút và đưa chậm cái chai vào mũi Vivienne. Mùi hăng hắc của A-mô-ni-ắc khiến Caroline chùn người lại, nhưng chiếc mũi thanh tú của Vivienne vẫn không nhăn lại dù chỉ một chút.

Nhìn Portia một cách tuyệt vọng, Caroline nhẹ nhàng đặt Vivienne nằm lại lên gối. Cô siết khế bàn tay lạnh băng của em gái, thầm ước giá như cô lưu tâm nhiều hơn đến nước da tái nhợt của Vivienne bên ngoài phòng chân dung ngày hôm qua, hay sự ít ngon miệng của em cô mà Larkin đã đề cập sau bữa tối. Cô biết rằng Vivienne không bao giờ than phiền khi ốm đau. Nhưng cô đã quá bận rộn với những suy nghĩ về Kane và không dành sự chú ý cần thiết cho em gái. Giờ có lẽ mọi thứ đã quá muộn rồi.

Bị ý nghĩ vừa lóe trong óc đánh mạnh, cô cảm giác hơi lạnh quanh những ngón tay của Vivienne đã lan đến tận trái tim cô. Miễn cưỡng đặt bàn tay em gái xuống, cô đứng dậy và bước về phía khung cửa sổ trên bức tường phía bắc. Đứng như cô sợ hãi, ô cửa không hề được khóa và cũng không được chốt lại. Một cú đẩy đơn giản cũng sẽ khiến nó bật ra. Cô nghiêng đầu qua ô cửa, chớp mắt trước làn mưa. Không có ban công nào ở đây, chỉ có một rìa tường hẹp.

“Em có nghe thấy gì đêm qua sau khi lên giường đi ngủ không?” Cô hỏi Portia. “Tiếng gì đó khuấy động trong phòng Vivienne? Hoặc một tiếng kêu sợ hãi chẳng hạn?”

Portia lắc đầu bất lực, “Em chẳng nghe thấy gì cả.”

Caroline không có lý do gì để nghi ngờ lời em út của mình. Portia lúc nào cũng ngu ngơ như một khúc gỗ.

Cô quay trở lại giường. Không khó để nhận ra vẻ chăm chú của những cô hầu gái, cô ngồi xuống bên Vivienne. Cô đang thận trọng với tay lấy sợi dây lụa trên cổ váy ngủ của Vivienne thì nghe thấy tiếng gót giày ngắt quãng vang lên phía sau.

Cô quay lại, nhìn thấy Kane đứng giữa khung cửa với chiếc áo sơ mi trần, mái đầu như chiếc bờm sư tử rũ xuống. Larkin, Julian và một cô hầu gái trẻ măng với gương mặt trắng bệch lấp ló phía sau. Cô có lẽ đã rất ngạc nhiên khi thấy anh ta dậy sớm như vậy sau lúc bình minh nếu như không nghe thấy tiếng mưa vỗ đều đều vào khung cửa sổ.

“Sao thế Caroline?” Anh ta gấp gáp hỏi, lần đầu tiên gọi tên thánh của cô. “Người hầu tôi bảo có gì đó không ổn với Vivienne.” Gương mặt anh ta đầy lo lắng khi bước lại chiếc giường.

Dần lại ham muốn nhu nhược được lao thẳng vào vòng tay anh ta, Caroline đứng dậy để chặn ngang anh ta và em gái cô, “Sự xuất hiện của ngài là không cần thiết thưa ngài,” cô cứng nhắc nói. “Người nên có mặt ở đây là một bác sĩ.”

Kane, cũng như tất cả những người khác trong căn phòng, bao gồm cả những cô hầu gái với chiếc miệng trễ xuống đều đông cứng trước câu nói của Caroline. Mặc dù anh ta cao vượt hẳn cô, Caroline vẫn đứng nguyên tại chỗ với hai bàn tay siết chặt thành hai nắm đấm. Kane đón thẳng ánh mắt cô mà không hề nao núng, nhưng quai hàm anh siết lại như thể cô đã bất ngờ giáng cho anh ta một đòn. Cô chưa bao giờ mơ rằng mình có thứ sức mạnh có thể làm tổn thương một người đàn ông như anh ta. Hay cái giá cho việc nắm giữ thứ sức mạnh đó sẽ cao đến mức nào.

“Mattie?” Anh ta cuối cùng cũng lên tiếng, mắt vẫn không rời mắt khỏi Caroline.

Người hầu trẻ lao lên trên, nâng chiếc tạp dề cứng ngắc lên nhưn một cái vụng về, “Dạ, thưa ngài?”

“Gọi một người hầu đến Salisbury mời Kidwell. Bảo cậu ta nói với bác sĩ là một trong các vị khách của tôi bị ốm và ông ta cần đến ngay lập tức.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô hầu gái nhún chào thêm một lần nữa rồi gấp gáp đi ra khỏi phòng.

Larkin xông qua Kane và đứng đối mặt với Caroline. Không thể từ chối vẻ cầu xin không lời trong đôi mắt anh ta, Caroline bước sang một bên để anh ta đi qua. Khi anh ta quỳ xuống bên cạnh chiếc giường, dịu dàng gom lại bàn tay mềm nhũn của Vivienne trong tay mình, Caroline phải ngoảnh đi vì sợ những giọt nước mắt sẽ tràn ra.

Portia bất giác di chuyển lại gần Julian hơn, người vẫn ngả vào bức tường bên cạnh, với vẻ mặt sững sờ.

Quay gót chân, Kane lưỡng lự bước về phía em trai và nói chắc nịch, “Có lời này, thưa ngài, nếu ngài vui lòng.”

Đẩy người khỏi bức tường, Julian đi theo anh trai ra khỏi phòng với tất cả nhiệt tình của một người đàn ông đang điều hành đến giá treo cổ.

Adrian xông vào thư viện, vẫn còn bị ám ảnh bởi hình ảnh Caroline nhìn anh chăm chăm, ánh mắt sáng bừng màu xám phủ đầy bóng ma ngờ vực.

Mặc cho anh có thể dễ dàng gạt cô sang một bên với chỉ một tay, cô đã thách đố anh với lòng can đảm đầy dữ dội của một con sư tử mẹ đang bảo vệ những đứa con mới sinh của mình, cầm nâng cao và bờ vai rướn lên đầy thách thức. Anh chưa bao giờ cảm thấy mình giống một con quái vật hơn giây phút ấy trong đời.

Anh đi đến chiếc bàn viết bằng gỗ óc chó đồ sộ đặt trong góc và gạt tất cả sách cùng giấy tờ sang một bên cho đến khi tìm thấy một bình brandy phủ đầy bụi. Không cần cốc, anh dốc thẳng chất lỏng màu hổ phách xuống cổ họng, đón cơn bỏng rát nhưic nhối dâng trào. Ngay khi dòng rượu va vào thành bụng và bắt đầu phá bung thành trĩ che chắn cơn giận dữ, anh quay mặt về phía em trai.

Julian ngồi lệt thềm trong chiếc ghế bành bọc da đặt trước mặt lò sưởi lạnh lẽo. Vẻ mặt cũng gần đến mức báo động như Vivienne. Không còn chút dấu vết diêm dúa thanh tao của người đã giúp vui cho mọi người ở bữa tối với giai thoại dí dỏm về chuyến đi thăm mới nhất của mình đến cửa hàng may mặc trên phố Bond. Mái tóc màu gỗ gụ rối bù, chiếc áo sơ mi trắng nhàu nhò và ố bẩn bởi những giọt rượu vang. Chiếc cà vạt treo thủng thủng trên cổ họng và hai hõm trũng sâu dưới đôi mắt kéo căng làn da trên đôi gò má như tạc khiến em trai anh trông như già đi đến cả chục tuổi.

Adrian không nói một lời. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào em trai không chớp mắt.

“Sao anh lại nhìn em kiểu đấy?” Julian cuối cùng cũng phải quát lên, đôi mắt đen phùng phùng vẻ bất chấp. “Em biết anh đang nghĩ cái gì, nhưng em tuyệt đối không liên quan gì hết.”

“Anh nghĩ việc Vivienne suy nhược sau một đêm ở cùng với em đơn giản chỉ là trùng hợp.”

“Sau một đêm ở cùng để chơi bài fa-rô với em,” Julian sửa lại. “Em thề em chỉ lấy mấy cây kẹp tóc vô giá trị từ cô ấy. Khi đó đồng hồ điểm ba giờ, cô ấy lên tầng với em gái và em không hề gặp lại một ai trong hai người họ cho đến khi em nghe thấy tiếng thét của người hầu gái và theo anh vào phòng họ.”

“Nếu em ngừng chơi bài vào lúc ba giờ, vẫn còn ba giờ nữa trước bình minh chưa được tính đến. Lúc đấy em ở đâu?”

Julian buông thõng đầu giữa hai bàn tay, vẻ bất chấp võ vụn trong thất bại, “Em không nhớ.”

Adrian lắc đầu, quá giận dữ, không giấu nổi cơn phẫn nộ, “Em lại uống rượu nữa phải không?”

Sự im lặng của em trai anh đã đủ cho một câu trả lời.

“Có bao giờ em nghĩ uống say trong tình trạng em không nhớ nổi bản thân ở đâu hay làm gì có thể dẫn đến nguy hiểm dù chỉ một chút không?”

Julian chồm dậy, “Thế có bao giờ anh chịu nghĩ em thậm chí còn nguy hiểm hơn nếu em không uống say không?”

Hai anh em đứng mặt đối mặt trong một phút căng thẳng, nhưng Julian là người quay đi trước, đôi mắt đầy ảo não, “Sao em lại phải quấy rối Vivienne? Con nhóc mới là người chạy theo em khắp nơi với cái kiểu con cún ốm tương tự để cầu xin chút chú ý của em. Con bé là người đã ngược nhìn em với đôi mắt xanh thẳm đáng yêu như thể em là câu trả lời cho mọi lời khẩn cầu của con bé. Nếu có lúc nào đó em sa đà, anh không nghĩ phải là cô bé đó sao?”

Sức kiểm soát của Adrian nát bấy. Chộp lấy phần ngực áo Julian, anh gầm lên, “Nếu em dám đặt nhiều hơn một ngón tay lên người con bé...”

Anh không nói hết lời hăm dọa. Anh không cần.

Anh thả đứa em trai đang run rẩy của mình ra, phát hiện đôi bàn tay của anh cũng không còn vững nữa. Julian chiến đấu để giành lại chút trang nghiêm bằng việc vuốt mái tóc và xốc lại nút cà vạt hoàn mỹ của mình. Từ chối nhìn thẳng ánh mắt của anh trai, Julian đường hoàng đi ra cửa.

“Em định đi đâu?” Adrian hỏi với theo.

“Địa ngục, cũng gần như thế,” Julian đáp cụt lủn, không quay đầu lại.

“Nếu trời ngừng mưa và mặt trời ló ra trước khi em có thể trở lại đây, em sẽ ước mình được tới địa ngục.”

Julian dừng chân nơi ngưỡng cửa và từ tốn quay đầu lại, “Sẽ đơn giản với anh và tiểu thư Cabot quý giá của anh hơn rất nhiều nếu như em không quay trở lại, không phải thế sao?”

Bối rối bởi những lời của em trai, Adrian lắc đầu, “Nếu em không dính dáng gì đến trận ốm của Vivienne thì sao em lại nói một điều như thế?”

Nở nụ cười trên môi, Julian là bóng ma chưa xót còn sót lại của điệu bộ nhản nhở Adrian vẫn luôn yêu quý, “Em không nói về Vivienne.”

Adrian há mồm phủ nhận, nhưng trước khi anh có thể cất lời, Julian đã đi mất rồi.

~*~

“Julian! Julian! Anh đang đi đâu thế?”

Tiếng kêu vui tươi vọng khắp những bức tường đá cổ xưa bao phía ngoài, nơi từng tổ chức các cuộc đấu thương cho nhà vua, kị sĩ và các quý phu nhân.

Lờ đi tiếng gọi, Julian chớp cho hạt mưa lăn khỏi mi mắt và tiếp tục sải bước về phía chuồng ngựa. Anh cũng không biết mình sẽ đi đâu. Ngay cả khi trời không âm u, nặng trĩu mây, và mưa vẫn như trút nước trên đầu, nơi anh có thể trốn chạy khỏi thứ anh đã trở thành cũng không hề tồn tại trên đời. Mặc cho lòng kiêu hãnh khinh nhờn tất cả anh đã quăng vào mặt anh trai, anh ngờ rằng cả địa ngục cũng không đón chào một kẻ như anh.

“Julian! Sao anh không trả lời em? Em sẽ không để mình bị bỏ qua đâu, anh biết rồi đấy, thế nên anh không cần phải cố.”

Anh nuốt lại một tiếng rên rỉ. Không phải thắc mắc trong trường hợp này. Portia Cabot còn ngoan cố hơn anh trai anh cả vạn lần. Và lời cuốn nhiều hơn nữa.

Anh quay lại nhanh đến mức cô gần như vấp cả người vào anh. Anh muốn vươn tay để đỡ cô, nhưng lại sợ những hậu quả kéo theo đó, nên anh chỉ đứng yên lặng nhìn chăm chăm qua mũi xuống mặt cô khi cô ngượng nghịu bấu chân để đứng vững trên thảm cỏ trơn trượt.

Cô đang cầm một chiếc dù trong bàn tay đeo găng – một hỗn hợp tức cười giữa lụa và ruy băng chắc chắn đang trong hiểm họa sẽ bị nhấn nhúm dưới sức nặng của màn mưa. Với đôi mắt xanh thẫm rạng ngời và những lọn tóc quăn ẩm ướt xõa tung ra khỏi kẹp, cô trông như một nàng tiên sống nước.

“Sao cô không ở bên chị cô?” Anh hỏi.

Cô nhăn cái mũi tinh quái với anh, giật mình bởi thái độ cộc cằn của anh, “Em chắc giờ chị ấy sẽ ổn khi có chị Caro chăm sóc. Em lo cho anh. Anh trông xanh rớt lúc ở trong phòng chị Vivienne nên em sợ anh cũng có thể bị ốm.”

Anh khịt mũi, “Tôi e chẳng thứ gì có thể khiến tôi đổ bệnh. Ít nhất là với những bệnh trong tầm hiểu biết của bác sĩ.”

“Đây là lý do tại sao anh và anh trai cãi nhau à?”

“Làm sao cô biết?” Anh nhú mày, thu hẹp tầm mắt để quan sát vết bẩn ố màu trên làn vải trắng như tuyết của chiếc váy cô đang mặc, “Tình cờ cô đã quỳ bên cạnh ổ khóa của thư viện phải không?”

Nét ửng hồng tội lỗi lan nhẹ trên đôi gò má thanh tú khi cô phủi lại làn váy, “Em đang định gõ cửa thì làm rơi khăn tay. Hoàn toàn là ngẫu nhiên khi em nghe được anh cao giọng mà thôi.”

Julian nhanh chóng luận ra tất cả những gì cô có thể nghe được. Nếu như cô nghe thấy anh lảng mạ cô như một “chú cún ốm tương tự”, anh không tin cô vẫn sẽ lẩn quẩn quanh gót chân anh.

“Anh trai tôi đơn giản chỉ đang phát biểu bài lên lớp tiêu chuẩn của anh ấy. Anh ấy nghĩ tôi uống quá nhiều,” Julian thừa nhận, ngạc nhiên khi thấy mình bộc lộ quá gần với sự thật. Trong khi gần đây anh trở nên quá điêu luyện với việc nói dối, đặc biệt là với chính bản thân anh.

“VẬY Ạ?” Cô hỏi, với vẻ tò mò.

Anh cào tay lên tóc, chợt nhận ra thật khó khăn để đón ánh mắt của cô, “Trong trường hợp này, tôi nghĩ thế.”

“VÌ SAO?”

Anh nhún vai, “Tại sao đàn ông lại uống rượu? Để làm nhạt cơn khát khác mà anh ta muốn tột độ, nhưng không bao giờ có được.”

Không biết từ lúc nào Portia đã tiến gần anh hơn, liếc nhìn thẳng vào mắt anh, “Em luôn cảm giác anh muốn thứ gì đó vô cùng, đến mức anh sẵn sàng đi qua cả thiên đường lẫn địa ngục để lấy được nó.”

Julian nhìn chằm chằm đôi môi căng mọng và hàng lông mày mờ tối của cô. Thật mỉa mai làm sao khi khuôn mặt như thiên thần này lại có thể mang đến cho anh nỗi thống khổ khôn cùng như thế. Với sự chùng mịch mà anh không biết bản thân vẫn còn sở hữu, anh đưa tay véo nhẹ vào mũi cô, “Cô nên cảm thấy may mắn, Mắt Sáng, khi tôi không cùng tin vào thứ triết lý ấy.”

Quay gót, anh tiếp tục hướng về chuồng ngựa, bỏ lại cô một mình với chiếc dù thông xuống trong màn mưa.

~*~

Ngả lưng trên chiếc ghế cô đã kéo đến bên cạnh giường. Caroline khẽ khàng vuốt những lọn tóc vàng óng trên trán em gái. Tình trạng của Vivienne không cải thiện cũng không xấu đi qua cả ngày lẫn đêm. Con bé trông như thể sẽ tiếp tục giấc ngủ bất thường của mình mãi mãi.

Người hầu đã quay trở lại lâu đài ngay khi đêm xuống và cơn mưa ngoại dần dần với lời nhắc bác sĩ đang có một ca sinh khó và có lẽ sẽ không thể đến cho tới sáng mai. Portia vừa mới chợp mắt trên giường trong khi cảnh sát Larkin vẫn tiếp tục những lời cầu nguyện của mình trong phòng khách nối liền hai phòng ngủ. Lần cuối cùng Caroline trộm liếc về phía anh ta, anh ta đang cúi đầu trên một tách trà lạnh lẽo, một chân tựa lên đệm chống, với cuốn “Giá treo cổ Tyburn: Minh chứng lịch sử” sồn rách uế oải đặt trong lòng.

Vivienne thở dài trong giấc ngủ và Caroline tự hỏi không biết em cô đang mơ gì. Liệu con bé có mơ đến đôi mắt pha giữa hai màu xanh của Kane nháy múa trong ánh mặt trời và tiếng chuông trong lễ cưới không? Hay mơ về đêm đen và tiếng chuông đời đời vang vọng điểm thời khắc nửa đêm? Cũng như hàng chục lần trước, Caroline kéo chiếc cổ áo ngủ của em gái và nhìn kĩ làn da kem sữa lộ ra trên phần cổ họng.

“Tôi cho là cô không tìm thấy thứ mà cô đang tìm kiếm.”

Trước giọng nói kéo dài mờ mịt đó, Caroline ngẩng lên và thấy dáng hình tăm tối của Kane hiển hiện giữa ánh trắng. Tại sao cô không hề ngạc nhiên khi thấy anh ta đứng ở đây, không phải bên cửa ra vào mà là bên khung cửa sổ đang để ngỏ?

“Tôi không biết ngài đang nói cái gì,” Caroline nói dối, khéo léo thắt lại sợi dây lụa trên cổ chiếc áo ngủ của Vivienne. Cô đã tìm kiếm từng xăng-ti-mét trên làn da trắng xanh của em gái, nhưng không thấy một vết thương nào hết, kể cả một vết cáu bần.

Anh ta bước về phía trước. Caroline đứng dậy, một lần nữa chặn ngang anh ta và chiếc giường.

Lần này anh ta không dừng lại cho đến khi anh ta gần đến mức đủ chạm vào cô, “Sao cô không để tôi lại gần hơn, thưa cô Cabot? Cô sợ cho em gái cô à? Hay cho chính bản thân mình?”

“Tôi có lý do không, thưa ngài?”

Anh đưa ánh mắt kiểm tìm vuốt ve khắp gương mặt của cô, “Nếu cô nghĩ tôi là một kẻ côn đồ đáng khinh, sao cô không hét lên gọi cảnh sát Larkin đi? Tôi chắc anh ta sẵn sàng lao vào đây và giải thoát cô khỏi vòng kiểm soát dâm ô của tôi.” Gần như không thể chống lại thôi thúc, anh nâng bàn tay chạm vào gương mặt cô, những khớp ngón tay chưa bao giờ lại nhẹ nhàng đến thế trên đường cong mịn màng của gò má cô.

Đầu tiên Caroline nghĩ một tiếng rên đau khổ đã thoát ra khỏi đôi môi của cô. Nhưng rồi cô lại nhận ra đó là của Vivienne. Quay vội khỏi Kane, cô lao trở lại bên cạnh em gái.

Vivienne đang nói rì rầm liên tục, đôi má không còn xanh nữa mà lấm chấm đỏ và ửng hồng lên. Caroline sờ tay vào trán em gái, rồi nhìn Kane đầy bất lực, “Con bé đang sốt như thiêu!”

“Chúng ta phải hạ sốt cho cô ấy.” Gạt Caroline sang một bên, anh ta lột mạnh những tấm mền nặng nề ra khỏi cơ thể héo rũ của Vivienne, rồi bế cô về phía cửa sổ.

Lời phản đối của Caroline chết trên môi khi cô nhìn thấy anh ta đơn giản chỉ mang cơ thể nóng rực của em gái cô hứng lấy không khí mát lạnh của buổi đêm. Anh ta chống một bên hông vào bệ cửa sổ, đôi tay vững chãi nâng Vivienne với sự dịu dàng thấy rõ, đến mức Caroline phải ngoảnh mặt đi.

Cô nhìn thấy Larkin đang đứng trên ngưỡng cửa, ánh mắt buốt xương của anh ta lướt khắp ba người bọn họ. Bóng mờ bất mãn trong đôi mắt anh ta có lẽ chỉ mang hình ảnh tưởng tượng từ lương tâm nhức nhối của cô mà thôi.

“Một người đưa tin vừa đến,” anh ta báo cụt lủn. “Bác sĩ đang trên đường đến đây.”

Khi họ ngồi túm tụm trong phòng khách, chờ bác sĩ khám cho Vivienne, ánh sáng mờ hồ của buổi bình minh bắt đầu ló vào cửa sổ. Portia thu mình vào một góc của chiếc sofa bọc lụa Đa-mát, vẻ mặt vẫn trầm ngâm như lúc thường. Larkin đi đi lại lại không ngừng trong căn phòng ấm cúng hết từ lò sưởi đến cánh cửa phòng đóng chặt của Vivienne rồi lại lộn trở lại. Caroline ngồi cứng ngắc trên một chiếc ghế có lưng thêu hoa, đôi bàn tay khoanh gọn trong lòng, còn Kane đứng dựa vào bức tường cạnh cửa sổ, lặc đi trong suy nghĩ của chính mình.

Tất cả mọi người, trừ Kane, đều bật dậy như lò xo khi cánh cửa bật mở và bác sĩ bước ra, theo sau là một người hầu gái lấm tấm tàn nhang mà Kane gọi là Mattie.

Mặc dù ánh mắt đầy thắc mắc của bác sĩ ngay lập tức hướng về phía tử tước, Caroline đứng dậy và bước về phía trước, Larkin loay quanh ngay phía sau vai cô, “Tôi là Caroline Cabot, thưa ông - là chị gái của Vivienne.”

Bác sĩ Kidwell có vóc dáng lẩn cách xử sự của một chú ếch nhỏ cái kỉnh. Ông ta trừng mắt nhìn cô qua đôi kính gọng thép buông trễ trên chiếc mũi ngắn tũn, “Em cô gần đây có ra ngoài không? Có lẽ cô ấy đã trải qua một khoảng thời gian dài trong không khí ẩm ướt.”

Mặc dù trong tình trạng kiệt sức, Caroline cố lục lọi trong trí nhớ, “Ừm, trời đã mưa ba đêm trước khi chúng tôi đến lâu đài. Tôi nghĩ Vivienne có thể đã...”

“A ha!” Ông ta reo lên, chen ngang lời cô, “đúng như tôi nghi ngờ mà! Tôi tin là tôi đã tìm ra hung phạm rồi.”

Câu nói mang đi chút kiểm soát cuối cùng trong đầu Caroline, nhưng cô cố gắng không nhìn về phía Kane.

Bác sĩ Kidwell búng ngón tay về phía cô hầu gái đang co mình trong góc. Cô ta run run bước

lại, ông ta lấy một vật ra khỏi tay cô ta, rồi giơ lên cao. Caroline chớp mắt, đó là một chiếc giày da của em gái cô. Đổ mắt với chiến thắng, vị bác sĩ đút một ngón tay vào lỗ hổng giữa phần đế giày và phần mũi, để lộ một vết ngoác to tướng.

Cả Caroline và Portia đều thở dốc. Khi dì Marietta mời Vivienne đến London, Vivienne đã thừa hưởng tất cả những chiếc váy đáng yêu cùng những đôi hài da bê được chuẩn bị cho lần đầu tiên ra mắt của Caroline. Nhưng bọn họ không còn chút tiền nào từ quỹ trợ cấp để mua cho Vivienne một đôi giày mới.

“Còn một chiếc nữa cũng giống như vậy được nhét dưới gầm giường,” vị bác sĩ thông báo cho họ, “cùng với một đôi tất len vẫn còn ẩm ướt.”

Caroline nhớ đến lần lội qua vũng bùn nhớp nháp trước sân quán trọ, khi đôi vai của bọn họ gập xuống vì cơn mưa xối xả. Cô lắc đầu yếu ớt, “Vivienne đã đi xe hàng giờ mà không than lấy một lời về những lỗ thủng trên giày hay đôi tất sưng nước của nó.”

Larkin đặt một tay lên vai cô, siết nhẹ an ủi, “Cô Vivienne dường như hoàn toàn khỏe mạnh vào buổi tối hôm tôi đến. Cô ấy hơi xanh xao, nhưng không để lộ chút dấu hiệu đau đớn nào.”

Đôi mắt phình to của bác sĩ không đến mức tàn nhẫn, “Đôi khi mầm bệnh ủ trong phổi một thời gian, bòn rút sức khỏe và cảm giác thèm ăn trước khi chúng ta hoàn toàn biết đến sự hiện diện của chúng.”

Caroline hít một hơi thở sâu trước khi hỏi câu hỏi khó khăn nhất, “Con bé sẽ khỏe lại chứ?”

“Đương nhiên rồi! Cô ấy còn trẻ và khỏe. Tôi ngờ rằng cô ấy sẽ chẳng mất nhiều thời gian lắm để đứng dậy đâu. Tôi sẽ hướng dẫn làm thuốc đắp cho cô ấy.”

Caroline gật đầu, sự nhẹ nhõm đến chậm khiến đầu gối cô nhũn ra. Larkin vòng tay quanh eo cô, đỡ lấy cô.

Portia hăm hở đứng dậy, “Thế vũ hội thì sao, thưa ông? Dạ vũ hóa trang của tử tước sẽ diễn ra trong không đầy một tuần nữa. Liệu chị cháu có đủ khỏe để tham gia không ạ?”

“Tôi nghĩ là có,” bác sĩ nói. “Chỉ cần đắp thuốc hai lần một ngày và mặc ấm cho cô ấy trước khi ra ngoài thôi.” Ông ta phẩy một ngón tay quở trách dưới mũi Caroline. “Và hãy đảm bảo cô bé sẽ có một đôi giày mới!”

“Chắc chắn,” Caroline thề. Cô sẽ mua giày mới cho cả hai em gái, dù cho nó đồng nghĩa với việc cô phải quỳ gối cầu xin lão Cecil.

“Ôi, làm ơn, thưa ông, chị ấy đã tỉnh chưa? Liệu bọn cháu có thể gặp chị ấy không?” Portia hỏi.

Bác sĩ nghiêng ánh mắt nghiêm nghị về phía con bé. “Chỉ khi cô hứa không cười khúc khích và nhảy chồm lên giường, tiểu thư trẻ.”

“Ôi, cháu hứa, thưa ông! Cháu sẽ im lặng bất động như một chú chuột trong nhà thờ,” Portia quả quyết với ông ta, gần như đẩy ông ta ngã lăn lông lốc khi con bé lao rầm rập về phía cửa.

Larkin bắt giác bước thêm một bước, rồi liếc nhìn Caroline, vẻ không chắc chắn dội lại trong đôi mắt anh ta. Cô gật đầu hướng về cánh cửa, trao cho anh lời chúc của cô. Khi anh ta theo sau Portia vào phòng ngủ, Mattie dẫn bác sĩ xuống hành lang, bỏ lại Caroline và Kane một mình trong phòng khách.

Caroline nhìn sang bên, thấy anh ta đang nhìn cô, đôi mắt xanh hai màu bí hiểm hơn bao giờ hết. Cô cảm thấy, vật lộn với một cảm xúc nguy hiểm giống như tội lỗi. Cô đã chứng tỏ bản thân hơi quá sẵn lòng để tin phần tồi tệ nhất của anh ta. Nhưng liệu cô có thể làm được gì khác khi anh ta từ chối biện hộ cho chính mình, chống lại những lời buộc tội dù cho chúng có kì dị đến cỡ nào? Làm sao anh ta có thể kết án việc cô phản bội lòng tin của anh ta khi anh ta chưa bao giờ trao nó cho cô?

Kiên quyết vất ra cho bằng được một lời xin lỗi, dù biết là cũng không đủ, cô hắng giọng và nói, “Có vẻ tôi đã đánh giá sai về ngài, thưa ngài. Tôi tin là tôi nợ ngài một...”

“Đó là chỗ cô sai, thưa cô Cabot. Cô không nợ tôi thứ gì hết.” Quay gót, Kane sải bước ra khỏi căn phòng ngay khi những vệt nắng đầu tiên của buổi sớm mai đổ tràn xuống từ đường chân trời.

Chương 13

Ánh mặt trời nhảy nhót trên những bức tường đá bao quanh khu vườn trong lâu đài, hóa phép cho những hạt phấn hóa thành những hạt bụi tiên lấp lánh. Bên dưới những tán lá sum suê của một cây đoan, một đôi chim oanh nhảy lách chích, hót líu lo trên những cành con và tha về đám rêu đẹp nhất để hoàn thiện chiếc ổ mùa mưa của chúng. Một ngọn gió dịu dịu thoảng qua lại từ phía đông, mang trên đôi cánh mềm hương kim ngân nồng nàn.

Khi Caroline tản bộ trên con đường uốn lượn rắc đầy sỏi trong khu vườn, cô khao khát được hướng mặt về phía mặt trời. Nhưng ánh mặt cô vẫn không chịu rời khỏi khung cửa sổ tầng thứ ba nhìn ra khu vườn. Chỉ là một khung kính vài song cửa ngăn cách bọn họ, nhưng khu vườn tắm trong ánh nắng với những đụn cây mướt xanh cùng những cánh bướm rập rờn có lẽ là một thế giới rất xa với bóng tối lan tỏa trong lâu đài. Nơi nào đó bên dưới những bức tường đá cao sừng sững kia, là nơi chủ nhân của chúng chìm trong giấc ngủ, với giấc mơ cùng những bí mật có lẽ chỉ mình anh ta biết.

Kane không để lộ chút phật lòng với cô trong những ngày này kể từ trận ốm của Vivienne. Anh ta dường như đã buộc sợi dây thừng ngăn cách họ rất gọn gàng và nhẵn tâm. Nếu anh ta vẫn còn cảm thấy chiếc dây rung lên mạnh mẽ mỗi khi cô và anh ta bước vào chung một căn phòng, anh ta sẽ lập tức giấu nó bên dưới chiếc mặt nạ lịch sự xa cách. Sẽ không còn những lời đối đáp dí dỏm, nét cười ánh lên trong đôi mắt khi anh nhìn cô. Anh ta đang cư xử theo khuôn phép một cách hoàn hảo, cứ như thể anh ta đã là em rể của cô vậy. Bất cứ ai cũng nghĩ họ chưa bao giờ chia sẻ cuộc hẹn giữa đêm trên con đường Tình nhân hay một nụ hôn đảo lộn cả tâm hồn.

Mặc dù cô vẫn tiếp tục cài then cánh cửa ban công của cô mỗi đêm trước khi đi ngủ, Caroline ngờ rằng việc đó giờ đây không còn cần thiết nữa. Cô ngủ không mộng mị cả đêm và thức dậy với cảm giác hoàn toàn trống rỗng – như thể có ai đó thân thương đã qua đời.

“Làm ơn, thưa ông, ông sẽ rung chuông gọi thêm trà giúp tôi chứ ạ?”

Khi giọng nói của Vivienne trôi đến tai cô, Caroline ngừng lại bên dưới tán đoan, đặt tay lên phần thân nhẵn nhụi của nó.

Em gái cô đang ngả người trên chiếc ghế bành đặt ở chân đồi, một tấm mền len phủ lấy đôi chân thanh mảnh. Cảnh sát Larkin vội đứng lên từ chiếc ghế đá và nhanh chóng hướng về ngôi nhà. Để ý thấy cuốn sách anh ta bỏ lại trên chiếc ghế, cô nhận ra anh ta rõ ràng đang đọc cho Vivienne nghe. Caroline bắt giác mỉm cười, tự hỏi liệu có phải anh ta đang đọc cuốn “Giá treo cổ Tyburn: Minh chứng lịch sử” hay “Máy chém Halifax Gibbet: Vũ khúc bị nghiền rủa”.

Từ khi ngã bệnh, Vivienne không còn chịu đau đớn trong im lặng nữa. Em gái cô dường như đang thưởng thức việc sai bảo vị cảnh sát đáng thương mỗi khi tử tước không có mặt, yêu cầu anh ta “mang khăn choàng cho tôi” hoặc “làm ơn rung chuông mang cho tôi một cục gạch bọc vải hơi nóng khác, được không thưa ngài?” bất cứ khi nào anh ta lơ lửng cảnh giác.

“Chị đây rồi, Caro!” Vivienne gọi cô. “Chị có thể ở bên em chốc lát trong lúc cảnh sát Larkin đi lấy thêm chút trà mới chứ?” Con bé vẫy cô lại với vẻ duyên dáng quý phái của một nữ hoàng trẻ, khiến Caroline không còn lựa chọn nào khác là vâng theo.

“Thật kỳ diệu, em dường như đã khỏe lại hoàn toàn,” Caroline nhận xét, ngồi lên chiếc ghế Larkin bỏ lại.

Vivienne nép sâu hơn vào giữa những chiếc gối mập mạp mới tinh và che miệng bít lại một tràng ho không mấy thuyết phục: “Em có thể xoay sở khá tốt miễn là không dính đến thuốc.”

Giây phút đó, khi ánh nắng chiều xuyên qua những sợi vàng lấp lánh trên mái tóc và làn gió mơn man hai đóa hồng ửng trên đôi má, em cô hiện lên với vẻ rạng rỡ hoàn toàn khỏe mạnh. Nếu đây là Portia, Caroline có thể đã buộc tội con bé vì tội giả ốm để trốn việc rồi.

“Buổi dạ hội của ngài Trevelyan sẽ diễn ra vào đêm mai.” Caroline nhắc em gái. “Em có chắc em đủ khỏe để tham dự không?”

Hạ thấp rèm mi để che đôi mắt, Vivienne nghịch sợi dây đeo trên cổ. Sợi dây chuyền vẫn nằm an toàn bên trong cổ áo. “Em chắc chắn mà. Sau cùng thì em không thể chịu đựng việc làm tử tước thất vọng sau quá nhiều ưu ái ngài ấy dành cho chúng ta.”

Như bắt được tín hiệu, Portia từ trong nhà chạy xuống con dốc, chật vật bên dưới sức nặng của chiếc hộp gỗ to gần bằng người con bé. Một nụ cười tươi tắn nở trên gương mặt cô, “Chị sẽ không tin được thứ người hầu gái vừa mang đến phòng mình đâu, Vivi! Em không thể đợi được đến lúc chị quay lại. Em biết thể nào chị cũng muốn nhìn nó ngay lập tức.”

Bị thôi thúc bởi trí tò mò, Caroline đứng dậy để Portia có thể đặt gánh nặng của con bé lên chiếc ghế.

“Đây là thứ đáng yêu nhất em từng được thấy!” Portia tuyên bố, mở tung nắp hộp với một cử động phô trương.

Caroline và Vivienne cùng thở gấp khi từng thước từng thước vải thanh tao như gò má ửng hồng của thiếu nữ tràn ra khỏi hộp, với lớp sa tanh trắng mảnh phủ bên ngoài.

Portia giơ phần ngực áo bằng sa tanh cao lên đến cằm, cẩn thận không để quét dải dăng ten vàng dính trên chân váy gọn sóng lên cổ. “Không đẹp sao ạ?”

“Tinh xảo,” Caroline rì rầm, không cưỡng được việc vuốt những đầu ngón tay lên hàng ngọc trai lấp lánh trang trí trên thắt lưng màu hồng phấn.

“Cứ như thứ gì đó dành cho công chúa vậy,” Vivienne nói, đôi môi cong lên thành một nụ cười mụ mị.

Vẫn nắm chặt lấy chiếc váy như thể không muốn buông ra chút nào, Portia thò tay vào trong chiếc hộp lôi ra một tấm thiệp bằng da bê màu ngà voi. Con bé đưa cho Vivienne. “Em có thể đã mở chiếc hộp, nhưng không quá đáng đến mức đọc tấm thiệp đâu.”

“Chị thật mừng khi em vẫn chưa đánh mất sự ngượng ngùng của mình,” Caroline nói không khan. Portia lè lưỡi với cô.

Vivienne đọc tấm thiệp. “Là món quà từ tử tước,” em cô nói, nụ cười héo đi, “Ngài ấy muốn em mặc nó vào buổi dạ hội tối mai.”

Caroline giật tay lại như phải bỏng, nhận ra mình bất chợt như sôi lên vì bị xúc phạm. “Làm sao anh ta dám? Anh ta nghĩ mình là ai khi phô trương và áp đặt như thế? Tặng em thứ gì đó riêng tư như vòng cổ đã đủ thô lỗ rồi, nhưng hành động này còn nâng lên một cấp độ mới. Nếu như đây là một cây quạt hay một đôi găng, chị có thể bỏ qua cho sự vô lễ của anh ta, nhưng thứ

này... thứ này..." Cô thấy cánh tay về bộ váy xúc phạm, thối phỉ phỉ hỗn loạn.

Portia thậm chí còn ghì lấy chiếc váy chặt hơn, như thể sợ Caroline sẽ giật ra khỏi tay con bé, "Ôi làm ơn chị Caro, đừng cấm chị Vivi nhận mà! Chị ấy sẽ đáng yêu lắm nếu mặc nó!"

"Chị cũng tin thế, nhưng đơn giản là chị không cho phép. Nếu ai đó biết được xuất xứ của chiếc váy này, thanh danh của Vivienne sẽ bị hủy hoại không cứu vãn nổi. Vì đây là món quà kiểu người chồng tặng cho..."

Giọng Caroline nhạt dần khi Vivienne chậm chậm ngược mắt lên nhìn cô. Hạ giọng xuống gần như một tiếng thì thầm, em cô khẽ nói, "Em có thể đem trả lại, nhưng ngài Trevelyan đã cư xử rất khác lạ trong tuần vừa rồi. Em nghĩ có thể ngài ấy đang dự định nhân dịp vũ hội này để hỏi cưới em làm vợ."

Ban đầu, Caroline nghĩ tiếng loảng xoảng trên nền đá là âm thanh của những giấc mơ không thể trở thành hiện thực của cô vỡ tan thành hàng nghìn mảnh nhỏ. Nhưng rồi cô nhìn lên và thấy cảnh sát Larkin đang đứng ngậy trên con đường. Đôi tay anh trống rỗng, và những mảnh lớn chồm còn lại của bộ ấm Sevres vương vãi trên con đường rải sỏi quanh anh ta. Mặc cho gương mặt như khắc ra từ đá, đôi mắt anh ta hết như tấm gương vỡ phản chiếu những đường rạn của chính cô.

Cúi gằm, anh ta quỳ xuống vũng trà, loay hoay thu dọn đồng hỗn độn với chiếc khăn tay. "Là do sự vụng về khủng khiếp của tôi, các quý cô. Chắc tay tôi chỉ toàn ngón cái, tôi nghĩ thế. Ít nhất đó là điều mẹ tôi từng nói khi tôi còn nhỏ. Tôi thành thực xin lỗi. Tôi sẽ tìm người hầu gái để dọn sạch ngay lập tức."

Không nhìn ai, anh ta nhét chiếc khăn ướt sũng vào túi áo khoác rồi cập rập trở lại phía ngôi nhà.

Caroline quay sang thấy Vivienne đang cau có nhìn theo anh ta, "Thật là một con người khó chịu," em cô lẩm bẩm, vắn vò chiếc khăn trên lòng. "Một khi hôn ước của em và tử tước được thông báo, em nghĩ gã sẽ không còn lý do nào để làm phiền em." Mặc cho vẻ mặt nhẩn tâm của Vivienne, Caroline gần như có thể khẳng định cô vừa thoáng thấy một giọt nước mắt lóng lánh trong đôi mắt em gái.

"Sao thế Vivienne? Em không phải đang khóc đấy chứ?" Caroline hỏi, hoang mang bởi tâm trạng chóng vánh của em gái cũng như của chính cô.

Chớp đi chút hoen ướt trên bờ mi, Vivienne ngoảnh cằm lên và cười rạng rỡ, "Không đâu. Mắt em chỉ nhạy cảm một chút với ánh mặt trời thôi. Nếu em khóc, em đảm bảo với chị đấy là những giọt nước mắt hạnh phúc. Ngài Trevelyan sẽ là một người chồng tuyệt vời, không phải sao chị? Rồi em sẽ bị tất cả phụ nữ trong giới thượng lưu ghen tỵ cho xem!"

Âu yếm vuốt ve phần thân váy, Portia trao cho Caroline cái nhìn biện giải, "Đặc biệt khi họ thấy chị mặc bộ váy này vào dạ hội hóa trang tối mai."

Nhìn thấy gương mặt hy vọng của hai cô em gái, Caroline thở dài. Cảm giác bị xúc phạm của cô đã bị quét đi không thương tiếc bởi thứ cảm giác nào đó còn nguy hiểm hơn và đen tối hơn nữa. "Chị không thể đấu lại được với hai đứa. Miễn không ai biết chiếc váy là món quà từ tử tước, chị nghĩ chắc cũng không có hại gì."

Đột nhiên cô khao khát được tránh khỏi Vivienne như Larkin một lát trước đó, cô bắt đầu quay trở lại lâu đài. "Chị nghĩ chị nên trở vào trong để xem vị cảnh sát của chúng ta có nhớ rung chuông gọi một khay trà mới hay không."

Không khó để nhận ra ánh mắt phức tạp của Portia, cô bước vội, hai đế hài rào rào trên những mảnh sứ vỡ.

Caroline không phí chút thời gian nào để về đến phòng ngủ. Sải chân đến bên giường, cô quỳ xuống, và lôi ra chiếc vali thêu kim tuyến cô đã nhét xuống đây vào cái đêm đầu tiên đến lâu đài. Đặt nó lên giường, cô lôi một chai thủy tinh nhỏ ra khỏi lớp lụa bọc bên trong và giơ cao lên trước ánh mặt trời.

“Nó là cái gì thế? Chị tàng trữ rượu đây à?”

Caroline quay phắt lại và thấy Portia đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Em không biết gõ cửa hả.” Caroline hỏi.

“Nhưng cửa có đóng đâu,” Portia phụng phịu bước vào trong. “Em thấy lo lo,” con bé thú nhận. “Chị cư xử rất lạ lúc ở dưới đó. Em không biết có phải chị chạy lên đây để làm một ngụm gì đó cho ổn định tinh thần không”.

Trước khi Caroline có thể phản đối, em gái cô đã giằng cái chai khỏi tay cô và kéo chiếc nút ra. Con bé hít thử một hơi trước khi đưa cái chai lên miệng.

“Đừng!” Caroline hét lên và vồ lấy cái chai.

Portia đông cứng, thứ chất lỏng trong vắt kia đã đâm dập trên môi. Ném cho Caroline một cái nhìn đầy tổn thương, con bé nếm thử. “Không cần làm em giật mình chết khiếp thế đâu. Chỉ là nước chứ có phải cái gì đâu”.

Mặc cho hành động rình mò đáng xấu hổ của Portia, Caroline mới là người cảm thấy đôi má nóng ran đang tố cáo việc làm tội lỗi của mình.

Đôi mắt em gái cô dần hẹp lại. “Hay không phải?”

Cẩn thận đóng nút và đặt cái chai sang một bên, Portia thò tay vào vali và rút ra một sợi dây bạc. Một cây thánh giá lờ lờ đu đưa trên đó, loang loáng sáng dưới ánh mặt trời.

“Thú vị thật đấy,” Portia bình luận, hướng đôi mắt sáng trưng về phía Caroline, “Trước khi chúng ta rời Edgeleaf, chị tình cờ báo với mục sư trong làng là chị muốn trở thành tu sĩ à?”

“Chị muốn có một cái thôi,” Caroline đáp yếu ớt.

“Và chúng ta có cái gì ở đây nữa nào?” Lần này Portia lôi ra một thanh gỗ dài, thon và có phần đỉnh vót nhọn chết người, “Chị đang định thêu thùa cái gì hở?”

Caroline co rúm người khi đoán điều gì sẽ xảy ra khi vật báng bổ nhất trong đám đồ cất trong chiếc túi bị phát hiện – một ấn bản quần quèo của tờ Nguyệt san mới phát hành tháng tư năm 1819, số báo đăng tải câu chuyện gây tranh cãi của bác sĩ Polidori, “The Vampire”.

“Cái gì, thật đáng xấu hổ!” Portia trừng mắt với cô khi con bé vo tròn tờ báo vốn đã cũ nát trong tay. “Em đã tìm nó cả tuần trời! Chị đã thò nó từ dưới đệm của em ở nhà dì Marietta phải không?”

Caroline thở dài và gật đầu, biết rằng thời điểm phủ nhận và bào chữa đã qua mất rồi.

Portia ném tờ báo lên giường, cùng với chiến lợi phẩm bất hợp pháp mà con bé cướp được, rồi chống hai tay lên hông, “*Đừng có dở hơi, Portia! Ở đâu ra mà có ma cà rồng,*” nó nhại giọng, bắt chước một cách hoàn hảo vẻ hống hách nhất của Caroline. “*Hay ma sói. Hay ma mãnh. Hay tiên cá ở giếng trong vườn. Hay hoàng tử nào giải cứu em khỏi thảm cảnh rồi cưới ngựa như bay đưa cả hai về lâu đài và sống hạnh phúc mãi mãi.*” Con bé ngoáy ngoáy một ngón tay về phía Caroline. “Chị chẳng khác gì một kẻ lừa đảo, Caroline Marie Cabot! Chị nên tự mình xấu hổ đi là vừa.”

“Em chẳng biết đến một nửa trong đó,” Caroline lăm bắm, gạt em gái sang một bên để đẩy đồng nước thánh, thập tự và báo chí vào vali.

“Em tưởng chị là người thực tế.”

“Chẳng nhẽ người thực tế thì không được chuẩn bị trước cho mọi trường hợp có thể xảy ra ư?” Caroline vặn lại. Sau một giây ngập ngừng, cô nhét cây cọc vào túi của chiếc váy.

Portia dõi theo hành động đó, đôi mắt con bé mở lớn. “Chị định làm cái gì thế?”

Caroline thoáng định nói dối, nhưng em gái cô đã đạt đến trình độ bậc thầy với những sự việc liên quan đến chủ đề lẩn tránh rồi. Đối mặt với Portia, cô nói “Chị sẽ đến từng phòng một trong lâu đài để tìm cho bằng được tử tước. Nếu chị tìm thấy anh ta trước lúc mặt trời lặn trong ngày hôm nay, thì chị có thể cho tất cả nỗi sợ hãi của chúng ta được yên nghỉ.”

“Cách dùng từ có vẻ không được may mắn cho lắm, chị có nghĩ thế không?”

“Nếu Kane thực sự có ý định cầu hôn Vivienne vào tối mai trong buổi dạ hội, đây là cơ hội cuối cùng để chứng minh anh ta đơn giản là một người đàn ông – một người bình thường, và sẽ chết khi đến tuổi như chúng ta.” Lờ đi cơn ghen ngọt ngạt trong cổ họng, Caroline thêm vào, “Nếu chị có thể làm được điều đó, chị sẽ nguyện ý trao cho anh ta và Vivienne lời chúc phúc của chị.”

“Chị có hoàn toàn chắc chắn đó là điều chị muốn làm không?” Portia hỏi, lựa chọn từng từ với sự cẩn thận rõ ràng.

“Ý em là gì?”

Portia căn môi dưới trong chốc lát trước khi trả lời, “Em thấy điều gì đó trên gương mặt chị trong vườn lúc Vivienne đề cập đến chuyện trở thành vợ của ngài Trevelyan. Em sợ rằng chị bắt đầu có cảm giác với anh ta.”

“Đương nhiên chị có cảm giác với anh ta,” Caroline mạnh mẽ nói. “Kiểu cảm giác mong đợi với một người đàn ông có thể cứu giúp gia đình ta khỏi phá sản.”

Nhận ra vẻ kiên quyết ánh lên trong mắt Caroline, Portia thở dài thất bại, “Thế chị muốn em làm gì? Em có nên đi theo sau chị, giơ cây thập tự và vẩy nước thánh không?”

“Chị chỉ cần em khiến Vivienne bận rộn và tránh xa khỏi lối đi của chị là được rồi.”

“Chị nên giao nhiệm vụ ấy cho cảnh sát Larkin. Em ngờ là dù cho có cả một bầy ma sói rít gào cũng không thể giật anh ta ra khỏi chị ấy được. Em nghĩ em nên cảm thấy may mắn vì ít ra Julian cũng không phải lòng chị ấy.” Cái nhún vai vô tư của Portia không giấu nổi nỗi đau đớn hiện rõ trong đôi mắt con bé, “Dĩ nhiên anh ấy cũng thể hiện hoàn toàn rõ ràng là anh ấy cũng không phải lòng em.”

Caroline lắc đầu bất lực, ước rằng mình có sức mạnh để tháo gỡ thứ xiềng xích đang kìm kẹp trái tim ba chị em cô, “Chị không tin là vị cảnh sát ấy tiếp tục ở bên Vivienne sau buổi chiều nay. Đây là lý do vì sao chị cần em để mắt đến chị ấy cho đến khi chị trở lại.”

Khi Caroline lướt qua em gái, Portia túm lấy cánh tay cô. “Cẩn thận, được chứ, Caro? Ngay cả khi tử tước không biến thân thành ma cà rồng, có lẽ anh ta cũng không ít nguy hiểm hơn tí nào đâu.”

~*~

Đối với một nơi có quá nhiều bí mật thì lâu đài Trevelyan có ít phòng bị khóa đến không ngờ. Caroline rong ruổi khắp các cầu thang xoắn lẫn những hành lang lát đá của nó mà như không thấy điểm dừng. Cô có chút cảm giác mình giống như một nàng công chúa trong câu chuyện thần thoại yêu thích của Portia. Nhưng lâu đài này vẫn tiếp tục bị cô xem xét dù nó được phù phép tiên hay bị nguyên rửa đi chẳng nữa, kể cả kẻ giam giữ vô hình của cô là hoàng tử hay quái vật.

Lâu đài trở nên ồn ã khi những người hầu lục đục chuẩn bị phòng cho dòng khách khứa bắt đầu đến vào sáng mai. Một vài vị khách của tử tước sẽ ngủ lại trong các quán trọ gần đây, nhưng phần lớn trong số họ sẽ trải qua một đêm trong tòa lâu đài rộng lớn này. Dễ dàng vượt qua người hầu đang đi lại như mắc cửi, Caroline thăm dò từng phòng một với sự tỉ mỉ, tìm trong những phòng ngủ mà cô và Portia đã bỏ qua khi bọn họ đi tìm bóng dáng của những chiếc gương. Sau cuộc khám xét vô ích ở những tầng phía trên, cô thấy mình đang đứng ngay bên ngoài cánh cửa dẫn vào phòng tranh.

Cô chạm những đầu ngón tay vào nắm đấm cửa, muốn len vào bên trong xem liệu mình có còn đủ can đảm để đứng mặt đối mặt với vị chiến binh tàn nhẫn mang trên mình gương mặt của Kane hay không.

Cô đưa mắt nhìn qua vai về phía khung cửa sổ hình vòm ở cuối hành lang. Thời gian của cô đang hối hả trôi đi. Ánh mặt trời mỗi lúc một nhạt dần, trăng sẽ mọc lên sớm thôi. Quay lưng lại với phòng tranh, cô nâng vạt váy và nhanh chóng bước lên cầu thang, những bước chân vội vã.

Không quá khó để lướt qua những người hầu trong căn bếp ở tầng hầm. Bọn họ lúc này đang hò hét các thực đơn và lạch cạch xoong chảo, tắt bật gọt rau quả và nướng bánh mì cho bữa tối xa hoa sẽ được phục vụ sau buổi khiêu vũ ngày mai. Cô nhẹ nhàng bước qua một ô cửa hình vòm, nhìn mặt khi thoáng thấy một ấm đồng lớn treo trên chiếc móc sắt hứng những giọt tiết chảy ra từ đuôi của một con nai.

Cô nghi ngờ khả năng cô sẽ tìm được chút dấu hiệu quan trọng nào trong mê cung những căn phòng bao gồm cả nhà bếp này, nhưng gần như không còn nơi nào khác để cô tìm nữa. Liếc mắt lần cuối cùng về phía sau để đảm bảo không bị ai bám theo, cô bước vào một hành lang hẹp, để những âm thanh hỗn loạn vui tai lại phía sau.

Hành lang này có nền dốc xuống bần thủ và những chiếc xà ngang khá thấp bằng gỗ sồi. Khi cô hụp xuống bên dưới một chiếc xà, mạng nhện vướng vào gáy khiến cô rùng mình. Nếu không có giá treo nền bằng sắt hoen gỉ so le dọc theo hai bức tường nứt rỗ ố màu, cô đã cho rằng nhiều thế kỉ rồi chẳng có ai lang thang xuống đây. Những cây nến vừa to vừa thấp mang lại nhiều bóng đen hơn là ánh sáng. Caroline thậm chí chẳng nhận ra hành lang này đã rẽ sang lối khác cho đến khi cô nhìn lại phía sau và phát hiện lối vào của nó đã biến mất. Lúc này chỉ còn bóng đêm hun hút sau lưng cô và những chiếc bóng chập chờn phía trước.

Có thứ gì đó chạy sà sạt phía sau, những cái móng sắc nhọn của nó rào rào trên lớp đá bần

thủ. Hét lên một tiếng rất mất hình tượng, Caroline nhảy bổ tới trước, lao thẳng về phía mà cô nghĩ là nắm đấm cửa. Diên cuồng muốn thoát khỏi thứ cô sợ mà có thể là con chuột to bự và rất đói, cô giật mạnh quả đấm cửa, và phát hiện rằng, cuối cùng cô cũng tìm được thứ cô đang lùng sục – một cánh cửa bị khóa.

Quên đi tất cả về con chuột, cô vặn nắm đấm một lần nữa, kiểm tra độ chắc chắn của nó. Nếu như cô vô tình lọt vào cánh cửa dẫn đến hầm mộ gia đình thì sao? Hoặc đến nhà ngục được trang bị đầy đủ mà Kane từng khoe khoang?

Cô quỳ xuống hé mắt qua lỗ khóa thì một giọng nói khô khốc như cất lên từ âm ti vọng lại từ bóng tối sau lưng cô, “Tôi có thể giúp được gì cho cô, thưa tiểu thư?”

Caroline giật nảy mình và quay ngoắt lại. Wilbury đang đứng ngay sau cô, cứ như ông ta mới nhảy ra khỏi hầm mộ gia đình vậy. Gương mặt ông ta giãn nở và trắng xanh như chiếc mặt nạ tử thần trong ánh sáng vàng ửng.

Ông ta đeo một chiếc vòng treo chìa khóa trên cổ tay, hầu hết đều hoen gỉ như đã rất lâu chưa dùng đến.

“Ô, buổi tối tốt lành, Wilbury,” cô nói, cố hết sức nở một nụ cười dễ thương, “Thật bất ngờ khi ông lại có mặt đúng lúc này! Tôi đang ước có ai đến đây và mở cánh cửa này hộ tôi.”

“Vậy sao?”

Lời đáp héo queo của ông ta chẳng cho cô lựa chọn nào ngoài trừ tiếp tục dai dẳng với lời nói dối của mình, “Ông... ông chủ của ông đã nhờ tôi xuống đây và mang thứ gì đó về cho em gái tôi.”

“Vậy ư? Sao ngài ấy không rung chuông gọi tôi nhỉ?”

“Bởi vì ngài ấy biết tôi sắp xuống đây và không muốn làm phiền ông.” Phản ứng duy nhất của người quản gia là một bên lông mày trắng muốt như tuyết cong tón lên. “Nhiệm vụ của ông là giúp ông chủ làm em gái tôi hài lòng, ông biết rồi đấy. Con bé một ngày nào đó sẽ trở thành bà chủ của lâu đài này.”

Rì rầm điều gì đó dưới hơi thở nghe mập mờ như “nhảm nhí”, Wilbury bắt đầu sờ soạng đám chìa khóa. Cuối cùng ông ta cũng xác định được đúng chiếc cần tìm và nhét nó vào lỗ khóa. Caroline nhắc một giá nển ra khỏi chiếc móc trên cao, sự chờ đợi khiến hơi thở cô gấp gáp.

Wilbury đẩy cánh cửa mở ra, những chiếc xương của ông ta dường như cũng lao xao gần lớn bằng tiếng bản lề cũ kĩ. Nhận thấy ông ấy vẫn bám theo, Caroline rón rén bước về phía trước, giơ cây nến lên cao. Thay vì những cô máy và xiềng xích giam cầm phần còn lại của các trinh nữ, đó là một căn phòng giản dị với các kệ gỗ xếp đầy chai, lọ, và các túi bằng vải bạt. Những chiếc nhãn được dán cẩn thận trên các chai lọ đó không có bả chó sói hay mắt sà giông mà là nhục đậu khấu, gừng và cỏ xạ hương.

Có vẻ như cô chẳng đi được đến đâu mà lọt vào một hầm chứa gia vị đáng nguyên rủa.

“Chúng tôi ở đây đều làm theo các phương thức cũ,” Wilbury giải thích với cô. “Vào thời trung cổ, theo thông lệ, người quản gia của lâu đài sẽ chịu trách nhiệm lưu trữ các gia vị quý hiếm và đắt giá, khóa lại dưới đây và cầm chìa khóa.”

Cũng phải cả trăm năm trước rồi. Wilbury lúc đó rõ ràng cũng mới chỉ là một đứa trẻ,

Caroline xấu bụng nghĩ.

“A, nó đây rồi!” Cố giấu vẻ chán chường của mình, cô vợ lấy chiếc lọ gần nhất khỏi giá mà không thèm bận tâm đọc nhãn rồi nhét vào túi, “Tôi chắc chắn đây là thứ em gái tôi cần cho tách trà của con bé.”

Khi Caroline hối hả đi qua ông ta, Wilbury nói, “Cô có lẽ sẽ muốn lấy thêm một ít đường đấy, thưa cô.”

Caroline quay lại, chớp mắt không hiểu nhìn ông ta, “Để làm gì cơ?”

Ông ta hất đầu về phía túi của cô, “Để che đi vị đắng của thuốc phiện.”

~*~

Caroline ngồi thừ trên giường, ôm gối và nhìn mặt trời đang chìm xuống đường chân trời. Ngày cuối cùng trước khi dạ vũ diễn ra sẽ sớm kết thúc và cuộc tìm kiếm ở lâu đài Trevelyan của cô chỉ đem lại nhiều câu hỏi hay thay vì câu trả lời. Mặc cho mục đích táo bạo, cô chẳng nhích thêm được gần sự thật về Adrian Kane chút nào so với cái đêm đầu tiên cô nhìn thấy anh.

“Adrian,” cô thì thầm, tự hỏi sẽ ra sao nếu cô có quyền được gọi tên thánh của anh. “Anh có muốn thêm chút Pút-đinh tiết nữa không, Adrian? Chúng mình lên kế hoạch cho dạ tiệc mừng sinh nhật anh năm nay nhé, Adrian? Anh muốn đặt tên cho con trai đầu lòng của chúng mình là gì hả Adrian?”

Vây quanh bởi nỗi cô đơn, Caroline tì má lên đầu gối và dõi theo vệt mờ cuối cùng của chút ánh hoàng hôn đọng lại trên hai cánh cửa lối ra ban công phòng cô. Có lẽ cô nên chiều theo số phận đêm nay và không kéo chiếc then cài cửa.

~*~

Caroline cứng người. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt như cứa vào hai cánh cửa. Cô nhớ lại tiếng bước chân lặng lẽ vang lên, chiếc bóng vụt qua đêm tối, và những đụn sương mù run rẩy dưới ánh trăng. Trượt chân xuống giường, cô lướt như bay về phía cánh cửa, những bước chân đều đặn như thể cô dường như đã rơi vào trạng thái thôi miên nào đó.

Khi anh xuất hiện bên ngoài cánh cửa đêm đầu tiên cô đến lâu đài, Kane đã nói anh không ngủ được. Nên anh rời giường ra ngoài hút thuốc và dạo bộ trong chốc lát. Và rồi anh cũng biến mất đột ngột như lúc anh xuất hiện.

Đẩy bật cánh cửa, Caroline bước ra ngoài ban công. Bầu trời không khí mát lạnh của buổi đêm vuốt ve hai cánh tay trần của cô bên dưới hai tay áo cộc xếp phồng của chiếc váy bằng vải lanh, khiến cô nổi da gà. Trong suốt cuộc lần tìm vô ích chiều nay, tại sao cô không hề nảy ra ý định vạch dò những bước đi của anh?

Cô nhìn về phía chân trời. Cô chỉ còn chút ít thời gian. Mặt trời chỉ còn là một vành sáng mờ mờ, bỏ lại những chân mây thẫm đậm sắc vàng.

Caroline dợm bước theo các lối châu mai của lâu đài, đi sát gờ tường của ngọn tháp để không ai có thể thấy cô từ bên dưới. Cô chỉ có thể cầu nguyện giờ này Portia vẫn đang giữ cho Vivienne bận rộn.

Phía bên kia của ngọn tháp như đắm trong ánh hoàng hôn, cuối cùng cô cũng tìm thấy thứ

mà cô trông đợi - một cầu thang đá uốn lượn. Cô theo cầu thang xuống thấp một tầng, nơi nối liền với một cây cầu đi bộ hẹp bắc ngang ngọn tháp phía Bắc và phía Nam. Khi cô mau chóng băng qua cây cầu, cơn gió mỗi lúc một mạnh quất vào làn váy mỏng manh của cô. Cô hối hận vì đã bỏ chiếc áo choàng lại phía sau.

Vào cái đêm cô đến, Wilbury đã nói với cô rằng ông chủ của ông ta đã chỉ rất chính xác là: cô Caroline Cabot sẽ ngụ ở ngọn tháp phía Bắc. Khi Caroline đến phía bên kia cây cầu và bắt đầu trèo lên những bậc thang dẫn đến ngọn tháp phía nam, cô cố gắng không nghĩ đến những ngụ ý ám muội trong câu nói của quản gia. Cố gắng không nghĩ đến chuyện hai kẻ chiếm đóng hai ngọn tháp sẽ dễ dàng dẫn đến tình trạng lửa rơm bốc cháy đến mức nào mà không ai trong tòa lâu đài hay biết. Lời chỉ thị của Kane rõ ràng hoàn toàn vô tư. Sau cùng, cô đã chứng kiến nỗ lực điên cuồng của những người hầu trong ngày hôm nay. Có lẽ lúc họ đến đây, ngọn tháp phía Bắc cũng chỉ là một trong vài phòng ngủ ít ỏi được chuẩn bị để đón khách mà thôi.

Rồi cô mau chóng nhận ra mình đang đứng bên ngoài hai cánh cửa kiểu Pháp cũng tương tự như phòng cô. Cô khum tay quanh mắt và cố gắng hé nhìn vào bên trong, nhưng những tấm rèm nặng nề đã bao phủ cả khung kính. Cô liếc mắt qua vai. Dù mặt trời vẫn chưa lặn hoàn toàn, các vì sao đã bắt đầu lấp lánh trên nền trời màu chàm ở hướng đông.

Cô không đủ khả năng để nấn ná lâu hơn được nữa. Lúc cô chạm những ngón tay lạnh băng của mình quanh nắm đấm cửa, cô tự hỏi liệu Kane có lưu ý đến lời khuyên của chính anh và đóng chốt căn phòng ngăn chặn những cơn gió không. Nếu anh làm thế, cô chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc rón rén trở lại phòng mình, và cô sẽ trải qua một đêm nữa trong nỗi thống khổ chờ đợi những điều không thể định hình sắp đến.

Tập trung hết lòng can đảm đang chực chìm xuống, cô xoay tay nắm và đẩy nhẹ. Cánh cửa mở ra mà không gây tiếng động phản đối, mời gọi cô vào bên trong hang ổ tối đen của vị tử tước.

Chương 14

Caroline bước sâu hơn vào không gian bên trong ngọn tháp, đóng cánh cửa lại phía sau. Trái tim cô đập mạnh đến mức có thể đánh thức cả một người đã chết. Cô rúm người lại, ước sao cái ý nghĩ tai hại ấy mau chóng biến mất.

Cô ngập ngừng trong giây lát, đợi cho mắt quen dần với bóng tối. Mặc dù những tấm rèm nhung lông lầy đã che phủ mọi cánh cửa sổ, phòng ngủ vẫn không hoàn toàn bị bỏ mặc với đêm đen. Một cây nến nhỏ leo lét cháy trên chân giá bằng sắt đóng trên bức tường ở phía đối diện.

Khi bóng tối chầm chậm tan đi, cô nhận ra một thứ chi phối cả căn phòng, không phải một chiếc quan tài đóng nắp trên bệ đặt bằng đá hoa cương, mà là một chiếc giường bốn cọc gỗ gu giống chiếc giường cô nằm nhưng có màn phủ bằng lụa màu ruby. Tất cả các tấm màn đều thả xuống, bao lấy chiếc giường trong vòng bí ẩn.

Cô nhích lại từng chút một, gần như vấp ngã bởi chân sắc nhọn của một thứ đặt gần chiếc giường. Hình dáng cao, mảnh khảnh của nó đang được phủ trong lụa. Cô đang định nâng một góc lên xem nó là cái gì thì một tiếng sột soạt vang lên sau tấm màn.

Cô lập tức quay lại, hy vọng chỉ là một chiếc giường xa hoa trống rỗng. Thò tay vào túi khâu trên váy, cô nắm lấy chiếc cọc bằng những ngón tay run rẩy. Cảm giác như chân bị sa xuống một bãi lầy, cô nhón chân bước sang phía chiếc giường gần với ánh nến nhất. Những ngón tay của cô trượt trên lớp lụa, cô vén tấm màn lên để lộ ra kẻ đang trên đó.

Thay vì nằm ngửa người với hai cánh tay khoanh trước ngực trong tư thế của một thi hài đang yên nghỉ, Adrian Kane uòn người úp sấp giữa những tấm trải giường bằng lụa đỏ. Lớp lụa bóng mượt trượt thấp một cách đáng báo động trên bờ hông chắc nịch, phơi bày tấm lưng cùng bờ vai như điêu khắc, khiến cho việc đoán thử anh mặc gì bên dưới tấm mền là bất khả thi - nếu như anh có mặc.

Caroline dút ánh mắt lang thang của mình trở lại gương mặt anh, miệng cô bất chợt trở nên khô khốc.

Anh đang ngủ, gương mặt hướng về phía ánh sáng dịu nhẹ của ngọn nến, rèm mi cong tĩnh lặng. Caroline chưa bao giờ nhận ra chúng dài và mượt đến thế. Giấc ngủ đã xóa đi vẻ căng thẳng thường ngày hằn lên vầng trán cùng sức ép trách nhiệm đè nặng trên bờ vai rộng của anh. Với mái tóc dày rối bù và đôi môi hơi hé mở, cô có thể hình dung được hình ảnh của anh khi còn là một cậu bé.

Khi một tiếng ngáy kinh hồn thoát ra từ đôi môi đó, Caroline lắc đầu, mất tinh thần bởi sự trù ối căng phồng trong cô. Cô đến đây để chứng minh anh là một người đàn ông bình thường. Và rồi kết thúc bằng việc chứng minh cô là một đứa ngốc nghếch như thế nào.

Anh không hề lừa dối cô, chỉ có cô lừa dối bản thân mà thôi. Cô cứ khẳng định rằng anh là mối đe dọa đối với em gái cô khi mối nguy hiểm duy nhất lại là trái tim của chính cô. Một khi cô còn bầu chặt lấy ý niệm anh có thể là ma cà rồng, cô sẽ không phải buông anh ra.

Caroline nhắm chặt mắt trong giây lát, cố bình tâm trở lại. Khi cô mở mắt, nỗi đau còn nhức nhối, nhưng không có giọt lệ nào chảy ra.

Cô biết cô nên rời đi, nhưng cô không thể nào cử động. Cô có thể sẽ không bao giờ còn cơ hội để gần anh trong bóng đêm, ngắm anh trong giấc ngủ, và trong một khoảnh khắc ích kỷ thoáng qua, cô tự hỏi liệu anh có đang mơ về cô không.

Chạm một cái thôi.

Đó là tất cả những gì cô cho phép mình làm. Và rồi cô sẽ nhẹ nhàng bước đi, yên tĩnh như khi cô đến, và để anh lại với những giấc mơ của anh. Cô sẽ quay trở về phòng ngủ của mình, lượm lặt lại toàn bộ sức mạnh để khi anh đến gõ cửa và xin được cưới Vivienne, cô có thể chào đón anh như chào đón một người em rể tương lai.

Caroline xòe rộng bàn tay, biết rằng đây không phải chân dung, mà là con người bằng xương bằng thịt, với tất cả hơi nóng, sức mạnh và sức sống dâng trào.

Cô đang lướt những ngón tay trên tấm lưng ấm áp trơn bóng như đồng của anh, thì đột nhiên bị kéo nằm bật ngửa trên tấm đệm lông chim. Một tay anh khóa hai cổ tay cô lại trên đầu cô, tay kia bao quanh chiếc cổ họng mảnh dẻ của cô.

Cô chớp mắt nhìn anh, như bị đê mê bởi vẻ hoang dã ánh lên trong đôi mắt anh. Mỗi hơi thở là một cuộc đấu tranh nhưng cô không thể nói kẻ thù của hơi thở ấy là sức nặng đè ép lên cô hay mùi hương say nồng phả ra từ phần da thịt được sưởi ấm trong giấc ngủ của anh. Thêm vào sự pha trộn thường thấy của gỗ đàn hương và rượu rum đỏ là một gia vị mới, mạnh và hăng hơn nữa – sự nguy hiểm.

Nhận thức chậm rãi ló dạng trong đôi mắt anh, khiến chúng trở nên cảnh giác và thu hẹp lại. Cái siết trên cổ tay và cổ họng cô dịu dần, nhưng anh vẫn không di chuyển để thả cô ra.

Cô không dám chắc cô có thể trốn thoát khỏi anh nếu anh thả cô ra không nữa. Chân tay cô dường như đã trở nên yếu ớt và bị tê liệt. Thời gian chậm chạp trôi qua trước tiếng đập đều đặn như nhăm nhíp nhảy van-xơ của trái tim cô. Lúc này cô mới nhận thức đầy đủ về sức nặng, hơi nóng, chiều dài đầy cơ bắp của anh đang ấn cô vào tấm đệm. Ngay cả với sự ngây thơ của mình, Caroline cũng phát hiện bàn tay trên cổ không phải là mối hiểm họa lớn nhất đối với cô.

“Đừng,” cô thì thào khi ánh mắt anh dạt xuống đôi môi cô. Cô không thể nói, không thể nghĩ, không thể thở nổi một hơi vì sức nóng đầy xạ hương từ dục vọng của anh đang lấp đầy cô. “Làm ơn đừng...”

Ngay khi những từ tắc nghẽn đó thoát ra khỏi cô, cô biết rằng đã quá muộn, quá muộn kể từ giây phút đầu tiên đôi mắt họ gặp nhau, đôi môi họ chạm vào nhau.

Bàn tay anh trượt từ cổ họng lên má cô, giam cầm cả ánh mắt lẫn cơ thể cô. Vết chai trên ngón cái của anh chơi đùa trên làn môi mềm mại của cô, khám phá tính đàn hồi của phần mô mềm bao quanh với sự dịu dàng đe dọa sẽ phá hủy cô.

Và rồi đầu anh che đi ánh nến cuối cùng khi anh đưa miệng mình xuống miệng cô. Làn môi anh chuyển động trên môi cô, dịu dàng nhưng kiên quyết tách chúng ra. Cô hoàn toàn yếu ớt trước hơi nóng như sương khói khi lưỡi anh cướp phá, đòi hỏi miệng cô lẫn cả trái tim cô. Anh dùng chiếc lưỡi đó ve vãn, phỉnh phờ, hứa hẹn những lời hứa không lời mà anh có lẽ không bao giờ dám hy vọng thực hiện.

Caroline không biết từ lúc nào tay cô đã được giải thoát. Cô chỉ biết đột nhiên chúng lùa vào mái tóc anh, cuốn lấy gáy anh, kéo anh dần sâu hơn nữa vào nụ hôn, vào với cô.

Quá muộn rồi, cô chợt nhận ra bàn tay anh cũng tự do y như cô. Tự do len qua sợi tóc mềm của cô cho đến khi chúng xõa tung khỏi những chiếc ghim và chảy qua những ngón tay anh. Tự do để trượt trên làn da láng mịn đến chiếc hõm mềm mại giữa cổ cô. Tự do để trượt qua bầu ngực vun tròn bên ngoài lớp lạnh mỏng của phần vạt trên chiếc váy. Cô không được chuẩn bị cho cơn sốc. Những ngón tay ấm nóng của anh luồn sâu bên dưới cả lẫn vải lẫn áo lót, để hai người da chạm vào da. Bàn tay anh khum lấy một bên ngực cô, ngón tay cái của anh búng qua lại trên núm kiêu hãnh của sự cẩn thận đầy tinh tế, làm dâng lên từng đợt, từng đợt sóng chấn động đến tận phần linh thiêng nhất của người phụ nữ. Mặc cho cô là người đang chết dần vì khoái cảm, anh rên lên như đang chịu đựng một cuộc tra tấn để tử vong.

Sáu năm qua cô đã phủ nhận mình trước mọi nhu cầu tất yếu của bản thân. Giờ thì cô cảm giác như mình đang chết chìm trong đó, đắm sâu vào vòng ôm dịu dàng của nó với từng tiếng thở gấp, từng nụ hôn, từng cái vuốt ve tài tình của những đầu ngón tay trên da thịt cô. Khi bàn tay anh trượt xuống thấp hơn, lướt trên gờ cong của bụng, vạch một đường tao nhã theo xương chậu của cô, cô ép mạnh đầu xuống, để uống nhiều hơn nữa, thứ rượu ngây ngất cấm kỵ anh đang tặng cho cô.

Anh có vị như những chiếc bánh quy đường nóng hổi vào một Giáng sinh đầy tuyết; những quả dâu tây mát lịm và kem cho một chiều hè nóng nực; hay một ly rượu táo còn bốc hơi nghi ngút của một tối mùa thu se lạnh. Lần đầu tiên kể từ lúc cô mất cả cha lẫn mẹ, cô cảm giác tất cả những chỗ trống trong cô được lấp đầy và cô sẽ không bao giờ phải lên giường đi ngủ mà còn cảm thấy đói nữa.

Dường như đã quyết định là phải chiếm giữ cô ở khắp mọi nơi, anh dùng gối tách hai bắp đùi mềm nhũn của cô ra. Nó tì vào hơi ấm giữa hai chân cô với áp lực vừa đủ khiến cô thở dốc và cong người trên giường. Cô không biết anh định làm gì với cô. Cô chỉ biết cô muốn nhiều hơn nữa.

Nhiều hơn nữa từ anh.

Khi anh dứt miệng ra khỏi miệng cô, cô là người rên lên phản đối. Nhưng tiếng rên của cô tan chảy thành những tiếng thở dài khi anh lướt những nụ hôn dịu dàng như lông vũ qua phần góc miệng cô, xương quai hàm thanh tú và làn da phủ lông tơ bên dưới tai cô.

Cô uốn cong cổ, không thể từ chối từ sự dịu dàng của làn môi đang tìm kiếm mạch đập trên cổ họng cô. Cô như sôi lên vì mất kiểm soát, và bị kích động như một chú chim non được ử trong lòng bàn tay anh.

Lạc lối trong cơn sốt của đam mê, cô cảm nhận được âm thanh từ những chiếc răng của anh trong chốc lát trước khi anh tặng cho phần da thịt mềm mại ấy một cái cắn sắc nhọn.

“Ồi!” Mắt cô bật mở. Ấn mạnh một bàn tay lên chiếc cổ nhức nhối, cô trợn mắt nhìn anh đầy căm phẫn, “Anh cắn tôi!”

Anh trừng mắt nhìn lại cô, đôi mắt anh lấp lánh như hai viên đá quý đẹp lạ thường trong ánh nến, “Sao lại không chứ? Chẳng phải đó là điều em trông đợi tôi sẽ làm sao?” Anh lôi chiếc cốc anh vừa đánh cắp được ra khỏi túi trên váy cô trong khi cô vẫn đang đại đột phiêu bồng trên biển khoái cảm. “Nếu không em đã chẳng mang thứ này lên giường của tôi.”

Caroline nuốt xuống khó khăn, cô hết nhìn chiếc cốc lại nhìn anh vẻ tội lỗi. “Tôi nghĩ anh sẽ tin tôi đang định thêu thùa cái gì đó?”

“Em định làm cái gì? Thêu dòng chữ ‘Chúa phù hộ cho chú yêu tinh của chúng ta’ trên trái tim tôi à?” Khịt mũi chế nhạo, anh quẳng cây cốc lên ngực cô và lăn khỏi người cô. Giật tung

những tấm màn phủ, anh trượt xuống chiếc giường.

Caroline ngồi dậy, quai hàm gần như rơi tồm xuống đất khi cô nhận ra thứ anh mặc bên dưới tấm mền.

Không một sợi vải nhỏ.

Từ đằng sau, anh giống hệt bức tượng chàng David của Michelangelo được thổi vào sự sống, với từng đường gân và cơ bắp được chạm khắc bằng đôi bàn tay đầy tình yêu của một nghệ sĩ bậc thầy. Anh đi chân trần qua căn phòng với sự uyển chuyển không chút ngưng ngừng của một người đàn ông. Cô quên mất phải quay mặt đi cho đến tận lúc anh bước vào sau một tấm bình phong thiếp vàng.

Đỏ ửng từ đầu đến chân, cô cúi đầu xuống, “Anh không thể trách tôi vì tin phần xấu xa nhất trong anh được. Anh đã bao giờ phủ nhận những điều xấu xa mà người ta đồn đại về anh đâu.”

Giọng anh vọng lại từ sau tấm bình phong, “Tôi tưởng em là người không thêm để tâm vào những lời đồn vô căn cứ.”

“Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc lưu tâm đến chúng một khi anh còn theo đuổi em gái tôi.”

Một lần nữa anh xuất hiện, vội vã kéo lên một chiếc quần ống túm màu than đá. Ánh mắt cô lạc xuống hai bàn tay anh khi anh loay hoay đóng lại những chiếc cúc ở mặt trước chiếc quần. Bất chấp sự tinh xảo của chúng, anh dường như đang vướng phải một khối khó khăn hơi thái quá. “Cho đến đêm qua, tôi có cho em bất cứ lý do nào để tin ý định của tôi đối với em gái em là cái gì đó ít hơn sự tôn trọng không?”

Có! Caroline muốn hét lên. Khi anh hôn tôi trong vườn Vauxhall như thể tôi là người phụ nữ duy nhất anh từng yêu. Nhưng cô ngậm miệng lại. Bởi vì anh không hôn cô, mà là cô hôn anh trước. “Những ý định hướng về em gái tôi có thể không bị chê trách, nhưng những ý định anh nói với tôi vừa này không thể tin là hoàn toàn trong sạch được.”

Anh giật lấy chiếc áo sơ mi nhăn nheo và bắt đầu cài các nút bọc lụa của nó. “Em sẽ nhận được sự đối xử tương tự từ bất cứ người đàn ông nào khi em nhào xuống giường anh ta với sự phóng túng liều lĩnh như thế trong khi anh ta đang lơ mơ ngủ và hoàn toàn bị khuấy động.”

Sắc đỏ trên mặt Caroline sẫm hơn, nhưng Kane không hề trông thấy. Lần đầu tiên kể từ lúc họ gặp nhau, ánh mắt ngay thẳng của anh nao núng. Anh dường như không thể nhìn thẳng vào cô.

Nghi ngờ khả năng anh ta đang nói dối không chỉ với cô, mà cả với chính bản thân anh, cô phản pháo, “Tôi không nhào xuống giường anh. Tôi bị quăng lên.”

“Thế em mong tôi làm cái gì? Chẳng phải đêm nào cũng có một người phụ nữ chui vào phòng tôi và trang bị đầy đủ để ám sát tôi trong giấc ngủ đấy ư?” Lắc đầu, anh cào tay qua mái tóc vốn đã bù xù của mình. “Em đang nghĩ cái quái quỷ gì trong đầu thế hả? Nếu một người hầu nhìn thấy em lén vào đây, thanh danh em sẽ bị hủy hoại.”

“Tôi dám chắc không ai nhìn thấy tôi hết,” cô nói với anh.

“Vậy thì em còn ngốc hơn tôi tưởng.” Giọng anh thấp xuống một nốt nguy hiểm khi anh di chuyển về chiếc giường với sự duyên dáng quả quyết của một loài mèo rừng nhiệt đới to lớn.

Caroline lồm cồm bò dậy để đối mặt với anh, mái tóc bung mất một nửa khỏi những chiếc kẹp, nhưng cảm cô vẫn nghech lên. Nhìn vẻ nhạo báng trong mắt anh, cô cắt chiếc cọc vào túi, “Tôi không đến đây đêm nay để ám sát anh. Tôi đến đây tìm ra sự thật kết thúc tất cả mọi chuyện. Và tôi sẽ không đi đâu cho đến khi có được nó.” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng nói thật rành rọt và cuối cùng cô lớn tiếng hỏi điều khiến cô trần trở bấy lâu, “Anh có phải là ma cà rồng không?”

Anh giật mình dừng lại ngay lúc cách cô vài bước chân. Anh nghiêng đầu sang một bên để nhìn kĩ cô, “Em chưa bao giờ ngừng khiến tôi ngạc nhiên. Vào lần gặp đầu tiên của chúng ta, tôi đã thề em quá thực tế để tin những sinh vật như thế tồn tại trên đời.”

Cô nhún vai, “Chẳng có ai phủ nhận sự tồn tại của kẻ đóng cọc người Vlad hay Elizabeth Bathory, nữ bá tước trừ danh của Transylvania, kẻ đã treo ngược các cô trinh nữ trong làng lên và cắt thùng cổ họng họ để có thể uống máu, duy trì vẻ trẻ trung mãi mãi của mình.”

Giọng nói của anh như du dương thêm, “Tôi có thể đảm bảo với em, tiểu thư Cabot, tôi còn hứng thú hơn thế khi được thưởng thức các cô trinh nữ.”

Mặc cho làn da đã lên màu rất đẹp của cô phản bội cô lần nữa vì một cơn xấu hổ khác, cô chọn cách lờ lờ chế nhạo chủ tâm đó đi. “Anh không thể phủ nhận việc anh có những bản năng của một sát thủ bẩm sinh được. Anh đã ném tôi bật ngựa và giữ chặt cổ họng tôi trước khi tôi có thể lấy hơi để hét lên kêu cứu.”

Nhưn cong một nhánh lông mày, anh nói, “Theo những gì tôi nhớ, em không vật lộn tích cực cho lắm.” Anh vươn tay để vén một dải tóc ương bướng trở lại sau tai cô, “Ai cũng có thể thề việc chạy trốn là ý nghĩ cuối cùng trong tâm trí em.”

Cái chạm trần trụi của những đầu ngón tay anh trên làn da nhạy cảm phía sau tai cô khiến cô rùng mình.

Anh rút tay lại như thể anh cũng bị run rẩy bởi sự tiếp xúc này, “Vậy đó là điều em nghĩ về tôi? Một tên ‘sát thủ bẩm sinh’?”

“Tôi không biết nữa,” cô thú nhận, giọng bắt đầu không còn vững vì quá nhiều cảm xúc, “Tôi chỉ biết từ giây phút đầu tiên tôi nhìn anh, tôi không thể nghĩ được gì, và ai khác. Tôi chỉ biết khi anh bước vào cùng một căn phòng với tôi, tôi có cảm giác áo nịt trở nên quá chật và tôi không thể thở được. Tôi biết tôi không thể có những ý nghĩ cùng những giấc mơ đáng xấu hổ như thế về một người đàn ông thực tế đã được hứa hôn với em gái tôi nếu anh ta không phù phép một thứ bùa xấu xa nào đó lên tôi!”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em đã nói chỉ những kẻ ‘ý chí yếu đuối’ mới có nguy cơ chết dưới mệnh lệnh của tôi cơ mà.”

Một tiếng cười tuyệt vọng thoát ra khỏi cô, “Vậy thì ý chí của tôi hẳn phải suy nhược hơn tôi nhận biết rất nhiều rồi.”

“Nếu đúng như vậy, chuyện gì sẽ xảy ra nếu lúc này tôi lệnh cho em bước vào vòng tay tôi?” Anh di chuyển lại gần cô hơn và cô cảm nhận được hơi thở nóng thô ráp tỏa ra từ cơ thể anh, ngửi thấy mùi hương nam tính tươi mát trên làn da anh, mặc dù anh chưa hề chạm vào người cô. “Em có thể từ chối không nếu anh yêu cầu em đặt tay lên người anh? Hôn anh?” Giọng anh thật dịu dàng với những âm khàn nhức nhối, “Yêu anh?”

Caroline cố gắng quay đi khỏi anh, nhưng Kane đã giữ chặt lấy vai cô, ép cô phải đón nhận ánh mắt nung nấu của anh, “Nếu như em đúng thì sao, Caroline? Nếu như anh đã phù phép lên

em thì sao? Nếu như đây là thứ bùa mê không có thuốc giải trong tất cả các loại thì sao? Nếu như em đem lòng yêu anh thì sao?”

Cô lắc đầu nguầy nguậy cho sự phủ nhận không lời, lo sợ anh đã đoán ra được bí mật đen tối nhất trong cô. Không thứ nước thánh nào có thể tẩy sạch một vết nhơ thế này. Không có thuốc, không có cách chữa trị, không có thứ bùa chú nào để phá vỡ. Cô có lẽ sẽ phải tự lấy chiếc cốc đâm vào trái tim bội bạc của mình, “Ngài đang sỉ nhục tôi đây, thưa ngài. Tôi sẽ không bao giờ làm một việc như thế với Vivienne. Tôi không phải loại phụ nữ đó.”

Cú siết trên vai cô mềm đi thành một thứ gì đó nguy hiểm gần như một cái vuốt ve, “Em không nghĩ anh biết kiểu phụ nữ của em sao? Em là kiểu phụ nữ sẵn sàng từ bỏ những giấc mơ của bản thân để biến giấc mơ của các em gái thành hiện thực. Nhưng có lẽ trái tim em không dẫn đo và quên mình như phần còn lại của con người em đâu. Nó có những lý lẽ ích kỷ theo cách của riêng nó ngay cả khi em không hề muốn.”

Cô đau đầu nhìn lên anh, cố ngăn những giọt nước mắt chỉ chực rơi, “Vậy thì tôi xứng đáng bị đập vỡ, phải không?”

“Không phải bởi một người đàn ông giống như anh,” Kane lầm bầm.

Vội vẻ mặt dữ tợn, anh lấy chiếc áo choàng bùng bùng đang vắt trên lưng chiếc ghế gần đó và khoác quanh vai cô.

“Anh định đưa tôi đi đâu?” Cô gắng hỏi khi anh nắm lấy tay cô qua chiếc áo choàng và đẩy cô về phía cánh cửa kiểu Pháp.

“Anh đang đưa em trở lại phòng em, trừ khi em muốn anh rung chuông gọi người hầu hộ tống em?”

Không đợi câu trả lời của cô, anh giật mở cánh cửa và lôi cô vào màn đêm. Ngọn gió giờ đã thổi theo một cấp độ mới, đầy những dải mây mờ ảo như những bóng ma hối hả qua mảnh trăng lưỡi liềm dát bạc đang dần nhô cao.

“Để tôi cho anh biết tôi sẽ không bị xua đi đơn giản thế này đâu,” Caroline nhấn mạnh ngay khi anh thúc cô bước xuống những bậc thang rồi bước lên chiếc cầu. Chợt nhận ra độ cao chóng mặt hai người đang đi qua, cô bước hụt liên tiếp bên cạnh anh, rồi không thở vì phải cố gắng theo kịp những bước dài của anh, “Nếu anh không phải là ma cà rồng, tôi muốn biết vì sao anh ngủ cả ngày và không dám phô bày bản thân ra trước ánh mặt trời. Tôi muốn biết vì sao tổ tiên của anh lại trông y hệt như anh. Tôi muốn biết vì sao anh sẵn sàng để cả giới thượng lưu - và tôi - tin phần xấu xa nhất trong con người anh thay vì biện giải bản thân trước những lời buộc tội của bọn họ. Và tôi muốn biết sao không có nổi một chiếc gương trong cả cái lâu đài đáng chết này!”

Ngăn lại một tiếng chửi thề đáng ghê rợn, Kane lôi cô lại nhìn thẳng vào anh. Bóng anh trùm khắp người cô, bờ vai rộng căng lên bởi những đám mây cuộn cuộn, hàm răng anh nghiến chặt. Anh trắng như dát bạc lên gương mặt anh, khiến anh trông rắn chắc và nguy hiểm hơn.

Trước khi cô có thể phản đối, anh đã xộc một tay vào túi cô và lôi chiếc cốc gỗ ra. Cánh tay kia, vòng quanh eo cô để cô không thể trốn thoát, anh ném chiếc cốc vào tay cô và ép những ngón tay cô bao lấy phần thân trơn tru của nó. Cô cố hết sức chống lại anh, còn anh chỉ mất một chút sức lực để đẩy thẳng phần đầu nhọn của thứ vũ khí ban sơ ấy vào ngực anh.

“Nếu em thực sự tin tôi là quái vật,” anh nghiến răng, ánh mắt hung bạo hơn bao giờ hết, “thì hãy làm đi. Trái tim tôi đã chẳng còn là của tôi kể từ giây phút đầu tiên tôi nhìn thấy em,

thể nên em có thể kết thúc công việc được rồi đấy.”

Caroline chớp mắt nhìn anh, chết điếng bởi lời thú nhận của anh. Trong một khoảnh khắc, cô không còn quan tâm anh là người hay quái vật nữa. Cô chỉ muốn anh thuộc về cô. Không thể giấu nổi khát khao bất lực trong ánh mắt, cô đưa tay lên và khê khàng vuốt ve đường cong cứng ngắc trên quai hàm của anh. Những ngón tay anh từ từ rời lỏng, giống như của cô, khiến chiếc cốc rơi cách xuống nền đá.

Rên lên đầu hàng, anh ép sát cô vào người anh, cướp lấy miệng cô trong một nụ hôn đen tối và ngọt ngào như chính bản thân của cái chết. Mặc cho mái tóc quất vào gương mặt và tà áo choàng bay phần phật điên cuồng trong cơn gió, hai người lúc này như đã hóa thạch cùng với thời gian. Với Caroline, không còn quá khứ hay tương lai. Không còn Vivienne hay sự ăn năn nữa. Chỉ còn giây phút này, người đàn ông này, và nụ hôn của hai người họ.

Hơi thở hỗn hển như kéo dài cả muôn đời sau đó, anh dứt miệng ra khỏi cô và nhìn đắm đắm vào mắt cô. Anh khê lắc đầu, “Anh phải làm gì với em bây giờ, tiểu thư Cabot yêu thương của anh?”

“Bất cứ điều gì ngài muốn, thưa ngài,” cô rì rầm như đang mơ, cảm nhận được cái chạm nóng bỏng từ làn môi anh trên mái tóc cô khi cô áp má vào ngực anh.

“Caroline,” anh thì thầm, vòng cánh tay quanh cô.

“Adrian,” cô thở dài.

Quá mê mụ với cảm giác thỏa mãn đến mức phải mất một lúc cô mới nhận ra cơn chấn động nhịp nhàng bên dưới má cô là nhịp đập của trái tim anh. Cô cởi tung áo sơ mi của anh và ấn lòng bàn tay lên lồng ngực ấm áp phủ một lớp lông mềm của anh. Nhịp đập của trái tim anh gần như nhanh gấp đôi lúc thường dưới sự tiếp xúc mộc mạc đó. Giống như phần còn lại con người anh, trái tim đó ấm áp, như đua theo sự sống, và tất cả đều quá con người.

“Em luôn biết anh không phải là một kẻ không có trái tim như anh vẫn muốn em tin,” cô lầm bầm, lườm anh một cái.

“Vậy thì anh nghĩ bí mật của anh bị phơi bày rồi. Anh không phải là ma cà rồng.”

“Đương nhiên là anh không phải.” Cô vui vẻ bật cười với anh, gần như hoa mắt với sự nhẹ nhõm. “Bởi không có những thứ như thế trên đời! Em không sao tin nổi em lại để bản thân chao đảo bởi trí tưởng tượng tức cười của Portia. Anh hẳn phải nghĩ óc em chỉ to bằng một cái bánh. Em đáng lẽ không bao giờ...”

Vòng tay Adrian thít chặt quanh cô, khiến cô ngắc ngứ giữa bài nói luyện thuyết của mình. Anh nhìn chăm chú xuống cô, đôi mắt u ám một cách kì lạ, “Anh không phải ma cà rồng, tình yêu của anh. Anh là thợ săn ma cà rồng.”

Chương 15

Caroline chớp mắt ngược nhìn Adrian, khiến anh liên tưởng đến một chú cún con bụ bẫm, “Anh không phải ma cà rồng,” cô khe khẽ nhắc lại.

“Phải rồi.”

“Anh là thợ săn ma cà rồng.”

Adrian gật đầu.

“Là người đi săn ma cà rồng.”

Anh gật đầu tiếp.

“Và giết chúng.”

“Không hẳn. Vì với chúng cuộc sống đã không còn,” anh nhẹ nhàng giải thích. “Việc anh làm là tiêu diệt chúng và gửi thân xác khô kiệt linh hồn của chúng xuống địa ngục để chúng không thể gây thêm tai họa nào nữa.”

Ngay cả khi cô cẩn thận rút mình ra khỏi vòng tay anh và bắt đầu lùi lại về giữa cây cầu, Caroline gật đầu như thể điều anh đang nói cô hoàn toàn có thể lĩnh hội. “Vậy đó là lý do anh ngủ cả ngày. Để có thể đi săn khi đêm đến.”

“Anh e chúng không yêu thích mặt trời cho lắm.”

Anh gần như có thể nhìn thấy những bánh răng phức tạp trong đầu cô bắt đầu quay, “Em không nghĩ anh còn chia sẻ thêm bất cứ đặc điểm chung nào đó khác với bọn chúng nữa. Như là... ồ, nói thế nào nhỉ? - sự bất tử, chẳng hạn?”

Anh nhướn lông mày, “Lại là về phòng tranh chân dung hả?”

Cô gật đầu.

Anh khoanh tay trước ngực, vẻ mặt trở nên cứng rắn khi nhớ lại lần cuối cùng cả hai đã cảm thấy trống rỗng đến mức nào. “Anh không nói dối em về nét giống nhau đặc trưng trong gia đình anh. Cụ ba đời của anh đã từng khiến một người hầu gái của vợ mang thai. Ông ấy không nhận đứa trẻ là của ông ấy cho đến ngày đứa trẻ được sinh ra với một nốt ruồi chí mạng ngay bên trên mắt trái.”

“Chuyện gì xảy ra sau đó?” Cô hỏi, chậm rãi, nhưng vẫn lùi ra xa.

“Cụ bà bắt ông ấy. May cho anh và phần con cháu còn lại của ông, bà bắn lệch và chỉ bắn được vào cẳng chân ông. Ông ấy có thêm mười lăm đứa con nữa, bảy trong số đó là của bà. Bà buộc phải bắn ông thêm hai lần nữa trước khi cuối cùng ông cũng chết già trên giường ở tuổi chín mươi hai.”

Caroline nghiêng đầu sang một bên, “Thế còn những chiếc gương? Nếu anh là thợ săn thay

vì là ma cà rồng, sao anh lại ghét đến mức không muốn nhìn thấy chiếc bóng nào của mình dù chỉ là thoáng qua?”

Adrian buông một hơi thở trì hoãn và xoa bàn tay lên quai hàm. Đây là câu hỏi khiến anh sợ hãi nhất.

“Để tôi nói cho, anh ấy bỏ hết gương là vì tôi đấy,” Julian lè nhè khi cậu ta nhàn nhã đi ra từ bóng tối phía sau cô.

Trong khi Adrian nén lại một tiếng chửi thề, Caroline ấn một tay lên ngực và quay phắt lại để đối mặt với em trai anh. “Bởi vì cậu không muốn nhìn thấy hình ảnh của mình sao?”

“Không,” Julian đáp, tiến thêm một bước về phía cô, “Bởi vì tôi không còn sở hữu một thứ như thế nữa rồi.”

Caroline lặng im trong chốc lát trước khi điềm tĩnh hỏi, “Và tôi đoán cậu cũng không còn linh hồn nữa phải không?”

Julian vỗ nhẹ lên hai chiếc túi may trên áo ghi-lê vẻ quả quyết, rồi lắc đầu rầu rĩ, “Nó không còn nằm ở chỗ tôi, tôi e là thế.”

Caroline chậm chậm quay trở lại nhìn Adrian, sự ấm áp trong đôi mắt cô đóng lại thành băng giá. “Anh và em trai anh phải mất bao lâu để tạo nên trò lừa xấu xa này? Anh nghĩ sẽ hay vô cùng nếu bị được những cô gái thôn quê cả tin phải không? Anh đã lên kế hoạch cho tất cả chuyện này bên một chai vang đỏ và vài điều xì gà đắt tiền có phải không?” Cô hất cao cằm, nhưng không thể giấu nổi sự run rẩy, “Đường như tôi đã nghĩ sai về ngài, thưa ngài. Ngài hẳn tâm đến từng phần như ngài muốn tôi tin đó là ngài trước đây.”

Adrian bước một bước vô lực về phía cô, “Nếu em chịu nghe anh, Caroline...”

“Ôi, không,” cô nói, lắc mạnh đầu, “Tôi tin tôi đã nghe đủ suốt một đêm rồi. Giờ nếu hai người đã hoàn thành việc giễu cợt tôi, tôi nghĩ là tôi nên quay về phòng.”

Bờ vai mảnh khảnh của cô cứng ngắc dưới chiếc áo choàng của Adrian, Caroline bắt đầu bước về cuối cây cầu nơi Julian đang đứng chắn.

Quá muộn rồi, Adrian chợt nhận ra điều em trai anh định làm.

Khi Caroline tiến về phía cậu ta, một tiếng gầm gừ không giống con người thoát ra khỏi cổ họng Julian. Cậu ta nhe hàm răng, hai con ngươi trong đôi mắt trương phồng nhấn chìm hai lòng trắng.

Caroline há mồm thở gấp và trượt chân ngã về phía sau. Julian bám theo cô từng bước, ánh trắng lóa sáng những đường cong chết người trên những chiếc răng nanh của cậu ta. Cậu ta không hề dục lại cho đến khi cô ngã ngay vào vòng tay của Adrian.

Adrian ôm cơ thể đang lẩy bẩy của cô và trừng mắt với em trai, “Mẹ kiếp, Julian! Đây không phải trò tiêu khiển của em.”

Julian nhún vai, vẻ mặt thiên thần của cậu ta khi chuyển sang hối hận luôn cho phép cậu ta thoát ra khỏi sự trừng phạt của những trò tai quái xấu xa nhất, “Có lẽ không phải tiêu khiển, nhưng khá là hiệu quả mà.”

Adrian phải thừa nhận rằng cũng chẳng có thiệt hại nào khi đổi lại anh có lại Caroline trong

vòng tay. Vẫn tròn mắt như cầm dao găm vào Julian, anh dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô, “Ồn rồi mà, em yêu. Anh sẽ không để thằng nhóc hư đồn đó làm đau em đâu.”

Khi Caroline vẫn tiếp tục tròn mắt há hốc miệng run run nhìn Julian, cậu ta trao cho cô một nụ cười mà người lớn vẫn dùng để trấn an các cô bé sau khi day nhẹ cằm và nói rằng con quái vật ở dưới gầm giường đã biến mất rồi. “Chị không cần phải rúm ró sợ hãi thế đâu, tiểu thư Cabot. Chị có lẽ cũng là một món khá ngon lành, nhưng không giống ông anh trai yêu quý của tôi đây, tôi đảm bảo tôi có thể kiểm soát được cơn thèm ăn của mình.”

Khi anh nhìn thấy ánh mắt lười biếng của em trai soi xét từng chi tiết đáng ngờ của trong vòng ôm của bọn họ, bao gồm mái tóc rối bời cùng đôi môi đỏ ửng vì những nụ hôn của Caroline, Adrian nói, “Anh biết em đang nghĩ gì, những đây cũng không phải điều anh muốn.”

“Ôi, vì Chúa, anh đừng nói thế!” Julian quát lên. “Anh có thể nói dối cô ấy. Anh có thể nói dối chính bản thân anh nếu anh muốn. Nhưng đừng có dối em. Cô ấy chính xác là thứ anh cần.”

“Làm lại lần nữa đi,” Caroline bắt chọt yêu cầu. “Việc cậu vừa làm ấy. Vói đôi mắt. Và...và...” Một cơn rùng mình nữa lại trườn khắp người cô, Adrian bóp nhẹ eo cô. “...hàm răng ấy.”

“Tôi không thường biểu diễn lại lần thứ hai, nhưng với chị...” Julian nhìn anh trai chờ sự đồng ý.

Mặc dù biết chắc chắn rằng mình sẽ có lý do để hối tiếc sau đó, Adrian thở dài rồi gật đầu.

Lần này không thể đổ lỗi sự biến đổi của Julian cho một trò lừa đảo hay ảo giác bởi ánh trăng. Khi bóng tối quét qua đôi mắt cậu ta, cậu ta biến thành một thứ gì đó vừa kém lại vừa mạnh hơn người bình thường, tất cả những gì Adrian có thể làm là cố để không bật lại về phía sau. Và rồi, cũng nhanh như vậy, bóng đen rút đi và đứa em trai bé nhỏ của Adrian lại đứng ở ngay trước mặt họ.

“Ôi, lạy Chúa, là thật, đúng không? Cậu ta thực sự là ma cà rồng,” Caroline thở hỗn hển. Mặc dù cô đã từng quả quyết với Adrian rằng cô không phải kiểu phụ nữ nhũn ra trong vòng tay anh, bây giờ trông cô còn ở ngưỡng nguy hiểm hơn thế nhiều.

“Anh e là thế,” anh lăm bầm, vẫn ôm cô chắc chắn cho đến khi đôi chân cô ngừng run rẩy.

Cô dường như không thể dứt ánh mắt khỏi Julian, “Cậu...cậu không...?” Như bị trộm mất sự mạch lạc trong đầu óc, cô hơi phe phẩy hai tay, “...biến thành dơi và bay lên đây đấy chứ?”

Julian giật nảy, “Chúa nhân từ, chị, chị lại nghe Portia luyện thuyết nữa phải không? Chị thực sự nên giám sát sở thích đọc của con nhóc đó cẩn thận vào. Nếu con bé tiếp tục nhồi vào đầu đám vớ vẩn của bác sĩ Polidori, nó sẽ thấy ma cà rồng nấp dưới từng tấm rèm lẫn dưới bóng từng cây cọ cho mà xem. Tôi đúng là có ngủ trong quan tài, nhưng tôi có thể đảm bảo với chị tôi chưa bao giờ...”

“Cậu thực sự ngủ trong một cỗ quan tài?” Caroline há hốc miệng, sự tò mò bắt đầu chiến thắng cơn sốc của cô.

Adrian đảo tròn mắt, “Em nên tha thứ cho em trai anh. Thằng nhóc này luôn có hứng thú với kịch nghệ, ngay cả trước khi nó thành ma cà rồng.”

“Em không hiểu,” Caroline thì thào, quay lại nhìn Adrian, “nếu Julian là ma cà rồng, thì sao anh lại để mọi người tin đó là anh?”

“Như thế sẽ dễ dàng hơn,” Adrian giải thích. “Bọn họ có thể nghi ngờ anh, nhưng không bao giờ tìm được bất cứ bằng chứng nào.”

Julian dang tay, nhún vai một cách hùng hồn, “Và một khi tôi còn khinh bỉ ánh mặt trời, mặc toàn màu đen, và ngâm những bài thơ kinh tởm về máu và cái chết ở mọi buổi hòa nhạc và những bữa tiệc nửa đêm, làm sao người ta có thể cho là rằng tôi thực sự nghiêm túc?”

Ánh mắt thận trọng của cô quay trở lại phía anh ta, “Thế còn những vụ mất tích ở ga Charing Cross? Cậu có chịu trách nhiệm về những vụ đó không?”

“Không,” Adrian nói. “Là anh.” Khi Caroline giật mình quay ngoắt lại nhìn anh, anh thêm vào, “Bọn chúng là ma cà rồng, cung ạ. Từng kẻ một trong số đó.”

“Thế nên anh tiêu diệt chúng,” cô nói, lặp lại những lời anh nói lúc nãy, “Gửi thân xác khô kiệt linh hồn của chúng xuống địa ngục.”

“Dừng ở đây nhé!” Julian la lên. “Không cần phải quá khinh thường số phận của những kẻ không có linh hồn như thế.”

“Julian không giống bọn chúng,” Adrian đảm bảo với cô, “Nó chưa từng một lần hút máu người khác.”

“Vì ông anh tôi đã dành cả một khoản gia tài nho nhỏ cho các quầy thịt trong suốt năm năm qua.”

Mặc dù đã hết sức cố gắng, Caroline cũng không giấu nổi cái nhản mặt không thích ứng nổi của cô.

Julian buông một tiếng thở dài phẫn nộ, “Khi đa số phụ nữ đều chết ngất vì những chuyện tình của đám ma cà rồng, lại có một số người không bao giờ ngừng nghĩ đến chút tiểu tiết như hơi thở đầy máu, đúng không?”

“Năm năm,” Caroline lặp lại, đôi mắt vẫn chưa thoát khỏi trạng thái mù mịt, “Đây là khoảng thời gian mẹ anh ra nước ngoài và Julian đến ở với anh ở Oxford.”

Adrian gật đầu, “Anh đã nói với em là thằng bé rơi vào đám thanh niên hăng máu. Không may là chúng lại được dẫn dắt bởi một gã đàn ông muốn đào mồ chôn anh.”

“Duvalier,” Caroline thì thào trước khi một trong hai anh em có thể nói.

Hai người đàn ông trao nhau ánh nhìn choáng váng trước khi đồng thời gầm lên, “Larkin.”

“Nhưng em tưởng Duvalier là bạn anh,” Caroline nói.

“Anh cũng vậy,” Adrian đáp, gương mặt tối sầm với những kí ức và hối tiếc xưa cũ, “Anh không nhận ra cho đến khi quá muộn, rằng hắn luôn giấu ngấm ghen tị với anh.”

“Chỉ bởi anh khỏe hơn, thông minh hơn, giàu hơn, đẹp trai hơn, đấm bốc giỏi hơn, được kính trọng hơn, và còn nổi tiếng nhiều hơn nữa với các quý cô.” Julian quắc mắt với anh trai, “Giờ em nhìn lại mới thấy anh đúng là không chịu đựng nổi.”

Adrian bắn cho em trai cái trừng mắt đàn áp, “Victor cố gắng che giấu sự cay đắng của hắn đối với anh cho đến khi anh vô ý lấy đi thứ quý giá nhất mà hắn sở hữu.”

“Không phải là trái tim của Eloisa Markham đó chứ?” Caroline hỏi khi cô nhẹ nhàng nhưng kiên định rút người ra khỏi vòng tay anh.

Mặc dù biết thế là không công bằng nhưng Adrian vẫn cảm thấy cơn giận bắt đầu bốc lên, “Còn điều gì khác mà chàng cảnh sát tốt bụng đó không nói với em khi hắn ta thì thảo những điều vớ vẩn ngon ngọt vào tai em không?”

Bước cách ra vài bước chân giữa họ, Caroline đón ánh mắt thách thức của anh, “Anh ta không kể cho em biết chuyện gì đã xảy ra với Eloisa.”

Adrian xoay người khỏi cô, chống hai tay lên bức tường đá cổ xưa tách rời cây cầu khỏi màn đêm. Cơn gió lạnh vẩn vút hương nhài đêm làm mái tóc anh gọn sóng, “Sau khi Eloisa làm tan vỡ trái tim hắn, Victor thay đổi. Hắn bắt đầu uống không biết điểm dừng và thường xuyên đến một câu lạc bộ nhộp nhúa hơn cả ở Whitechapel. Larkin và anh không biết đó chính là chốn đánh bạc đến từ địa ngục.”

“Một ổ ma cà rồng,” Julian nhẹ nhàng nói.

Adrian tiếp tục, “Vì anh đã lấy đi thứ mà hắn muốn, hắn quyết định sẽ đoạt được thứ mà hắn tin anh không bao giờ có được - sự bất tử. Hắn trở thành một trong số bọn họ. Hắn sẵn sàng từ bỏ linh hồn cho một trong những con quỷ ở đó để có thể có thứ sức mạnh hủy diệt anh và tất cả những người anh yêu.”

Adrian quay trở lại đối mặt với Caroline, từ chối xua đi cảm giác đồng lõa kéo theo đó, “Khi anh yêu cầu Julian ngừng theo anh khắp mọi nơi như một chú cún, Victor đã chờ sẵn. Hắn mang Julian dưới đôi cánh của hắn và đối xử với nó như những kẻ đồng trang lứa. Hắn thậm chí còn mang nó đến câu lạc bộ đó. Khi Julian chạy về với anh và nói rằng có ma cà rồng ở London và Victor cũng có thể là một trong số chúng, anh chỉ xoa đầu nó và cho rằng nó quá mệt nên hoang tưởng.”

Nhìn vẻ mặt Caroline anh biết rằng những lời của anh đã giáng cho cô một đòn không nhẹ chút nào.

“Eloisa và Julian biến mất ngày kế tiếp. Anh không biết tìm họ ở đâu nên đã đến câu lạc bộ, thâm tâm anh tin tưởng rằng Victor có thể giúp anh tìm họ. Nhưng câu lạc bộ bị bỏ không. Hắn và đồng bọn đã bỏ trốn. Và Eloisa...” Adrian nhắm mắt, vẫn bị ám ảnh bởi cảnh tượng chiếc cổ mảnh khảnh, xanh nhợt tuôn ào ào hai dòng máu đỏ, đôi mắt xanh dương tuyệt đẹp mở trừng trừng... “Anh không bao giờ tưởng tượng nổi hắn có thể hủy diệt thứ gì đó mà hắn cũng vô cùng yêu quý.”

Anh mở choàng mắt để đón lấy đôi mắt sững sờ của Caroline, “Anh đến quá muộn để cứu Eloisa, nhưng anh tìm thấy Julian đang cuộn tròn trong một góc, hôn hển tím chặt cổ họng nó. Khi anh chạm tay vào nó, nó găm gù với anh như một con thú. Victor đã giết chết Eloisa, nhưng hắn nghĩ sự trừng trị thích hợp hơn cả đối với anh là biến em trai anh thành thứ mà hắn biết là anh ghê tởm nhất.”

“Làm cách nào mà...?” Caroline hỏi, với vẻ chán chường không kém Adrian vào thời khắc ấy.

Julian nhìn chằm chằm về phía chân trời, ánh trăng như gột rửa chỉ còn lại nét tinh khôi trên gương mặt nghiêng nghiêng dưới ánh sáng dịu dịu của nó. “Vào giây phút trái tim tôi ngừng đập, hắn cắn tôi thêm lần nữa. Hắn xé toạc linh hồn ra khỏi người tôi. Tôi vẫn thường nghĩ rằng Eloisa là người may mắn. Cô ấy chết, linh hồn cô ấy cũng được giải thoát.”

“Vậy sao cảnh sát không bao giờ tìm thấy thi thể cô ấy?”

Adrian lúng túng nhìn trộm về phía Julian, “Lúc đó anh không thể biết Eloisa sẽ chết đi hay sẽ biến thành... một thứ gì đó khác. Bởi vậy sau khi anh nhốt Julian vào xe ngựa, anh trở lại câu lạc bộ và châm lửa đốt.” Đôi mắt anh nhức nhối với bóng ma đầy mồ hôi và nước mắt, “Anh cứ đứng đó trên đường và nhìn nơi đáng nguyên rủa ấy bị thiêu rụi, không hề nhận ra cho đến khi quá muộn rằng anh đã hủy hoại tất cả bằng chứng về tội lỗi của Duvalier và sự trong sạch của chính anh.”

Caroline lắc đầu kiệt sức, “Sao anh không kể với Larkin? Anh ta là bạn thân nhất của anh. Chẳng nhẽ anh ta không giúp anh?”

“Anh không thể phiêu lưu. Anh sợ khủng khiếp nếu ai đó phát hiện chuyện gì xảy ra với Julian, họ sẽ tước nó khỏi anh... hoặc tiêu diệt nó.”

Dựa vào bức tường và khoanh tay lên ngực, Julian nhìn anh trai với vẻ yêu thương nhăn nhó, “Lẽ ra em đã sớm hủy hoại bản thân, nếu không vì anh.” Cậu ta nhìn về phía Caroline, “Anh ấy phải khóa lại và kiểm chế tôi trong gần một tháng. Tôi đánh lại anh ấy. Cào cấu anh ấy. Thậm chí còn cắn anh ấy. Tôi có lẽ sẽ xé toạc cổ họng anh ấy ra nếu như tôi đập vỡ được những chiếc gông. Nhưng cái kẻ ngu ngốc cứng đầu này không chịu từ bỏ hy vọng với tôi. Anh ấy mang cho tôi thức ăn tôi cần để sống và tự nhốt mình trong căn gác mái đó với tôi nhiều giờ, hét vào mặt tôi cho đến khi giọng anh ấy khản đặc để nhắc tôi nhớ rằng tôi là ai - tôi đã từng là ai - cho đến khi tôi tìm thấy chút mong manh tính người còn sót lại. Và anh ấy vẫn nhắc nhở hàng ngày không bao giờ ngơi nghỉ kể từ hôm đó.”

Adrian nhìn xuống, Caroline đang dăm dăm nhìn anh, đôi mắt xám của cô mịt mờ vì những giọt nước mắt. “Đừng nhìn anh kiểu đấy,” anh cảnh cáo. “Anh có thể không phải kẻ côn đồ như em từng nghĩ, nhưng anh đảm bảo với em anh không phải là anh hùng.”

“Sao anh có thể nói như vậy khi anh hy sinh quá nhiều để cứu em anh?”

“Bởi vì anh chưa cứu được nó,” anh dứt khoát. “Vẫn chưa.”

“Adrian không chỉ đi săn ma cà rồng trong năm năm qua,” Julian nói. “Anh ấy còn nghiên cứu về chúng nữa. Anh ấy là người đã khám phá ra cách có thể lấy lại được linh hồn cho tôi.”

“Như thế nào?” Caroline hỏi.

Đôi mắt Julian lấp lánh vì kích động, “Nếu tôi tiêu diệt được kẻ đã sinh ra tôi và đoạt lại thứ hắc đánh cắp từ tôi, tôi có thể hồi sinh lần nữa. Chúng tôi phải tìm và bắt cho được Duvalier, rồi tôi phải là người hút máu hắc đến kiệt khô.”

“Hút hắc đến kiệt khô?” Caroline nuốt xuống. “Có phải ý cậu là điều tôi đang nghĩ không đấy?”

Julian gật đầu, “Tôi sợ là tôi phải từ bỏ thói quen ăn uống đồng đẳng của mình ít nhất một lần trong đời.”

“Nhưng nếu ai đó tiêu diệt hắc trước thì sao? Cậu sẽ mất linh hồn mãi mãi à?”

Adrian trao đổi một ánh nhìn với em trai trước khi nói, “Không hẳn thế. Nhưng mọi thứ sẽ trở nên đặc biệt khó khăn bởi linh hồn của Julian cùng tất cả những linh hồn Duvalier ăn cắp được trong năm năm qua sẽ quay trở lại với con ma cà rồng đã sinh ra Duvalier, và khiến hắc hùng mạnh hơn gấp bội lần. Và mặc dù cũng chỉ tưởng tượng được vài viễn cảnh có thể xảy ra

trong tương lai, bọn anh cũng không hoàn toàn chắc chắn kẻ đó là ai.”

Caroline khẽ lắc đầu, rõ ràng vẫn còn phải vật lộn để sàng lọc tất cả những điều hai người vừa nói cho cô nghe, “Bởi ma cả rùng không chỉ là những sinh vật hút máu để sống sót. Chúng không nắm trong tay linh hồn của chính bọn chúng, nhưng chúng tích trữ linh hồn của những kẻ khác để chuyển đổi thành loại của mình.”

“Đúng thế,” Adrian chứng thực, “Bọn chúng ăn linh hồn và trở nên mạnh hơn với mỗi linh hồn mà chúng đánh cắp được.”

Vòng tay ôm lấy chính mình, Caroline ghì lại một cơn rùng mình, “Vậy là Duvalier đã trở nên mạnh hơn trong những năm qua.”

“Mạnh hơn, nhưng không phải bất khả chiến bại,” Adrian gần từng tiếng, “Suốt năm năm qua bọn anh lần theo thằng khốn đó trên thế giới – Rome, Paris, Isanbul, Karpát. Lúc nào cũng đuổi sát nút nhưng hẳn luôn tìm cách để đi trước một bước. Cho đến bây giờ.”

“Bây giờ?” Caroline lặp lại. “Tại sao lại là bây giờ?”

Adrian chạm vào Caroline, giờ đây không còn sức kháng cự, thôi thúc muốn đặt tay lên người cô, nhất là khi đây có thể là lần cuối cùng. Anh dùng hai bàn tay ôm lấy gương mặt cô, hai ngón cái diu dàng vuốt ve lớp sa tanh kem sữa trên đôi má cô. “Bởi vì cuối cùng bọn anh đã tìm ra thứ mà hẳn không thể cưỡng lại được.”

Julian chống một chân lên tường và lấy khăn tay lau một vết bẩn tưởng tượng trên chiếc bốt của mình, trông cứ như anh mong được biến thành dơi và bay vèo khỏi đây.

Caroline hoang mang lắc đầu, “Nhưng cảm dỗ nào mới có thể khiến một con quỷ như thế...?”

Adrian bất lực nhìn cô khi bỗng nhiên cô nhận ra điều khiến cô điếng người vì ghê sợ.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thều thào, mặt tái nhợt. “Là Vivienne, đúng không? Dì Marietta từng nói lần đầu tiên nhìn thấy con bé, trông anh như thể nhìn thấy một hồn ma. Larkin đã cảnh báo với em con bé có vẻ ngoài giống Eloisa khủng khiếp nhưng em không nghe. Đó là lý do anh gọi ý con bé làm tóc. Sợi dây chuyền... chiếc váy dạ hội... Chúng là của Eloisa phải không? Tại sao anh lại làm thế, em cá là cô ấy thậm chí cũng cài hoa hồng trắng lên tóc và chơi đàn hạc nữa phải không?”

“Giống như một thiên thần,” Adrian miễn cưỡng thừa nhận.

Che một bàn tay lên môi, Caroline vịn mình ra khỏi anh. Lần này anh muốn chạm vào cô, cô rùng mình dữ dội để tránh khỏi sự đụng chạm đó, “Chúa lòng lành,” cô thở mạnh, lùi ra xa hơn nữa. “Anh muốn dùng em gái tôi làm mồi nhử. Anh chưa bao giờ quan tâm đến con bé hết.”

“Đương nhiên là anh có quan tâm! Cô ấy là một cô gái đáng mến!”

“Đáng mến đủ để lôi ra con quái vật giấu mình trong anh phải không? Đáng mến đủ để bị dẫn như một con cừu đến chỗ giết thịt phải không?” Giọng Caroline cao vút lên, rồi vỡ vụn ra trong thanh âm khản đặc, “Anh đã tặng con bé chiếc váy của một người đã chết! Anh định dùng thứ đó để làm vải liệm cho nó sao?”

Adrian lắc đầu tuyệt vọng, trước nỗi đau khổ trong đôi mắt Caroline, “Anh thề bằng cả mạng sống rằng anh sẽ không bao giờ để xảy ra chút tổn hại nào với cô ấy. Anh sẽ không bao

giờ tiếp cận cô ấy nếu anh không tin bản thân đủ sức bảo vệ cô ấy.”

“Giống như cái cách anh bảo vệ Eloisa?”

Adrian thoáng nhắm mắt, “Giờ anh đã mạnh hơn xưa rất nhiều. Kể từ khi cô ấy chết, anh đã dành tất cả thời gian để mài giũa các kỹ năng của mình, cả cơ thể lẫn trí tuệ. Song nếu lúc ấy anh nhận ra sớm hơn cô ấy đang lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm đến tính mạng, anh có thể đã cứu sống được cô ấy rồi.”

“Nhưng anh không cứu được cô ấy, không phải sao?”

Adrian không có chút phòng thủ nào để chống lại cú đòn đó. Caroline quay người lại và băng qua cây cầu, hai nắm tay siết chặt quả quyết. Lần này Julian không hề nhúc nhích để chặn cô lại.

“Em định đi đâu thế?” Adrian gọi với theo phía sau cô.

“Đến nói cho Vivienne về tất cả âm mưu xấu xa của anh.”

“Em sẽ nói cho cô ấy nghe cả chuyện của chúng ta nữa chứ?”

Caroline sững người giữa một bước dài. Nếu không phải cơn gió đang đảo tung áo khoác của anh và lùa những ngón tay của nó qua mái tóc như dệt từ ánh trắng của cô, Adrian tin rằng cô đã hóa thành đá.

Cô chậm chậm quay lại. Không phải sự khinh thường hằn sâu trong đáy mắt. Mà là khao khát, cùng tiếc thương. Giọng cô nhẹ bằng, nhưng vẫn trong trẻo như pha lê, “Khi em bắt đầu tin anh không phải là quái vật, em phải đi và chứng minh rằng em đã sai.”

Mặc cho anh không muốn gì hơn là đuổi theo cô, được ôm cô vào lòng và cầu xin cô hãy hiểu cho anh, Adrian chỉ có thể đứng chôn chân và dõi theo Caroline băng qua cây cầu, mang theo những gì còn sót lại từ trái tim tan nát của anh.

~*~

Caroline âm thầm bước vào phòng ngủ của hai em gái. Sau nhiều giờ khóc than, những giọt nước mắt của cô cuối cùng cũng khô cạn, để lại gương mặt tiêu điều, tê tái hết như trái tim cô.

Cô đã mong sẽ tìm thấy các em gái đang nép mình trong phòng ngủ của từng đứa, nhưng hai em cô lại thiếp đi trong phòng khách. Portia cuộn tròn trên một chiếc ghế bành căng phòng, mũ ngủ trượt xuống một bên mắt, còn Vivienne nằm dài trên chiếc trường kỷ đặt trước lò sưởi, má gối lên hai cánh tay khoanh lại và quấn quanh người một tấm mền bạc màu. Ngọn lửa sắp lụi trong lò sưởi tỏa hơi nóng ấm cúng trên gương mặt say sưa ửng hồng của hai đứa. Hai chén trà đã uống được một nửa cùng một chiếc đĩa sứ rải rác vụn bánh quy đặt trên mặt lò sưởi, chứng tỏ Portia đã hoàn thành rất tốt lời hứa sẽ giữ Vivienne bận rộn cả buổi tối.

Caroline vẫn còn đang quay cuồng giữa sự thật Julian là ma cà rồng và Adrian là thợ săn. Nhưng cơn sốc về sự thật bị vạch trần đó cũng không sánh bằng khám phá kinh khủng nhất: Adrian không muốn Vivienne - anh muốn cô.

Trong nhiều năm rỗng, cô đã luôn phải thủ vai chàng hoàng tử trong các buổi diễn phục vụ cha mẹ họ chỉ bởi cô là người chị lớn tuổi hơn và cao hơn các em gái. Và giờ đây, khi cô đã tìm được một người đàn ông sẵn sàng phân vai nàng công chúa cho cô thì cô lại khám phá ra sự thật cay đắng rằng chẳng có cái kết hạnh phúc nào dành cho cả hai người.

Adrian đã thể hiện bản thân cũng nhẫn tâm chẳng thua kém gì Duvalier. Duvalier có thể đã đánh cắp những linh hồn, nhưng Adrian đã dễ dàng lướt qua tất cả các thành lũy đã xây từ đá nhọn của cô để đánh cắp trái tim cô. Cô phải nhắm mắt để chống lại đợt sóng mong mỗi cuốn lấy cô khi cô nhớ đến những giây phút được ở trong vòng tay anh, ở trên giường anh - những giây phút duy nhất cô từng biết trong đời.

Cô bước sâu hơn vào căn phòng, đôi hài lao xao trên tấm thảm Aubusson. Giống như khách danh dự của tiệc trà, chiếc hộp đựng chiếc váy dạ hội mở nắp đặt trên chiếc sô-pha thêu hoa, vị trí đẹp nhất để ngắm nhìn. Chỉ vài giờ trước đây thôi, cô cũng đã mê mụ trước vẻ đẹp của nó như các em cô. Nhưng ngay lúc này chỉ riêng ý nghĩ nó sẽ phủ lên làn da Vivienne cũng khiến cô rùng mình. Nếu chiếc váy dạ hội không hơn gì một tấm vải liệm, thì chiếc hộp sẽ là cổ quan tài, sẵn sàng đóng sập lại tất cả giấc mơ của cô.

Nhưng ngay lúc này, chút gì đó về vẻ lộng lẫy của chiếc váy vẫn khiến cô không cưỡng lại được. Caroline miễn cưỡng vạch tay trên lớp vải tuyền sáng lên lông lánh, thầm thắc mắc về người con gái đã từng mặc nó trước đây. Liệu trái tim cô ấy có trở nên gấp gáp mỗi lần Adrian bước vào phòng không? Liệu cô ấy có nhức nhối với niềm trông đợi mỗi lần anh trao cho cô ấy một nụ hôn biếng nhác của anh không? Liệu cô ấy có tin tưởng anh sẽ lao đến và giải thoát cho cô ấy trong giây phút phải đương đầu với định mệnh không thể nào tưởng tượng nổi dưới đôi tay của người đàn ông cô từng đặt lòng tin nhưng chưa bao giờ yêu không?

Caroline rút tay ra khỏi chiếc áo, quay trở lại với hai cô em gái. Dường như chỉ mới ngày hôm qua thôi chúng vẫn còn là những đứa trẻ, với mái tóc mềm như tơ và đôi bàn chân hiếu động. Và giờ đã trên ngưỡng cửa những người phụ nữ trưởng thành, đôi môi căng mọng của chúng hãy còn cong lên thành những nụ cười đăm chiêu khi mơ về những chiếc áo dạ hội thanh nhã, những buổi dạ tiệc hóa trang cùng những chàng hoàng tử sẽ giải cứu hai đứa thoát khỏi những tình huống nguy nan nhất.

Cô với tay chạm vào vai Vivienne, quyết định sẽ đánh thức em mình và đưa ra khỏi nơi này trước khi những giấc mơ của con bé trở thành ác mộng. Nhưng có cái gì đó giữ bàn tay cô lại.

Cô lại thấy Adrian đứng trên cây cầu đó, gió thổi tung mái tóc. Mặc dù anh không cầu xin, cô vẫn có thể trông thấy vẻ khẩn nài trong đôi mắt anh. Cô nghĩ đến những năm ròng anh săn đuổi Duvalier và những tên quái vật khác như hắn, những hy sinh nặng nề để bảo vệ bí mật của em trai mình. Trong khi những người đàn ông khác cùng tuổi và địa vị với anh khiêu vũ cho đến hừng đông, tiêu tán gia sản vào chiếu bạc, và quyến rũ những phụ nữ đã có chồng, anh dành năm năm đầy ải bản thân ra khỏi chính cộng đồng của anh, sống trong bóng tối như những kẻ súc sinh mà anh săn đuổi.

Liệu cô sẽ làm được gì nếu tình huống của hai người đảo ngược? Cô trồi mẩn nhìn Portia và nhẹ nhàng vuốt tóc Vivienne. Cô có thể đi được bao xa để giữ gìn cuộc sống cho các em cô? Để cứu linh hồn của hai đứa?

Cô cứ tưởng những giọt nước mắt của mình đã hoàn toàn khô cạn, nhưng cô đã nhầm. Chúng đang làm đôi mắt cô cay xè khi cô nhận ra chính xác việc cô phải làm.

Bất cứ việc gì.

Bất cứ việc gì có thể.

Chương 16

“Ý chị là em không được đến vũ hội? Sao chị có thể nhẫn tâm?”

Caroline dăm dăm nhìn Portia, cố che giấu bản thân trước những tổn thương trong mắt em gái. Đứng giữa phòng ngủ của Portia, nơi được vây quanh bởi những chiếc váy lót bông bành, của lụa là và đăng đen rực rỡ sắc màu, cô còn cảm thấy mình nhẫn tâm gấp đôi. Mặc mỗi chiếc áo mỏng và quần đùi, mái tóc đen uốn thành những lọn quăn, Portia trông như mới bước sang tuổi mười hai. Hộp phấn để mở sáng lên lấp lánh như những hạt bụi tiên, đang chờ để biến đổi một cô bé then thùng thành một thiếu nữ đáng yêu trong đêm vũ hội.

“Không phải chị nhẫn tâm,” Caroline đáp. “Chị chỉ thực tế thôi. Em chưa được giới thiệu trước giới thượng lưu, nên em không có một buổi ra mắt hợp lệ. Vì thế, em không nên xuất hiện ở một buổi dạ hội cho những thành viên nổi tiếng nhất tham gia với mái tóc vẫn cao cùng chiếc váy cổ quá trẻ của mình.”

“Nhưng em mười bảy tuổi rồi!” Portia rên rỉ. “Nếu em không ra mắt sớm thì sẽ chẳng còn dịp nào nữa cả!” Đôi mắt con bé hẹp lại thành hai lát cắt kết tội, “Thêm vào đó, chị cũng chưa bao giờ có một buổi ra mắt hợp lệ, mà chị vẫn đi dự buổi dạ hội này đấy thôi.”

“Chị không có lựa chọn nào khác. Chị gái em cần một người đi kèm.”

Portia điên cuồng đảo mắt khắp phòng, ném ra những lý lẽ để khiến cô lung lay, “Chị không phải sợ em sẽ làm chị xấu hổ. Một người hầu gái đã giúp chị Vivienne và em sửa tam chiếc váy đi lễ nhà thờ của em thành một chiếc váy dạ hội khá hoàn hảo.” Con bé kéo chiếc váy mu-xơ-lin màu xanh dương quen thuộc ra khỏi lưng ghế và giơ nó lên ngực cho Caroline xem, trao cho cô một nụ cười hy vọng, “Không đáng yêu sao ạ? Bọn em thậm chí còn khâu một dải thắt lưng mới và một đường viền ren để che đi phần ngực bị chật của em. Và đây nữa chị!” Con bé vồ lấy chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt làm từ giấy bồi được trang trí với chiếc mũi tình nghịch màu hồng cùng những sợi rìa mèo thật dài và giơ lên mặt, “Julian đã tìm được nó cho em ở một trong những căn gác mái của lâu đài.”

Caroline cứng người. Cô liệu lĩnh muốn tin Julian thực sự muốn chối bỏ số mệnh của cậu ta, nhưng cô cũng nhớ đến mảng tối bao trùm đôi mắt cùng những chiếc răng nanh sắc nhọn lóe lên dưới ánh trắng của cậu ta, cơn náo động dâng lên trong cô.

Lôi chiếc mặt nạ ra khỏi tay Portia, Caroline ném nó trở lại bàn trang điểm, “Tất cả đều dễ thương và chị chắc em sẽ có cơ hội được đeo nó vào một ngày đó gần đây. Nhưng không phải đêm nay.”

Nụ cười của con bé tắt lịm và thay vào đó là một cái mặt sưng sứa đầy bão tố, Portia quăng cái váy thành một đống lên giường, “Em không hiểu có chuyện gì xảy ra với chị. Chị chẳng còn giống bình thường kể từ khi chị đi tìm ngài Trevelyan ngày hôm qua. Trước đây chị còn thuyết phục em anh ta có thể là ma quỷ bằng xương bằng thịt. Giờ thì chị bảo tất cả đều là sai lầm ngớ ngẩn.”

Caroline túm một sợi đăng ten từ bàn trang điểm và quấn nó quanh ngón tay, tránh đôi mắt của Portia, “Chị đã nói với em là tử tước và chị đã hóa giải được mọi hiểu lầm. Ngài ấy không phải ma cà rồng và chị đã nghĩ ngài ấy sẽ trở thành một người chồng hoàn hảo.”

“Cho Vivienne?” Portia khoanh tay trước ngực, “Hay cho chị?”

Cảm giác hai má mình dần đỏ lựng, Caroline ngẩng cao đầu để nhìn thẳng vào cái nhìn hồ nghi của em gái. Cô nên đoán trước được chuyện này. Mặc cho sự khác biệt về tuổi tác giữa hai chị em, cô luôn gần gũi với Portia hơn với Vivienne. Bởi vậy sẽ khó khăn gấp đôi khi muốn nói dối con bé ngay lúc này.

“Cho Vivienne, đương nhiên là thế, đồ ngốc! Chị không biết sao em cứ phải say mê với tất cả ảo tưởng về sự lãng mạn trong khi em chẳng biết điều gì thực sự diễn ra giữa một người đàn ông và một người đàn bà.”

“Nếu chị không cho phép em dự vũ hội, em có thể sẽ chẳng bao giờ khám phá được điều đó! Làm ơn đi mà, chị Caroline!” Portia chắp hai tay lại với nhau, ánh nhìn khẩn khoản của con bé đủ để làm tan chảy một trái tim làm bằng đá. “Lúc em kể với Julian ba chị em mình đã tập khiêu vũ trong phòng khách ở Edgeleaf thế nào, anh ấy đã hứa sẽ để dành một điệu van-xơ cho em.”

Khi cô hình dung ra cảnh em gái cô đang xoay tròn quanh phòng khiêu vũ trong vòng tay của Julian, và hàm răng trắng lóa của cậu ta chỉ cách chiếc cổ dễ bị tổn thương của con bé vài xăng-ti-mét, cơn chấn động của cô căng lên thành nỗi kinh hoàng.

Không ngăn được cảm xúc, cô túm lấy cánh tay Portia và ra sức lắc, “Em không được bước chân ra khỏi phòng đêm nay nghe chưa. Nếu em không nghe lời chị, chị sẽ ngay lập tức gửi em trở lại Edgeleaf vào sáng mai và em sẽ không bao giờ nhìn thấy chàng Julian Kane của em thêm lần nào nữa. Hay bắt cứ một người đàn ông nào khác!”

Vùng vằng thoát ra khỏi vòng kim kẹp của Caroline, Portia bắt đầu lùi ra khỏi cô, những giọt nước mắt tuôn ào ào ra khỏi đôi mắt con bé, “Vì sao? Chị không khác gì một kẻ đáng ghét, ích kỷ! Chị chẳng qua chỉ muốn em trở thành một bà cô già giống như chị để chị không phải cô đơn một mình khi Vivienne cưới người đàn ông chị yêu mà thôi!” Quay đi, con bé ném mình xuống chiếc giường và vùi mặt thổn thức khóc.

Nếu là ngày hôm qua, những lời của Portia hẳn đã cắt vụn trái tim cô. Nhưng hôm nay thì khác. Caroline biết em gái cô có một trái tim mềm yếu cũng như cá tính bốc đồng của nó. Portia sẽ sớm hối hận vì những lời tàn nhẫn của mình, nếu như lúc này sự hối hận ấy chưa tới.

Cô muốn ngồi xuống giường và xoa bóp đôi vai Portia cho đến khi cơn run rẩy của chúng lắng xuống, nhưng Caroline vẫn phải ép mình quay mặt bước đi.

“Chị rất tiếc, cưng à,” cô khẽ nói, lẳng lặng khép cánh cửa phòng ngủ sau lưng cô. “Có lẽ một ngày nào đó em sẽ hiểu.”

Cô thoáng ngập ngừng khi thứ gì đó nặng nề nghe như tiếng một chiếc chốt văng vào cánh cửa sau lưng cô, cảnh báo cô rằng cái ngày nào đó có lẽ sẽ đến sớm như cô hy vọng.

~*~

“Một người hầu gái đã mang đến cho em lời nhắn của chị. Chị muốn gặp em à?”

Caroline đang chậm rãi ngồi lên chiếc ghế trước bàn trang điểm thì thấy Vivienne đứng trước ngưỡng cửa phòng cô, vô cùng rục rịch với những món quà của tử tước.

Sắc màu hồng đào của chiếc váy dạ hội bằng vải voan như càng tôn thêm đôi má ửng hồng

của em cô, và sợi dây chuyền nép giữa hai bầu ngực càng làm làn da màu ngà tuyệt hảo của nó thêm ấn tượng. Thêm vào đó là một đóa hồng trắng muốt cài bên tai phải. Em cô đúng là nổi bật hơi quá mức bình thường: đôi mắt quá sáng, đôi má ửng hồng, Caroline nhăn nhó nghĩ khi quan sát Vivienne bồn chồn đưa một bàn tay xanh xao, mảnh dẻ của mình vuốt lại những lọn tóc quăn như thác vàng dính vào chiếc mũ miện bằng một dải lụa bằng sa tanh hồng cùng một chiếc lông vũ trắng tinh.

“Sao chị vẫn chưa trang điểm?” Vivienne đưa mắt nhìn chiếc váy nhung của Caroline và những bím tóc hỗn độn của cô, “Gần đến lúc xuống dự hội rồi.”

Caroline đứng dậy, bình tĩnh một cách kỳ lạ khi bước lại gần em gái, “Đừng lo. Vẫn còn thời gian mà. Portia vẫn ổn sao?”

Vivienne thở dài, “Em không nghe thấy tiếng thút thít từ phòng con bé hơn một giờ rồi. Em ước gì chị bớt nghiêm khắc một chút và ít nhất cũng cho phép con bé xuống nhà nhảy một điệu.”

“Không có gì khiến chị vừa lòng hơn thế, nhưng như thế cũng đồng nghĩa với việc không có quy củ gì cả.” Caroline một lần nữa lại hình dung cô em gái bé bỏng của mình dập dùi theo điệu nhạc trong vòng tay Julian, cô dứt khoát, “Portia còn trẻ. Nên chị tin con bé sẽ chóng hồi phục từ cú sốc kinh khủng này. Rồi tuần tới chắc chắn con bé sẽ chẳng nhớ nổi vì sao nó giận dữ với chị. Hơn nữa, hôm nay là đêm đặc biệt của em, không phải của con bé.”

Vivienne ấn một tay lên bụng, “Đấy là lý do tại sao em cứ có cảm giác như em vừa nuốt cả một bầy dơi.”

“Chị biết em có lẽ hơi căng thẳng, nên chị đã gọi người giúp việc mang lên đây một thứ có thể khiến em bình tĩnh lại.”

Quay lưng về phía Vivienne, Caroline rót một tách trà từ chiếc khay đặt trên chiếc bàn cạnh giường, tay cô vững vàng một cách hoàn hảo. Nỗi lo sợ về việc Vivienne có thể từ chối lời mời của cô biến mất khi em gái cô đón lấy tách trà và khoan khoái đưa lên miệng.

“Em không hiểu sao em lại bồn chồn thế.” Vivienne đưa chiếc tách để Caroline rót thêm, “Không phải em chưa bao giờ tham dự một buổi dạ hội hóa trang trước đây.”

“Nhưng em chưa bao giờ nhận lời cầu hôn từ một vị tử tước giàu có.” Caroline nhẹ nhàng đỡ lấy chiếc tách từ tay em gái và đặt lên chiếc khay cạnh chai cồn thuốc phiện để mở.

Phải mất gần một phút Vivienne mới bắt đầu lả xuống bên chiếc giường, vẻ mặt mê muội dần dần thay thế những tia lấp lánh như phát sốt trong đôi mắt.

Caroline giật nảy mình khi em gái cô tóm lấy tay cô và kéo cô nằm xuống bên cạnh, “Chị có nghĩ đến một lúc nào đó chị có thể tha thứ cho em không, Caro?” Phần môi dưới căng mọng của con bé bắt đầu run rẩy khi con bé nhìn Caroline với đôi mắt mờ mịt.

“Cho cái gì?” Caroline hỏi, sửng người vì lời cầu xin của em cô. Nhất là khi cô nghĩ cô mới là người phải cầu xin em gái sự tha thứ.

“Cho thứ này!” Tay Vivienne run rẩy trên lớp vải voan sáng bóng. “Trong khi em ở London, sống cuộc sống đáng lẽ đã là của chị, chị bị kẹt lại ở Edgeleaf, lén lút bỏ thêm khoai tây vào đĩa của Portia và cố gắng chặt chiu từng đồng xu nhỏ. Em đã đánh cắp sự yêu mến của dì Marietta. Em đã đánh cắp lần ra mắt của chị. Em đã đánh cắp tất cả những bộ váy và những đôi hài đẹp để Mama chuẩn cho chị. Nếu chị là người đến London thay vào chỗ của em, tử tước có thể đã

cầu hôn chị đêm nay!”

Trong một khắc đau thương Caroline dường như nghẹt thở, cô chỉ có thể đáp, “Được rồi, bé cưng,” cuối cùng cô cũng cố gắng rì rầm, “Em không cần phiền muộn vì điều đó trong lúc này.”

Vivienne tựa đầu vào vai Caroline, tiếng nói giảm dần thành một giọng đều đều líu ríu, “Caroline thân yêu của em. Em hy vọng chị biết chị luôn có một vị trí trong trái tim em và ngôi nhà của em.” Mềm dần giữa những chiếc gối, con bé lấy tay che cái ngáp, “Sau khi chúng em kết hôn, có lẽ ngài Trevelyan sẽ tìm một người chồng cho chị.” Mắt con bé bắt đầu nhắm nghiền, “Một người đàn ông góa vợ cô đơn nào đó với hai hoặc ... ba ... đứa trẻ..., người ... cần ... một...” Con bé im bật, một tiếng ngáy nhẹ nhàng thoát ra từ làn môi hé mở.

Với hàng mi vàng óng, đôi má ửng hồng và nụ cười lơ mơ nở trên môi, em cô trông còn đẹp hơn nàng công chúa bị phù phép, vui lòng chìm vào giấc ngủ chờ được đánh thức bởi nụ hôn từ chàng hoàng tử của mình.

“Ngủ đi, bé yêu,” Caroline thì thầm, đặt một nụ hôn lên trán em gái khi cô khẽ khàng gỡ đóa hồng trắng và kéo sợi dây chuyền qua đầu em cô, “và hãy mơ.”

~*~

Giới thượng lưu không yêu thích gì hơn một buổi dạ hội hóa trang. Trong một đêm đầy ma thuật, họ có thể tự do gỡ bỏ các vai trò cứng nhắc, các phép tắc ép buộc họ để trở thành ai đó, hay thứ gì đó họ muốn. Khi họ đeo những chiếc mặt nạ công phu của mình lên, họ có thể trở thành một nàng trinh nữ hoặc một gã Viking, một nông dân hay chàng hoàng tử, thậm chí là một chú cừu hoặc sư tử. Lúc này họ đang nô nức chen nhau qua sảnh lớn của lâu đài, những lời hoan hô tục tĩu của họ như đưa cả sảnh trở về những ngày hội xưa cũ trong vở kịch giấc mộng đêm hè, khi mỗi người đàn ông đều là một tên cướp biển và trình tiết của bất cứ người phụ nữ nào cũng không được an toàn.

Vị chủ nhà của bọn họ đang quan sát họ từ ban công, những ngón tay to bè bao quanh phần miệng thanh tú của một ly sâm-banh. Một người đeo chiếc mặt nạ của một cô gái chăn cừu lao qua đám đông, bị truy đuổi bởi một tên quái vật đầu người mình ngựa dâm dăng. Cô ta thét lên với tiếng cười lạnh lạnh khi gã tóm cô lại bằng chiếc gậy móc chăn cừu và kéo cô ta vào vòng tay gã. Đẩy cô ta ngửa ra trên tay, gã cướp bóc miệng cô với một nụ hôn sâu và thật dài. Đám đông reo hò vang dội khiến gã đàn ông đứng thẳng dậy rồi khom lưng chào, trong khi nàng chăn cừu đỏ ửng mặt đỏ sập xuống trong cơn ngất xỉu giả tạo. Adrian uống thêm một ngụm, ghen tị màn kịch tình yêu thanh thơ của bọn họ.

Trừ một hàng ghế đặt dọc theo bức tường phía nam, tất cả đồ đạc đều được chuyển ra khỏi sảnh chính, để phục hồi không gian sâu hun hút cho vẻ huy hoàng thời trung cổ của nó. Theo lệnh của anh, những người hầu đã cất đi những tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ nặng nề, để lại lớp nền đá cho màn khiêu vũ. Một dàn nhạc mặc theo trang phục của các thầy tu dòng thánh Bê-nê-đích, hoàn hảo trong chiếc áo choàng bằng sợi gai và những cái đầu trọc hếu, ngồi trên chiếc bệ đắp nổi trong một góc, với những nốt nhạc hoa mỹ từ một bản công-xéc-tô của Mozart du dương lan ra từ các nhạc cụ của bọn họ.

Ánh sáng dịu dịu tỏa ra từ những chiếc đèn Argand đã được thay bằng những ngọn đuốc đốt lên trong các móc treo bằng sắt. Bóng tối tu lại dưới những chiếc xà rầm cao lưng lửng của mái vòm cong cong, chỉ càng làm bầu không khí thêm bí ẩn cùng hiểm họa rình rập khắp sảnh.

Adrian tìm kiếm trên từng chiếc mặt nạ, trên từng gương mặt bất cứ dấu hiệu nào từ con mồi của anh. Sự thất thường của bóng đêm và ánh đuốc biến mỗi ánh lấp lánh trong con mắt thành vẻ khát máu, mỗi cái nhăn nhó tinh quái thành những điệu cười dâm dăng mang đầy

điềm gỡ, biến mỗi người đàn ông thành một con quái vật đang ẩn mình.

“Thôi chết rồi. Em quên mất đây là dạ hội hóa trang,” Julian châm biếm khi lại gần anh trai. Em anh xòe rộng chiếc áo choàng đen mềm mại và quay một vòng loạn choạng về phía Adrian, khoe ra một đôi răng nanh ngà đầy kiểu cách bằng sáp.

“Anh không thấy tức cười tí nào,” Adrian mím môi, một chiếc mặt nạ domino màu đen đơn giản là nhượng bộ duy nhất của anh trong dịp này. Anh coi thường những quy ước trong một buổi dạ hội hóa trang, tránh xa chiếc áo choàng gắn đá quý và chiếc quần màu vàng sẫm thường thấy để mặc một bộ lễ phục đen, một chiếc áo sơ mi đi kèm màu đen, và một chiếc quần màu đen, tất cả được thiết kế tỉ mỉ để anh có thể len vào màn đêm một cách êm ru mà không bị phát giác.

Khi một người hầu đi qua, Julian nhắc một ly sâm-banh đầy ắp khỏi khay của cậu ta, “Vây anh thử gợi ý xem em nên mặc cái gì? Một đôi cánh thiên sứ chẳng? Hay bộ của thiên thần Gabriel?”

Adrian giằng lấy chiếc ly khỏi tay em trai và đặt trở lại khay, đôi mắt anh mỗi lúc một trừng lên, “Để phòng trường hợp Duvalier xuất hiện tối nay, em cần toàn bộ sự sáng suốt của bản thân đấy. Nhử hấn về đây mới chỉ là nửa cuộc chiến thôi. Chúng ta phải bắt được hắn nữa.”

“Anh không phải lo. Các quý bà đã truyền tai nhau rằng em đặc biệt tài tình sau khi tiêu thụ một hoặc hai chai sâm-banh cơ mà.” Julian tham gia với anh ở lan can, dõi theo dòng người bên dưới qua đôi mắt lim dim, “Em nghi ngờ chuyện anh em mình lo lắng trường hợp Duvalier xuất hiện. Không có Vivienne lôi hấn ra khỏi chỗ trốn, hấn chắc chắn sẽ bò trở lại cái chỗ đã để ra hấn mất thôi.” Julian liếc anh trai, chút hy vọng le lói vẫn sáng lên qua vẻ nhạo báng mặc cho em trai anh đã cố che đậy. “Em không thể giúp gì anh ngoài việc trông chừng mấy chị em nhà Cabot để họ không chạy trốn khỏi hang ổ bất lương của anh em mình. Anh có nghĩ có thể còn cơ hội nào đó để tiểu thư Cabot của anh cho phép Vivienne giúp chúng ta không?”

“Anh còn chẳng nghe nổi một tiếng thầm thì từ cô ấy cả ngày hôm nay,” Adrian đáp, sâm-banh đột nhiên có vị đặc biệt cay đắng trên lưỡi anh, “Và cô ấy cũng không là tiểu thư Cabot của anh, sau đêm cuối cùng đó chắc chắn là không bao giờ.”

“Em xin lỗi vì chuyện đó,” Julian nói, giọng điệu lém lỉnh mềm đi thành một nốt nghiêm trang.

“Sao em lại phải xin lỗi? Có trách thì trách anh thôi.” Adrian nâng chiếc ly về phía Julian với một điệu bộ ăn mừng nhạo báng, “Ngay cả khi em là ma cà rồng, em cũng đàn ông hơn anh nhiều. Em đã cố gắng để kìm lại những cơn đói của em, trong khi anh lại cho phép bản thân thèm muốn một người phụ nữ mắt xám, lưỡi sắc, có nguy cơ phá hỏng tất cả mọi thứ anh đã cố gắng giải cứu trong suốt năm năm qua - bao gồm cả linh hồn của chính em trai anh.”

“À, nhưng linh hồn một người đàn ông đáng giá có bao nhiêu khi đem so với những của cải vô song từ trái tim một người phụ nữ?” Cuồm luôn chiếc ly khỏi tay Adrian, Julian nghiêng lên môi và uống một hơi cạn sạch.

Adrian khịt mũi, “Nói y như một thi sĩ thực thụ. Em thực sự nên ngừng việc đọc quá nhiều thứ trời đánh như thơ Byron đi. Chúng đang làm bại não em đấy.”

“Em cũng chả biết nữa,” Julian lăm bắm, ánh mắt đột nhiên chết đứng trước cánh cửa, nơi Wilbury được giao cho nhiệm vụ thông báo những khách bước vào. “Chẳng phải Byron là người đã viết:

Em dạo bước trong màn đêm lạnh lẽ

Đêm đầy sao, trong vắt trong mắt em

Dáng hình em thanh tao và huyền ảo

Như màn đêm và cũng bởi ánh sao

... hay sao?"

Adrian dõi theo ánh mắt sững sờ của em trai về phía cửa, nơi một dáng hình mảnh khảnh trong chiếc mặt nạ thiếp vàng cùng chiếc váy vải voan phấn hồng, với đóa hồng trắng cài một bên tai, đang kiên nhẫn chờ Wilbury loẹt quẹt đến bên cạnh.

Thật may Adrian không còn cầm ly sâm-banh nữa vì có thể anh sẽ bóp vụn phần chân nhỏ nhắn của nó. Hai tay anh bầu lấy lan can, siết chặt lấy nó như thể đây là tay vịn của một con tàu đang chìm xuống biển.

"Sao thế, anh trai thân mến?" Julian hỏi, sự vui thích rung lên trong giọng nói, "Anh trông như thể vừa trông thấy một bóng ma ấy."

Nhưng đó chính xác là vấn đề. Adrian không bao giờ có thể nhầm lẫn người phụ nữ đang đứng trên bậc cửa với một bóng hình bi kịch nào đó trong quá khứ của anh. Cô không phải đến để ám ảnh anh, mà là chế nhạo một tương lai anh không bao giờ có được. Cô có thể khoác lên mình bộ váy của người phụ nữ đã chết, nhưng sự sống vẫn tràn đầy qua từng phần da thịt thanh tú của cô, từ đôi hài đế thấp, bờ vai kiêu hãnh cho đến cái cằm nghiêng đầy kiên quyết của cô. Cô nhìn thoáng qua gian phòng với sự duyên dáng quyền uy của một nữ hoàng trẻ, đôi mắt xám xéch lên như mắt mèo bên dưới chiếc khiên vàng làm từ chiếc mặt nạ của cô.

Anh và Julian không phải những người duy nhất chú ý đến sự xuất hiện của tạo vật quyến rũ đó. Một loạt những lời rầm rì nho nhỏ bắt đầu dâng lên từ phía các vị khách, thậm chí làm lu mờ những nốt nhạc đầy hân hoan của bản công-xéc-tô.

Những tiếng đi đùng bên tai khiến Adrian một lúc sau mới nhận ra em trai mình đang phá lên cười, tiếng cười rộn ràng vui vẻ không sao kìm nén mà Adrian chưa một lần nghe thấy trong suốt năm năm qua.

Gần như tím tái vì giận dữ, Adrian quay sang trừng mắt với em, "Em cười cái chết tiệt gì thế hả?"

Julian chúi chúi hai khóe mắt, "Anh không thấy cô nàng tinh quái đó đã làm cái gì à? Anh chưa bao giờ nhìn Vivienne giống như anh đang nhìn cô ấy."

"Như thể anh muốn bóp cổ cô ta hả?" Adrian gầm lên.

Julian phải trấn tĩnh lại trước khi nhỏ nhẹ nói tiếp, "Như thể anh muốn mang cô ấy vào vòng tay và sẽ không bao giờ để cô ấy đi chừng nào anh vẫn còn một hơi thở sót lại trong cơ thể."

Adrian muốn phủ nhận những lời của em mình, nhưng anh không thể.

"Anh không thấy sao?" Julian hỏi. "Duvalier chỉ muốn hủy diệt những gì anh đem lòng yêu thôi. Nếu hắn ở trong vòng năm mươi dặm quanh đây, hắn sẽ không thể kháng cự được việc phô bày bản thân ra một lần nếu hắn nghe được chuyện này. Bằng việc xuất hiện ở buổi dạ hội,

Caroline đã làm tăng gấp đôi cơ hội để anh em mình tóm được hắn.”

Adrian quay trở lại ban công, cơn giận dữ của anh chồm xuất hiện cùng với nỗi sợ hãi mỗi lúc một tăng. Nếu Julian nói đúng, tình yêu của anh cũng đồng nghĩa với việc trả giá bằng mạng sống của Caroline, cũng giống như Eloisa trước đây. Anh cuối cùng cũng thiết lập thành công cái bẫy của mình, nhưng lại đau đớn nhận ra chiếc miếng sắt của nó đã cắm phập xuống trái tim của chính mình.

Anh quay gót và vội vã bước xuống cầu thang.

“Anh đi đâu thế?” Julian gọi với theo.

“Lôi cô ta ra khỏi chiếc váy đáng nguyên rửa đó.”

“Em sẽ uống vì điều đó,” Julian lẩm bẩm, ngoắc tay gọi người hầu đang bê một khay đầy rượu sâm-banh.

~*~

“Tên của cô?” Wilbury húng hắng, bộ tóc giả tũn mủn màu đỏ thẫm của ông ta càng khiến ông ta trông như thể vừa chạy thoát từ chỗ máy chém.

“Tiểu thư Vivienne Cabot,” Caroline đáp, nhìn chăm chăm về phía trước.

Wilbury lách lên gần hơn, hé mắt nhìn vào phần mắt chiếc mặt nạ, “Cô chắc đấy chứ? Tôi thì cô mang theo bầu không khí quý quyết của một kẻ lừa đảo.”

Caroline quay sang trừng mắt với ông ta, “Ông không nghĩ là tôi không biết tên của chính mình sao, thưa ông?”

Lời đáp duy nhất của ông ta là một tiếng đằng hắng hoài nghi.

Cô tiếp tục trợn mắt với ông ta, ông ta gầm gừ trong cổ họng giống một tiếng hấp hối, rồi gõ cây gậy xuống để thu hút sự chú ý, ông ta cất giọng, “Tiểu thư Vivienne Cabot!”

Caroline ngẩng cao đầu chịu đựng sự sấm soi nhức nhối của đám đông. Cô ước mình có cảm giác lạnh lùng và điềm tĩnh như vẻ bề ngoài. Cô không thể ngừng tự hỏi liệu Duvalier có thể đã đứng giữa bọn họ, che đậy mục đích xấu xa của mình bằng vẻ ngoài cải trang nào đó hay không. Nhưng khi cô đưa mắt dò xét qua các khuôn mặt hiếu kỳ, ánh mắt cô bị giữ bởi đôi mắt nâu màu kẹo bơ cứng quá đổi thân thuộc.

Cô tin chắc bộ trang phục của cô đủ sức lừa gạt những kẻ có chút quen biết với em gái cô ở London, nhưng cô quên mất có một người đàn ông sẽ không dễ dàng bị qua mặt đến thế. Đôi mắt của cảnh sát Larkin hẹp lại, sự hoang mang trong chúng đã đông đặc thành nỗi ngờ vực khi anh ta xin lỗi những người đang cùng trò chuyện và bắt đầu rẽ lối qua đám đông.

Caroline lao như bay về hướng khác, điều duy nhất cô nghĩ lúc này là bỏ trốn. Khi cô lách qua một thầy bói di-gan và hụp đầu tránh một người phụ nữ đang mang chiếc đầu của Marie Antoinette dưới cánh tay, một sợi lông công cù vào mũi cô, buộc cô phải ngừng lại để hắt hơi một cái.

Trước khi cô có thể lao đảo tiếp tục công cuộc chạy trốn của mình, bàn tay Larkin đã tóm lấy cổ tay của cô với sự tàn nhẫn của một chiếc còng sắt lạnh buốt.

Anh ta giật mạnh cô đối mặt với anh ta, gương mặt gầy gò của anh ta không kém phần đáng sợ so với lúc không đeo mặt nạ, “Cô nghĩ mình đang làm gì thế, cô Cabot? Cô đã làm điều quái quỷ gì với em gái cô thế hả?”

“Tôi chẳng làm gì con bé hết,” Caroline nhấn mạnh, cố gắng không lắp bắp với cảm giác tội lỗi đang vẩn vút trong người, “Con bé đơn giản chỉ không cảm thấy khỏe để tham dự buổi dạ hội thôi.”

“Chúa tôi,” anh ta thì thào, hạ thấp ánh mắt từ bông hồng cài trên tóc cho đến chiếc váy của cô. “Tôi biết chiếc váy này... chiếc vòng cổ này...” Anh ta vươn tay để vuốt ve sợi dây chuyền, những ngón tay run rẩy một cách rõ ràng, “Eloisa đã mặc chiếc váy này vào cái đêm chúng tôi gặp cô ấy lần đầu ở Almack’s. Và Adrian đã tặng cô ấy sợi dây chuyền vào ngày sinh nhật thứ mười tám của cô ấy. Cô ấy đeo nó cho đến lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy. Cô ấy chưa bao giờ tháo nó ra. Cô ấy thề cô ấy sẽ luôn đeo nó trên trái tim cho đến ngày cô ấy...” Ánh mắt anh ta quay phắt lại với gương mặt cô, “Làm sao cô có được những thứ này? Cậu ta đã đưa chúng cho cô phải không?”

“Tôi có thể đảm bảo với anh là anh hơi thái quá với một bộ váy cũ cùng một món nữ trang rẻ tiền em tôi tìm thấy trên gác mái đấy.”

“Thế tôi có thái quá về cái cách cậu ta âu yếm má cô cái đêm Vivienne ốm không? Có thái quá về cái cách cậu ta nhìn cô khi cậu ta nghĩ không ai trông thấy không?” Larkin kéo cô lại gần hơn. Sự kiên quyết như thép trong đôi mắt anh ta khiến cô ớn lạnh đến tận xương, “Nếu cô câu kết với Kane suốt từ trước đến nay và âm mưu gây điều gì tổn hại đến Vivienne, tôi thề tôi sẽ làm cả hai người mục nát trong Newgate trước khi chuyện này kết thúc.”

Bối rối nhận ra sự gây chú ý say mê của các vị khách vào vở kịch nho nhỏ bọn họ đang trình diễn, Caroline mỉm cười giữa hàm răng nghiến chặt, “Không cần phải thô bạo với tôi thế đâu, thưa ông. Nếu ông muốn khiêu vũ, ông chỉ cần lên tiếng là được mà.”

“Khiêu vũ?” Larkin rít lên. “Cô mất trí rồi à?”

Caroline đang vật lộn để giải thoát cho cổ tay của mình khỏi bàn tay cứng rắn của anh ta thì một bóng đen cắm kị đổ xuống giữa hai bọn họ.

“Thứ lỗi cho tôi nhé, anh bạn,” Adrian gầm gừ, “Tôi tin là quý cô đây đã hứa dành điệu nhảy này cho tôi rồi.”

Chương 17

Với vài nốt vút cao của một điệu van-xơ Viên, một vòng quay hoa mắt chóng mặt, Caroline đã bị cuốn trở lại cái nơi mà cô sợ hãi bị rơi vào nhất - vòng tay của Adrian. Từ phía đuôi mắt, cô nhìn thấy Larkin đang lắc đầu phần nộ trước khi quay người và hiên ngang bước đi, những dải chân lỏng ngoằn của anh ta xén một vạt rộng qua đám đông.

Sự nhẹ nhõm của cô kéo dài chẳng bao lâu. Khi cô nghiêng đầu trở lại để nhìn Adrian, so với ánh mắt anh, lời đe dọa bị tống vào Newgate hết như một kỳ nghỉ cuối tuần đầy hưởng thụ tại một khu nghỉ dưỡng ở Bath.

“Thế em gái em đâu rồi?” Anh gắng hỏi. “Bị đánh cho bất tỉnh và bị trói lại trong một tủ quần áo ở đâu đó chẳng?”

“Anh im đi cho tôi! Tôi sẽ không bao giờ bỏ xuống đáy của sự phản bội như thế.” Cô lưỡng lự một phút trước khi buột miệng nói, “Để tôi nói anh biết, tôi cho con bé ngủ.”

Adrian ngửa đầu ra sau với một tràng cười, thu hoạch những ánh mắt nhìn trợn tròng giật hết cả mình từ một vị vua Thổ Nhĩ Kỳ và một cung phi đang xoay tròn qua bọn họ theo điệu van-xơ. “Tiểu thư Cabot yêu quý của tôi ơi, em nhắc tôi nhớ không bao giờ được đánh giá thấp sự nhẫn tâm của em một khi em quyết định ném tính thận trọng quá mức sang một bên và làm theo cách của mình.”

“Chắc chắn là tôi không thể sánh được với ngài rồi, thưa ngài,” cô ngọt ngào đáp. “Duvalier có thể đang quan sát chúng ta, ngài biết đấy,” cô cảnh báo khi anh dẫn cô qua một vòng quay rắc rối khác của điệu nhảy, bàn tay mạnh mẽ của anh đỡ lấy vòng eo mong manh của cô. “Ngài nên nhìn tôi như thể ngài muốn yêu tôi, chứ không phải như muốn bóp cổ tôi thế.”

“Nếu tôi muốn làm cả hai thì sao?” Anh đối lại, những từ ngữ kiên quyết của anh khiến một cơn run rẩy nóng bỏng trườn dọc xương sống cô.

Vẻ duyên dáng tự nhiên giúp anh dễ dàng đi theo những bước nhảy cũng giống như khi anh trừ khử những tên côn đồ trong Vauxhall. Ngay cả khi bàn tay cô đặt hồ lên vai anh, Caroline cũng có thể cảm nhận những cơ bắp đang chuyển động bên dưới chiếc áo khoác bằng vải len sọc.

Anh quắc mắt nhìn xuống những lọn tóc vàng uốn quăn đổ xuống từ đỉnh bông hồng lụa cô gài trên đầu, “Đây không phải tóc em.”

Caroline cứng ngắc hít vào, “Em tôi thừa nhiều lắm. Tôi nghĩ con bé sẽ không phiền nếu tôi mượn chút ít.”

Ánh mắt anh trôi xuống thấp hơn, táo bạo vẽ những gì phần ngực áo cắt sâu hào phóng để lộ, “Và chúng cũng không phải là...”

“Phần lớn là!” Caroline trắng trợn đưa ánh mắt tổn thương nhìn xuống dưới, “Anh có thể kinh ngạc trước những gì được hoàn thành đơn giản bằng cách yêu cầu người hầu gái thít chặt những sợi dây trên chiếc áo ngực. Hơn nữa, tôi không còn lựa chọn nào khác nữa,” cô ngượng ngùng thừa nhận, “Có lẽ anh không để ý, tôi thiếu hụt rất nhiều ở phạm vi này nếu so sánh với

các em gái tôi.”

“Mình còn làm nhiều thứ hơn việc chú ý ấy chứ,” anh lẩm bẩm, ánh mắt chiếm hữu của anh khiến cô nhớ vừa mới đêm qua thôi anh đã áp những ngón tay nóng hổi quanh bầu ngực trần của cô, đòi hỏi nó cho riêng anh, “Và anh có thể đảm bảo với em, thứ duy nhất em thiếu là sự khôn ngoan cần thiết. Nếu không em đã không tham dự trò đánh đố nguy hiểm này rồi.”

“Đây không phải dạ hội hóa trang sao? Để trở thành ai đó không phải là mình?” Cô đáp trả ánh mắt thách thức của anh. “Tôi có thể là Vivienne hoặc Eloisa hộ anh đêm nay. Ai sẽ hào hứng hơn để được ở trong vòng tay anh? Ai sẽ thích hợp hơn để làm tình với anh nếu như anh tin Duvalier đang theo dõi chúng ta vào chính giây phút này?”

Không để lỡ dù một bước nhảy, Adrian cúi xuống tai cô và thì thầm, “Em.”

~*~

Khi những bước chân quả quyết của Larkin đưa anh ra khỏi sảnh chính và lên cầu thang, những nốt nhạc từ điệu van-xơ nhờ dần thành tiếng vang vang đều đặn như gọi quý. Anh vẫn còn run rẩy bởi cảnh tượng Caroline đeo chiếc vòng cổ của Eloisa. Anh chưa bao giờ quên được gương mặt đáng yêu của Eloisa sáng bừng lên trong cái đêm sinh nhật mười tám tuổi khi Adrian tặng nó cho cô. Nhìn Adrian đeo sợi dây chuyền quanh chiếc cổ yêu kiều của cô, Larkin đã bỏ món quà của anh - một tuyển tập thơ mơn vệt của Blake - trở lại túi áo khoác.

Sự kiên quyết của anh đã lung lay khi anh đứng ngoài cửa phòng khách của Vivienne và Portia. Giờ đây khi đã đến cái nơi muốn đến, anh mới chợt nhận ra mình thật bất lịch sự khi nấp sau cánh cửa phòng ngủ của một tiểu thư trẻ mà không có một người nào đi kèm.

Lúng túng hắng giọng, anh gõ mạnh vào cánh cửa, “Tiểu thư Vivienne?” Anh gọi to. “Tiểu thư Portia? Tôi là cảnh sát Larkin. Tôi muốn nói đôi lời với các cô nếu các cô cho phép.”

Đáp lại lời thỉnh cầu của anh chỉ có sự im lặng.

Anh đưa mắt nhìn cả hai phía của hành lang, rồi thử xoay nắm đấm, cánh cửa dễ dàng mở ra.

Phòng khách không một bóng người, lò sưởi lạnh ngắt. Cánh cửa phòng ngủ của Portia đóng chặt, nhưng cửa phòng Vivienne đã bị mở ra. Không thể cưỡng lại một lời mời rõ ràng như thế, Larkin băng qua phòng khách và dễ dàng mở cánh cửa rộng thêm vài xăng-ti-mét. Mặc cho một ngọn nến vẫn cháy trên bàn trang điểm, bầu không khí vắng lặng bao trùm cả căn phòng.

Larkin biết anh không có quyền chen vào, nhưng cảm dỗ gần như áp đảo anh. Hương tử đinh hương thoang thoảng từ nước hoa của Vivienne quyến rũ anh bước vào căn phòng như liều thuốc kích thích mạnh nhất. Với sự đáp lại cần kíp của cơ thể anh, anh cứ như đang vụng trộm lên vào hậu cung cấm kỵ của một vị vua hồi giáo.

Trên mặt bàn trang điểm lộn xộn những phấn, thuốc bôi và tất cả những bí ẩn khác bắt buộc phải có để theo đuổi vẻ đẹp không thể nắm bắt của phụ nữ. Một khi Larkin còn quan tâm, Vivienne không cần phải dùng đến thứ gì trong số đó. Một chiếc tất lụa vắt cầu thả trên lưng ghế bàn trang điểm. Anh vuốt dọc trên thớ vải mỏng như tơ, cố gắng không tưởng tượng cảnh Vivienne ngồi trên chính chiếc ghế này và kéo chiếc tất lên bấp chân màu kem sữa của cô, cố gắng không hình dung đôi môi anh cũng theo đuổi chính con đường ấy cho đến khi chúng tìm thấy chỗ trứng nhạy cảm đằng sau đầu gối cô.

Larkin giật tay lại, choáng váng bởi sự thiếu kiểm chế của mình. Anh đang chuẩn bị quay đi

thì phát hiện một mảnh giấy nhẵn trên bàn trang điểm. Một mảnh giấy nhẵn được viết với sự chính xác và tỉ mỉ của bàn tay phụ nữ.

Lần này anh bước lại hai bậc thang một lúc, nổi kinh hãi tăng vọt. Không buồn gõ cửa, anh lao như vũ bão vào ngọn tháp phía nam.

Những bước chân của anh chậm dần khi anh đến gần giường ngủ của Caroline. Những tấm màn buông xuống như những tấm rèm sân khấu sẵn sàng được kéo lên cho cảnh cuối cùng. Mặc chiếc váy dạ hội bằng nhung màu xanh lục bảo, Vivienne ngả lưng giữa những chiếc gối, những ngón tay mảnh dẻ nắm lại như một đứa trẻ đặt gần má. Hơi thở của Larkin dần trở nên đều đặn khi anh thấy ngực cô nâng lên và hạ xuống trong giấc ngủ ngọt ngào.

Anh ngã ngồi xuống một chân giường, đưa một bàn tay run run lên vuốt quai hàm. Đường như anh nợ Caroline một lời xin lỗi. Có lẽ Vivienne thực sự không cảm thấy đủ khỏe để tham dự dạ hội hóa trang. Có lẽ cô theo lời hẹn gặp của Caroline đã đến ngọn tháp để thoát khỏi những âm thanh ồn ã vọng lên từ sảnh chính. Có thể cô đã tìm thấy chiếc váy và sợi dây chuyền trong căn gác mái và khẳng khái bảo Caroline mặc nó, không hề nhận ra chúng từng thuộc về một người phụ nữ khác Kane từng yêu.

Uống lấy vẻ mặt tinh khiết thiên thần của cô, anh thở dài. Anh bằng lòng ở lại đây và canh gác giấc ngủ của cô hết phần còn lại của đêm nay. Nhưng nếu một trong những người hầu tình cờ phát hiện ra anh, điều đó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thanh danh của cô.

Anh dịu dàng kéo chiếc mền lên đắp cho cô, quyết tâm sẽ chỉ nấn ná đủ lâu để thêm một xéng than vào lò sưởi.

Một tách trà rỗng đặt trên bàn cạnh giường, cùng với một cái chai không dán nhãn. Những bản năng của anh bắt đầu trỗi dậy cùng một lúc, Larkin mở nút chiếc chai và hít thử một hơi. Phải mất hơn một luồng hơi cay ngọt ngào anh mới nhận ra thứ gì chứa trong đó.

“Mẹ kiếp bọn họ,” anh lầm rầm, ném phịch chiếc chai trở lại cái bàn, “Mẹ kiếp cả hai bọn họ.”

Anh ngồi xuống chiếc nệm bên cạnh Vivienne, không còn quan tâm những người hầu sẽ nghĩ gì nếu phát hiện ra hai người nữa.

Nắm lấy hai vai cô, anh khế lắc, “Vivienne! Vivienne, em yêu, em ngủ đủ lâu rồi. Em cần dậy ngay bây giờ!”

Cô hơi lay động, một âm thanh mơ màng thoát ra khỏi làn môi hé mở của cô. Rồi đôi mắt cô hấp háy. Đã quá muộn để Larkin khoác vè thờ ơ lên mặt. Tất cả những gì anh có thể làm là đợi tiếng thét kinh hoàng sẽ thoát ra ngay lập tức khi cô nhận ra chính xác ai đang lù lù hiện lên trên giường cô, nhìn cô chăm chăm với trái tim trong đôi mắt.

Sau một khắc hoảng hốt, anh mới nhận ra cô vẫn còn đang mơ khi cô nâng một tay lên má anh, đôi môi chậm chậm cong lên thành một nụ cười êm ái và thì thầm, “Portia luôn nói với em một ngày nào đó chàng hoàng tử của em sẽ đến.”

~*~

Caroline nhắm chặt mắt, mặt đỏ bừng, thở hổn hển và chóng mặt, không phải bởi cú xoay tròn của điệu van-xơ, mà từ mạch máu đang chảy rần rần từ đỉnh đầu đến các nơi khác, những góc xa xôi táo bạo nhất trong cơ thể cô. Cô ước cô có thể ngất đi trong vòng tay của Adrian để anh có thể bế cô ra khỏi đây, và làm tất cả những điều xấu xa với cô mà cô thầm khao khát,

nhưng cô không bao giờ đủ liều lĩnh để tự mình đòi hỏi.

Không có ảo tưởng nào từ thời thiếu nữ chuẩn bị cho cô trước thời khắc này. Cô không còn là người chị khôn ngoan, thỏa mãn với việc đôi theo với đôi mắt tiếc nuối khi các em gái tham gia buổi khiêu vũ trọng đại nhất cuộc đời nữa. Thay vào đó, cô là người thu hút tất cả ánh mắt trong đại sảnh, là người xoay theo điệu nhạc trong vòng tay của người đàn ông đẹp đến trắng lệ này.

Bàn tay anh vuốt ve eo cô, thôi thúc cô sát lại gần hơn, gần đến mức bầu ngực cô đau đớn muốn thoát khỏi sự giam cầm thống khổ của chiếc áo ngực mỗi lần chúng thoáng lướt qua ve áo cứng ngắc của bộ lễ phục của anh.

“Nếu em muốn một màn trình diễn cho Duvalier xem, chúng ta có nên vờ như chúng ta đang ở Vauxhall lần nữa không?” Adrian thì thầm, giọng nói của anh rung lên đầy cấp bách, khi ngón tay cái của anh ấn nhẹ vào giữa gan bàn tay, đôi môi anh rúc vào vành tai nhạy cảm, dụ dỗ một cơn run rẩy ham muốn thoát ra từ trong sâu thẳm con người cô. “Anh đã quên mất em là một diễn viên bé nhỏ đầy sức thuyết phục như thế nào. Anh vẫn còn nhớ âm thanh từ những tiếng thở dài của em, vị ngọt trên đôi môi em, và cái cách em bám vào anh như thể em không bao giờ muốn anh thả em ra.”

Các cặp nhảy khác bắt đầu nhường không gian cho họ. Một vài trong số đó ngừng hẳn và nghiêng những chiếc cổ để công khai ngó nhìn cuộc phô trương đầy bê bối của họ. Các vị khách của Adrian đã đến lâu đài Trevelyan với mong chờ được chứng kiến một màn trình diễn nào đó, nhưng không phải kích động đến mức này.

“Các vị khách của anh...” cô cuối cùng cũng xoay sở để nói giữa tiếng hỗn hển, “...họ đang nhìn chúng ta.”

“Đó không phải điều em muốn sao? Không phải em đến đây đêm nay để Duvalier có thể trông thấy em sao? Để em có thể nhử hấn bằng vẻ đẹp của em? Để em có thể khuấy động những ham mê báng bổ của hấn và khiến hấn gần như phát điên vì thèm muốn em?”

Khi đôi môi mướt mà đầy sức nóng của Adrian lướt qua đường cong trên cổ họng cô, theo bản năng cô biết hai người không còn nói về Duvalier nữa. Sự thật là, không có tên mà cả rỗng nào, dù xảo trá đến đâu, có thể mang lại nhiều nguy hiểm cho cô hơn người đàn ông này. Duvalier chỉ có thể khiến trái tim cô ngừng đập; nhưng Adrian sở hữu thứ sức mạnh có thể đập vỡ nó thành hàng nghìn mảnh, bỏ lại cô trong phần đời còn lại của mình với những mảnh vỡ sâu trong lồng ngực.

Bấm ngón tay vào vai anh để giữ cho mình khỏi tan chảy vào anh trong sự đầu hàng trọn vẹn, cô nói, “Em đến đây đêm nay để giúp Julian, để giúp anh.”

Adrian nhìn cô, đôi mắt anh cháy bỏng với cả dục vọng và giận dữ, “Và em định làm thế bằng cách nào? Bằng việc để sự ngu ngốc giết chết chính em? Em đang mặc chiếc váy của Eloisa đó. Em muốn có một số phận giống như cô ấy phải không?”

“Đương nhiên không phải! Em biết anh sẽ bảo vệ được em. Anh đã thề giờ anh có đủ sức để bảo vệ Vivienne, anh nhớ không? Làm sao anh có thể hứa bảo vệ em gái em, mà không tin mình có thể giữ cho em an toàn được?”

Âm nhạc cao vút lên đến đỉnh điểm. Mặc dù Adrian vẫn tiếp tục giam hãm cô với cả chiều dài đầy cơ bắp của cơ thể anh, anh từ bỏ sự giả vờ khiêu vũ của hai người, “Bởi vì anh không đánh mất trí khôn mỗi lần Vivienne bước vào phòng. Anh không trăn trở trên giường hàng đêm để mơ được làm tình với cô ấy. Cô ấy không khiến anh xao nhãng với những câu hỏi bất

tận, với việc rình mò không bao giờ ngơi nghỉ, với những kế hoạch ngốc nghếch của cô ấy.” Anh cao giọng, “Anh có thể tin tưởng bản thân đủ sức bảo vệ em gái em vì anh không yêu cô ấy!”

Những lời của anh dội trở lại từ những tấm rui nhà, báo cho họ quá muộn rằng cả điệu valse lẫn âm nhạc đều đã kết thúc. Caroline rút rè liếc trộm về những vị khách khác, hoàn toàn chờ đợi sẽ bị mọi ánh mắt trong đại sảnh, nhìn như tấn đỉnh vào họ. Nhưng lạ lùng là các vị khách dường như đang bối rối bởi một người mới đến.

Khi những tiếng rì rào choáng váng của họ trở thành những tiếng ồn ã, Caroline nhìn theo ánh mắt họ hướng về cánh cửa. Trái tim cô chìm xuống tận đôi hài cô đang đi khi cô nhận ra dáng hình mảnh dẻ của em gái, bên cạnh là người đàn ông với ánh mắt đang thu hẹp dần. Anh hứa hẹn cả công lý lẫn sự trừng trị thích đáng.

Cô chỉ thoáng nhìn được vẻ mặt Vivienne trước khi cảnh sát Larkin ấn mặt Vivienne vào bờ vai anh ta, để con bé khỏi phải chứng kiến thêm một giây phút nữa cảnh tượng nhóp nhúa cô và Adrian vừa mới tạo ra.

Chương 18

Sự im lặng trong thư viện của tòa lâu đài nặng nề hơn bất cứ âm thanh nào Caroline nghe được trong đời. Cô đi đi lại lại trước cánh cửa, vắn vẹo chiếc khăn tay trong đôi bàn tay tê cứng của mình. Khi Adrian hộ tống một Vivienne đang trắng bệch vào trong, Caroline đã nghĩ đến những thổn thức, tiếng thét đầy đau khổ cùng những lời buộc tội chua chát. Nhưng đã gần một giờ trôi qua kể từ khi họ biến mất, không có một âm thanh, thậm chí là một tiếng thút thít thoát ra khỏi căn phòng. Có lẽ Vivienne đã quyết định sẽ chịu đựng sự phản bội, cũng giống như rất nhiều thứ khác, trong im lặng.

“Cô ấy không nên ở một mình trong đó với cậu ta. Bọn họ cần một người đi kèm,” Larkin lầu bàu, bắn cho Caroline một cái trừng mắt buộc tội nhắc cô nhớ cô đã thất bại khủng khiếp trong nhiệm vụ đó thế nào. Thay vì bảo vệ trái tim mềm yếu của em gái, cô là người đã đập vỡ nó.

Người cảnh sát rũ vai dựa vào bức tường đối diện, dáng bộ cẩu thả của anh ta trái ngược hoàn toàn với tia cảnh giác trong đôi mắt. Anh ta và Adrian gần như đã xông vào choảng nhau khi Adrian nhất định lôi Vivienne ra khỏi tay anh ta và mang con bé ra khỏi những đôi mắt ngạc nhiên thọc mạch của các vị khách.

“Sau tất cả những gì tôi kể với anh,” Caroline nói, “anh không thể nghĩ anh ấy gây hại đến con bé. Anh ấy không phải là người đã đổ những giọt thuốc phiện vào trà của con bé. Mà là tôi.”

Larkin lắc đầu, “Chẳng nhẽ tôi phải tin Victor đã giết chết Eloisa, rồi biến Julian thành quái vật? Rằng Kane là thợ săn ma cà rồng và suốt năm năm cậu ta cùng với Julian đã cố lần theo dấu vết của Victor khắp cùng trời cuối đất? Tôi chưa bao giờ nghe một câu chuyện lố lăng đến thế!”

“Tôi cũng nghĩ tương tự khi Adrian lần đầu kể cho tôi nghe, nhưng Julian đã cho tôi xem...” Caroline bỏ lửng, vắn chiếc khăn với một nút rồi mới. Cô không nên chờ đợi sự giúp đỡ từ hướng này. Mặc dù cô đã bảo người hầu đi tìm Julian từ lúc buổi dạ hội kết thúc, nhưng không một ai nhìn thấy bóng dáng em trai Adrian.

Quyết tâm thuyết phục Larkin rằng cô đang nói sự thật, cũng vì Adrian và cũng vì cô, cô thẳng thắn nhìn vào mắt anh ta, “Không phải anh là người đã từng yêu cầu tôi phải tin vào những điều vượt quá sự lô-gic sao?” Anh ta hướng ánh mắt qua chiếc mũi dài nhìn xuống cô, vẻ mặt rắn như đá không mềm đi chút nào, “Sẽ đơn giản với anh hơn khi tin rằng tôi là loại phụ nữ chuốc thuốc em gái tôi để đánh cắp người cầu hôn của nó trong một màn giải lao nóng bỏng phải không?”

Anh ta tiếp tục trừng mắt nhìn cô giây lát trước khi phả ra một tiếng thở dài dài hàng bất đắc dĩ, “Tôi nghĩ như thế thậm chí còn lố lăng hơn, không phải sao?”

Không được cảnh báo, cánh cửa thư viện bật mở. Caroline quay lại, Adrian bước ra từ bóng tối trong căn phòng. Ở một góc nào đó trong trái tim, cô đã hy vọng anh sẽ bước một bước dài qua cánh cửa, ôm lấy cô, hôn đi từng nỗi sợ hãi, từng nỗi ân hận khỏi đôi môi cô.

Nhưng hy vọng đó chết ngay khi cô nhìn thấy gương mặt anh. Người tình cuồng nhiệt trong sảnh lớn đã biến mất như thể anh chỉ là ảo ảnh từ trí tưởng tượng của cô mà thôi, không thật hơn so với một nàng tiên cá hay một hoàng tử quý phái của Portia.

“Tôi đã nói với cô ấy về Duvalier,” anh nói, ánh mắt bí ẩn hầu như không lướt qua Caroline, “Tôi đã nói cho cô ấy nghe tất cả mọi chuyện.”

Mặc dù Larkin đã đứng thẳng dậy như muốn được đối chất với anh, Adrian oai vệ bước thẳng qua anh ta và xuôi xuống hành lang, tiếng gót giày ngắt quãng vọng lại phía sau.

Caroline không có thời gian do dự trước vẻ thông dong chủ tâm của anh, khi cánh cửa thư viện bật mở ra hiệu với cô.

Larkin trao cho cô một ánh nhìn không mấy chắc chắn, “Cô có muốn tôi...”

Trước khi anh ta kịp nói hết, Caroline lắc đầu. Điều cuối cùng cô xứng đáng được hưởng là sự cảm thông của người cảnh sát. Không thể trì hoãn một giây khiến cô sợ hãi thêm nữa, cô nhẹ nhàng bước vào thư viện, khẽ khàng kéo cánh cửa đóng lại.

Vivienne đang ngồi trên chiếc ghế dài bọc da trước lò sưởi, chiếc váy màu xanh lục bảo của Caroline vẫn xòe rộng quanh người con bé. Em cô ngồi hoàn toàn bất động, gương mặt vùi sâu vào hai bàn tay.

Caroline nhìn bờ vai gầy của em gái trong sự căm lạng đầy khổ sở. Cô chờ đợi Vivienne hét vào mặt cô, ném thứ gì đó dễ vỡ vào đầu cô, trừng phạt cô vì cô đã trở thành một người đàn bà dĩ thỏa, vô liêm sỉ, đánh cắp người cầu hôn của em mình. Và như vậy cô sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Rón rén lại gần em gái, cô thì thào, “Vivi à?”

Vivienne vẫn tiếp tục rúc trong nút thắt nắn lòng của mình, không muốn tin sự hiện diện của cô.

Caroline đưa bàn tay hướng về mái đầu đang gục xuống của Vivienne, đau đớn muốn chạm vào lớp nhung vàng mượt của mái tóc con bé. Nhưng vội vã, cô rút tay lại, sợ rằng một cái đụng chạm của cô cũng có thể khiến đứa em gái mong manh của cô tan thành nghìn mảnh nhỏ.

“Chị không tưởng tượng được những gì em đang nghĩ về chị,” cô bắt đầu, với từng từ tắc nghẹn trong cổ họng. “Em phải biết là chị sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì trong khả năng của chị để khiến em hạnh phúc. Chị có thể chặt đứt cánh tay phải của chị nếu như điều đó đảm bảo cho hạnh phúc và tương lai của em.” Một giọt nước mắt nóng hổi lăn khỏi mắt cô, “Nhưng anh ấy là thứ chị không thể rời xa để trao cho em, bởi vì chị... chị muốn anh ấy cho bản thân chị quá nhiều.”

Trước nỗi sợ hãi của Caroline, đôi vai của Vivienne bắt đầu run rẩy. Cô nghĩ cô có thể cảm thấy khuây khỏa nếu em cô có thể khóc. Nhưng không phải. Những tiếng thổn thức căm lạng đó gần như xé nát trái tim Caroline thành nhiều mảnh.

Cô quỳ xuống cạnh chiếc ghế, cảm thấy những giọt nước mắt của chính mình đang thấm đẫm đôi má. “Đáng lẽ chị nên rời nơi này ngay từ giây phút đầu tiên chị nhận ra chị yêu anh ấy. Chị có thể cầu xin dì Marietta tìm cho chị một công việc tại một gia đình nào đó và đi thật xa để em và Adrian không nhìn thấy chị thêm lần nào nữa. Nếu chị còn chút đáng trọng nào đó trong tâm hồn, chị sẽ quay lại Edgeleaf ngay lập tức và chấp nhận lời cầu hôn của Cecil. Phải thức dậy mỗi sáng bên con cốc kính tẩm đó suốt cuộc đời cũng không bằng những gì chị xứng đáng phải nhận cho những gì chị làm với em!”

Giọng cô vỡ ra theo những tiếng khóc lạng lẽ, rời rạc. Không chịu nổi sức nặng tội lỗi đè

nặng lên vai thêm nữa, cô gục đầu vào lòng Vivienne, nắm chặt lấy làn váy của em gái khi ứa nước mắt trước sự hổ thẹn của bản thân.

Thứ cuối cùng cô mong đợi là cảm giác được một bàn tay vuốt ve tóc cô. Trong chốc lát thời gian như quay trở lại và đó là cái chạm dịu dàng của mẹ cô khi cố gắng giúp cô xua đi cơn đau đầu. Caroline chậm chậm ngược nhìn em gái. Đôi mắt Vivienne cũng nhoe nhoẹt nước mắt, nhưng nụ cười trong sáng của em cô vẫn đầy yêu thương như trước.

“Chị không thể cưới lão Cecil,” Vivienne bảo với cô. “Em sẽ không đóng vai trò của bà dì lẫn cần với một đám trẻ mặt cóc kinh tởm đâu.”

Caroline chớp mắt nhìn em gái qua hai hàng nước mắt run run, “Em không muốn nhìn chị bị trừng phạt vì điều khủng khiếp chị đã làm sao? Làm sao em có thể tha thứ cho chị khi chị đã đánh cắp người đàn ông mà em yêu như thế?”

Vivienne vuốt nhẹ mái đầu cô lần nữa, tỏ vẻ khôn ngoan hơn nhiều so với tuổi của con bé, “Bởi vì em không yêu ngài ấy, Caro. Em chưa bao giờ yêu.”

Caroline lắc đầu, sự bối rối của cô lớn dần lên, “Chị không hiểu. Sao em có thể nói thế? Thế còn bức thư em gửi cho bọn chị thì sao? Em đã viết hết trang này đến trang khác, mô tả chi tiết nét quyến rũ không thể cưỡng lại cùng những đức tính đàn ông của anh ấy. Vì Chúa, em còn chấm lên tên anh ấy với cả một trái tim!”

Vivienne rút người lại trước kí ức đó, “Tất cả những gì em nói về ngài ấy là sự thật, nhưng em nghĩ em đang cố thuyết phục bản thân yêu ngài ấy. Và hơn hết, ngài ấy chính xác là mẫu đàn ông mà em xác định sẽ yêu - giàu có, có tước hiệu và quyền lực. Nếu em kết hôn với một quý ông như ngài ấy, em biết sẽ có thể giúp đỡ cho chúng ta. Em có thể vực dậy gia đình chúng ta khỏi bờ vực phá sản. Em chỉ đang cố lo lắng cho chị và Portia thôi.”

Em cô nắm lấy bàn tay Caroline, đôi mắt xanh của con bé sáng lên với nét dịu dàng mà Caroline đã sợ cô sẽ chẳng bao giờ được trông thấy nữa. “Đặc biệt là chị, Caro yêu quý của em, sau tất cả những gì chị hy sinh cho hai đứa em. Chị không phải lúc nào cũng là người mạnh mẽ, chị biết không? Portia cũng có thể giúp chị. Chúng em cần phải giúp chị.”

Caroline lắc đầu buồn bã, vẫn còn phải vật lộn để hấp thu những lời của em cô, “Chúng ta là một cặp ăn ý, phải không? Cả hai đều cố gắng hy sinh cho người kia và tạo nên một đồng hồ độn khủng khiếp.” Cô siết mạnh bàn tay của Vivienne, “Ngay cả khi chúng ta phải ăn xin trên đường, chị cũng không bao giờ ép em phải lấy một người đàn ông mà em không yêu.”

“Chị nghĩ em không biết điều đó sao?” Rút tay khỏi tay Caroline, Vivienne đứng dậy đi lại trước ngọn lửa. “Không phải việc trở thành vợ của tử tước là một thử thách kinh khủng. Ngài ấy là một người đàn ông đẹp trai và vô cùng tốt bụng, và em quý mến ngài ấy hơn những gì em có thể nói được bằng lời, thậm chí còn nhiều hơn vào lúc này khi ngài ấy kể với em về... tai ương của Julian tội nghiệp.” Con bé quay lại để nhìn Caroline, cái trán xinh đẹp của con bé nhăn lại khổ sở. “Nhưng làm sao em có thể lấy ngài ấy khi trái tim em thuộc về Alastair?”

“Alastair?” Caroline lặp lại, một lần nữa mất phương hướng bởi tuyên bố thiết tha. Cô lục lọi trong trí nhớ, tự hỏi có phải đây là chàng trai làng hay anh thợ làm vườn nào đấy cô bỏ qua không. “Alastair là gã nào thế?”

“Gì, cảnh sát Larkin, đương nhiên rồi! Em đã yêu anh ấy kể từ lúc anh ấy làm đồ rượu xê-ret lên váy em ở buổi hòa nhạc chiều ở nhà phu nhân Marlybone và cố gắng thắm nó đi bằng cà vạt của mình. Nhưng em biết anh ấy sẽ không phù hợp. Anh ấy không có gia đình để có bất kì tiếng tăm nào trừ khi có kẻ trộm cắp nào đó xuất hiện, anh ấy khó có thể nuôi sống bản thân với

đồng lương ít ỏi, chứ đừng nói gì đến một người vợ cùng với gia đình của cô ấy. Và bên cạnh đó, anh ấy có một gu thời trang thật khủng khiếp.”

“Ừ, đúng vậy, phải không?” Caroline lẩm bẩm, nghĩ đến việc người cảnh sát kia sẽ vui đến mức nào khi phát hiện rằng, sau cùng anh ta cũng không phải thuê một người đầy tớ để thất hộ cà vạt cho anh ta nữa.

“Và tệ nhất trong tất cả,” Vivienne tiếp, “em biết anh ấy không có nổi một người quen để chị hoặc Portia có thể kết hôn. Không bạn, không anh em, không cả chặt gọi bằng cụ!”

“Không cả một ông bác già hom hem sao?” Caroline hỏi, nhận ra mỗi lúc một khó hơn nữa để có thể chặn lại nụ cười của mình.

Vivienne lắc đầu rầu rĩ, “Thế cũng không có luôn, em sợ thế đấy. Em biết anh ấy không phải là một đám phù hợp ngay từ đầu nên em cố khiến anh ấy nản lòng bằng việc xa cách và trở nên tàn nhẫn.” Đôi mắt con bé dịu dàng thêm trong cái nhìn mà Caroline không cần một cái gương để nhận ra. “Nhưng em càng trở nên quá quắt bao nhiêu, anh ấy dường như càng yêu em bấy nhiêu.”

“Có vẻ như đó là lời nguyên của tình yêu thực sự,” Caroline khẽ nói, không thể nghĩ về người cảnh sát thêm được nữa. Bị một ý nghĩ bất chợt tấn công, cô ngẩng đầu lên nhìn em gái chăm chú. “Nếu em không giận dữ bởi chị đã đánh cắp người đàn ông em yêu, thì vì cái gì mà em khóc nãy giờ?”

“Vì em quá nhẹ nhõm khi biết rằng chị thực sự đã yêu ngài ấy và em vẫn chưa mắc phải một sai lầm đáng sợ!” Vivienne tươi cười với cô. “Giờ thì em đã sửa được mọi thứ. Chị và Portia sẽ được chăm sóc chu đáo. Cuối cùng Alastair và em đã có thể đến với nhau.”

“Sửa tất cả mọi thứ?” Caroline bật dậy nhìn em gái, rồi thấy khủng khiếp vì linh tính bất chợt ngửa ran trong cô. Nếu cô nhớ chính xác, cái mà Vivienne sửa lần cuối cùng là con búp bê yêu thích của cô với ba cái chân và không còn chút tóc nào trên đầu.

“Em quyết định bây giờ là lúc đặt mọi thứ vào đúng chỗ. Chị đã chăm sóc em những năm qua. Giờ đến lượt em lo cho chị.”

“Ý em là gì?”

Vivienne nghếch cao cằm với tất cả sự ngạo mạn của một nữ tử tước mà con bé sẽ không bao giờ trở thành. “Em bảo với ngài Trevelyan rằng ngài ấy đã cư xử một cách vô cùng đáng hổ thẹn với cả hai chúng ta và chỉ còn một cách duy nhất để một quý ông thực thụ có thể sửa sai.”

Caroline gần như tắc nghẹn từng từ, “Và đó là?”

“Ngài ấy phải cưới chị càng sớm càng tốt.”

Caroline đổ sập xuống ghế, hai đầu gối đã phản bội cô, “Thảo nào trông anh ấy như đang bị cả đám chó săn ở địa ngục truy đuổi.” Cô chớp mắt nhìn em cô trong sự ngạc nhiên đến sững sờ, “Ôi, Vivienne, em đã làm gì thế này?”

Vivienne chớp mắt nhìn lại cô, vẫn đầy vẻ tự mãn không sao chấp nhận nổi. “Không rõ sao ạ? Em khiến cả hai chị em mình có thể lấy người đàn ông mà chúng ta yêu.”

“Nhưng em biết rằng cảnh sát Lark - Alastair - muốn cưới em. Còn tử tước có cho em thấy chút dấu hiệu nào chứng tỏ anh ấy có cảm giác tương tự về chị không?”

“Hừ...m...” Vivienne cắn cắn môi dưới. Không giống như Portia, con bé chưa bao giờ là một kẻ nói dối tài năng. “Ngài ấy có vẻ không hoàn toàn kháng cự ý tưởng biến chị thành cô dâu của ngài ấy. Lúc đầu ngài ấy có lẽ hơi chút miễn cưỡng, nhưng khi em nhắc ngài ấy nhớ về trách nhiệm của ngài ấy với chị, ngài ấy cũng có vẻ xuôi.”

Vùi mặt vào giữa hai tay, Caroline rên lên.

“Hơn nữa,” Vivienne tiếp tục, “trong trường hợp này ngài ấy không có lựa chọn nào khác. Ngài ấy đã làm tổn hại chị trong sảnh lớn cho cả thế giới trông thấy.” Con bé ấn một tay lên ngực, âm điệu của giọng nói dần trở nên nguy hiểm gần bằng của dì Marietta. “Bản thân, em chưa bao giờ chứng kiến một màn phô bày suy đồi ghê sợ như thế! Ai nhìn cũng tưởng hai người đang ở Đường Tình Nhân ở Vauxhall. Giờ thì ngài ấy đang xua các vị khách đi gói ghém đồ đạc mà chẳng thèm nói một lời kiểu như lời xin-phép-các vị nhé, rồi ngày mai tin đồn sẽ lan khắp London cho mà xem.”

“Và em nghĩ họ sẽ còn đồn đại thế nào khi tử tước đã kết hôn nhầm với cô chị? Họ sẽ nói gì khi họ nghe thấy những lời thì thầm kể rằng anh ấy đã bị ép vào trong cuộc hôn nhân ngược lại với mong muốn của anh ấy? Điều này có lẽ sẽ là một chấn động với những dây thần kinh nhạy cảm yếu ớt của em, nhưng không phải tất cả những người đàn ông đều cao thượng như Alastair của em đâu. Một người đàn ông như Adrian Kane hoàn toàn đủ khả năng lên giường với một phụ nữ anh ta muốn mà không cần có ý nghĩ kết hôn với cô ta.”

“Sẽ không khi người phụ nữ đó là chị của em!”

Caroline buông một tiếng thở dài cau tiết, “Em đã quên điểm quan trọng nhất. Làm sao chị có thể cưới anh ấy khi biết anh ấy chỉ lấy chị bởi đang bị em gí khẩu súng khuôn phép vào đầu?”

Vivienne cau mày, “Em không nghĩ súng là điều cần thiết, nhưng em có thể hỏi mượn Alastair nếu chị muốn. Em chắc là anh ấy có một cái.”

Lần này không phải thở dài, mà là tiếng thét mất kiên nhẫn thoát ra từ môi Caroline. Cửa thư viện bật mở, đóng khung bởi một Larkin đầy lo lắng. Anh ta rõ ràng đã nghĩ sẽ nhìn thấy cô và Vivienne lăn tròn trên tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ, phỉ nhổ vào nhau những từ khùng khiếp và túm giật tóc nhau.

Khi ánh mắt Larkin lướt ve gương mặt Vivienne, một chút đỏ lan trên gò má của anh ta, “Xin thứ lỗi cho sự xâm nhập của tôi, tiểu thư Vivienne. Tôi chỉ lo là cô rơi vào tình cảnh nguy nan nào đó.”

Đan hai tay lại trước ngực, Vivienne thưởng cho anh ta nụ cười tha thiết nhất của mình, “Không còn nguy nan nào nữa thưa ông, giờ ông đã có ở đây rồi.”

Miệng Larkin trễ xuống. Caroline dám chắc nếu con bé xuyên chiếc que cời sắt qua đầu, anh ta cũng không thể chết lặng hơn thế.

Ánh mắt rời bời của anh ta đảo hết qua người bọn họ, cuối cùng dừng trên mặt Caroline. “Cô ổn chứ, cô Cabot? Trông như thể ai đó vừa mới giẫm lên mộ cô vậy.”

“Ừm, cũng khá là đúng đấy, không phải sao? Anh không nghe thấy gì à?” Caroline tựa vào lò sưởi, một tiếng cười mang vẻ kích động bật ra từ cổ họng cô, “Tôi sắp lấy một thợ săn ma cà rồng.”

Những người hầu không tìm được Julian sau dạ hội bởi vì anh đang ngồi vắt vẻo trên bức tường thấp bao quanh lối đi vòng qua lỗ châu mai cao nhất của lâu đài. Anh biết chỉ có duy nhất một người mới nghĩ ra mà tìm anh ở đây nên anh thậm chí không buồn quay lại khi nghe thấy tiếng bước chân đằng sau.

Anh và Adrian đã chơi hàng giờ trên đó khi còn là những cậu bé, đóng giả làm những tên Viking, những chiến binh thập tự và những tên cướp biển. Các bãi cỏ và những trảng rừng quanh lâu đài vừa là chiến trường vừa là vùng biển của họ. Trong đôi mắt tai quái từ trí tưởng tượng của hai anh em, chiếc xe thồ của người nông dân đang lăn trên đường đã thành xe móc của dân du mục, được bảo vệ bởi những chiến binh mắt đen cầm kiếm lưỡi cong, còn con ngựa lưng cồng của người nông dân cùng chú chó săn già cỗi ghê lở biến thành một con chiến mã Ả-rập, và một bầy sói dữ tợn sẽ xộc thẳng vào lâu đài, tru lên trong cuộc tàn sát đẫm máu của bọn chúng. Và rồi sau đó, những kẻ thù vô hình của hai anh em có thể bị chế ngự với một tiếng hét phát động chiến tranh như sấm và tiếng gậy gỗ va vào nhau lách cạch. Julian dốc thẳng chai sâm-banh lên miệng, ước được trở lại những ngày hồn nhiên như thế.

Đêm nay con đường mòn bên dưới lấm chấm vàng với ánh sáng từ những ngọn đèn đu đưa trên các xe ngựa. Các vị khách của họ đang rời đi từng người một, mang đi những hy vọng cuối cùng của Julian.

“Anh xin lỗi,” Adrian khẽ nói lại đằng sau anh và nhìn những đốm sáng nhòa dần trong đêm tối, “Anh đã muốn để mặc cô ấy với kế hoạch của chúng ta, nhưng anh không thể để mình làm thế, ngay cả vì em.”

“Nếu em có dù chỉ nửa tâm hồn, em sẽ không đòi hỏi anh,” Julian nói với cái nhún vai.

“Anh không tin việc dùng bóng ma của Eloisa để dụ dỗ hẳn trở lại là hy vọng cuối cùng của chúng ta.”

Julian khịt mũi, “Đó có thể là hy vọng duy nhất của chúng ta.”

“Anh thề với em rằng chúng ta sẽ tìm ra cách khác. Anh sẽ tìm ra cách khác. Anh chỉ cần thêm thời gian thôi.”

Julian quay lại trao cho anh trai một nụ cười không chút thành thực, “Thời gian là thứ duy nhất mà em thừa thãi. Em có thể cho anh cả ngàn đời nếu như đó là thứ anh yêu cầu.”

Ngay cả khi nói những lời đó, Julian cũng biết anh là kẻ bị bọm. Lúc này thời gian của anh đang dần hết rồi, nhân tính của anh đang nhỏ giọt ra khỏi người anh như những hạt cát chảy qua khe hở của đồng hồ cát.

Adrian chạm nhanh vào vai anh, rồi quay đi.

“Anh Adrian à?”

Anh trai anh quay lại, và trong phút chốc Julian đã nhìn thấy bóng ma của một Adrian trẻ trung phủ lấp gương mặt anh trai anh.

“Nếu em có một lời chúc để trao cho hai người, em sẽ chúc hai người hạnh phúc.”

Adrian gật đầu trước khi tan trở lại vào bóng đêm.

Julian hướng mặt về phía ngọn gió, chào đón làn roi đang quất lên nhức nhối của nó. Màn đêm đáng lẽ đã trở thành lãnh địa của anh, vương quốc tuân theo những luật lệ của anh. Nhưng anh vẫn ngồi đây, bị kẹt giữa hai thế giới, hai số phận, và với duy nhất một chai sâm-banh nhạt nhẽo để dỗ dành cơn đói đang gặm nhấm nơi linh hồn anh đã từng cư ngụ.

Anh lại dốc chai rượu lên môi khi một dây xích xuất hiện từ khoảng không, thít quanh cổ họng anh với sức mạnh tàn ác của nó. Chai rượu trượt khỏi những ngón tay anh, vỡ tan tành trên nền đá. Julian túm lấy những mắt xích nặng nề, chống lại áp lực như muốn nghiền nát của nó, nhưng thứ sức mạnh siêu nhiên của anh dường như đang suy yếu, nó trượt dần ra khỏi tay anh như những cái cánh của một bông hồng khô héo.

Hai mắt anh trương phồng, anh liếc xuống và lập tức nhìn thấy một hình chữ thập bằng bạc đu đưa ở phía cuối dây xích đang đốt cháy áo sơ mi của anh và xộc thẳng vào lồng ngực anh. Mùi khét lẹt của thịt cháy tràn vào hai lỗ mũi anh.

Khi anh cố vật lộn để trút ra một tiếng rống vì đau đớn và giận dữ, một tiếng thì thảo khản đặc lấp đầy lỗ tai anh, "Mày không nên nói dối anh trai mình như thế, bạn thân mến. Thời gian của mày hết rồi."

Khi Duvalier thô bạo xô anh quỳ xuống, tất cả những gì Julian nghĩ được lúc này đó là nỗi tủi hổ đáng nguyên rủa khi Adrian có thể sẽ chẳng bao giờ biết được mưu đồ của bọn họ đã thành công.

Chương 19

“Tôi chợt nhận ra, em gái tôi là những gì quan trọng nhất đối với tôi và tôi rất cảm kích việc sẵn sàng thích nghi với các đòi hỏi để tuân theo đúng phép tắc của ngài, thưa ngài,” Caroline nói, giọng đều đều điềm tĩnh, “Với việc phân tích các lý do vừa nêu, tôi nghĩ tôi đã giải thích hoàn toàn rõ ràng vì sao tôi không có lựa chọn nào khác là từ chối lời cầu hôn của ngài.” Cô kết thúc bài diễn thuyết với cái đầu ngẩng cao và đôi tay đan vào nhau phía trước - một kiểu rất điển hình của lý trí và sự khôn ngoan theo lẽ thường.

Ít nhất đó là những gì cô hy vọng. Bởi không có ai lắng nghe bài diễn tập đầy sức thuyết phục của cô nên cô chỉ có thể tự đánh giá vẻ bề ngoài bằng cách nhìn vào hình ảnh chụp chôn của mình phản chiếu trên cánh cửa kiểu Pháp trong phòng ngủ, thật khó để nói hết thành lời. Mặc dù cô đã đốt tắt cả nến trong ngọn tháp sau khi trở lại từ thư viện, bóng tối đen đặc của màn đêm phía bên kia cánh cửa như đang chặn tất cả đường nét ra khỏi hình ảnh của cô, để chỉ còn một đám khói mờ như một hồn ma.

Cơn cuồng phong bên ngoài khiến cánh cửa rung lên lạch xạch, làm cô giật mình. Ngọn gió mỗi lúc một hung dữ trong vài giờ qua, khiến mây hối hả bay qua mặt gương sáng chói của mặt trăng mỗi lúc một nhiều. Ánh nến chụp chôn khiến cho thật khó phát hiện những bóng đen đang di chuyển qua ban công phòng cô.

Ở một nơi nào đó trong lâu đài, một chiếc đồng hồ bắt đầu rung lên tiếng chuông báo nửa đêm. Từng tiếng boong boong trống rỗng của nó dội vào những dây thần kinh xơ cứng của Caroline. Cô không muốn gì hơn là được trút bỏ bộ váy đáng nguyên rủa của Eloisa, vọt lên giường và trùm những tấm mền qua đầu. Nhưng cô ép mình chuyển động về hình ảnh đầy ma mị của mình trên hai cánh cửa, với tay xuống và cẩn thận kiểm tra để đảm bảo chắc rằng cái chốt không được gạt sang.

Khi thời giờ tích tắc trôi đi, những nghi ngờ còn tươi mới bắt đầu sụt lở trong ý thức của cô. Có lẽ Adrian sẽ không đến. Có lẽ anh trách cô đã phá hỏng âm mưu đặt bẫy và hủy diệt Duvalier. Có lẽ anh chán nản trước viễn cảnh bị ép buộc kết hôn với cô và đang hối tiếc từng phút giây mà họ chia sẻ - từng cái chạm, từng nụ hôn.

Caroline bắt đầu bước quanh giường. Anh không thể trách cô vì đã ép anh vào cuộc hôn nhân này khi anh là người gây tổn hại cho cô trước cả nửa giới thượng lưu. Anh cũng là người đã tận tâm với các em gái cô rồi sử dụng nó như một thứ vũ khí, cô nghĩ, càng lúc càng điên tiết trước từng bước đi gian lận của anh.

Cô không định dành cả phần đời còn lại để bước loanh quanh trong phòng ngủ và lắng nghe tiếng bước chân của chồng cô trên những bậc cầu thang. Nếu anh không đến với cô, thì thề có Chúa, cô sẽ đi tìm anh.

Cô đang định hướng về phía cửa thì bất thành linh chúng bị xô mạnh. Cô thoáng nhìn thấy bóng một người đàn ông lơ mờ trong đêm trước khi cơn gió vút qua ngọn tháp, thổi tắt tất cả nến trong phòng với duy nhất một hơi thở.

Cô nín thở chờ cho những đám mây đổi chỗ thêm lần nữa, chờ một dải trăng dát bạc lên mái tóc anh và tắm cho những đường nét gồ ghề trên gương mặt anh.

Đó là gương mặt của người chiến binh trong tấm chân dung. Và anh đến đây vì cô. Caroline vô thức bước lùi lại, lòng can đảm của cô đã rời bỏ cô. Màu đen không chút nhượng bộ của bộ quần áo anh đang mặc thích hợp một cách hoàn hảo với vẻ mặt tàn nhẫn của anh. Khoảng cách anh xuất hiện càng xa, trái tim bội bạc của cô dường như lại càng mong mỏi anh nhiều hơn.

“Anh ngạc nhiên khi em không chốt cửa,” anh nói.

“Liệu thế có giữ anh ở bên ngoài được không?”

“Không,” anh thừa nhận, tiến thêm một bước về phía cô.

“Vậy thì có lẽ anh có nhiều điểm chung với tổ tiên của anh hơn anh tưởng.”

“Anh đã cảnh báo em rằng tất cả bọn họ đều là những tay ăn chơi đàng điếm, không phải sao? Anh dám chắc bọn họ đã cuốn đi và cưỡng đoạt hơn một cô dâu trong cuộc đời mình.”

Sự bối rối của Caroline trước những lời kiêu căng của anh đã thối mất dạng bài diễn tập ban nãy ra khỏi đầu cô, “Trong khi anh và em gái em quyết định tương lai của em theo kiểu chuyên chế như thế, có ai đó trong hai người từng nghĩ đến em cũng muốn được hỏi ý kiến không?”

“Anh không thấy em có lựa chọn nào khác trong vấn đề này. Thanh danh của em đã bị hủy hoại. Không một người đàn ông tử tế nào còn muốn cầu hôn em từ lúc này.”

Caroline tự hỏi sao anh lại nhanh chóng đặt mình vào hàng ngũ của những kẻ không tử tế như thế.

“Theo những gì anh thấy,” anh tiếp tục, “em chỉ còn hai tương lai có thể xảy ra. Em có thể trở thành vợ anh.” Vẻ trầm đục trong giọng nói của anh hằn sâu hơn, “Hoặc em có thể trở thành tình nhân của anh... với tất cả bốn phận gắn liền với đặc ân.”

Không cho phép mình đỏ mặt, Caroline ngênh cằm lên, “Theo những gì em thấy, một người vợ cũng có chính xác những bốn phận tương tự. Cô ấy chỉ không thường được bồi thường bằng hoa và đá quý thôi.”

Anh nheo mắt, “Đây là những gì em muốn từ anh à? Hoa hồng? Kim cương?”

Caroline cắn môi trước khi có thể buột miệng thú nhận thứ cô muốn từ anh. Cô muốn anh lần nữa chạm vào cô với sự dịu dàng khiến cô hoang mang. Cô muốn những nụ hôn dài, tan chảy giữa không gian ngập ánh trăng. Cô muốn anh ấn làn môi lên mái tóc và gọi cô là bé cưng của anh.

“Em không muốn bất cứ thứ gì từ anh,” cô nói dối. “Em gái em đã khiến em thấy rõ ràng anh chỉ kết hôn với em vì bốn phận. Ừm, đây không phải Vauxhall và em không muốn anh đóng vai trò hiệp sĩ chiến đấu thay cho em. Em không cần được giải cứu và em cũng không muốn trở thành một trong những đứa trẻ đi lạc khác của anh. Em không cần lòng thương hại của anh. Thanh danh của em có thể đã bị hủy hoại, nhưng em vẫn còn lòng kiêu hãnh.”

“Em gái em tuyệt đối đúng,” anh đồng ý. “Kết hôn với em là điều cuối cùng anh muốn làm.”

Một tiếng thở dài không mong đợi thoát ra từ môi Caroline. Cô có thể đã từng nghi ngờ nhiều thứ về anh trong quá khứ, nhưng cô chưa bao giờ xét đến sự tàn nhẫn khi đã có chủ tâm của anh.

“Anh không muốn lấy em. Anh không muốn bản thân muốn em,” anh dõ dặt thêm vào, bước

thêm một bước đều đặn về phía cô, rồi thêm một bước nữa, “Và chắc chắn cũng chết tiệt như mong muốn không muốn yêu em. Nhưng, Chúa cứu rồi anh, anh không thể ngăn bản thân mình được.” Thu hẹp phần còn lại khoảng cách giữa hai người bằng một bước dài nữa, anh ôm vai cô, ánh mắt cháy bỏng của anh kiếm tìm khắp gương mặt cô như thể muốn khám đường nét ấy vào trong trí nhớ. “Anh không muốn cưới em vì như vậy anh sẽ bắt em phải sống phần đời còn lại của mình trong bóng tối. Mà anh thì yêu em quá nhiều nên không thể làm điều đó.”

Trái tim ngập tràn cảm xúc mới lạ và phi thường. Caroline chạm một bàn tay vào má anh, “Em thà dành phần đời còn lại sống trong bóng tối cùng với anh còn hơn là bước đi một mình giữa ánh mặt trời.” Những gông xiềng từ lòng kiêu hãnh của cô rơi xuống, Caroline thì thầm, “Anh sẽ cưới em chứ?”

Adrian trả lời câu hỏi của cô bằng một cái hôn nồng nhiệt. Anh vuốt ve những góc mượt mà trên miệng cô, với thật nhiều nài nỉ, thật nhiều thuyết phục, với mỗi cú quét dịu dàng từ lưỡi anh. Vẫn không dứt khỏi nụ hôn, anh cuốn cô vào vòng tay, bế bổng cô tựa vào ngực anh như thể cô không nặng hơn một đứa trẻ.

Khi anh bắt đầu bước về phía cửa, cô rầm rì trên môi anh, “Anh đưa em đi đâu thế?”

“Đến giường của anh, nơi em thuộc về.”

Khi Adrian mang cô xuống những bậc thang và băng qua cây cầu, cả cơ thể anh che chở cho cô trước sức ép liên hồi của cơn gió. Những khung cửa sổ bên dưới đã tối đen. Không có những ánh mắt tò mò dõi theo hành trình của họ. Caroline vòng tay quanh cổ Adrian và vùi mặt cô vào hơi ấm nơi đó, hít một hơi thật sâu mùi hương từ gỗ đàn hương và rượu rum đỏ từ cổ anh.

Cô vẫn còn e thẹn nép vào anh khi anh đặt cô xuống. Cô đã nửa mong chờ anh đẩy cô ngã lên giường anh, nhưng khi cô mở mắt, cô thấy mình đang đứng trước thứ đồ gỗ cao cao, phủ lụa, cái đã làm cô tò mò khi cô ghé thăm phòng ngủ của anh.

Adrian bước về cánh cửa kiểu Pháp để kéo những tấm rèm nhung nặng nề vốn vẫn phủ lên chúng sang một bên, đón chào ánh trắng vào căn cứ địa của anh.

Tĩnh lặng như một cái bóng, anh lướt trở lại sau lưng cô. Anh kéo bông hồng khỏi tai cô và vò những cánh hoa mịn như nhung trong những ngón tay anh, làm thoát ra hương thơm ngát nồng nàn của chúng. Khi chúng rơi xuống sàn, anh giật tung chiếc khăn xếp nửa bằng vải sa tanh, giải thoát mái tóc như tơ lụa đổ tràn qua bờ vai cô. Vén tóc cô qua một bên, anh chạm môi lên gáy cô, làm cô khẽ rùng mình. Khi cánh tay anh vòng qua eo để giữ vững cô, cô cảm nhận được sức nóng từ cơ thể anh đang lan toả qua mỗi cái nhìn.

Anh cuốn mái tóc cô vào một tay, để lộ đường cong dài, thanh tú của cổ họng cô, “Em đã đứng về anh trong suốt thời gian qua, em biết không,” anh nói, tiếng nói thì thầm ám muội như âu yếm từng từ, “Kể từ giây phút đầu tiên anh nhìn thấy em, anh không muốn gì hơn được ngấu nghiến em ngay nơi em đứng.” Đôi môi anh tìm kiếm mạch đập một bên cổ họng cô, xoa dịu chính cái điểm mà anh đã cắn đêm hôm trước. “Anh muốn uống làn môi em. Anh muốn được thưởng thức sự mềm mại của làn da em.” Miệng anh di chuyển đến tai cô, sự gấp rút khô khốc từ giọng nói của anh trút lên những xúc giác thiếu thốn của cô như mật ong tan chảy. “Anh muốn được nếm từng giọt rượu tiên mà cơ thể ngọt ngào của em dâng tặng.”

Môi anh lướt trên tai cô, nấn ná trước phần da tai mềm mại. Khi chiếc lưỡi ấm nóng của anh cướp phá vành cong thanh nhã, phản hồi từ xung nhịp khoái cảm làm ẩm ướt phần giữa hai đùi cô, khiến đầu gối cô muốn khụy xuống. Mắt cô run rẩy khép lại khi cô lún vào chiều dài cơ thể cứng rắn của anh, cảm giác cả người mềm rũ và nhẹ bẫng như một con búp bê tả tơi trong tay anh.

Cô cảm giác anh vươn tay ra và chợt nhận ra chính xác thứ gì dưới tấm lụa. Cô nhắm chặt mắt. Ở một góc kì quặc nào đó trong tấm hôn, cô sợ rằng nếu mở mắt ra cô sẽ thấy mình đang được nâng niu trong vòng tay vô hình của một người tình ma quỷ mà cô không có cả sức mạnh lẫn ý chí chối từ.

Cô nghe thấy tiếng loạt soạt khi tấm phủ trượt xuống sàn.

“Nhìn anh đi, em yêu,” Adrian thúc giục. “Nhìn chúng ta đi.”

Không thể nào kháng cự lời khẩn nài của anh, Caroline nghe theo và phát hiện cô đang nhìn đau đáu vào đôi mắt sáng vô cùng của người đàn ông cô yêu. Hình ảnh phản chiếu của Adrian trong tấm gương hình ô van mạ vàng như nhập vào một khối với cô, hai người họ gắn liền với nhau không phải chỉ bằng vòng ôm dịu dàng của anh. Lần đầu tiên trong đời, Caroline bị sốc bởi hình ảnh của chính mình. Không phải chiếc váy lung linh bằng vải tyn hay mái tóc như thác trắng tuôn tràn qua bờ vai khiến cô trở nên xinh đẹp, mà là ham muốn nguyên thủy trong đôi mắt Adrian.

“Ôi Chúa ơi,” Caroline thở ra, quay đi trong tay anh.

Rồi anh đẩy cô ngã xuống giường, rên lên tên cô khi hai người lăn tròn giữa những tấm trải giường bằng lụa cho đến khi cô nằm bên dưới anh và phủ trùm lên người cô trong bóng tối. Khi miệng anh hạ xuống và hai cánh tay cô ôm siết lấy anh, cô lại được nếm trải cảm giác tuyệt diệu khi được ở trong vòng tay anh. Anh sẽ không bao giờ thuộc về Vivienne hay bất cứ người phụ nữ nào khác. Kể từ giây phút này, tất cả con người anh đều là của cô.

Lưỡi anh nhúng sâu rồi trốn tránh, dụ dỗ lưỡi cô vào cuộc truy bắt. Cô muốn anh chiếm lấy miệng cô trọn vẹn, và sâu hơn nữa. Anh hăm hở tuân theo cho đến khi cả hai nghẹt thở vì khao khát. Về bên lên như bị xua đi, đôi bàn tay Caroline xé toạc làn áo mỏng manh của anh.

Adrian cười lục khục, thích thú trước sự dạn dĩ của cô. Giữ người khỏi phần còn lại của chiếc áo, anh ném nó sang một bên rồi tự mình lột bỏ quần, tất và đôi bốt với sự vội vã không thua cô lúc trước là bao.

Anh nhẹ nhàng kéo chiếc váy của Eloisa qua đầu Caroline, rồi trượt người ra sau để tháo chiếc áo ngực cho cô.

“Anh có yêu cô ấy không?” Caroline dịu dàng hỏi khi kéo sợi dây chuyền qua đầu và nhìn chằm chằm vào món đồ trang sức mong manh.

Nỗi đau buồn, cảm giác tội lỗi và thương tiếc trộn lẫn trong Adrian ngay lúc này khiến anh không thể nhớ nổi. Tất cả những gì anh có thể làm là gieo một nụ hôn trân trọng lên bờ vai cô và nói, “Anh nghĩ là anh có yêu, cho đến khi anh gặp em.”

Sợi dây chuyền trượt khỏi những ngón tay cô. Cô quay trở lại trong vòng tay anh, làn môi tan chảy với môi anh trong một nụ hôn dữ dội. Khi anh dứt môi khỏi cô một chút để giắt mạnh áo ngực và áo lót của cô qua đầu, ngọn gió mang đi áng mây cuối cùng, tất cả ngọn tháp và cơ thể quăn quýt của họ trong màn trắng màu bạc.

“Chúa lòng lành,” anh thở hổn hển, từ ngữ của anh còn mang vẻ khẩn cầu hơn cả một lời tuyên thệ khi anh đặt cô nằm xuống giữa những chiếc gối.

Ánh mắt anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô giờ đây còn đáng yêu hơn những gì anh tưởng tượng - tất cả những đường cong mềm mại cùng những góc phác họa công phu. Cô đắm

đăm nhìn anh với đôi mắt xám to tròn, mái tóc mềm như bức màn tơ trải trên gối của anh. Trông như thể cô nên được đặt nằm trên chiếc giường rêu trong một khu rừng được phù phép, chờ đợi chú kỳ lân đến.

Nhưng thay vào đó, cô đang đợi anh.

Ánh mắt anh lần nữa trên đôi gò căng mọng, trên tam giác mượt mà giữa hai đùi cô. Mặc dù anh thề chuyện này là không thể, nhưng đúng là chúng có màu nhạt hơn cả mái tóc cô.

“Tạ ơn Chúa vì ánh trăng,” anh nói. “Anh sắp mệt mỏi muốn chết vì bóng tối rồi.”

“Em không phiền đâu,” Caroline thì thầm, những đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp thảm loăn xoăn trên ngực anh, “một khi em còn có thể chia sẻ nó với anh.”

Caroline không thể tin được giờ họ đang trần trụi trong vòng tay nhau, mà cô cũng không cần phải xấu hổ hay giấu đi gương mặt mình. Và cô còn bất ngờ hơn nữa khi cái chạm của cô có sức tàn phá đến thể trên cơ thể người đàn ông đẹp dễ này. Khi bàn tay cô trôi xuống thấp hơn, lướt qua những cơ bắp kéo căng trên bụng Adrian, cơ thể anh giật mạnh như thể bị đánh bởi một ánh chớp chói loà.

Anh tóm lấy tay cô, nhìn sâu vào mắt cô và đẩy tay cô xuống thấp hơn. Khi anh ấn lòng bàn tay đang rộng mở của cô vào cả chiều dài đã hoàn toàn thức tỉnh của anh, Caroline bật ra một tiếng rên hỗn hển, cảm nhận trọn vẹn thước đo dục vọng của anh đối với cô. Anh là một người đàn ông to lớn - theo nhiều nghĩa. Những ngón tay cô tự động bao lấy anh, kinh ngạc trước sự mạnh mẽ, cứng rắn nhưng lại mịn như nhung của anh.

Ngửa đầu về phía sau, Adrian rên rỉ qua hàm răng nghiến chặt.

Hoảng hốt, Caroline giật vội tay lại, “Sao vậy? Em làm gì sai rồi sao?”

Lồng những ngón tay mình vào tay cô, anh đưa lòng bàn tay cô lên môi và đặt một nụ hôn dịu dàng vào nó. “Không đâu, thiên thần của anh, em đã làm rất đúng. Nhưng nếu em thực hiện lại lần nữa, đêm nay sẽ kết thúc trước khi nó kịp bắt đầu.”

Anh cúi thấp đầu, nhưng lần này không phải làn môi cô là nơi anh hướng đến, mà là nụ hồng ướm át nở trên ngực cô. Anh thổi nhẹ nhàng, tầm mắt cô trong màn sương ngọt ngào phả ra từ hơi thở của anh, trước khi chạm miệng vào cô. Khi lưỡi anh đánh qua nụ hoa cứng ngắc, khoái cảm cuộn trào trong cô, cô rên rỉ và cong người ấn vào anh. Dù bầu ngực của cô không thể sánh với Portia, chúng dường như trở nên căng hơn, mọng hơn dưới những cái vuốt ve khéo léo của anh. Lúc anh dồn sự chú ý sang bầu ngực kia, cô như quặn đau với một nhu cầu ban sơ nào đó sâu thẳm không nói thành lời.

Adrian ngẩng đầu để nhìn đăm đăm lên cô qua hai hạt trai long lanh, đôi mắt nặng trĩu với cơn đói sục sôi, “Lần đầu tiên em trai anh gặp em, thẳng nhóc quả quyết em đầy hồ và giẫm.”

“Anh có đồng ý với cậu ấy không?” Cô hỏi, hơi thở run run gấp gáp.

Anh lắc đầu, nụ cười nhăn nhó tinh quái cong lên trên một góc miệng. “Anh luôn biết em đầy mật ong.”

Để chứng minh cho điều anh vừa nói, anh khẽ khàng rê tay qua lớp thảm nổi giữa hai đùi cô, những ngón tay thông minh của anh tìm kiếm chính xác những giọt rượi thuần chảy ra từ giữa mùa xuân của cô.

Caroline ngửa đầu ra phía sau, thở hổn hển trước sự đụng chạm đầy thân mật lẫn táo bạo của anh. Cô không còn đủ ngu ngốc để tin anh có đôi bàn tay của những người thợ nữa. Chúng to lớn và đầy sức mạnh, nhưng cũng khéo léo như của bất cứ một nghệ sĩ nào, nhào nặn cô theo ý muốn với từng cái chải thành thạo từ những ngón tay của anh. Anh cứng nung, trêu đùa và vuốt ve cô, tách nhẹ những cánh hoa thành tú để lộ ra chiếc nụ nhạy cảm phi thường e ấp giữa chúng.

“Nào,” anh thì thầm vào tai cô, nốt chai trên ngón tay anh vuốt ve phần thịt ngọt ngào với sự chăm chút đầy tinh tế, “Em đã chăm lo cho người khác quá nhiều rồi, tình yêu của anh. Hãy để anh chăm sóc em.”

Cô đâu còn lựa chọn nào khác chứ. Cô nằm gần như bất tỉnh trong vòng tay anh, bị cướp phá bởi những đợt sóng xúc động lan tỏa từ cái đụng chạm của anh.

Khi ngón tay cái tiếp tục nhiệm vụ hắc ám của nó, hai ngón tay khác của anh chìm vào sâu hơn - đảo lộn, quấy rối, nhẹ nhàng trải căng chiếc động nhỏ đến tận trung tâm của cô, như chuẩn bị cho cô một niềm sung sướng không nói thành lời và chỉ anh mới có thể mang lại.

“Xin anh,” cô ghen ngào, thậm chí không biết điều mình cầu xin, nhưng cô biết cô muốn nó hơn bất cứ thứ gì khác. Đầu tóc cô rũ rượi trên gối, như mụ đi vì khao khát, “Ồi, xin anh...”

Ngay cả trong những giấc mơ hoang dại nhất của mình, cô cũng không thể tưởng tượng lời cầu xin của cô lại khiến anh làm điều đó. Anh trượt xuống phía dưới người cô, hơi nóng ngọt lành từ miệng anh ở đúng nơi ngón tay vừa ghé thăm.

Mặc dù hổn hển vì xấu hổ, đùi cô vẫn tự động tách ra, mời gọi anh đến với cô theo cách anh lựa chọn. Cô đã từng buộc tội anh giam cầm những người phụ nữ với thứ sức mạnh đen tối đầy cảm dỗ của anh, nhưng với sự ngây thơ của cô, cô không bao giờ đoán được bản thân sẽ hăm hở được bước vào gông xiềng của anh như thế nào và chúng sẽ trói chặt cô đến mức nào.

Lưỡi anh lướt qua phần da thịt căng mọng của cô, ngẫu nhiên cô như thể cô là thứ thức ăn duy nhất mà anh không bao giờ được thỏa mãn. Cô không có chút phòng ngự nào trước cơn đói bản năng và mạnh mẽ đến thế. Khi anh hứa hẹn sẽ nếm đến từng giọt mật tiên mà cơ thể ngọt ngào của cô dâng tặng, tất cả những gì cô có thể làm là siết chặt lớp lụa gồ ghề của mái tóc anh trong tay cô và dâng hiến cho anh, cả cơ thể lẫn linh hồn. Và rồi lưỡi anh tăng gấp đôi nhịp độ; và rồi anh trượt một ngón tay vào sâu tận trong cô.

Con sóng của mê ly, mù mịt và nóng bỏng giống như sự ngọt ngào của những giọt mật tiên cồn lên khắp cơ thể run rẩy của cô. Cô cong người sát vào anh, thét lên gọi tên anh. Anh nhồm dầy để bắt lấy tiếng thét vụn vỡ của cô trong miệng anh, hôn cô đầy hoang dại.

Sức nặng của anh thay đổi và đột nhiên không phải ngón cái của anh đang nép giữa những lộn lộn xoắn mềm ướt của cô nữa. Không phải những ngón tay anh đang chơi vơi giữa tư thế vùi sâu chúng vào phần dịu dàng nhất cơ thể của cô nữa.

“Caroline,” anh thì thào trên môi cô. “Caroline ngọt ngào, ngọt ngào của anh... anh không muốn làm đau em. Anh không bao giờ muốn làm em đau.”

“Vậy thì đừng,” cô thì thầm đáp lại, hai bàn tay ôm lấy gương mặt anh và ép anh đón nhận ánh mắt van nài của cô, “Chỉ cần yêu em thôi.”

Cô không phải yêu cầu anh đến lần thứ hai. Anh chà xát cơ thể vào giữa những cánh hoa mềm mại cho đến khi được bôi trơn bằng lớp sương của cô, rồi đặt anh vào đúng phần cơ thể đang nhức nhối chờ đợi của cô. Với sự kìm nén tinh tế nhất, anh thâm nhập vào cô từng chút

một. Chỉ đến khi những tiếng thút thít của cô trở thành những tiếng rên rỉ anh mới dâng lên để đắm vào cô, phá vỡ rào cản cuối cùng của cơ thể cô và vùi anh vào đến tận cùng trong miền đất yên bình chào đón anh.

Adrian cảm giác như cả cơ thể đang rung lên khi Caroline bao chặt lấy anh trong trạng thái ngất ngây. Anh đã nhầm khi cho cô là ánh trăng, cô phải là ánh mặt trời, soi rọi và sưởi ấm tất cả những góc đen tối và cô đơn nhất trong tâm hồn anh. Vùi mặt mình vào cổ cô, anh nín lặng hết mức có thể, cố gắng để cơ thể non nớt của cô có thời gian để thích nghi với cuộc xâm lược tàn nhẫn của anh.

Khi cơn đau của cô phai mờ đọng lại thành một sự nhức nhối, đôi mắt Caroline mở lớn trước cơn sốc thô ráp vì sự chiếm hữu của anh. Anh đang nằm bên trên cô, anh đang ở bên trong cô, hoàn toàn chiếm hữu cô. Nhưng cô lại là người sở hữu thứ sức mạnh làm anh gần như phát điên với những cú đẩy hông không ngừng, với những nắm tay dữ dội vào eo anh.

Chấp nhận lời mời của cô với một tiếng rên khản đặc, anh bắt đầu di chuyển sâu hơn vào trong cô, chiếm lấy sự trinh trắng của cô, và trao cho cô một thứ quý giá hơn rất nhiều. Anh trượt vào và ra khỏi cô như cơn thủy triều hùng mạnh tuân theo ý vọng của mặt trăng, một loại khoái cảm rất khác so với thứ rung động bởi hạnh phúc tình khôi anh mang đến khi anh trượt vào cơ thể cô chỉ vài phút trước đây - nó mạnh mẽ hơn, và ban sơ hơn. Cô trao đi và anh đón nhận. Anh lại trao đi để cô đón lấy. Anh biến cô trở thành đàn bà và cô biến anh thành người đàn ông của cô. Cô bầu chặt lấy anh, rì rầm gọi tên anh trong hơi thở đứt quãng. Khi những cú đâm nhịp nhàng của anh bắt đầu đi theo một nhịp điệu không chút xót thương và ác liệt, tất cả mọi ý nghĩ, tất cả lý trí của cô đều không còn, chỉ còn lại duy nhất cảm giác đắm mê.

Caroline thét lên khi cả cơ thể nổ tung trong sự sung sướng điên cuồng. Cảm giác được sự co giật không cưỡng lại được đó, Adrian tuôn trào hòa vào biển lớn cùng cô, một tiếng rên thoát ra từ yết hầu của anh khi anh giao nộp cả những hạt giống lẫn tâm hồn anh cho cô.

Caroline ngồi quỳ gối ở đuôi giường, nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu muốt ánh trăng của mình trong tấm gương của Adrian. Người phụ nữ với mái tóc rối bù và đôi môi căng mọng bởi những nụ hôn trông thật xa lạ, nhưng cô đã trông thấy ánh mắt ấy trước đây - ánh mắt của người phụ nữ trên đường Tình nhân ở vườn Vauxhall. Giờ đây cô đã biết bí mật đẩy những kẻ yêu nhau đến nơi hò hẹn trên con đường tối đen và mịt mờ đó. Cô đã được nếm vị hoan lạc mà những người đó khao khát và được thỏa mãn hoàn toàn, và để rồi còn ham muốn nhiều hơn nữa.

Như thể cảm nhận được những ý nghĩ miên man của cô, Adrian nhồm dậy sau lưng cô.

Khi hai cánh tay mạnh mẽ, đầy cơ bắp của anh quấn lấy cô, cô túm tấm khăn trải giường bọc quanh người chặt hơn nữa, chợt thấy xấu hổ, “Em cứ nghĩ anh đang ngủ.”

“Ừ,” anh lẩm bẩm, hít hà gáy cô, “Cho đến khi em trượt khỏi vòng tay và những giấc mơ của anh.”

Tan chảy dựa vào anh, cô ngẩng đầu để đôi môi ấm áp của anh tự do tiếp xúc với làn da phủ tơ bên dưới tai cô, “Anh đang mơ về cái gì thế?”

“Về chuyện này.” Anh luồn hai cánh tay bên dưới tấm trải giường, hai bàn tay lấp đầy bầu ngực trần của cô.

Caroline thở gấp khi anh nhẹ nhàng siết lấy ngực cô, rồi bắt đầu trêu chọc hai nhũ hoa bằng ngón cái và ngón trỏ. Chúng chín đỏ dưới sự tiếp xúc của anh, tham lam hấp thụ từng gam khoái cảm anh trao cho cô. Tấm khăn trải giường trượt dần xuống và cô lại lần nữa khóa thân

trong tay anh, cô vươn tay ra sau vòng ôm lấy cổ anh và quay đầu lại, liều lĩnh đánh cắp một nụ hôn từ đôi môi đang lúng lúng của anh.

“Em không biết đâu,” anh lầm bầm, lưỡi anh đang nếm góc miệng cô. “Anh đang ngủ lơ mơ thì chợt nhớ là đã quên kiểm tra những cây cọc của em. Em rất có thể sẽ giết chết anh trong giấc ngủ.”

Caroline cong người dựa vào anh, cảm giác được sự khát khao của anh đang nép giữa phần mềm mại của cô, “Tất cả những gì tôi có thể nói, thưa ngài, ngài là người duy nhất được vũ trang lúc này.”

Cô cảm nhận miệng anh cong lên thành một nụ cười xấu xa, “Đồng nghĩa với việc tôi có thể sử dụng chiếc cọc đó với tiểu thư à?”

“Ngài đã làm rồi.” Kéo môi ra khỏi anh, Caroline gặp ánh mắt anh trong tấm gương, “Đâm qua trái tim em.”

Rên lên, anh ấn lòng bàn tay vào chính trung tâm nữ tính nơi cô, đòi hỏi nó cho riêng mình. Cô nhìn anh trong tấm gương, mê mải bởi cảnh tượng ngón tay dài nhất của anh biến mất bên dưới cô, biến mất vào bên trong cô. Hoàn toàn bị phá hủy bởi sức ép tuyệt vời đó, cô cong người, mời gọi một cuộc xâm lược sâu hơn nữa từ anh. Quá hăm dọa để được tuân theo, anh nhồm người quỳ gối, đẩy anh sâu hơn vào cái nôi tan chảy của cô.

Caroline rên rỉ, cơn nhức nhối mờ nhạt từ lần kết hợp đầu tiên của họ càng được tăng cường với sự xúc động khi bị xuyên bởi phần cơ thể rắn chắc được thiết kế duy nhất để thỏa mãn cô. Con người hoan lạc trong tấm gương giờ thậm chí còn lạ lẫm với cô hơn, quẩn quại, bầu cào, và van vãn để được thỏa mãn. Đôi môi ẩm ướt của cô hé mở, ánh mắt dờ dẩn vì ham muốn.

Adrian dùng phần chai trên ngón tay để tạo nên một hòa âm không thể cưỡng lại được với những cú đẩy mạnh mẽ từ hông anh. Rất nhanh, cô là người cưỡi lên anh, là người kiểm soát nhịp điệu. Tình yêu của anh đã xua đi chút bên lên cuối cùng trong cô, biến cô thành một người đàn bà đầy cảm dỗ - một phù thủy táo bạo, người không chỉ cầu xin sự thỏa mãn, mà còn đòi hỏi nó. Những mạch đập run rẩy đầy hoan lạc của cô tỏa rộng từ cái đụng chạm của anh; dựng lên với mỗi cú gậy khéo léo từ ngón tay anh, với mỗi một cử động nâng lên hạ xuống của bờ hông cô.

“Phải rồi, bé yêu,” hơi thở hỗn hển vào tai cô, “Đón nhận khoái cảm và sức mạnh đi em. Hãy đòi hỏi nó cho bản thân em.”

Khi khoái cảm gắt gao lên đến đỉnh điểm, cô dứt quãng gọi tên anh, nửa như muốn khóc, nửa như muốn hét lên. Hai tay đóng đầy bầu ngực cô, anh cứng người, rung mình với cùng trạng thái ngây ngất của cô.

Cô đổ sập vào vòng tay anh, quá kinh ngạc với niềm sung sướng và phải mất một lúc lâu, cô mới nhận ra cơ thể anh không còn rung lên vì đỉnh điểm nữa, mà là vì tiếng cười.

“Sao anh lại cười?” cô gắng hỏi, không vui khi nghĩ mình đã làm điều gì đó ngu ngốc hoặc vụng về khiến anh buồn cười.

Anh ôm cô chặt hơn, mắt bừng sáng dịu dàng khi gặp ánh mắt cô trong tấm gương, “Anh đang nghĩ về những lần Julian cầu nhàu anh vì đã để lại chiếc gương này, chỉ bởi anh quá vụng về khi tự thất ca-vát mà không có nó.”

Cảm giác thỏa mãn như một chú mèo, Caroline nằm co tròn trong vòng tay Adrian, nhìn những chùm sáng mù sương của mặt trời sớm mai nhích lại gần chiếc giường. Khi anh chải những ngón tay qua mái tóc rối bù của cô, tất cả những gì cô có thể làm là giữ cho bản thân khỏi rên gừ gừ như một chú mèo. Cô áp má vào ngực anh, ngạc nhiên trước tiếng đập đều đều của trái tim anh.

Tiếng cười của anh lục khục vang lên từ trong họng, “Sao thế, bé yêu? Em đang lắng nghe trái tim mà em không tin là anh cũng có đấy à?”

Cô vuốt nhẹ lớp lông màu vàng trên ngực anh, quần lấy một chút quanh đầu ngón tay cô. “Em chỉ mừng vì nó đã không vỡ khi Vivienne vút bỏ anh để chọn cảnh sát Larkin thôi.”

Anh hắng giọng, “Hừm, anh phải thừa nhận là lòng tận tụy em gái em dành cho chàng cảnh sát tốt bụng đó cũng không hoàn toàn là một bất ngờ cho lắm.”

Caroline chống một tay ngồi nhồm dậy, nhìn anh trừng trừng. Dù anh có chớp mắt nhìn cô theo kiểu rất ngây thơ, anh vẫn trông như một chú mèo rừng mỡ màng vừa mới nuốt chửng một con chim hoàng yến to béo lắm xương.

“Cái gì, anh đúng là cái đồ trơ trẽn khốn khổ!” Cô thở phì phì. “Anh biết ngay từ đầu là Vivienne yêu Larkin đúng không?” Nghĩ về tất cả những lần vật cô phải chịu đựng vì nghĩ mình có lỗi với em gái, cô dấm dút kêu lên, “Thế vì cái quỷ gì mà anh không nói cho em biết?”

“Nếu anh kể cho em nghe trước khi em phát hiện về Julian, em sẽ trao cho cô ấy và Larkin lời chúc phúc của em rồi ra đi.” Anh khum lấy má cô trong tay, nhìn như hút vào sâu trong đôi mắt cô, “Không những anh sẽ mất Vivienne, anh còn mất cả em nữa.”

Cô hất tay anh ra, không cho phép mình bị dụ dỗ bởi ánh mắt hút hồn của anh, “Và nếu anh nói cho em biết sau khi em phát hiện chuyện về Julian và Duvalier, anh sẽ không thể ngăn em thôi kể với Vivienne về tất cả kế hoạch xấu xa của anh.” Cô buông mình xuống gối và lắc đầu, bị giằng xé giữa cảm xúc bị tổn thương và sự khâm phục, “Ngài... thưa ngài... là một tên vô lại phóng đảng!”

Adrian trở mình để nằm lên cô, đôi mắt anh lấp lánh với vẻ quỷ quái, “Đấy là em còn chưa biết âm mưu bất chính nhất của anh đấy.”

“Và âm mưu đó là?” Chất giọng nghiêm khắc của cô không thể giấu nổi sự hỗn hển mỗi lúc một gia tăng khi anh bắt đầu rải những nụ hôn mềm như cánh bướm dọc theo quai hàm cô.

Đôi môi anh trượt xuống cổ cô, nhấn mạnh từng từ với một nụ hôn, “Âm mưu hung hiểm nhất của anh là lôi em ra khỏi chiếc váy đáng nguyên rủa đó trước khi Duvalier có bất cứ cơ hội nào nhìn thấy em.” Anh nâng một bên ngực của cô trong tay, nhào nặn nó thành dáng hình hoàn hảo cho lưỡi anh cuộn tròn quanh chiếc nú kiêu hãnh trên đó.

Caroline thở dốc, cơn tức giận của cô mềm nhũn bởi khao khát đang chực hòa tan cô, “Em có thể không tán thành động cơ của anh,” cô hỗn hển, quần những ngón tay vào mái tóc anh, “nhưng em không thể chống cự những cách thức ấn tượng mà anh thực hiện được.”

Hơi ấm như trêu ngươi của môi anh vừa khép lại quanh một bên ngực của cô thì một tiếng gõ sắc nhọn vang lên từ cửa chính.

Caroline rên lên, “Nếu Portia theo em xuống tận đây, em sẽ cho phép anh tống con bé vào nhà ngục.”

Adrian ngẩng đầu lên, “Nếu như đây là Wilbury thì sao? Ông ấy là người bảo vệ trung thành của những lễ nghi, em biết đấy. Nếu ông ấy phát hiện em đang làm tổn hại đến anh thế này, ông ấy sẽ bắt em chịu trách nhiệm vì biến anh thành đàn ông đấy.”

Cô cười nhả nhở “Đó là một thay đổi khá dễ chịu, không phải sao?”

“Tiểu thư hư đốn,” Adrian gầm lên rồi cù vào xương sườn cô, nhưng tiếng cười ré lên của cô vẫn không thể nhấn chìm một lượt đập mới trên cửa.

Lầm bầm một tiếng chửi thề, Adrian lăn khỏi cô và phùng phùng bước về phía chiếc bình phong đặt trong góc phòng để mặc chiếc áo ngủ.

Anh choàng chiếc áo choàng bằng nhung đỏ lên người rồi buộc dây lưng, bỏ lại Caroline thờ dài trước hai bắp đùi dài đầy cơ bắp đẹp đẽ của anh.

Khi cô nâng cằm lên và thối một lọn tóc ương bướng ra khỏi mắt, anh bước về phía cửa và kéo nó mở ra. Không phải Portia hay Wilbury là người đang đứng phía ngoài, mà là cảnh sát Larkin.

Cào bàn tay lên mái tóc rối, Adrian thờ dài, “Nếu cậu đến đây để nói chuyện với tôi thay mặt tiểu thư Cabot, Alastair, thì không cần đâu. Tôi định sẽ cưới cô ấy ngay khi tôi có thể lấy được giấy phép đặc biệt ở chỗ Tổng giám mục. Tôi không định để người thừa kế của tôi sinh ra sau có tám tháng sau lễ cưới của chúng tôi.”

Caroline chạm tay lên bụng mình bên dưới tấm mền, tự hỏi có phải Adrian đã gieo mầm con anh bên trong cô. Niềm hy vọng đó khiến trái tim cô vút bay với niềm hạnh phúc.

Nhưng khi anh bước sang một bên và cô nhìn thấy gương mặt Larkin, tất cả như từ thiên đường rơi thẳng xuống đất.

“Tôi không đến đây vì Caroline, mà là vì Portia,” Larkin nói, gương mặt anh ta tái xám và rúm rỏ, “Con bé mất tích rồi. Chúng tôi sợ con bé có thể đã bỏ đi.”

Chương 20

Phòng ngủ của Portia lặng ngắt như tờ, nhưng cánh cửa sổ gần giường ngủ rộng mở. Một chú chim chiến chiến đang hát lên bài hát hân hoan và làn gió xuân êm dịu tràn ngập căn phòng. Thật dễ dàng để Caroline tưởng tượng những điệu vanxơ vọng lại từ phía xa bay qua khung cửa sổ, với giai điệu du dương không thể cưỡng nổi của chúng.

Trong khi Larkin loanh quanh gần cửa, lăm bắm những lời an ủi Vivienne lúc này đang trắng bệch vì lo sợ, cô và Adrian lần theo những tấm ga trải giường được buộc quanh một chân giường dẫn đến bậu cửa sổ. Chiếc thang tạm thời mất hút bên ngoài khung cửa. Vén một dải tóc thoát ra từ búi tóc lỏng lẻo sau tai, Caroline nghiêng người nhìn qua ô cửa sổ ở tầng hai. Phần đuôi của tấm khăn trải lung lẳng ngay bên trên thảm bạc hà được tấm trong ánh mặt trời. Đêm qua chắc chắn chỉ có bóng tối chờ đợi để đón nhận kẻ nào đủ táo bạo nhảy xuống hết chiều dài của nó.

“Tôi vẫn chưa tìm ra bất cứ dấu hiệu của sự vật lộn hoặc mảnh khoe nào,” Larkin nói với mọi người. “Tất cả những gì tôi tìm thấy trên bậu cửa là cái này.” Anh ta giơ lên thứ gì đó trông như một sợi rơm.

“Đó là chiếc rìa từ mặt nạ hình mèo Julian đưa cho con bé,” Caroline nói, nỗi lo lắng lớn dần lên, “Con bé quá kích động được đeo nó cho cậu ta xem.”

“Tất cả là lỗi của em,” Vivienne nói, vẫn bám sát lấy cánh tay của Larkin, “Nếu em trở lại phòng trước bình minh, em có thể đã nhận ra con bé mất tích.”

Trong lúc miệng Caroline trễ xuống, Adrian quay ngoắt lại để cấm phập cái nhìn nhọn hoắt vào anh bạn cũ, “Có phải tôi sắp hẹn cậu ra ngoài không, chàng cảnh sát?”

Larkin xốc thẳng lại chiếc áo ghi-lê, một vệt đỏ ửng đáng mẩn hiện lên trên gò má cao của anh ta. Lần đầu tiên Caroline để ý, dù Vivienne vẫn đang mặc chiếc váy dạ hội màu xanh, chiếc ca-vát của Larkin đã được thắt theo một nút kiểu Pháp tỉ mỉ đến mức đủ khiến Brummell tái mặt vì ghen tị. “Tôi nghĩ là không. Tôi có thể đảm bảo với cậu những ý định của tôi với tiểu thư Cabot đều đáng trọng. Nếu tôi làm theo cách của tôi, chúng tôi giờ đã được nửa đường đến Gretna Green rồi. Nhưng Vivienne không muốn bỏ trốn. Cô ấy khẳng khẳng rằng theo đúng lễ nghi thì chị gái của cô ấy phải là người kết hôn trước.”

Quan sát cái cách cậu ta dịu dàng thu Vivienne vào vòng tay mình, Adrian nhẹ nhàng nói, “Cậu được đấy, anh bạn.”

“Gì cơ?” Larkin hỏi.

“Khi không làm theo cách của cậu.”

“Em không hiểu,” Vivienne nói khi Adrian nghiêng người qua cửa sổ để xem xét khoảng sân bên dưới. “Nếu Portia đơn giản chỉ lên ra để tham dự buổi dạ hội mặc cho Caroline cấm đoán, sao con bé lại không quay lại? Alastair đã cẩn thận hỏi thăm khắp lâu đài, và những người hầu đều thề không nhìn thấy bóng dáng con bé từ chiều hôm trước.”

Caroline lắc đầu, nhớ lại cuộc gặp cuối cùng của cô với Portia, “Con bé giận chị khủng khiếp

vì cấm nó. Nó có thể vẫn đang hờn dỗi đầu đó dưới kia, làm chị hoảng sợ để trừng phạt chị.”

Ngay cả khi nói những lời đó, Caroline cũng biết chúng không hề thuyết phục. Portia chưa bao giờ là đứa trẻ mang trong mình hận thù. Con tức của nó thường nguội đi nhanh chóng như lúc sôi lên. Caroline đếm không xuể số lần Portia dụ dỗ cô tha thứ cho những cơn thịnh nộ hoặc những lời nói dối của nó bằng cách ôm chầm lấy cô và rủ rỉ một câu xin lỗi. Cô sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để được cảm nhận hai cánh tay đó ôm lấy cô ngay lúc này.

Cô cũng không thể ngừng nhớ lại những lần cô chế nhạo những nỗi sợ hãi cùng những hình ảnh tưởng tượng của Portia. Làm thế nào mà trong những cố gắng làm lạc để bảo vệ con bé, cô lại yên trí bảo với con bé rằng trên thế giới này chẳng có những nguy hiểm thực sự. Portia lúc này là người duy nhất trong bọn họ không biết rằng, ma cà rồng thực sự đang đi săn trong bóng đêm ngoài kia.

Cô giật giật tay áo của Adrian, không kiềm chế được nỗi sợ hãi đang dâng trào thêm nữa. “Anh không nghĩ đây có thể là Duvalier đấy chứ, phải không anh?”

Anh chậm rãi quay sang nhìn cô, quai hàm anh hằn lại thành một đường dữ tợn. Trước khi trải qua một đêm trong vòng tay anh trên giường và trực tiếp nếm trải độ sâu vô hạn đam mê của anh, cô có thể đã không nhận ra thứ xúc cảm hoàn toàn vắng mặt trong đôi mắt anh lúc này.

Cô lùi lại và lấy tay che miệng, quá muộn để nhớ rằng, Duvalier không phải là tên quái vật duy nhất quanh họ.

Caroline theo Adrian vượt qua những căn bếp trong tầng hầm, bước nhanh gấp đôi bình thường để theo kịp những sải chân dài của anh. Khi anh bắt đầu bước xuống hành lang ẩm ướt, thoải mái dẫn đến hầm chứa gia vị, cô thu chiếc váy của Eloisa lên cao để khỏi vấp vào tà váy của nó. Cô dần trở nên xem thường thứ này còn hơn cả trước đây, nhưng không có thời gian để quay lại phòng ngủ và đổi bộ khác, khi mà Adrian đang hết sức gấp gáp và bọn họ đang lao vun vút qua lâu đài.

Cô thậm chí còn không có thời gian để rùng mình khi một con chuột to bự chạy qua đôi bốt của Adrian rồi ré lên điên cuồng. Trước khi cô có thể lấy lại được hơi thở, họ đã đứng bên ngoài cánh cửa dẫn vào hầm chứa gia vị rồi.

Nhớ đến chiếc vòng sắt treo chìa khóa Wilbury đeo ở cổ tay, cô nói, “Anh không cần một cái...”

Adrian nhắc chân đạp thẳng vào cánh cửa khiến nó như long ra khỏi bản lề.

“...chìa khóa à?” Cô yếu ớt kết thúc, tay phẩy phẩy xua một đám bụi như khiến cô tắc thở.

Anh rút một cây nến khỏi chân đế treo sát ngay bên ngoài hầm chứa, rồi bước về phía giá để ở bức tường đối diện. Trước khi Caroline có thể theo kịp anh, những ngón tay chắc chắn của anh đã lần mò và tìm thấy một chai thủy tinh mờ xỉn đặt ở phần lưng của giá để.

“Cái gì vậy?” Cô hỏi. “Nước thánh à?”

Thay vì trả lời, anh xoay mạnh cái chai. Cả bức tường mang theo những ngăn chứa mở vào bên trong, để lộ ra một hành lang còn ẩm ướt hơn - và tối hơn - cái hành lang hai người vừa mới đi qua.

“Em biết mà!” Caroline la lên. “Em cá là Wilbury biết tất cả chuyện này.”

Adrian cúi xuống khung cửa thấp lè tè. “Rõ ràng một trong những tổ tiên của ông ấy đã giúp xây dựng chỗ này. Gia đình ông ấy đã phục vụ cho gia đình anh hàng trăm năm rồi. Đó là lý do tại sao ông ấy là người duy nhất anh tin tưởng để giao phó những bí mật của Julian.” Anh liếc qua vai, đôi mắt ẩm áp trong một giây thật khó nắm bắt, “Cho đến khi gặp em.”

Khi anh biến mất vào bóng tối, Caroline vội vã chạy theo. Một cầu thang hẹp bằng đá ôm quanh bức tường tròn, chạy theo hình xoắn ốc vào tầng màn đêm đen đặc. Khi họ đi xuống với chỉ duy nhất ánh lửa chập chờn từ ngọn nến chiếu sáng lối đi của họ, Caroline sát lại gần Adrian hơn, nắm lấy một góc áo anh trong bàn tay run rẩy của mình. Anh với tay ra đằng sau, lồng những ngón tay ấm nóng vào tay cô.

Họ dường như đang đi xuống vương quốc mà màn đêm ngự trị vĩnh hằng, một vương quốc bí ẩn bị trục xuất vĩnh viễn khỏi ánh mặt trời. Caroline có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ qua những vết nứt và tiếng cọt kẹt nhỏ của một thứ gì đó mà cô nghĩ là của một con chuột khác.

Lúc họ đến được chân cầu thang, Adrian ấn tim đèn của cây nến vào chiếc đuốc treo trên bức tường. Cây đuốc sáng lên sự sống với một tiếng xèo mang đầy điềm xấu, ánh lửa như đến từ địa ngục của nó dần biến đổi bóng đêm thành những con quái vật vụng về.

“Chào mừng đến nhà ngục của anh,” Adrian khẽ nói, rút cây đuốc khỏi móc treo và giơ nó lên cao.

Những ngón tay cô trượt khỏi anh, Caroline nhẹ nhàng bước về phía trước, nỗi sợ hãi của cô ngay tức khắc bị thay thế bởi sự ngạc nhiên. Mặc dù vắng mặt những cô thôn nữ trình trắng, căn phòng đá ẩm thấp đúng y như những gì cô tưởng tượng. Những sợi xích cùng với cùm tay đều dựa trên những chiếc móc gắn trên những bức tường theo một khoảng cách đều đặn, những mắt xích bằng sắt đã hoen gỉ cùng với thời gian.

Caroline nâng một chiếc cùm lên, xem xét nó với vẻ quan tâm không được đặt cho lắm.

“Chúng ta có thể thử chúng vào một lần khác nếu em có hứng thú như thế,” Adrian nói.

Cô đáp trả nụ cười chọc tức của anh, “Chỉ khi anh đồng ý đeo chúng mà thôi.”

Anh nhướn một bên lông mày, nốt trâm trong giọng nói của anh đang trên đà tàn phá cả cơ thể lẫn trái tim cô, “Cho em sao, tình yêu của anh? Thế thì anh quá vui lòng.”

Chiếc cùm trượt khỏi tay cô, va loảng xoảng trên bức tường. Xem xét không gian u ám của căn phòng, bỗng có một tiếng cười vuột ra khỏi cô.

“Sao thế?” Adrian hỏi, những đường nét gồ ghề của anh như mềm đi với sự quan tâm.

“Em đang nghĩ Portia sẽ thích thú với tất cả chuyện này thế nào. Một vụ mất tích bí ẩn. Những hành lang bí mật. Một nhà ngục chính cống. Có vẻ giống một cảnh trong những câu chuyện lố bịch của bác sĩ Polidori.” Không chút cảnh báo, những giọt nước mắt cứ đua nhau chảy tràn trên má cô.

Adrian bước lại rồi vòng một tay ôm lấy cô. “Anh sẽ tìm ra con bé,” anh thề, rồi hôn lên mái tóc cô, anh nói tiếp, “Anh thề bằng cả cuộc sống của anh.”

Chớp mắt làm những giọt nước mắt ta ra, Caroline hơi ngửa đầu ra sau trao cho anh một nụ cười run run, “Chúng ta chắc chắn sẽ làm cho câu chuyện này có một kết cục hạnh phúc, phải

không anh?”

Adrian ân cần gạt đầu, cô vờ như không thấy bóng đen của sự nghi ngờ trong đôi mắt anh. Anh quay đi, quét ngọn đuốc trước mặt. Lúc này, Caroline mới để ý đến cánh cửa bằng gỗ nằm sâu trong góc, tấm lưới sắt của cánh cửa sổ duy nhất nối liền với thế giới.

Cô nghĩ Adrian sẽ lại giơ chân lên và đập tung cánh cửa, nhưng anh đơn giản chỉ đẩy khẽ một cái. Caroline thở gấp, một lần nữa bàng hoàng.

Thay vì một xà lim đầy chuột, cánh cửa mở ra một căn phòng rộng rãi có thể bị nhầm với bất cứ căn phòng nào trong lâu đài.

Từ tấm mền bằng vải ca-sơ-mia ném lên tay vịn của chiếc ghế bành đến những bức tường phủ đầy găm Trung Quốc tráng lệ cho đến bộ cờ vua bằng đá cẩm thạch đặt trên chiếc bàn kiểu si-pen-dan chơi dở một nửa, rõ ràng căn phòng này thuộc về một người biết hưởng thụ tất cả các tiện nghi của mình. Đây có thể là một phòng ngủ sang trọng của một tiểu vương Ấn Độ nếu thiếu đi một thứ.

Không có giường đặt trên chiếc bệ đắp nổi chính giữa căn phòng, mà chỉ có một cổ quan tài bằng gỗ.

Caroline nuốt xuống, cảnh tượng này như mang đến một nút thắt trong cổ họng của cô. Cô liếc nhìn Adrian, đôi mắt như bị màn đêm bao phủ, còn quai hàm thì nghiến chặt. Nhận ra chuyện này chắc hẳn đã rất khó khăn đối với anh, cô vòng tay ôm chặt lấy anh.

Anh đưa mắt nhìn cô, “Anh nên cảnh báo trước với em là em trai anh sẽ không vui vẻ gì nếu anh quấy rầy nó đâu. Ngay từ khi là một đứa trẻ, nó đã luôn có một cái đầu lập dị.”

Cô ghé sát hơn vào người anh, “Nếu cậu ấy cứ khăng khăng hờn dỗi, chúng ta sẽ rung chuông gọi Wilbury để mang cho cậu ấy sữa và bánh quy.”

Vẻ miễn cưỡng của anh tưởng như có thể sờ mó được, Adrian chậm chậm di chuyển về phía cổ quan tài. Caroline bước từng bước theo anh, chiến đấu với nỗi kinh hoàng của chính mình.

Cô nín thở khi Adrian với tay xuống và trượt chiếc nắp nặng nề sang một bên. Khi ánh nến lập lờ nô đùa với không gian bên trong đó, cô nhận ra có thứ gì đó còn khủng khiếp hơn việc nhìn thấy ma cà rồng đang chìm trong giấc ngủ trong cổ quan tài của cậu ta.

Bởi vì quan tài rỗng hoắc. Julian không còn ở đây.

~*~

Julian nằm trên nền đá lạnh lẽo, cả cơ thể anh như nát vụn với những cơn co thắt đau đớn. Đã mười lăm giờ trôi qua kể từ lúc anh dùng bữa. Cơn đói đang ngấu nghiến anh từ bên trong, cơn khát như đang chất lọc lấy từng giọt hơi ẩm cuối cùng bám lại trong mạch máu của anh, bỏ lại chúng khô rang như sà mạc trải ra vô tận dưới cái nóng như thiêu đốt của mặt trời. Mặc cho làn da của anh vẫn lạnh như băng, cả người anh như bị đốt cháy bởi cơn sốt. Nếu như những ngọn lửa của nó được tự do bùng nổ, anh biết chúng sẽ thiêu kiệt phần nhân tính cuối cùng trong anh, bỏ lại đằng sau một con thú khát máu, kẻ sẽ nuốt hết cả những người mà nó yêu thương cho một cơ hội của sự sinh tồn.

Với tiếng gầm giống thú vật hơn là con người, anh đập những chiếc xích đang khóa hai cổ tay anh vào bức tường một cú man rợ. Chỉ vài giờ trước đây thôi, anh có thể đã giật tung được chúng với chỉ một bàn tay. Nhưng cây thập tự đeo quanh cổ anh suốt đêm qua đã rút đi gấp đôi

thứ sức mạnh đang dần khô kiệt của anh. Duvalier đã đến để tháo nó vào lúc bình minh, nhưng dấu vết của nó vẫn in đậm trên mảng thịt cháy đen của anh. Hành động ác độc của Duvalier đã biến một biểu tượng của hy vọng trở thành một thứ vũ khí hủy diệt.

Một cơn rùng mình mới lại chạy qua anh, mạnh đến mức anh gần như nghe được những chiếc xương của mình va lạch cạch vào nhau. Anh đổ sập trên nền đá, sợi xích trượt dần khỏi những ngón tay.

Anh đang chết dần. Anh sẽ sớm không còn đứng trong hàng ngũ những kẻ bị phỉ nhổ với một cuộc sống chết nữa, chỉ còn cái chết thôi. Không có linh hồn, không còn lời hứa về sự cứu rỗi, cũng không còn hy vọng được đến thiên đường. Anh đơn giản sẽ héo khô và tan ra thành bụi, để lại lớp tro tàn sót lại từ bộ xương sẽ bị cuốn theo làn gió.

Anh đưa tay ấn vào đôi mắt đang nhắm nghiền. Ánh sáng từ một ngọn đuốc đơn độc cũng quá chói đối với anh và anh không thể chịu đựng. Những lời cầu nguyện ê a mà anh và Adrian đã từng lặp lại trước lúc đi ngủ khi hai anh em còn là những đứa trẻ vâng vâng trong tâm trí anh như một điệp khúc đầy đắng cay. Không lời cầu nguyện nào có thể bảo vệ anh khỏi cơn khát máu đang tàn phá ý chí và trạng thái tinh tảo của anh. Trạng thái này đang lấn át tất cả các bản năng khác, tất cả từng mảnh nhỏ của tính người mà Adrian đã chiến đấu quá khổ cực trong những năm qua để gìn giữ.

Rên rỉ, Julian ép mặt lên sàn nhà. Ngay cả khi Adrian tìm được anh đúng lúc, anh cũng không biết mình có chịu đựng nổi việc để anh trai trông thấy anh như lúc này. Anh gần như đã mong Duvalier xích anh lại giữa lớp cỏ dày, nơi những tia nắng tàn nhẫn của mặt trời có thể kết thúc sự tồn tại khốn khổ của anh trước khi ai đó nhận ra anh mất tích.

Gương mặt của Portia Cabot bất chợt hiện lên trước mắt anh trong bóng tối, lầu lỉnh đầy hấp dẫn và trong trắng như sương mai. Anh tự hỏi liệu cô có để tang anh nếu anh ra đi không. Liệu cô có nức nở giữa chiếc gối và mơ về những gì đã có thể xảy ra không? Anh cố mừng tượng hình ảnh cô đang ngồi cạnh anh bên chiếc đàn piano, nhưng tất cả những gì anh có thể nhìn là ánh nến rong chơi trên chiếc cổ thanh tú của cô, mạch đập run run đầy kích động như trêu ngươi trên cổ cô khi cô cố ngẩng đầu mỉm cười với anh. Anh có thể trông thấy mình đang nghiêng người lên cô, vùi đôi môi vào lớp sa tanh màu kem sữa của làn da cô... trước khi đâm ngập những chiếc răng nanh của mình vào trong thứ da thịt ngon lành đó, chiếm lấy sự trong trắng và dòng máu của cô với sự tàn nhẫn ngang nhau.

Rít gào với sự phủ nhận, Julian nhào lên, quăng vào với sức nặng của những sợi xích giam hãm anh lần nữa, rồi lần nữa, cuối cùng anh đổ sập xuống thành một đống kiệt quệ.

Anh không hề nghe thấy tiếng cánh cửa cọt kẹt mở ra. Anh không hề hay biết anh không còn lẻ loi một mình nữa, cho đến khi giọng nói êm ru của Duvalier trút lên người anh như một chiếc nọc đầy mật ngọt, “Mày làm tao thất vọng đấy, Jules à. Tao đã trông đợi từ mày hơn thế nhiều.”

Chương 21

Con nhóc mới là người chạy theo em khắp nơi với cái kiểu cún con ốm tương tự để cầu xin một chút sự chú ý của em. Con bé là người đã ngược lên nhìn em với đôi mắt xanh thăm đáng yêu như thể em là câu trả lời cho mọi lời khẩn cầu của con bé. Nếu có lúc nào đó em sa đà, anh không nghĩ phải là cô bé đó sao?

Adrian kiểm tra ổ đạn trong khẩu súng với một cú lên nòng trước khi cài nó trở lại lưng quần của anh, những lời của em trai anh đã ám ảnh anh cũng dai dẳng như ánh mắt điềm tĩnh của Caroline.

Trong khi cô dỗi theo từ ô cửa ở phòng ngủ của anh, anh vớ tay trở vào chiếc rương mơn vệt đã băng qua biển và chu du nửa vòng thế giới với anh và Julian và rút ra một chiếc áo choàng đen. Anh trùm nó lên vai, đảm bảo đã buộc chặt hai vạt to lớn của nó bằng một cây ghim bằng đồng.

Ấn tay trở lại chiếc rương, anh đổ đầy những chiếc túi khác nhau bên trong áo khoác với nửa tá cọc gỗ làm từ cây dương và táo gai dại, tất cả đều được chuốt nhọn một đầu, vài con dao với hình dạng và kích cỡ khác nhau, ba chai nước thánh, và một cây nỏ thu nhỏ.

Anh trượt thêm một lưỡi dao bạc tuy nhỏ nhưng cũng đủ gây chết người vào bên trong ống bốt khi Caroline khê khàng đi đến bên anh, hé mắt nhìn vào trong chiếc rương.

“Anh sắp đi tìm em gái em hay ra chiến trường thế?”

Đóng sập chiếc nắp lại, Adrian quay sang nhìn cô. Anh rõ ràng cũng đã nhận ra chiếc giường đăng sau cổ. Những tấm trải giường vẫn còn nhàu nhĩ sau cuộc ân ái của họ, và anh không thể ngừng cảm giác rằng bằng cách nào đó anh đã bán bỏ nơi thiêng liêng này với những công cụ hủy diệt của anh. Nhìn những vệt biến màu trên làn vải - tất cả những gì còn sót lại của sự trong trắng của Caroline - anh thấy mình giống một trong những quái vật mà anh chuẩn bị sẵn đuổi.

“Nếu Duvalier có dính líu vào đây,” anh nói, “thì anh sắp làm cả hai.”

Anh hướng về cánh cửa, nhưng cô đã níu lấy cánh tay anh trước khi anh có thể trốn thoát, “Nếu không phải Duvalier thì sao? Anh sẽ làm gì sau đó?”

Anh giật tay khỏi tay cô, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như thép của cô, “Đấy là việc của anh.”

Khi băng qua gần nửa ngọn tháp anh chợt nhận ra cô đang đi ngay đằng sau anh. Anh quay ngoắt lại để trừng mắt với cô, “Em đang nghĩ em sắp đi đến chỗ khốn kiếp nào thế?”

“Đi với anh.”

“Em không được đi!”

“Chắc chắn là em sẽ đi. Con bé là em gái em.”

“Và thằng nhỏ là em trai anh!”

Họ trừng mắt với nhau, âm vang từ tiếng gầm của anh lơ lửng giữa bọn họ. Caroline cuối cùng cũng vênh cằm lên và nói, “Anh không thể bắt em làm gì cũng được. Anh không phải chồng em.”

Mắt Adrian mở lớn không tin nổi, “Và anh đoán khi anh là chồng em, em sẽ nghe theo mọi mệnh lệnh của anh sao?”

Caroline há mồm định nói, nhưng rồi ngậm lại.

Anh khịt mũi, “Anh không nghĩ thế.”

Anh cào những ngón tay qua mái tóc, rồi túm lấy cô và ghì cô vào ngực anh. Vẫn lăm lăm những lời chửi rủa, anh đào bới để tìm một cái áo khoác khác ngắn hơn và quàng nó vào vai cô. Cô đứng yên kiên nhẫn trong khi anh nhồi nhét đủ loại vũ khí vào tất cả những chiếc túi trên nó.

Lúc anh trang bị cho cô hai chai nước thánh, anh nói, “Em phải luôn nhớ rằng không phải bản thân những đồ vật được chúc phúc là những gì ma cà rồng sợ hãi. Mà là lòng tin của em lên những thứ đó. Lòng tin là kẻ thù duy nhất chúng không bao giờ có thể đánh bại.”

Caroline gật đầu ngoan ngoãn, anh quay đi và sải bước về phía cánh cửa. Cho đến lúc cô bước loạn choạng theo anh, anh mới nhận ra cô đang phải mang quá nặng.

Thở dài, anh vòng trở lại chỗ cũ và bắt đầu lột bớt khỏi cô những thứ nặng nhất. Tránh đôi mắt cô, anh cộc cằn nói, “Khi anh mới nhìn thấy Eloisa vào cái ngày anh tìm được cô ấy trong câu lạc bộ đó, anh đã hôn cô ấy. Anh tin rằng anh có thể sưởi ấm cơ thể cô ấy bằng da thịt anh, rằng anh có thể bằng cách nào đó thổi sự sống trở lại với cô ấy. Nhưng đôi môi cô ấy vẫn lạnh cóng, xanh xám và không mấy may suy suyển.” Không thể kháng cự cảm dỗ lâu thêm được nữa, anh đưa tay lên chạm vào làn môi Caroline, dịu dàng men theo đường viền bao quanh miệng mà của chúng, “Nếu như có điều gì đó xảy ra với chiếc miệng xinh đẹp của em...”

Cô giữ lấy tay anh trong tay cô, ấn nó vào má cô, “Em có thể mặc bộ váy của cô ấy, Adrian, nhưng em không phải Eloisa. Nếu anh biết cô ấy đang gặp nguy hiểm trước khi quá muộn, em tin tưởng anh có thể cứu được cô ấy. Cũng giống như anh sắp cứu được em gái em. Và em trai anh nữa.” Cô đắm đắm nhìn anh, đôi môi cong lên thành một nụ cười run run, “Em tin tưởng với cả trái tim bởi vì em đặt trọn niềm tin nơi anh.”

~*~

Khi cái bóng của Duvalier trùm lên anh, Julian chồm lên, hai hàm răng nhe ra trong tiếng gầm giận dữ.

“A, giống hơn rồi đó!” Duvalier khen, chiếc miệng nhục cảm của hắn mồm mím, “Tao thà để mày gầm gừ vào mặt tao như một con chó điên còn hơn rúm ró trong một góc giống con cún bị đánh đòn như thế.”

Nghiến chặt răng trước một đợt ớn lạnh mới, Julian uất nghẹn, “Thằng điên duy nhất ở quanh đây, Victor à, là mày đấy.”

Duvalier hất chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo khoác ra sau lưng để lộ mái tóc đen dài của hắn. Nhún vai theo kiểu Pháp, hắn nói, “Tao sợ cái sự điên rồ đó, cũng giống như rất nhiều thứ khác, đều tùy thuộc vào mắt người xem thôi.” Trọng âm Pháp của hắn chỉ càng rõ nét trong

những năm hẩn đi khỏi nước Anh, những lời du dương của hẩn trở thành một tiếng trầm thoát ra từ cổ họng, “Vài kẻ thậm chí còn coi nó như một món quà, giống như sự bắt tử chẳng hạn.”

“Tao coi cả hai là một lời nguyện rửa,” Julian khạc ra.

“Đó là lý do vì sao tao mạnh hơn mày nhiều. Quá ư là nhiều quyền lực. Tao đã dành năm năm qua để chăm bẵm cho cái thứ mà tao trở thành trong khi mày lại bỏ ra năm năm để chạy trốn khỏi nó.”

“Kể từ chỗ tao đứng này, kẻ duy nhất đang chạy trốn là mày.”

Nụ cười của Duvalier không còn tương đồng với những gì tỏa ra từ mắt hẩn nữa, “Tao chỉ có thể tự trách bản thân vì điều đó thôi. Đường như tao đã đánh giá thấp sự ngoan cố của anh trai mày. Tao cứ nghĩ hẩn sẽ buộc phải tiêu diệt mày và rồi, ngược lại, điều đó cũng sẽ hủy diệt hẩn ta.”

“Điều mày đánh giá thấp là tình yêu anh tao dành cho tao và quyết tâm săn đuổi mày đến tận cùng trái đất của anh ấy.”

“Nếu hẩn thực sự yêu mày, hẩn đã chấp nhận mày dù cho mày có là gì đi chăng nữa, không phải sao?” Thở dài, Duvalier lắc đầu, “Tao khá là thương hại mày. Mày không sẵn lòng để trở thành ma cà rồng, nhưng dù sao mày cũng chẳng phải người nữa rồi. Nói cho tao nghe xem, mày đã nghĩ gì khi mày ở chung với một người phụ nữ? Mày có nghĩ về mùi hương của làn da cô ta, sự mềm mại của ngực cô ta, khoái cảm cô ta có thể mang đến cho mày với đôi tay, chiếc miệng, và chiếc tổ bé nhỏ ngọt ngào giữa hai chân cô ta không? Hay mày đang lắng nghe nhịp đập trái tim cô ta bên dưới người mày lúc mày tiến vào trong cô ta, tiếng máu chảy rần rạt qua những mạch máu của cô ta khi mày khiến cô ta lên tới đỉnh điểm?”

Julian rên lên khi cơn đói nguyên thủy co rút như đâm lưỡi dao qua người anh. Gập đôi người, anh ngã gục sang một bên.

Duvalier quỳ bên cạnh anh, giọng hẩn vẫn mềm mại nhưng không còn tính người nữa. “Mày là một gã đàn ông yêu thích phụ nữ, không phải sao? Nhưng trong tất cả những năm qua, mày chưa bao giờ cho phép bản thân đụng vào một trinh nữ. Vì sao thế? Mày nghĩ mày không xứng đáng để làm vấn đục một báu vật như thế chẳng? Hay mày sợ mùi máu tươi từ sự trinh nguyên của cô ta có thể khiến mày phát điên? Hay mày sợ mày có thể thức giấc với vũng máu vấy quanh người và kí ức trống rỗng về đứa con gái có chiếc miệng trễ và đôi mắt không còn nhìn thấy ánh sáng nằm bên cạnh mày?”

Julian ép hai tay lên tai, nén lại một tiếng thút thít.

Duvalier vuốt ve tóc anh, cái chạm của hẩn khá dịu dàng, “Cậu bé buồn bã đáng thương. Tao đã tạo ra mày, mày biết đấy. Khi mày chơi trò săn ma cà rồng với anh trai mày cùng con điểm mới của hẩn, mày chưa bao giờ nghĩ rằng tao cũng có khả năng bẻ gãy mày sao?”

Julian nằm hoàn toàn yên tĩnh, sợ hãi phải nghĩ, sợ hãi phải cảm nhận, sợ hãi phải hy vọng. Khi Duvalier trượt chìa khóa vào cùm, rồi đến chiếc kia, chiếc vòng tay bằng sắt rơi ra, giải thoát hai cánh tay anh khỏi sức nặng của những chuỗi xích.

Julian cho Duvalier vừa đủ thời gian để đứng dậy trước khi nhào tới cổ họng hẩn, giương những chiếc răng nanh của anh ra. Khi Duvalier dễ dàng nhảy ra khỏi tầm với của anh, Julian lao đảo về phía trước thêm vài bước, và rồi đổ sập xuống. Ngay cả khi không có những sợi xích sắt, gánh nặng từ cây thập tự trên ngực anh cùng với cơn đói cũng đã khiến anh quá yếu để chiến đấu. Anh quá yếu để làm bất cứ điều gì lúc này ngoại trừ ăn. Và anh sẽ mau chóng chỉ còn

đủ sức để chết.

Duvalier cười lục cục thông cảm, “Có lẽ đã đến lúc tao cho mày thấy ngay cả một con quái vật như tao cũng có lòng khoan dung.”

Kéo chiếc mũ trùm lên để bảo vệ bản thân khỏi ánh mặt trời, hắn chui ra khỏi cánh cửa. Vài giây sau đó hắn xuất hiện, vác một bọc ngo nguyệt trên vai.

Julian liếm đôi môi khô nứt. Có lẽ Duvalier đã mang cho anh một con cừu hoặc một con thú nào đó khác để anh chống đỡ. Thằng con hoang tàn ác này giữ cho anh sống, chỉ để kéo dài cuộc tra tấn của hắn mà thôi.

Khi Duvalier đặt cái bao xuống đất và xé lớp bọc bên ngoài, những tiên đoán vô vọng của anh đã trở thành nỗi kinh hoàng.

Portia đứng đó, hai tay bị buộc chặt phía trước mặt và cái miệng xinh đẹp của cô bị nhét một mảnh vải. Mái tóc cô rũ tung qua vai đầy hoang dại cùng những vệt nước mắt biển màu trên hai má. Chiếc váy dạ hội màu xanh dương bị xé toạc và lấm lem đôi chỗ, cho thấy cô vừa có một cuộc vật lộn đầy can đảm chống lại mưu đồ của Duvalier.

Nhìn anh, cô bật ra một tiếng khóc nghẹn nghẹn, nhưng trong đôi mắt kính hãi của cô lóe lên niềm hy vọng. Cô không biết cô đang phải đối mặt với chính số mệnh của mình.

Dù cho đã dùng đến gam sức lực cuối cùng, Julian cố gắng lão đảo đứng lên, “Không!” Anh rít lên, “Tao sẽ không để mày giết cô ấy giống như mày đã giết Eloisa đâu!”

Nụ cười của Duvalier mong manh như của một người tình, “Ồ, tao sẽ không giết cô ta đâu. Mày sẽ làm việc đó.”

Cười cợt với chiến thắng, Duvalier ném thẳng Portia vào vòng tay Julian. Với những giác quan dừng đứng vì cơn đói, anh có thể ngửi được nỗi sợ hãi của cô, nghe thấy từng sắc thái nhịp điệu của dòng máu đang bơm mạnh qua trái tim đập cuồn cuộn của cô. Khi cô áp cơ thể run rẩy của mình vào anh, cả cơ thể anh phản ứng lại với nỗi thèm khát sắc nhọn chưa bao giờ biết đến trong đời.

“Không,” anh thều thào, cảm nhận rõ ràng những chiếc răng của mình đang dài ra, sắc nhọn dần.

“Khi tao tóm được cô ta đang lén lút bò ra khỏi cửa sổ phòng mình tối qua, cô ta đã cầu xin ta mang cô ta đến chỗ mày. Nên tao đưa đi thôi. Như những gì tao đã nói, đâu phải tao hoàn toàn không có lòng trắc ẩn.” Vung chiếc áo choàng tung bay, Duvalier quay người bước đi.

Nuốt xuống những hạt sạn mặn chát cuối cùng của lòng tự trọng, Julian hét lên, “Đừng làm thế, Victor! Xin anh! Tôi cầu xin anh!”

Duvalier nhún vai như thể những lời của anh chỉ là một hành động bột phát, “Nếu mày không muốn giết cô ta, mày có thể đợi đến khoảnh khắc quý giá đó, khoảnh khắc trái tim cô ta đập những rung động cuối cùng và hút linh hồn ra khỏi cô ta. Rồi cô ta sẽ trở thành một trong số chúng ta và mày có thể thưởng thức niềm hoan lạc với sự bầu bạn của cô ta đến muôn đời.” Hắn nấn ná đủ lâu để trao cho Julian nụ cười cuối cùng, “Đấy là lựa chọn của mày.”

Rồi cánh cửa sập lại, tiếng chìa khóa xoay trong ổ vang vọng với một âm thanh chót hạ ác nghiệt.

Khi Adrian và Caroline trườn ra khỏi một trong những cánh cửa sổ kiểu Pháp ở phòng ăn sáng, tránh ánh mắt tò mò của những người hầu, họ thấy Vivienne đang đứng ở bậc thềm chờ họ.

Vivienne đang đội chiếc mũ nhỏ xinh xắn và một chiếc áo choàng màu xanh thẫm, còn Larkin đeo một khẩu súng có tay khảm ngọc trai với vẻ mặt cương quyết.

“Hai người không thể nghiêm túc,” Adrian nói, khoanh hai cánh tay trước ngực và nheo mắt nhìn hai người kia.

Caroline bước lên trước anh, trừng mắt nhìn em gái, “Nếu em chịu suy nghĩ trong một phút rằng chị sẽ cho phép em đi cùng bọn chị, tiểu thư trẻ, thì chiếc mũ nhỏ xinh ngốc nghếch của em đã ép chặt não em rồi.”

Vivienne rướn người lên với một cái hít vào như vua chúa, “Tại sao em lại không nên đi cùng chị? Portia cũng là em gái em.”

Ném trái cảm giác thất bại bởi cùng một lý lẽ, Adrian thích thú trước sự lúng túng của Caroline nhiều hơn những gì anh biết anh nên thể hiện, “Cô ấy có căn cứ đấy, em yêu.”

Caroline quay ánh mắt trừng trừng của cô vào anh “Ai hỏi anh?”

Nhớ đến những gì cô đã được vũ trang, anh giơ hai tay lên đầu hàng và quay đi, trao đổi một ánh nhìn cần trọng với Larkin.

Hai chị em gái đang đứng mặt đối mặt, không ai trong hai người thể hiện bất cứ dấu hiệu nhúc nhích nào.

“Portia có thể đang gặp rắc rối,” Caroline nói. “Chị sẽ không đứng yên và để mặc em cũng lâm vào nguy hiểm như thế. Chị không có thời gian lẫn khả năng để giải cứu cho cả hai đứa.”

“Em không xin phép chị,” Vivienne vắn lại, “Chị là chị em chứ không phải mẹ em.”

Larkin ho lên sù sụ, khiến Adrian phải vỗ vỗ vào lưng cậu ta.

Sau một lúc im lặng đến kinh ngạc, Caroline phì ra, “Em đúng là vô ơn bạc nghĩa! Sau tất cả những gì chị làm cho em, tất cả những gì chị đã hy sinh, làm sao em có thể...”

Vivienne cắt ngay lời cô, “Không ai ép chị phải đóng vai trò của mẹ hay một kẻ tử vì đạo. Nếu chị không quá kiêu hãnh và quá buồn bã như thế, chị đã có thể yêu cầu một bàn tay giúp đỡ ngay lúc này và cả về sau nữa. Tất cả những gì chị phải nói là: ‘Vivienne à, em có phiền gì giúp chị cái nơ lên tóc Portia được không?’ hoặc là ‘Vivienne à, em có thể chạy ra chợ và chọn cho chúng ta một...’.”

“...có thể, nhưng em rõ ràng lúc nào cũng quá bận rộn với việc ngồi trước gương để chải mái tóc như vàng ròng của em hoặc tập chấm những trái tim nho nhỏ lỗ bịch của em hay thử hết tất cả những bộ váy đẹp để Mama làm cho chị!”

Vivienne thở dốc, “Cái gì, chị đúng là đồ đầu bò ghen tị! Em có thể đã mượn những bộ váy của chị một thời gian, nhưng ít nhất em cũng chưa bao giờ tình cờ để con búp bê yêu thích nhất của chị ngồi quá gần ngọn lửa, để rồi thiêu rụi mái tóc dài vàng óng của nó!”

Caroline cúi người về phía trước cho đến khi mũi cô gần như chạm vào mũi Vivienne, một nụ cười xấu xa nở trên môi. “Ai nói đó là sự tình cờ nào?”

Khi bọn họ lao vào một tràng đả kích mới, bới móc từng sai lầm của nhau trong hai mươi năm qua, Adrian vỗ nhẹ vào vai Larkin và hất đầu về phía cánh rừng.

Hai người đi được đến gần rìa bụi cây thấp thì Caroline thành linh quay ngoắt đầu lại, “Hai người nghĩ hai người đang đi đâu?”

Adrian thở dài, “Tìm Portia và Julian, bọn anh hy vọng thế.”

“Không được đi nếu không có hai chị em tôi!” Chộp lấy Vivienne bằng bàn tay đeo găng, Caroline kéo em cô ra khỏi hàng hiên và hướng về phía cánh rừng, “Đàn ông chẳng phải đều là những sinh vật không thể tin nổi nhất trên đời sao? Em vừa mới trải qua một đêm trên giường họ và họ nghĩ rằng vì họ đã cho em vài giờ vui thích, họ có quyền quyết định điều gì là tốt nhất cho em.”

Vivienne gật đầu đồng ý, “Bọn họ đúng là hoàn toàn không thể chịu được. Vì sao ấy à, Alastair đã từ chối để em đi cùng hôm nay cho đến khi em đồng ý đi đôi boots của anh ấy!” Em cô nhấc vạt váy lên để phô ra thứ buồn cười đó. “Em phải đi đến nửa tá tất chỉ để chúng không tuột khỏi chân. Giờ thì chân em chẳng khác gì một cái đùi lợn thô kệch xấu xí.”

“Con cừu tội nghiệp của chị,” Caroline ngâm nga, khoác lấy tay Vivienne. “Ngay khi chúng ta tìm được Portia và Julian, chúng ta sẽ cho đôi chân của em một chậu nước ngâm thật tuyệt ngay trước lò sưởi.”

Khi vượt qua những người đàn ông, họ vẫn tiếp tục liến thoắng như những “bà tám” chính hiệu, Adrian và Larkin trao nhau một cái liếc hoài nghi.

“Có vẻ họ đã tìm được một kẻ thù chung,” Larkin lẩm bẩm.

“Ừ,” Adrian đồng ý, buông một tiếng thở dài đầu hàng, “Chúng ta.”

Khi họ lê bước qua ngọn đồi và thung lũng, lội qua những dòng suối nhỏ lạnh buốt và hụp mình bên dưới phần đá thấp chĩa ra của những cái hang nông; tìm kiếm tất cả những chỗ ẩn náu thời thơ ấu của Adrian và Julian, Caroline gần như ao ước được vùi chân vào đôi boots của Adrian. Phần đế giày của cô đã bị mài mòn đến mức cô có thể cảm nhận được từng chiếc cạnh sắc nhọn của những hòn đá và những rễ cây dưới bàn chân cô.

Cô đã sạm xuống vì kiệt sức nhiều hơn một lần, nhưng mỗi lần cô vấp, Adrian liền kịp thời đưa tay đỡ cô. Mỗi lần sức lực của cô giảm sút, gương mặt kiên quyết của anh lại tiếp cho cô thêm sức mạnh.

Khi đỡ cô bước qua một khúc gỗ chắn ngang con dốc với một khe nứt bên dưới, anh thì thầm, “Vui thích không lời, hử?”

Caroline cúi thấp đầu để che nụ cười, “Anh không cần phải trông quá thỏa mãn với bản thân thế đâu. Em nghĩ tất cả chỉ qua được ngưỡng... tạm tạm một chút thôi.”

“Chỉ tạm tạm thôi ư?” Anh giật mạnh tay cô, khiến cô không có lựa chọn nào khác là ngã nhào vào anh. Ngực cô ép lên lồng ngực anh mềm mại. Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt ám khói với lời hứa hẹn, “Có vẻ anh chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc cố gắng gắp đôi vào đêm nay thôi.”

Đêm nay, khi Portia và Julian đã được an toàn. Đêm nay, khi hai người họ cuộn tròn trên chiếc giường ấm cúng của Adrian, lên kế hoạch về đám cưới và bắt cưới trước nỗi hoảng sợ mà em trai và em gái của họ đã ban tặng cho hai người. Chăm chú nhìn anh, Caroline thấy niềm tin của họ vào tương lai ấy lớn đến mức nào.

Nhưng ánh sáng ban ngày đang lụi dần, như những hy vọng của họ. Mặt trời đã biến mất sau màn mây, những tia nắng vàng vọt cuối cùng của buổi hoàng hôn đã tàn và mưa bắt đầu lất phất. Chiếc mũ ngô nghĩnh của Vivienne bắt đầu rũ xuống. Khi nó đã hoàn toàn méo mó, cô giật nó ra khỏi đầu và quăng đi đầy cảm phẫn, rồi choàng chiếc mũ áo lên đầu.

Khi những chiếc bóng âm u của khu vườn hiện ra, họ thấy mình đang đứng giữa một khoảng rừng trống thật rộng. Một tòa nhà thâm thấp nằm chính giữa, với những bức tường đá xù xì bạc thếp theo thời gian cùng lớp địa y vằn vện. Một bức tượng thiên thần đứng gác giữa lối vào, gương mặt nghiêm nghị của nó như muốn cảnh báo sẽ chẳng có thiên đường nào cho những lũ khách mỗi mệ này.

“Đây là đâu vậy?” Caroline thì thầm, bối rối bởi sự tĩnh lặng khác thường.

“Hầm mộ của gia tộc Kane,” Adrian lẩm bẩm đáp lại.

Cô rùng mình, không ngạc nhiên khi thấy giọng nói của những người đang sống có vẻ không được hoan nghênh ở đây.

Adrian giẫm qua thảm lá nhàu nhò ẩm ướt, cẩn thận lại gần hầm mộ. Những người còn lại đi theo vết chân anh, sự miễn cưỡng của họ rõ ràng đến mức có thể cảm nhận được. Nhưng khi chạm đến cánh cửa hầm mộ, anh đơn giản chỉ đứng nhìn chằm chằm vào chiếc tay cầm bằng sắt được chạm trổ công phu.

“Sao thế?” Larkin hỏi, kéo Vivienne sát lại gần hơn.

Adrian ngẩng đầu. Tất cả những gì Caroline có thể nghĩ lúc này là anh đang mang chính xác vẻ mặt khi đứng bên ngoài ổ bạc với xác chết của Eloisa bên trong và nhìn nó bốc cháy. “Trước đây cánh cửa hầm mộ chưa bao giờ bị khóa móc lại từ bên ngoài. Thông thường không cần phải lo những kẻ đang nằm bên trong trốn thoát ra ngoài.”

Caroline cảm giác những sợi tóc gáy của cô như gai đâm vào da thịt vì khiếp sợ.

“Lùi lại,” Adrian ra lệnh, rồi lôi khẩu súng ra khỏi lưng quần.

Khi anh lùi lại thêm vài bước nữa, tất cả mọi người làm theo anh.

Anh nhắm và kéo cò, chiếc khóa nổ tan tành với một phát súng duy nhất. Âm vang sắc nhọn phát ra từ khẩu súng dội khắp khoảng rừng. Khi khói thuốc chậm chạp như đám sương mù thoát ra từ nòng súng, cánh cửa khu hầm mộ cốt kết mở.

Chương 22

Julian lão đảo bước ra cửa, bế Portia như một đứa trẻ trong tay. Đầu con bé rũ rượi, những lọn tóc đen rơi lả tả quanh hông cậu ta. Đôi mắt Portia nhắm nghiền, làn da xanh tái như xác chết, đến mức không thể nhận lầm được hai lỗ thủng sâu phá hỏng hoàn toàn sự tuyệt hảo của chiếc cổ thanh tú giờ xám như tro tàn.

Caroline thét lên một tiếng tuyệt vọng xé toạc không gian. Vivienne khuyu xuống, Larkin ngã nhào theo, hai cánh tay vãn vòng quanh eo con bé, lồng ngực anh ta làm nghẽn lại những tiếng thốn thức.

Với gương mặt đẹp và khủng khiếp hơn gương mặt của thiên thần đứng gác bên ngoài khu mộ, Adrian thò tay vào trong áo khoác và rút ra một chiếc cọc gỗ.

Anh bắt đầu tiến lên trước, nhưng Caroline đã chộp lấy cánh tay anh giữ lại, “Không, Adrian,” cô thì thào dữ dội, bấm sâu móng tay vào ống tay áo anh. “Nhìn ngực con bé xem. Con bé còn sống!”

Dẫu sự chuyển động đó gần như không thể nhận biết, ngực Portia vẫn đang nhấp nhô theo một nhịp đều đặn.

Julian trông tránh bước về phía họ, những giọt nước mắt chảy ròng rọc xuống gương mặt hòa lẫn nước mưa. Caroline thở hỗn hển, cho đến lúc này mới nhận ra rằng cậu ta trông thậm chí còn gần với cái chết hơn Portia. Đôi mắt cậu ta trống rỗng, hai gò má hõm sâu, làn da tím tái còn hàm răng thì trắng một cách ghê sợ bên cạnh đôi môi xanh xám.

Giọng nói của cậu ta còn thấp hơn âm thanh trầm đục của một chú ếch, “Em chỉ lấy những gì em cần để sống sót.” Cậu ta nhìn đau đáu xuống gương mặt Portia với sự dịu dàng đầy đau khổ, “Em đã không làm thế nếu cô bé cứng đầu này không nài ép em. Em đã cố gắng cảnh báo cô ấy rằng như thế quá nguy hiểm, rằng em không tin bản thân có thể ngừng lại trước khi quá muộn, nhưng cô ấy không nghe.”

Khi ngã ngồi trên gối, cậu ta vẫn nâng niu Portia trong lồng ngực, tất cả họ đồng loạt lao lên trước. Larkin nhẹ nhàng gỡ Portia khỏi tay Julian với sự giúp đỡ của Vivienne trong khi Adrian kéo Julian vào lòng anh.

“Em không bao giờ muốn anh nhìn thấy em như thế này nữa,” Julian mím môi nói giữa hai hàm răng đang va lập cập. Cậu ta níu lấy Adrian, cả cơ thể như chực đổ vỡ vì những cơn run rẩy không sao ngăn được, “Em không muốn bất cứ ai nhì... n thấy những gì Victor đã làm với em. Để biết em là một con quá... i vật ghê tởm thế nào.”

“Em không phải quái vật.” Adrian nhẹ nhàng gạt những sợi tóc bết mồ hôi của Julian khỏi gương mặt em trai, bàn tay anh cũng đang run rẩy, “Nếu là quái vật, giờ này Portia đã chết rồi.”

Julian chớp mắt nhìn anh, “Nếu em không phải quái vật, thì em là gì?”

“Vẫn luôn như mọi khi và cả mãi mãi về sau nữa.” Adrian chạm trán mình vào trán Julian và nhắm mắt lại, nhưng Caroline đã kịp nhìn thấy những giọt nước mắt lóng lánh trong đó, “là em trai của anh.”

Vài giờ sau đó, đứng trước ô cửa của ngọn tháp phía nam, Caroline hỏi khẽ, “Cậu ấy thế nào rồi?”

Adrian nằm dài trên chiếc ghế bên cạnh giường với quần cùng chiếc áo sơ mi trần, đôi chân dài của anh gác lên phía trước và cầm vùi trong lòng bàn tay. Mặc dù kiệt sức, đôi mắt anh vẫn không giấu được vẻ cảnh giác thường có dưới ánh nền.

Anh nâng nặc tự bế Julian lên năm tầng lầu và đặt lên giường của anh. Bình minh đang đến rất gần và tất cả những tấm rèm nặng nề trong tòa tháp đều đã được kéo xuống để đảm bảo không một tia nắng mong manh nào có thể len vào trong căn phòng.

“Nó ngủ ngon lắm,” Adrian nói khi Caroline lại gần chiếc giường. Anh trù mến nhìn xuống gương mặt đang chìm trong giấc nồng của em trai, “Chẳng mấy chốc nó lại có thể càu nhàu về đám ca-vát cong queo của anh và đánh cờ với anh rồi.”

Đôi môi Julian đã mất đi vẻ xanh xám, và một chút sắc hồng chậm chậm quay trở lại với đôi má cậu ta. Caroline rời mắt khỏi chiếc ly đặt trên bàn cạnh giường, biết rằng cô không phải hỏi nó có chứa rượu vang đỏ hay không.

“Portia thế nào rồi?” Adrian quan tâm.

“Cực kì không chịu đựng nổi,” Caroline đảm bảo với anh, “Con bé vùi vĩnh liên miên để đòi những ly nước mới, bánh hình quả cật và trông hả hê kinh khủng vì giờ con bé và bác sĩ Polidori đều đúng về sự tồn tại của ma cà rồng. Vivienne cứ khẳng khẳng đòi trông nó một lát, nên em có dám từ chối đâu.” Cô nhăn nhó nhìn xuống tà váy của Eloisa giờ đã rách nát. “Hơn nữa, em không thể chờ đợi hơn nữa để được thoát khỏi bộ váy này và rung chuông gọi một bồn tắm nghi ngút khói.”

“Em có chắc là em không muốn anh mời bác sĩ Kidwell đến khám cho con bé không? Anh có thể xử lý vài câu hỏi gây lúng túng nếu cần. Đặc biệt là với Alastair bên cạnh anh. Các nhà chức trách địa phương chắc chắn sẽ bị gây ấn tượng khá mạnh với một cảnh sát đến từ London.”

“Không, cảm ơn anh,” cô đáp với một cái rùng mình, “Bác sĩ chắc chắn cũng muốn cắt tiết nó mất thôi.”

Adrian ngập ngừng, “Portia đã kể gì về những chuyện xảy ra trong hầm mộ đó chưa?”

Caroline lắc đầu trước khi nói khẽ, “Em không nghĩ sẽ có một lúc nào đó con bé nói ra.” Cô quan sát gương mặt đẹp trai của Julian, trông cậu ta thật ngây thơ và trẻ con biết bao nhiêu khi mê man trong giấc ngủ, “Con bé tôn thờ cả mặt đất dưới chân cậu ấy. Con bé sẽ làm bất cứ điều gì vì cậu ấy.”

Caroline đặt tay lên vai Adrian, nhớ lại khoảnh khắc kinh hoàng khi tưởng rằng em trai anh đã giết chết em gái cô... và bất cứ hy vọng nào vào một tương lai mà hai người có thể sẻ chia.

Cô đã chờ Adrian đưa tay bao lấy bàn tay cô. Nhưng thay vào đó, anh đứng dậy khỏi ghế, để lại bàn tay cô chơi vơi ngượng ngùng giữa không trung.

Anh bước về phía cánh cửa kiểu Pháp và kéo những tấm rèm nặng nề sang một bên, nhìn chăm chăm ra bên ngoài màn bóng tối mỗi lúc một thưa dần, “Còn Duvalier thì sao?” Anh hỏi, cái tên như một tiếng chửi thề độc địa trên môi anh, “Portia có kể cho em về hắn không?”

Caroline cảm giác những đường nét trên gương mặt cô cứng ngắc. “Con bé nói hắn đã vồ lấy con bé trước khi con bé bước chân được đến vũ hội, rằng hắn đã trói con bé trong một hang động nào đó cả đêm, để rồi sau đó ném con bé vào trong hầm mộ với Julian như thể con bé không hơn gì một miếng thịt sống.”

Adrian nguyên rủa, “Kể từ khi những chuyện này bắt đầu, không một lần nào thằng khốn đó dám giáp mặt trực diện với anh. Và lần này cũng vậy. Giờ này hắn chắc chắn đã ở cách đây hàng dặm.”

“Ngày hắn bị thanh toán sẽ sớm đến, Adrian à. Hắn sẽ phải chịu trách nhiệm cho tất cả những cuộc sống mà hắn hủy hoại, tất cả những linh hồn hắn đã đánh cắp, bao gồm cả của Julian. Cùng nhau, chúng ta chắc chắn có thể khiến điều ấy xảy ra.”

Adrian tiếp tục nhìn đăm chiêu vào màn đêm, “Ngay khi Portia đủ khỏe để có thể đi được xe ngựa, anh muốn em mang con bé và Vivienne rời khỏi đây.”

“Em dám chắc cảnh sát Larkin sẽ rất vui lòng được nhìn thấy các em em an toàn trở lại nhà dì Marietta.”

“Alastair đã đồng ý sẽ hộ tống cả ba chị em em về London rồi.”

Caroline mỉm cười, “Thế hai anh em anh đang âm mưu gì sau lưng bọn em thế? Lời nói đùa của anh chẳng buồn cười chút nào. Anh đơn giản chỉ phải nói với vị cảnh sát mẫu mực ấy rằng em sẽ không đi đâu hết mà không có anh là được mà.”

“Không, em sẽ đi đấy. Em sẽ trở lại London và giả vờ như hai tuần lễ qua chưa bao giờ xảy ra.”

Nụ cười của cô tắt ngấm, “Anh không thể yêu cầu em làm thế.”

“Anh không phải đang yêu cầu.” Anh quay lại đối mặt với cô, nhìn sâu vào mắt cô. Những gì cô thấy trong chiều sâu trống trải của đôi mắt anh khiến cô lạnh xương sống.

Mặc cho nỗi sợ mỗi lúc một lớn dần, cô cố gắng để bật ra một tiếng cười lung lay, “Em nghĩ chúng ta đã nhất trí là anh chưa có quyền ra lệnh cho em làm gì rồi cơ mà. Chuyện đó chỉ có thể được mua bằng thứ giấy phép đặc biệt lấy từ chỗ Tổng giám mục mà thôi.”

Anh lắc đầu trước khi dịu dàng nói, “Anh sợ lúc này anh không còn đủ khả năng để mua được một loại giấy phép như thế nữa, khi nó bắt chúng ta phải trả giá quá đắt.”

“Đó là cái giá duy nhất mà em quá sẵn lòng để trả.”

“Nhưng anh thì không. Khi Julian xiêu vẹo bước ra khỏi hầm mộ với Portia trong tay, cả hai đứa đều gần như sắp chết, anh mới nhận ra anh ngu ngốc đến mức nào khi tin rằng anh có thể bảo vệ cho bất cứ ai trong các em. Đó là lý do em phải đi ngay lập tức... trước khi quá muộn.”

“Làm sao anh có thể vừa thừa nhận anh yêu em, rồi lập tức yêu cầu em rời bỏ anh như thế?”

Anh chĩa một ngón tay về phía cơ thể bất động của Julian, “Bởi vì có thể là em đang nằm trên chiếc giường đó lúc này! Hoặc còn tồi tệ hơn, đang nằm trong phần mộ của em. Không một ai yêu anh được sống an toàn cho đến khi Duvalier bị hủy diệt. Và cho đến ngày đấy, anh không được phép để mình xao lãng thêm nữa.”

“Đó là tất cả những gì em đối với anh sao?” Caroline thì thào. “Một sự xao lãng?”

Anh cúi bước về phía cô, gương mặt căng ra đầy đau khổ, “Nếu anh nói phải, em có đi không? Nếu như anh nói cái đêm chúng ta ở bên nhau không hơn gì một trò tiêu khiển thú vị vừa đạt yêu cầu thì sao? Rằng em là người dễ dàng bị quyến rũ hơn những người đàn bà khác thì sao? Rằng anh chợt phát hiện sự thiếu kinh nghiệm của em khiến anh mệt mỏi và anh thích sự đơn giản thành thạo của gái làng chơi với những vũ công opera hơn những dò dẫm vụng về cùng những tuyên bố cầu kỳ về tình yêu của em hơn thì sao?”

Caroline giật người khỏi anh, không thể để bản thân nao núng trước những lời như lần rơi dữ tợn quất vào cô như thế.

Anh tóm lấy vai cô, rồi lắc dữ dội, “Đó có phải những gì em muốn nghe từ miệng anh không? Nếu anh nói với em ý định duy nhất lúc ban đầu của anh là quyến rũ em, rồi rũ bỏ em, điều đó có khiến em căm thù anh đủ để rời bỏ anh không?”

“Không,” cô thì thào, nhìn anh đau đớn qua màn nước mắt, “Như thế chỉ càng khiến em yêu anh nhiều hơn bởi em biết tình yêu anh dành cho em đủ lớn để đẩy chính linh hồn anh đứng trước bờ vực khi nói một lời nói dối rõ ràng như thế này.”

Ngăn lại một tiếng chửi thề không rõ ràng, Adrian thả cô ra và bước lui lại vài bước, “Em có thể sẵn sàng mạo hiểm cuộc sống của em để sống với anh, nhưng nếu chúng ta đem theo một đứa trẻ vào cái đồng điên cuồng này thì sao? Em cũng sẵn sàng mạo hiểm cuộc sống của nó - linh hồn của nó - hay sao?”

Caroline chạm tay lên bụng cô, “Anh quên em có thể đang mang thai con anh rồi à?”

Adrian có thể giấu tình yêu anh dành cho cô bên dưới một chiếc mặt nạ cương quyết, nhưng anh không thể cải trang nổi những khao khát tuyệt vọng trong đôi mắt khi nhìn xuống bụng cô. Chỉ khi đó cô mới nhận ra cô đã mắc một sai lầm chiến thuật nghiêm trọng.

“Càng có thêm lý do để em phải đi,” anh dịu giọng nói, từ từ nâng ánh mắt lên giao hòa với ánh mắt cô.

Cô cảm giác những giọt nước mắt lăn tròn trên má, “Nếu anh làm thế, Adrian, thì Duvalier đã thắng rồi.”

Và cô thì đã thất bại. Cái ý nghĩ ấy có vị cay đắng như tro tàn trong miệng Caroline.

Quyết định chứng minh mình cũng có thể nhẫn tâm như anh ban nãy, cô đến trước mặt Adrian, “Nếu em là gái làng chơi hoặc một vũ công opera, anh ít nhất cũng nợ em một nụ hôn cuối cùng.” Ôm lấy gương mặt anh trong tay, cô nhón chân và ép môi vào môi anh, giống như cái đêm điệu kỳ trong vườn Vauxhall khi cô dâng hiến cho anh cả nụ hôn lẫn trái tim mình mà thậm chí không hề hay biết.

Còn anh, ngay cả lúc này anh cũng không đủ sức để kháng cự lại sự dâng hiến ấy. Khi môi anh hé mở để chào đón cuộc tiến công đầy mật ngọt của lưỡi cô, anh vòng tay ôm riết lấy cô, ép chặt đôi gò mềm mại vào cơ thể cứng rắn của anh. Khi anh bắt đầu bước giật lùi về phía sau, lùi cô theo về tấm bình phong đặt ở mặt bên kia của căn phòng, cô tự nguyện gia nhập vũ điệu ấy.

Anh chìm xuống chiếc ghế đằng sau tấm bình phong và kéo cô ngồi lên lòng anh, không hề nơi lỏng những đòi hỏi đầy thèm khát trên môi cô. Caroline nhận ra sự khẩn cấp trong nụ hôn của anh bởi vì đó cũng chính là sự khẩn cấp đang chảy rần rạt qua những mạch máu của cô, sự khao khát đòi được thỏa mãn từ những vòng xoáy dịu dàng của lưỡi anh từ hơi thở ấm nóng

phả ra qua tiếng thở dài của anh, từ những xung nhịp đầy hấp dẫn nơi cơ thể họ nhúc nhối muốn được hòa nhập. Nó là sự chối từ cả cái chết lẫn bóng đêm, cùng tất cả những nỗi ghê rợn không rõ nét mà tên quái vật Duvalier mang lại.

Khi một tay anh giật phần thân áo của chiếc váy xuống, cô đặt những nụ hôn rải rác trên đường cong nghiêm nghị trên quai hàm anh, nếm vị ngọt ngào mẫn mẫn của làn da anh, đùa nghịch những sợi tóc mai của anh bằng đôi môi nhạy cảm.

Cô ngẩng đầu lên rồi nhận ra hai gò bồng đào màu ngà của cô đã được phơi bày trước ánh mắt nặng trĩu của anh. Những nụ hoa trên đó đã chín hồng như những trái sê-ri tươi.

“Em trai anh...” cô hỗn hển, những ngón tay làm rối tung mái tóc anh.

“...sẽ ngủ như chết với cả thế giới trong nhiều giờ nữa,” anh hứa với cô, hút một núm vú vào trong miệng và mút nó với cơn đói vừa dữ tợn vừa dịu dàng, khiến cô không thở nổi với niềm khao khát. Cô ghì chặt hai bắp đùi để chống lại những dòng khoái cảm đang gào thét đòi bùng nổ của cô.

Thay đổi vị trí trên cái ghế, anh đẩy một chân qua đùi anh để cô có thể ngồi trên phần đã kịp sưng phồng trong chiếc quần da hoẵng màu kẹo bơ mềm của anh.

Caroline nén một tiếng rên, chỉ riêng áp lực tinh tế ấy thôi cũng đủ để khiến những cơn chấn động hưởng ứng qua cả hai chân cô. Những xung chấn đó mỗi lúc một mạnh thành những cơn rùng mình khi tay Adrian biến mất bên dưới váy cô, những ngón tay khéo léo của anh trượt trên da thịt mịn màng để tìm lối vào nhỏ hẹp trong chiếc quần lụa cô đang mặc. Khi cô nhìn thấy hai kẻ yêu nhau trong Vauxhall, cô đã tự hỏi bàn tay một người đàn ông có thể làm những gì trong váy của người phụ nữ mà khiến cô ta quần quai và rên rỉ không biết xấu hổ như thế. Giờ thì cô đã hiểu.

Cô đã ướt đẫm với ham muốn dành cho anh, Adrian không cần phải chuẩn bị cho cô với những gì sắp đến nữa. Tuy vậy, những ngón tay của anh vẫn không nỡ buông hai cánh hoa đang e ấp, quấn quýt lấy anh, thúc giục anh tiếp tục những ma thuật tài tình mà chúng đem lại cho đến khi anh buộc phải chiêm đoạt tiếng thét hoang dại vì bị bỏ rơi của cô trong miệng anh.

Adrian hôn cô như thể cô là vị ngọt duy nhất của thiên đường mà anh từng biết. Lần này anh không bằng lòng để cô thiết lập nhịp điệu. Ôm lấy hông cô trong đôi bàn tay to lớn, mạnh mẽ của anh, anh nhắc cô lên khỏi chiếc ghế. Cô quấn hai chân quanh eo anh, bắt lực bám lấy anh khi anh tựa cô vào bức tường gần nhất và lao vào cô, lần nữa và lần nữa, những cú thúc sâu của anh không ngừng nghỉ trong khi lưỡi anh cướp bóc miệng cô với sự nhấn tâm không thua kém.

Chỉ đến khi Caroline không nghĩ cô có thể chịu đựng thêm một giây của niềm hoan lạc mất trí này mà không buột ra tiếng thét đủ để dựng dậy cả một xác chết, Adrian khiến cô rung chuyển trong cú đâm cuối cùng hăm dọa sẽ chẻ đôi cả cơ thể lẫn trái tim cô thành hai mảnh.

Cô đổ sập vào người anh, vẫn bị xuyên qua bởi chiều dài xung động. Cô ước họ có thể cứ như thế này mãi mãi với trái tim hòa chung một nhịp, với cơ thể nối liền và rộn ràng bởi sự giải thoát. Adrian từ từ trượt xuống bức tường, vẫn ôm cô trong vòng tay anh.

Anh không thể giả vờ thờ ơ lâu thêm được nữa. Khi giọng nói của anh vang lên bên tai cô, nó thô nhám với cả sự khẩn cấp lẫn sự hối tiếc, “Một khi em trở về nhà an toàn và bọn anh đã rời khỏi nước Anh để lần theo dấu vết của Duvalier, anh sẽ viết thư cho em. Anh sẽ gửi tiền, tất cả những gì em và Portia có thể cần. Em sẽ không bao giờ phải dựa vào lòng nhân đức của kẻ nào thêm nữa. Anh đã thuê Alastair quản lý vài công việc kinh doanh của anh ở London, nên

Vivienne sẽ không bao giờ phải lo lắng bữa ăn kế tiếp của bọn họ sẽ đến từ đâu.”

Caroline có cảm giác từng giọt ẩm áp cuối cùng trong linh hồn cô đều hóa thành băng giá. Cẩn thận tách người ra khỏi lòng anh, cô lồm cồm bò dậy. Với tất cả phẩm giá có thể thu nhặt được, cô kéo vạt áo lên và chỉnh lại ngay ngắn chiếc váy cô đang mặc. Cô đang không biết làm gì kế tiếp thì Adrian với tay lên chiếc giá gần đó và đưa cho cô một chiếc khăn. Quay đi khỏi anh, cô lau chùi những gì cần thiết.

Khi cô quay trở lại phía anh, gương mặt cô điềm tĩnh như khi cô đứng trước ngưỡng cửa sảnh lớn và đóng giả làm Vivienne. “Nếu anh nghĩ em sẽ đợi anh, thì anh nhầm to rồi,” cô báo cho anh biết. “Em sợ là em sẽ không thể giả vờ như hai tuần qua chưa từng xảy đến với em. Ngay lúc này khi anh cho em nếm vị hoan lạc mà một người đàn bà có thể tìm thấy trong vòng tay của một người đàn ông, em ngờ là em sẽ vui lòng dành phần đời còn lại để ngủ trên chiếc giường trống rỗng và lạnh lẽo. Anh không cần bận tâm đến việc gửi tiền cho em. Nếu em không thể tìm được một người chồng, thì có lẽ em có thể tìm thấy một người đàn ông tốt bụng và hào phóng nào đó sẵn lòng thu nhận em làm nhân tình của anh ta.”

Adrian cài lại phần phía trước chiếc quần, ánh mắt anh nguy hiểm và nổi bão đến nỗi cô nghĩ cô chưa từng nhìn thấy nó trong đời. “Giờ thì kẻ chết tiệt nào đang nói dối đây?”

Caroline vuốt lại làn vải nhẵn nhúm trên chiếc váy của Eloisa, tiếp tục như thể anh không nói năng gì, “Em muốn quăng bộ váy này vào thùng giẻ rách, nhưng em sẽ gọi người hầu đem nó đi giặt rồi mang trở lại cho anh. Có lẽ nó sẽ khiến anh thoải mái phần nào khi chỉ có duy nhất những bóng ma sườn ỉm cho anh mỗi khi đêm xuống.”

Với câu nói đó, cô quay mặt đi và rời khỏi anh. Vì Julian đang chìm trong giấc ngủ, cô không có được sự thỏa mãn là đóng sập cánh cửa kiểu Pháp lại sau lưng.

Caroline vội vã bước xuống những bậc cầu thang bằng đá và băng qua cây cầu, giận dữ quẹt mạnh những giọt nước mắt nóng hổi. Những vì sao đang mờ dần và cơn mưa đã tạnh hẳn, để lại một thế giới tinh khôi lấp lánh với lời hứa một rạng đông đang đến. Nhưng không có Adrian, cô biết cô sẽ mãi mãi bị bẫy trong màn đêm thê lương nào đó của tâm hồn.

Những bước chân của cô chậm dần khi cô chạm đến chân cây cầu. Cô không vội vã muốn được trở lại phòng ngủ cô đơn của cô. Chẳng có gì để cô làm ở đó ngoại trừ rửa sạch mùi hương của Adrian ra khỏi cơ thể lần cuối cùng và bắt đầu gói ghém đồ đạc.

“Gã đàn ông đầu bò quá quắt,” cô lẩm bẩm, nắm chặt lan can của cây cầu. Cô bấm những móng tay xuống tầng đá thô ráp, đón chào cơn đau sắc nhọn mà nó đem lại. Ngọn gió thổi tung mái tóc cô, cố gắng hong khô những giọt nước mắt trước khi chúng kịp rơi xuống, “Mình sẽ đóng cây cọc xuyên qua trái tim anh ta nếu có cơ hội.”

“Chà chà, Adrian những ngày này lại có sở thích với những người đàn bà khát máu như vậy sao?”

Caroline quay ngoắt lại, thấy một kẻ trùm mũ và áo choàng kín mít đang đứng giữa cây cầu, chặn ngang con đường dẫn về phòng ngủ của cô. Cô thề là mới vài giây trước cô không hề nhìn thấy hắn ta đứng đó.

“Ông... ông lên đây bằng cách nào?” Cô hỏi, trái tim loạng choạng giữa những nhịp đập gập ghềnh.

Hắn bỏ chiếc mũ xuống để lộ một thác tóc đen tuyền cùng với nụ cười no đủ vừa dữ tợn, vừa dâm dục, “Có lẽ là bay.”

Caroline vật lộn để nuốt xuống chiếc mầm sợ hãi trời dần lên trong cổ họng, “Tôi hy vọng ông không mong chờ tôi tin một điều nhảm nhí như thế, thưa ông Duvalier. Julian đã nói với tôi ma cà rồng không biến thành dơi được.”

Chương 23

Bình minh đang dần đến, nhưng không phải với Adrian, Caroline đã mang đi tia sáng cuối cùng, bỏ lại anh im lìm đứng cạnh chiếc giường em trai anh đang ngủ, bọc mình trong tấm vải niêm tang thương. Không còn mái tóc sáng ngời như ánh nến, không còn đôi mắt sáng dịu dàng, không còn sự ấm áp đầy yêu thương trong nụ cười của cô, anh giờ như bị kết tội phải sống trong bóng tối chung thân, không khác gì những sinh vật mà anh săn đuổi.

Adrian nhắm nghiền mắt, nhưng trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh Caroline đang vẫy chiếc khăn tay về phía anh trong phòng tranh của tòa dinh thự trong thành phố; đang nhón chân để tảo bạo ấn bờ môi mềm đầy lông cuốn lên môi anh trong vườn Vauxhall; đang nằm giữa những chiếc gối trên giường anh, làn da màu ngà tắm trong ánh trăng, và hai đôi cánh tay mở rộng để chào đón anh. Adrian bóp bóp cái đầu nhức nhối, lúc này anh nhận ra sự ám ảnh của cô đối với anh còn mạnh mẽ hơn hình ảnh Eloisa trước đây gấp nhiều lần.

Julian khẽ cử động, cho anh lý do để mở choàng đôi mắt và chạy trốn khỏi cô, dù chỉ trong giây lát.

Hai mắt Julian run run hé mở. Liếm đôi môi khô, em trai anh giọng khàn đặc, “Vẫn khát.”

Đỡ lấy đầu Julian, Adrian nâng chiếc ly lên môi em trai. Julian nuốt xuống, những cơ bắp trên cổ họng làm việc điên cuồng. Bản năng đầu tiên của Adrian là nhắm mắt, nhưng anh đã học được từ rất lâu rằng anh không thể xét nét gì khi nó xuất phát từ thói quen ăn uống của em anh. Máu không phải chỉ là thức ăn duy nhất của Julian, nó là sự sống.

Khi Julian đã uống no nê, Adrian khẽ khàng đặt em trai trở lại giữa những chiếc gối.

“Kế hoạch của chúng ta,” Julian thều thào, chớp mắt nhìn anh. “hoạt động rồi.”

“Ý em là gì?” Anh hỏi, nghiêng người thấp xuống giường.

“Kế hoạch của chúng ta,” Julian lặp lại. “Eloisa... Duvalier biết.”

“Biết gì?”

“Về... Caroline. Hẳn gọi chị ấy là...” hàng mi Julian run run khép lại, giọng nói anh nhòe dần trong một tiếng thở dài yếu ớt “...con điểm mới của anh.”

Adrian chậm chậm đứng dậy. Anh không nhận ra chiếc ly đã tuột khỏi tay cho đến khi anh nhìn thấy vũng máu đỏ sẫm lan rộng quanh chân anh.

“Adrian,” Julian nói mà vẫn nhắm mắt.

“Sao?” Adrian bần thần, nỗi sợ hãi của anh như căng phồng với từng hơi thở.

Julian hé mắt, nhìn thẳng vào anh trước khi thì thầm, “Anh cần nhiều hơn những bóng ma để sưởi ấm bản thân mỗi khi đêm buông xuống đây.”

“À, vậy là màn giới thiệu không cần thiết nữa rồi,” Duvalier nói, dấu vết của trọng âm Pháp của hắn như được đánh bóng từng từ. Hắn bước một bước về phía Caroline, khiến cây cầu đột nhiên trở nên chật hẹp, hẹp đến mức không thể vượt qua được hắn. “Quá tốt. Tôi luôn cho rằng thứ lễ nghi đó thật mệt mỏi. Tôi nhìn chung có thể biết được mọi thứ tôi cần về một người đàn ông - hoặc một người đàn bà - bằng việc lắng nghe tiếng kêu thét của bọn họ khi bọn họ cầu xin lòng thương xót của tôi.”

“Thật quyến rũ,” Caroline cộc lốc nói, cố gắng giấu đi nỗi sợ hãi của mình. Cô ước gì giờ cô vẫn đang mặc chiếc áo khoác chứa đầy vũ khí đó. Với cơ thể được bao phủ bởi sự pha trộn hơi hột giữa sa tanh và vải tuyền từ chiếc váy của Eloisa, cô còn cảm thấy tệ hơn nếu bản thân không mảnh vải che thân, “Vậy làm sao ông biết tôi là người phụ nữ của Adrian?”

Hai lỗ mũi như chim ưng của hắn loe ra, “Bởi vì tôi ngửi thấy mùi của hắn trên người cô, giống như tôi ngửi thấy trên người Eloisa,” hắn tóm được bóng tối xoẹt qua mặt cô. “À, hắn có thể yêu cô ấy, nhưng bọn họ chưa bao giờ là tình nhân, bé yêu ạ. Nhưng điều đó cũng không ngăn hắn đặt tay lên người cô ấy, miệng hắn...”

“Chuyện đó hắn đã rất khó khăn đối với ông.”

Hắn nhún vai, “Khó khăn hơn đối với cô, tôi nghĩ thế. Cuối cùng tôi đã đảm bảo được rằng, cô ấy chết đi khi vẫn còn là một trinh nữ. Có lẽ đó chính là sự trả thù ngoạn mục nhất của tôi sau tất cả. Rằng cô ấy đã chết mà không bao giờ biết đến cái đụng chạm của một gã đàn ông. Không bao giờ biết đến thứ khoái cảm hắn có thể trao cho cô ấy, chỉ có đau đớn mà thôi.”

Caroline bắt đầu lùi ra xa khỏi hắn, ước giá mà có thể lùi những bước chân trở lại phòng ngủ của Adrian, vào vòng tay của Adrian.

Duvalier bám theo cô từng bước một, đường viền chiếc áo khoác của hắn đóng đưa quanh đôi mắt và mắt cá chân. “Cô không thể tưởng tượng tôi đã chịu đựng thế nào khi phải đứng đó với vị máu của cô ấy trên miệng và nhìn từng khao khát, từng hy vọng, từng giấc mơ của cô ấy phai mờ dần trong đôi mắt khi trái tim cô ấy từ từ ngừng đập. Lúc đó tôi đã sắp có được cô ấy, cô biết không, nhưng hắn đã đến và phá hủy tất cả.”

Caroline nhún vai, “Làm sao ông có thể thưởng ngoạn một thứ không thể mô tả bằng lời như thế? Tôi cứ tưởng ông yêu cô ấy.”

Vẻ lãnh đạm của hắn rạn nứt, “Cô ấy không xứng đáng với tình yêu của tôi! Đây có phải là lý do cô mặc chiếc váy lỗ lằng này không? Bởi vì Adrian tin rằng khi tôi nhìn thấy cô, tôi sẽ đặt tay lên trái tim và thét lên, ‘Ôi tình yêu của anh, Eloisa của anh, anh luôn biết em sẽ quay trở lại mà’, đúng không?” Hắn đảo mắt, “Tôi không tin nổi hắn lại nghĩ tôi lại đi vợ vắn tơ tưởng về cái con khốn dễ đổi thay đó trong suốt những năm qua. Hắn lúc nào cũng là một kẻ lẳng mạn hết thuốc chữa.”

“Phải, tao là thế đấy,” Adrian nói, hiện ra từ chân cầu thang đằng sau Duvalier với một chiếc nỏ bằng kích cỡ thật đeo trên tay, “Và tao vẫn luôn như thế. Đó là lý do vì sao tao yêu cầu mày tránh xa khỏi người phụ nữ tao yêu.”

Caroline bật ra một tiếng kêu trong vô thức, trái tim cô dấy lên niềm hy vọng. Adrian hắn đã lao ra khỏi ngọn tháp phía nam và đi vòng qua phòng ngủ của cô.

Duvalier thong dong quay lại đối mặt với anh, nụ cười lạnh lẽo như đóng băng gương mặt hắn. “Xin chào, bạn thân mến. Hay tao nên chào mày là người anh em đây?”

“Mày không phải bạn của tao, thằng khốn. Và mày chắc chắn cũng cóc phải anh em nào của tao hết,” Adrian nói, mái tóc đen tung bay trong gió, “Mày đã từ bỏ cả hai danh xưng ấy khi mày ôm ấp những thằng anh em quái vật khát máu của mày rồi.”

“Còn mày ôm ấp người đàn bà lẽ ra thuộc về tao.”

“Đó là tất cả những gì Eloisa đối với mày, phải không?” Adrian nói, ánh mắt anh lướt nhanh qua gương mặt Caroline, “Một vật chiếm hữu. Một món nữ trang xinh xẻo đeo trên cánh tay mày, không khác là bao so với một cây gậy đi đường mới tinh sáng bóng.”

Theo tín hiệu không lời của Adrian, Caroline quay người chạy trốn.

Nhưng cánh tay Duvalier đã ngoằn ngoèo bò quanh eo cô như một sợi dây bằng sắt. Lôi cô lại gần hắn, hắn nâng cằm cô lên, những móng tay dài của hắn đâm vào làn da mềm mại trên cổ họng cô. Với sức mạnh cơ giãn giữa hai bàn tay, hắn chắc chắn có thể cắn phập vào cổ cô chỉ với một cú giật tay nhỏ nhỏ.

“Eloisa là một con cừu ngu dốt,” hắn nói. “Tao thích con bé này hơn nhiều. Tao cược cô ta sẽ chiến đấu như một con hổ khi tao đâm ngập hàm răng vào cô ta.”

“Tao cảnh cáo mày, Victor,” Adrian nhẹ giọng nói, bước thêm một bước về phía họ, rồi thêm một bước nữa, “rằng tao chỉ yêu cầu mày tránh xa khỏi cô ấy một lần thôi.”

“Thế mày định làm gì? Xuyên mũi tên đó qua tim tao à? Nếu mày hủy diệt tao, em trai mày có thể sẽ không bao giờ lấy lại được linh hồn quý giá của nó, và tất cả chúng ta đều biết mày sẽ không mạo hiểm linh hồn em mày chỉ để cứu lấy con điểm hiện tại của mày đâu nhỉ. Sao em không cầu xin hắn đi bé yêu?” Hắn huýt vào tai Caroline, “Anh thấy rất đáng khi một người phụ nữ cầu xin đấy.”

Túm mạnh một nắm tóc của cô như muốn giật đứt chúng khỏi da đầu, Duvalier buộc cô quỳ xuống. Mắt cô căng tức với những giọt nước mắt đau đớn, đầu gối cô bị cào xước bởi nền đá thô ráp qua lớp vải mỏng trên chiếc váy của Eloisa.

“Đây chắc chắn không phải lần đầu tiên em quỳ gối trước hắn,” Duvalier ngâm nga, “Nhưng anh có thể hứa với em đây sẽ là lần cuối cùng.”

Caroline đăm đăm nhìn lên Adrian qua hai hàng nước mắt, biết rằng không thể đòi hỏi anh cuộc sống của mình, khi anh đã hy sinh quá nhiều để cố gắng giải thoát cho linh hồn em trai anh. Cô muốn nói với anh rằng cô yêu anh biết nhường nào. Mặc những giọt nước mắt đang rơi, cô cố nở nụ cười, “Em lựa chọn số mệnh này, Adrian. Anh không phải đổ trách nhiệm lên bản thân. Không cần quan tâm hắn nói hay làm gì. Chỉ cần nhớ rằng hắn là ma quỷ, không phải anh!”

Adrian đau đầu nhìn cô với sự dịu dàng tan chảy khi Duvalier giật đầu cô ra sau, để lộ chiếc cổ họng dễ bị tổn thương của cô. Khi những chiếc răng nanh nhọn hoắt của hắn lao xuống, Adrian nheo mắt và bắn.

Mũi tên chết người hướng thẳng vào tim Duvalier. Hắn rú lên giận dữ, nhưng cả hai chỉ kịp đủ thời gian nhìn thoáng qua nét mặt choáng váng của hắn trước khi mũi tên đâm gọn ghẽ vào trái tim và cơ thể hắn tan rã trong một cơn lốc bụi xoay tít.

Chiếc áo choàng của hắn xẹp xuống, ngay lập tức che hết tầm nhìn của Caroline. Lúc cô hất nó ra, Duvalier đã biến mất, đám bụi sót lại từ những chiếc xương của hắn lưa thưa bay theo gió. Mũi tên tiếp tục vèo đi, đập vào bức tường đối diện ở một bên cây cầu, rồi rơi cạch xuống

nền đá.

Ném cây nỏ sang một bên, Adrian lao về phía Caroline và ôm ghì lấy cô. Cô nhìn anh đắm đắm trong sự ngỡ ngàng, cơn sốc chầm chậm tan đi để cô hiểu ra mọi chuyện.

Túm lấy phần ngực áo anh, cô giật anh một cái dữ dội, “Tại sao anh lại bắn chứ? Duvalier bị tiêu diệt thì anh biết đi đâu tìm linh hồn của Julian? Sau tất cả những gì anh đã làm, đã hy sinh để bảo vệ cậu ấy, làm sao anh lại có thể chọn em thay cậu ấy được?”

Adrian dịu dàng ôm lấy gương mặt cô, lau đi những giọt nước mắt vẫn còn vương lại trên má cô. Nhìn sâu vào đôi mắt xám mờ sương của cô, anh nói, “Bởi một người đàn ông vô cùng thông thái đã nói với anh rằng, linh hồn một người đàn ông đáng giá có bao nhiêu nếu đem so với những cửa cải vô song trong trái tim một người phụ nữ?”

Khi anh hạ thấp môi mình xuống môi cô, trái tim Caroline căng tràn với tình yêu và niềm hạnh phúc. Lần môi họ gặp nhau ngay khi những tia nắng đầu tiên của mặt trời đâm vỡ chân trời phía đông, tắm hai người trong thứ ánh sáng thần thánh của buổi bình minh.

Phần kết

“Trên Trái đất này có đám cưới nào lại diễn ra lúc nửa đêm không hở gì?”

Dì Marietta phe phẩy chiếc quạt, giọng nói the thé của dì thu hút rất nhiều ánh mắt của các vị khách đang ngồi quanh họ trong sảnh lớn của lâu đài. Họ cũng chính là những vị khách mới bị xua ra khỏi đại sảnh hai tuần trước, và những tin đồn, những lời bóng gió về buổi dạ hội hóa trang của tử tước giờ vẫn còn bị xâu xé bởi các báo lá cải ở London.

Quạt đến bao nhiêu cũng không thể hong khô những giọt mồ hôi đang tong tỏng nhỏ xuống từ cổ dì Marietta rồi biến mất giữa bộ ngực đồ sộ. Chúng mang theo một lượng lớn bột phấn khi chúng lăn qua da thịt ẩm ướt, khiến bà dì của Caroline trông như một đồng bột nhào với lớp hạnh nhân tan chảy phủ phía trên. “Không những là đám cưới lúc nửa đêm, mà lại còn là đám cưới không thêm tổ chức trong nhà thờ! Ta không biết đến bao giờ thanh danh của ta mới hồi phục được từ vụ bê bối này. Tất cả mọi người đều biết một đám cưới chuẩn mực phải được tổ chức vào sáng thứ bảy đầy nắng và theo sau là một bữa ăn sáng thịnh soạn.”

Portia ấn mình sâu hơn xuống chiếc ghế, nghĩ dì mình rõ ràng quan tâm đến bữa sáng thịnh soạn kia hơn lễ cưới nhiều. “Cháu đã nói đây là tối thứ sáu mà dì. Điều đó có nghĩa khi đồng hồ điểm đúng nửa đêm, sẽ bước sang sáng thứ bảy còn gì.”

Dì Marietta gập chiếc quạt lại rồi đập cái bộp vào đùi Portia, “Đừng có cư xử như một con nhóc hồn hào như thế. Cháu không muốn một cái kết thúc giống chị cháu chứ.”

“A, đúng rồi - chị Caroline đáng thương, bất hạnh,” Portia thở dài thườn thượt, “Bị ép phải dành phần đời còn lại kết hôn với vị tử tước đẹp trai, giàu có, và tôn thờ chị ấy muốn chết. Cháu chẳng biết chị ấy sẽ xoay sở thế nào nữa.”

“Ta đang nói đến đứa chị kia của cháu kìa.” Dì Marietta rút chiếc khăn tay nhàu nhò ra từ khe ngực rồi chấm chấm lên mắt. “Ôi Vivienne ngọt ngào yêu quý của ta. Ta đã dành biết bao kỳ vọng vào con bé. Ta chưa bao giờ mơ con bé sẽ sa lầy đến mức bỏ trốn đến Gretna Green với một tay cảnh sát.” Bà dì phun ra chữ đó như thể đấy là tính ngữ đáng ghê tởm nhất.

“Anh ấy là cảnh sát, dì à, chứ có phải tên giết người man rợ đâu. Và họ đã không bỏ trốn nếu chị Caroline không trao cho họ lời chúc phúc của chị ấy. Chị ấy bảo chị ấy phát mệk khi thấy hai người ấy mãi miết mắt nai nhìn nhau trong cả bữa tối.” Portia liếc ra sau họ để nhìn Vivienne và anh chồng mới cưới lại tiếp tục mắt nai nhìn nhau qua một lẵng hoa tươi.

“Ôi nhìn kìa, là cháu họ của bố cháu!” Chiếc khăn biến mất vào ngực áo của dì Marietta. “Ôi, Cecil! Cecil!” bà dì rầm rĩ, vẫy vẫy những ngón tay đeo găng về phía người mới đến trước khi cúi xuống và thì thào vào tai Portia, “Ta luôn tự hỏi sao một anh chàng đẹp trai như thế lại chưa bao giờ đón một cô dâu.”

Portia rướn cổ, không nuốt lại được nụ cười nhăn nhó tinh quái trên môi, “Có lẽ đó cũng là điều ngài Trevelyan sắp hỏi đấy dì ạ.”

~*~

“A, ông hẳn là anh họ Cecil của Caroline!” Adrian la lên, cái bóng của anh khiến gã đàn ông

to béo trở nên lùn tịt, “Cô ấy đã kể rất nhiều về ông.”

“VẬY sao?” Rõ ràng đang bị giằng xé giữa việc được tăng bốc và sợ hãi, lão Cecil cúi thấp chiếc đầu đầy sấp thom nặng nề, đôi mắt ti hí của lão phóng khắp đám đông như thể đang tìm lối thoát. “Tôi luôn kỳ vọng rất cao ở con bé, thưa ngài. Nhưng không cao hơn những gì tôi nên kỳ vọng, để ngài bận tâm rồi,” lão thêm vào, và cười khúc khích đầy căng thẳng.

Adrian trao cho lão một nụ cười khuyến khích, “Cô ấy nói rất nhiều về lòng tốt cũng như sự hào phóng ông dành cho cô ấy và các em trong suốt những năm qua.”

“Ồi vậy sao?” Với sự tự tin tăng vọt, lão Cecil rướn ngực như một con gà gô đang rửa lông, “Tôi hy vọng tôi có thể thi thoảng đến thăm ngài trong một tương lai gần, thưa ngài. Tôi nghĩ chắc ngài phải háo hức được tổng cổ con nhỏ ít tuổi nhất nhà Cabot lắm. Nếu hồi môn mà đủ rộng rãi, tôi có thể sẵn lòng giúp đỡ ngài. Con bé Portia đó cứng đầu và xấc xược không chịu nổi, nhưng với một bàn tay rắn, tôi nghĩ tôi có thể dạy dỗ được con bé.”

Nụ cười của Adrian chưa lúc nào nao núng. Anh đơn giản chỉ vòng một cánh tay khỏe mạnh tóm lấy cổ Cecil, đặt lão ta vào thế khóa đầu đầy ngẫu hứng. “Quả là một ý tưởng tuyệt vời,” anh nói, rồi lôi lão về phía cửa, “Sao chúng ta không ra ngoài vườn để thảo luận thêm nhỉ?”

Khi quay trở lại sảnh vài phút sau đó, Adrian chỉ còn một mình. Anh phủi bụi ra khỏi phần trước áo khoác, xốc thẳng lại áo ghi-lê, rồi ảo não ngó xuống những khớp ngón tay đổi màu của anh, hy vọng cô dâu của anh sẽ không lưu ý đến chúng.

“Chắc chắn anh không thể lên kế hoạch kết hôn với chiếc ca-vát trông tẻ như thế,” Julian nói, như ló ra từ trong khí để vặn lại mảnh vải lạnh thành một nút thắt chỉnh tề.

Adrian nhảy dựng lên, “Chết tiệt! Anh ước em ngừng trò này lại! Em lại sắp nói với anh lời xin lỗi bây giờ đấy.”

Julian xếch miệng cười với anh, “Em đang thực hành mà. Em nghĩ Duvalier đã đúng được một điều. Có lẽ đây là lúc để em nắm lấy vài món quà của em - ít nhất cũng là những thứ hữu dụng hơn hết.”

Adrian vỗ vào vai em trai, rồi siết nhẹ tròng mấn, “Anh vẫn đủ khả năng thích nghi với nó miễn là đừng để anh chứng kiến em biến thành dơi và bay vụt lên ngọn chùy đài bất cứ lúc nào trong thời gian tới là được.”

“Chị Caroline bảo em rằng anh sắp đi xa.”

Hai anh em quay lại cùng lúc và thấy Portia đang đứng ngay sau họ. Những lọn tóc quăn đen của cô vấn cao và chiếc cô cao của chiếc váy trắng hoa văn nổi cô đang mặc không quá lỗi mốt để kích thích trí tò mò hay những lời bình phẩm từ các vị khách.

Bắn cho em trai một cái nhìn nhọn hoắt, Adrian rút chiếc đồng hồ bỏ túi ra khỏi áo ghi-lê và gạt nắp mở ra, “Cũng gần nửa đêm rồi. Anh nên đi thôi. Anh không muốn cô dâu của anh chờ nữa.” Véo một cái khích lệ vào má Portia, anh tiến về phía lò sưởi đồ sộ to gấp đôi một cái bệ thờ, bỏ mặc mình Julian đối mặt với Portia.

Cô ngó quanh để đảm bảo không có ai nghe trộm trước khi mở lời, “Chị em nói anh sắp đi tìm tên ma cà rồng có thể đã sinh ra Duvalier.”

Julian gật đầu, “Với việc đánh bại Duvalier và Adrian sắp lập gia đình, tôi nghĩ có lẽ đã đến lúc tôi bắt đầu những trận chiến của riêng mình. Tôi có thể không già đi, nhưng không có nghĩa

là không thể trưởng thành. A, mục sư đến rồi,” anh nói, hiển nhiên cảm thấy bót căng thẳng khi tìm ra được mục tiêu để xao nhãng. “Tôi thực sự phải đi xuống cuối sảnh đây. Tôi đánh giá cao việc Adrian và Caroline không tổ chức lễ cưới trong nhà thờ - mảnh đất linh thiêng và mấy cái vớ vẩn linh tinh gì đấy - nhưng với đám áo choàng cùng nền niếc này vẫn khiến người ta muốn phi thẳng qua cửa sổ gần nhất.”

Anh quay người bước đi, rồi chửi thề và quay trở lại. Nắm chặt lấy hai bắp tay Portia, anh kéo cô lại gần và dịu dàng hôn lên trán cô, đôi môi nấn ná trên lớp sa tanh ẩm áp của làn da cô, “Đừng bao giờ quên tôi nhé, Mắt Sáng,” anh thì thầm.

“Làm sao em có thể...?” Khi anh dứt ra khỏi cô, Portia chạm một tay vào cổ áo, đôi mắt cô không còn lấp lánh với sự ngây thơ của một đứa trẻ nữa, mà chứa đầy vẻ khôn ngoan của người phụ nữ. “...khi đã có những vết sẹo để luôn nhớ về anh.”

“Portia!” Dì Marietta quát lên. “Cháu ngồi ngay vào chỗ cho ta! Chỉ còn ba phút nữa thôi đấy!”

“Cháu đến đây,” Portia hò lại, liếc nhìn qua vai. Khi cô quay lại, Julian không còn ở đó nữa. Nhíu mày, cô nhìn lướt khắp đám khách mời đông như nê-m-cối, nhưng không thấy dáng hình rắn chắc, thanh lịch của anh nữa.

Cô thở dài buồn bã và trở vào trong sảnh, không hề nhìn thấy bóng đen liệng quanh ngọn chúc dài đu đưa phía trên đầu cô.

~*~

“Và hôm nay cô sẽ là tiểu thư Cabot nào đây?” Wilbury khô khan hỏi khi Caroline bước lên ô cửa, chuẩn bị để đến với chú rể đang đứng đợi trước bệ thờ, nơi họ sẽ lặp lại những lời thề và bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

Cô đánh nhẹ vào tay người quản gia với bó hồng trắng của cô, làm thoát ra làn hương say nức, “Ông không cần trêu chọc tôi thế đâu, Wilbury. Sau đêm nay, ông đơn giản chỉ cần gọi tôi là phu nhân Trevelyan là được rồi.”

Ông thở ra một tiếng khò khè khó khăn, “Tôi nghĩ nhiệm vụ của tôi là phải làm vừa lòng cô bởi vì cô sẽ là bà chủ của lâu đài này trong...” ông hắng giọng. “...độ một phút nữa thôi.”

“Một phút,” Caroline thì thầm, ngập tràn cảm giác tuyệt vời lẫn sợ hãi.

Nhưng nỗi sợ hãi đó tan biến khi cô nhìn qua khung cửa và thấy Adrian đang đợi cô ở phía bên kia sảnh. Mái tóc anh óng ánh dưới ánh nến, còn đôi mắt bùng lên với tình yêu và sự dịu dàng. Sức hấp dẫn giữa chiều sâu thăm thẳm của hai màu ấy không sao cưỡng lại được.

Caroline rút một đóa từ giữa bó hồng và cài nó lên một bên tai để thầm tỏ lòng kính trọng người phụ nữ đã mang hai người họ đến với nhau. Khi cô ôm bó hoa vào lòng và cất bước đầu tiên hướng về vòng tay chờ đợi của Adrian, tất cả đồng hồ trong lâu đài bắt đầu giống chuông cùng một lúc, báo hiệu một ngày mới đã đến.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>